

Lekcije o veri i živeti verom

A. T. Džons & E. Dž. Vagoner

A. T. DŽONS & E. DŽ. VAGONER
LEKCIJE O VERI & ŽIVETI VEROM

www.najvaznijevesti.com

A. T. Džons & E. Dž. Vagoner
LEKCIJE O VERI & ŽIVETI VEROM

Naslov originala:
LESSONS ON FAITH & LIVING BY FAITH

By Alonzo Trevier Jones & Ellet Joseph Waggoner

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
Branko Đurić (lekcije 20-25)
Suzana Stojanovski (ostatak knjige)

Dizajn korica:
Gordana Ardeljan

Pesme prepevao:
Zvonimir Kostić Palanski

Štampa:
Apollo Graphic Production, Beograd, tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje, Beograd, 2018.

Elektronska verzija knjige „Lekcije o veri & Živeti verom“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobraviest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

A. T. DŽONS
E. DŽ. VAGONER

LEKCIJE O VERI
&
ŽIVETI VEROM

Beograd, 2018

SADRŽAJ

I DEO – LEKCIJE O VERI

1. ŽIVETI VEROM	14
2. LEKCIJE O VERI.....	20
3. I RADI NAS	47
4. STVARANJE ILI EVOLUCIJA?	51
5. SPASONOSNA VERA.....	68
6. HRISTOS – SVRŠETAK ZAKONA.....	71
7. NEPOBEDIVI ŽIVOT	74
8. VERA.....	77
9. NEOGRANIČENA BLAGODAT ZA SVE	81
10. HOĆE LI BITI BLAGODAT ILI GREH?	84
11. NE PRIMAJTE UZALUD BLAGODATI BOŽJE.....	87
12. GREŠNO TELO.....	91
13. MRTVI FORMALIZAM – 1. DEO	94
14. MRTVI FORMALIZAM – 2. DEO	97
15. BOŽJI PROPOVEDNICI	99
16. SAČUVANI BOŽJOM REČJU.....	103
17. SILA REČI – 1. DEO.....	105
18. SILA REČI – 2. DEO.....	108

19. ŽIVETI KROZ REČ	111
20. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 1,3-5	115
21. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 2,19-20	118
22. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 3,10-14	121
23. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 5,3	124
24. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 5,16-18	129
25. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 5,22-26	133
26. HRIŠĆANSKO SAVRŠENSTVO.....	139

II DEO – ŽIVETI VEROM

1. SILA KOJA ODRŽAVA.....	158
2. SVETLOST I ŽIVOT.....	160
3. ISTINSKA VERA.....	161
4. STVARALAČKA REČ	164
5. SLABOST I SILA.....	167
6. POBEĐIVANJE U HRISTU.....	170
7. PREBIVAJUĆA REČ	172
8. VERA I DAH	177
9. SADAŠNJE SPASENJE	178
10. HRIŠĆANSKI ŽIVOT	183
11. OČAJNIČKI ZLI.....	185
12. SLUŠAJ I ŽIVI.....	188

13. SILA PRAŠTANJA.....	191
14. EVA NIJE VEROVALA BOGU.....	196
15. DRUGI ČOVEK.....	198
16. SLOBODNI KAO PTICA.....	200
17. ISUS HRISTOS PRAVEDNIK.....	205
18. OPRAVDANJE VEROM.....	208
19. ISCELJUJUĆI DODIR.....	210
20. SILA DUHA.....	214
21. ŠTA UKLJUČUJE JEVANĐELJE.....	218
22. UTEŠITELJ.....	219
23. SAVRŠENSTVO, A IPAK RAST.....	224
24. ŽIVOT REČI.....	225
25. TELESNA DELA.....	228
26. ZAŠTO SI SUMNJAO?.....	232
27. ŽIVA VERA.....	234
28. RASPOZNAVANJE PRAVEDNIH I ZLIH (OSUĐIVANJE DRUGIH LJUDI).....	238
29. PRAVEDNOST I ŽIVOT.....	241
30. NEKA BUDE.....	246
31. SPASENI NJEGOVIM ŽIVOTOM.....	250
32. NEMOJTE ZABORAVITI DA JEDETE.....	254

33. IMAJTE VERU U BOGA	256
34. ŽIVETI OD REČI	258
35. MOLITVA	262
36. POŠTO SMO OPRAVDANI	264
37. SUBOTNJA ČUDA	267
38. ŽIVOT U HRISTU	273
39. ŠTA JE JEVANĐELJE?	274
40. RELIGIJA SADAŠNJEG VREMENA	280
41. NOVO STVARANJE	282
42. LEKCIJA IZ STVARNOG ŽIVOTA	286
43. ČINJENJE GREŠAKA	290
44. STVARANJE I OTKUPLJENJE	291
45. ZAKON I ŽIVOT	294
46. SLABOST I SNAGA	298
47. HRIŠĆANSKI RAST	300
48. SUD	304
49. KONAČNO ČIŠĆENJE	307
50. „NEKA OVAJ UM BUDE U VAMA“	308

A. T. JONES
E. J. WAGGONER

LEKCIJE O
VERI

I DEO

PREDGOVOR

Krajem devetnaestog veka, Gospod je, preko starešina E. Dž. Vagonera (E. J. Waggoner) i A. T. Džonsa (A. T. Jones), poslao crkvi poruku o pravednosti. Ova poruka je objavljena 1888. godine i tokom sledeće decenije tumačena je kao početak glasnog pokliča trećeg anđela, čija slava će ispuniti čitavu zemlju.

Glasni poklič je trebalo da bude kao vatra u strnjici. Šta se desilo? Činjenica da još uvek čekamo Isusov povratak je ubedljiv dokaz da ova svetlost nije bila prihvaćena.

Godine 1895., upozoreni smo da oni koji odbacuju glasnike pošalje od Hrista i istinu koju oni nose, zapravo odbacuju samog Hrista. Neki su rekli: „Ovo je samo uzbuđenje; to nije Sveti duh, to nije izlivanje pozne kiše s neba“. Bilo je srca punih neverovanja, koja se nisu napojila Svetim duhom.

Od tada je prošlo mnogo godina. Kakav je naš stav u pogledu poruke o pravednosti, koju je Bog poslao preko starešina Vagonera i Džonsa? Da li se opiremo toj svetlosti? Da li čak znamo šta je to?

Mi verujemo da je svetlost, koju je Gospod dao preko starešina Vagonera i Džonsa, bila nepoznata mnogo godina. Ali sada je Bog još jednom poslao svog Svetog duha, da donese ovu svetlost crkvi.

Naš cilj u ovoj knjizi je da učinimo dostupnim više spisa starešina Vagonera i Džonsa. Gospod je poslao svetlost, da slomi sotoninu silu u našem životu i da donese večnu pravednost. Tražimo Mu srca puna vere u Isusa, da bismo se napojili Njegovim duhom i radosno primili svetlost, koja će ispuniti čitavu zemlju svojom slavom.

1. ŽIVETI VEROM

E. J. WAGGONER

„Pravednik će od vere živ biti (živeti verom – engleski prevod KJV)“ (Rimljanima 1,17 – Karadžić).

Ova izjava je sažetak onoga šta apostol ima da kažu o jevandjelju. Jevandjelje je sila Božja na spasenje, ali samo „svakome koji veruje“ (Rimljanima 1,16). U njemu je otkrivena Božja pravednost. Božja pravednost je savršeni Božji zakon, a zakon je samo otisak (prepis, kopija) Njegove pravedne volje. Sva nepravednost je greh ili prestup zakona. Jevandjelje je Božji lek za greh; zato njegov zadatak mora da bude da dovede ljude u sklad sa zakonom – da učini da se delovanje pravednog zakona ogleda u njihovim životima. Ali, to je u potpunosti delo vere – pravednost Božja otkriva se „iz vere u veru“ – vere u početku i vere do kraja – kao što je pisano: „Pravednik će živeti verom.“

Ovo je istina kroz sve vekove, i to od čovekovog pada u greh, a biće istina i sve dok Božji sveti ne budu imali Njegovo ime na svojim čelima i videli Ga onakvog kakav jeste. Apostol je ovu izjavu uzeo od proroka Avakuma (2,4). Da je proroci nisu otkrili, prvi hrišćani za nju ne bi ni znali, jer su imali samo Stari zavet. Reći da su ljudi u drevna vremena imali samo nesavršenu ideju vere u Hrista, znači reći kako u ona vremena nije bilo pravednih ljudi. Ali, Pavle se vraća na sam početak i citira primere spasonosne vere. On kaže: „Verom prinese Avelj Bogu veću (uzvišeniju – prevod Bakotić) žrtvu nego Kain, kroz koju dobi svedočanstvo da je pravednik“ (Jevrejima 11,4 – Karadžić). Za Noja kaže da je verom sagradio kovčeg za spasenje svog doma, „kojim osudi sav svet, i posta naslednik pravde po veri“ (Jevrejima 11,7). Mi kažemo da je njihova vera bila vera u Hrista, jer je to bila vera na spasenje, a osim Isusovog imena „nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti“ (Dela 4,12).

Suviše je onih koji pokušavaju da žive hrišćanskim životom snagom vere koju su sami primenili, pošto su shvatili svoju potrebu za opraštenjem greha iz svoje prošlosti. Oni znaju da samo Bog može da oprašta grehe i da to čini kroz Hrista, ali misle da kad su jednom za-

počeli trku onda moraju da nastave da trče u svojoj sopstvenoj snazi. Znamo da mnogi tako misle, prvo zato što su čuli da neki tako kažu, i drugo, pošto postoji mnoštvo hrišćana po imenu koji ni ne pokazuju delovanje veće sile od svoje sopstvene. Ako nešto i kažu na društvenom sastanku¹, osim ponavljanja iste fraze: „Želim da budem hrišćanin tako da mogu biti spasen“, oni pričaju samo prošla iskustva, govore o radosti koju su imali kada su poverovali. Oni ne poznaju radost življenja za Boga i hodanja s Njim verom, a onaj koji o tome priča, govori za njih nerazumljivim jezikom. Ali, apostol ovaj predmet vere jasno iznosi sve do slavnog carstva, u sledećem veoma upečatljivom primeru:

„Verom Enoh bi prenet - da ne vidi smrti, i više se ne nađe, jer ga Bog premesti. Jer pre no što je prenet bi posvedočen da je ugodio Bogu. A bez vere ne može mu se ugoditi; jer ko prilazi Bogu mora verovati da ima Boga i da on uzvraća nagradom onima koji ga traže.“ (Jevrejima 11,5.6 – Čarnić)

Zapazite argument kojim se dokazuje da je Enoh prenesen verom: Enoh je prenesen zato što je hodao/živeo s Bogom i dobio svedočanstvo da je ugodio Bogu; a bez vere je nemoguće ugoditi Bogu. Ovo je dovoljno kao dokaz. Bez vere ne može se učiniti ništa što će zaslužiti Božje odobravanje. Bez vere i najbolja dela koja čovek može da čini neće dostići savršenu Božju pravednost, koja je jedino merilo. Gde god da se nađe prava vera to je dobro, ali ni najbolja vera da će Bog uzeti teret prošlih greha neće koristiti čoveku, ako se ne pokazuje u sve većoj meri do kraja vremena milosti/probe za njega.

Od mnogih smo čuli da su ustanovili kako je teško činiti ono što je ispravno. Nikako nisu bili zadovoljni svojim hrišćanskim životom, pošto je bio obeležen jedino neuspesima, pa su bili u iskušenju da, obeshrabreni, i odustanu. Nije ni čudo što se obeshrabruju. Stalni neuspeh svakoga će obeshrabriti. I najhrabriji vojnik na svetu postao bi malodušan kada bi u svakoj bici bio poražen. Ponekad će takvi ljudi sa žalošću reći da su

¹ Često su se vernici koji su živeli u 19. veku okupljali na takozvanim „društvenim sastancima“ na kojima bi pričali svoja iskustva, potvrđivali svoju veru i razmenjivali misli – *prim. prev.*

izgubili poverenje u sebe. Jadne duše. Kad bi samo potpuno izgubili poverenje u sebe i potpuno se pouzdali u Onoga koji je silan da spase, onda bi mogli da ispričaju drugačije iskustvo. Onda bi se „radovali u Bogu kroz Gospoda svog Isusa Hrista“ (KJV). Apostol kaže: „Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se“ (Filipljanima 4,4 – Karadžić). Onaj ko se ne raduje u Bogu, iako je izložen iskušenjima i nevoljama, ne bori se u dobroj borbi vere. On vodi lošu borbu samopouzdanja i poraza.

Sva obećanja o konačnoj sreći namenjena su pobeđniku. „Koji pobedi (nadvlada – KJV)“, kaže Isus, „daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih (nadvladah) i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom“ (Otkrivenje 3,21). „Koji pobedi, dobiće sve“, kaže Gospod (Otkrivenje 21,7). Pobeđnik (onaj koji nadvladava – *prim. izdavača*) je onaj koji izvojuje pobeđe. Dobiti sve ne znači nadvladati/pobediti; to je samo nagrada za pobeđu. Sada se nadvladava/pobeđuje. Pobeđe koje treba da izvojujemo su pobeđe nad telesnim željama, i željama očiju, i ponosom života, pobeđe nad sobom i sebičnim popuštanjem. Onaj ko se bori i vidi da se neprijatelj povlači, može da se raduje; niko ga ne može sprečiti da se raduje, jer radost dolazi spontano, kao rezultat toga što vidi da se neprijatelj povlači. Neki se užasavaju od pomisli da moraju stalno da se bore sa sobom i svetovnim željama. To je zato što još ne znaju šta znači radovati se pobeđi. Oni su doživljavali samo poraz. Ali neprestana borba ne mora da bude tužno iskustvo, ako se stalno pobeđuje. Stari veteran koji je prošao stotine bitaka i koji je iz svake borbe izašao kao pobeđnik, čezne da se nađe na bojnom polju. Aleksandrovi vojnici, koji pod njegovom komandom nisu znali za poraz, uvek su nestrpljivo čekali da ih povede u borbu. Svaka pobeđa jačala je njihovu snagu koja se rađala iz čiste hrabrosti i srazmerno tome umanjivala snagu neprijatelja. Kako onda da stalno pobeđujemo u našoj duhovnoj borbi?

Poslušajmo voljenog učenika:

„Ja sam sa Hristom raspet na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. A što sad živim u telu, živim verom u Sina Božijeg (verom Sina Božjeg – Karadžić), koji me je zavoleo i sebe predao za mene.“ (Galatima 2,19.20 – Čarnić)

U tome je tajna snage. Hristos, Sin Božji, Onaj kome je data sva vlast na nebu i Zemlji, jeste Onaj koji obavlja delo. Ako On živi u srcu i čini delo kroz nas, zar je hvalisanje ako kažemo da možemo izvojevati stalne pobeđe? Da, hvalisanje je, ali hvalisanje u Gospodu, a ono je dopustivo. Kaže psalmista: „Gospodom se hvali duša moja“, a Pavle kaže: „A ja sam daleko od toga da se hvalim (dičim – grčki original) ičim drugim sem krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojim je svet za mene raspet, i ja za svet.“ (Galatima 6,14)

Smatralo se da su Aleksandrovi vojnici nepobedivi. Zašto? Da li zato što su po prirodi bili snažniji i hrabriji od svih svojih neprijatelja? Ne, već zato što ih je vodio Aleksandar. Njihova snaga bila je u njegovom vođstvu. Pod nekim drugim vođom oni bi često bili poraženi. Kad je vojska Unije u panici bežala – napadnuta od neprijatelja kod Vinčestera, prisustvo Šeridana pretvorilo je poraz u pobeđu. Bez njega su ljudi bili rulja koja se tresla od straha. S njim na čelu bili su nepobediva vojska. Da ste posle bitke slušali komentare vojnika koji su služili pod ovakvim i sličnim vođama, čuli biste kako se sa svim njihovim radostima prepliću pohvale njihovim generalima. Bili su jaki, jer je on bio jak; bili su nadahnuti istim duhom kojim je on bio nadahnut.

No, naš je vojskovođa Gospod nad vojskama. On se suočio sa najvećim neprijateljem od svih i sam ga pobeđio. Oni koji slede Njega, neminovno će pobeđivati. O, kad bi se oni koji tvrde da su Njegovi sledbenici pouzdali u Njega, oni bi, zahvaljujući stalnim pobeđama koje bi postizali, uzdizali hvale Njemu koji ih je pozvao iz tame k svojoj čudesnoj svetlosti.

Jovan kaže da onaj koji je rođen od Boga verom nadvladava/pobeđuje svet. Vera se hvata Božje ruke i Njegova velika sila deluje. Kako Božja sila može da deluje u čoveku i ostvari ono što on sam nikako ne bi mogao, niko ne zna da kaže. Bilo bi to isto kao i reći kako Bog može dati život mrtvome. Isus kaže: „Vetar duva gde hoće i fujuk njegov čuješ, ali ne znaš odakle dolazi i kuda ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha“ (Jovan 3,8). Samo Duh zna kako deluje u čoveku da savlada njegove požude i učini ga pobednikom nad ohološću, zavišću i sebičnošću. Nama je dovoljno da znamo da je to učinjeno i da će biti

učinjeno u svakome koji više od svega želi da se to ostvari u njemu, i koji se uzda u Boga da će On to učiniti.

Mi ne možemo reći kako je Petar bio osposobljen da hoda po vodi, dok su se oko njega dizali talasi, ali znamo da je, na Gospodnju zapovest, to učinio. Dokle god je svoj pogled držao usmeren na Učitelja, božanska sila ga je osposobljavala da hoda tako lako, kao da se ispod njegovih nogu nalazi čvrsta stena; ali kad se osvrnuo na talase, možda sa osećanjem ponosa zbog onoga što čini, kao da je on sam to činio, obuzeo ga je strah, naravno, i on je počeo da tone. Vera ga je osposobila da hoda po talasima; a strah je učinio da počne da tone pod njima.

Apostol kaže: „Verom padoše jerihonski zidovi kad se sedam dana obilazilo oko njih“ (Jevrejima 11,30 – Čarnić). Zašto je to napisano? „Sve, naime, što je unapred napisano, napisano je nama za pouku, da strpljivošću i utehom Pisma imamo nadu“ (Rimljanima 15,4). Postoji li mogućnost da ikad budemo pozvani da se borimo protiv naoružane vojske i osvajamo utvrđene gradove? Ne, „Jer naša borba nije protiv ljudi od mesa i krvi, nego protiv poglavarstva, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta, protiv zlih duhova na nebesima“ (Efescima 6,12). Ali, pobede koje su izvojevane verom u Boga, nad vidljivim neprijateljima u telu, zapisane su da nam pokažu šta će vera ostvariti u našem sukobu sa vladarima tame ovog sveta. Božja blagodat², u odgovoru na našu veru, jednako je moćna u ovim bitkama kao i u onima, jer apostol kaže:

---

2 **Blagodat** – Božja **nezasluživa** milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči **nezaslužena** jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božje kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božje blagoslove (pored **milosti**), uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje nedostojnima dodatne naklonosti, pored **milosti**. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od **milosti**, koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Nažalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima, prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ta dva pojma, tako da su i reč koja, zapravo, znači **blagodat**, prevodili rečju **milost**, što je pogrešno – *prim. izdavača*

„Mi, doduše, živimo u telu, ali se ne borimo kako telo hoće; jer oružje našeg vojevanja nije ljudsko, nego je silno u Bogu - da ruši utvrđenja, te rušimo mudrovanja, i svako uzvišavanje koje se diže protiv bogopoznanja i zarobljavamo svaku misao - za poslušnost Hristu.“ (2. Korinćanima 10,3-5 – Čarnić)

Vera nije osposobljavala znamenite ljude iz prošlosti da pobeđuju samo telesne neprijatelje. O njima čitamo da ne samo što „pobediše carstva“, već „izvršiše pravednost, dobiše obećanja“ (Jevrejima 11,33 – Čarnić), i što je najlepše i što najviše od svega ohrabruje, oni „ojačaše od nemoći, postaše jaki“ (stih 34 – Karadžić). Sama njihova slabost kroz veru je za njih postala snaga, jer se Hristova sila/snaga pokazuje u slabosti. Ko će onda podići ikakvu tužbu protiv Božjih izabranika (Rimljanima 8,33)? Bog je taj koji opravdava; a mi smo Njegovo delo, sazdani u Hristu Isusu za dobra dela (Efescima 2,10). „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? Nevolja li ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač?“ „Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi (kroz Onoga – Sinod SPC) koji nas je ljubio.“ (Rimljanima 8,35.37 – Karadžić)

ST, 25. mart 1889.

2. LEKCIJE O VERI

A. T. JONES

A bez vere nije moguće ugoditi Bogu. Jer „sve što ne potiče od vere - greh je“ (Rimljanima 14,23 – Čarnić), a greh ne može biti ugodan Bogu.

Zato Duh proroštva na prvoj stranici časopisa *Pregled i Glasnik (Review & Herald)* od 18. oktobra 1898. kaže: „Saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

I zbog toga ćemo odsada pa nadalje, na ovome mestu, u svakom broju *Pregleda* iznositi biblijsku lekciju (pouku) o veri – šta je ona, kako nastaje, kako je pokazati – da bi svaki čitalac ovog časopisa mogao da stekne pomenuto saznanje koje je „važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

RH, 29. novembar 1898.

Da bismo mogli znati šta Pismo želi da kaže, kad od nas zahteva da gajimo veru, bitno je pre svega da znamo šta je vera.

Jasno je da ne bi imalo svrhe zahtevati od nekoga da gaji veru, ako ne razume šta je vera. Žalosna je istina, iako je Gospod to savršeno jasno objasnio u Svetom pismu, da ima mnogo vernika koji ne znaju šta je vera. Čak se može dogoditi da znaju definiciju vere, ali ne znaju šta ona zaista jeste. Ne shvataju misao (ideju) koja se nalazi u definiciji.

Zato se sada nećemo dotaći definicije, već ćemo radije navesti i proučiti jedan primer vere, koji čini da se ona tako jasno ističe, da svi mogu sami videti šta je ona.

Vera dolazi „rečju Božjom.“ Prema tome, moramo da je potražimo u Reči. Jednog dana je neki kapetan došao Isusu i rekao Mu: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga. A kapetan odgovori i reče: Gospode, nisam dostojan da udeš pod moj krov; nego samo reci jednu reč, i ozdraviće moj sluga.

Jer i ja sam čovek pod vlašću, imam pod sobom vojnike, pa kažem ovome: idi, i ide, i drugome: dođi, i dolazi, i služi svome: učini to, i učini. A Isus čuvši zadivi se i reče onima koji su ga pratili: zaista vam kažem, ni u koga u Izrailju ne nađoh tolike vere.“ (Matej 8,6-10 – Čarnić)

Upravo je to ono što Isus proglašava verom. Kad shvatimo šta je to, našli smo veru. Znati šta je to, znači znati šta je vera. U to ne može biti sumnje jer je Hristos „Začetnik vere“ (Jevrejima 12,2 – SSP¹) i On kaže da je ono što je taj kapetan pokazao bila „vera“ – da, „tolika vera.“

Šta je onda u ovome vera? Kapetan je želeo da se učini određena stvar. Želeo je da to Gospod učini. Ali, kad je Gospod rekao: „Ja ću doći“ i učiniću to, kapetan Ga je zaustavio govoreći: „Samo reci reč“ i dogodiće se.

Šta je kapetan očekivao da će izvršiti delo? SAMO reč. Na šta se oslonio da će isceliti njegovog slugu? SAMO na reč.

Dakle, brate i sestro, šta je vera?

RH, 6. decembar 1898.

Vera je očekivanje da će Božja reč učiniti ono što kaže i oslanjanje na tu reč da će učiniti to što kaže.

Pošto je to vera i pošto vera dolazi Božjom rečju, jasno je da Božja reč, da bi mogla da usadi veru, mora učiti da sama reč u sebi ima silu da ostvari ono što kaže.

I upravo je to istina u vezi sa ovim pitanjem: Božja reč baš tome uči i ničemu drugom, tako da je ona zaista „verna reč“ – reč puna vere.

Veći deo prvog poglavlja Svetog pisma je lekcija o veri. Ovo poglavlje ima šest vrlo jasnih izjava koje nesumnjivo usađuju veru; u stvari ima ih sedam, kada to povežemo sa prvim stihom. Usađivanje vere je učenje da Božja reč sama po sebi ostvaruje ono što je u njoj izrečeno.

Pročitajmo onda prvi stih u Bibliji. „U početku stvori Bog nebo i zemlju.“ Kako ih je stvorio? „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova.“

---

1 SSP – Savremeni srpski prevod

„Jer On reče, i postade“ (Psalam 33,6.9 – Daničić). Pre nego što je progovorio, toga nije bilo; nakon što je progovorio, „postade.“ Nastalo je samo izgovorenom rečju. Šta je učinilo da to nastane? Sama reč.

Ali, nad bezdanom beše tama. Bog je poželeo da tu bude svetlost, ali kako je moglo biti svetlosti, kada je svuda bila tama?. Opet je progovorio. „I reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost.“ Odakle je došla svetlost? Izgovorena je reč, i ona je sama proizvela svetlost. „Reči Tvoje kad se jave, prosvetljaju.“ (Psalam 119,130 – Daničić)

Nije bilo svoda, nije bilo atmosfere. Bog je poželeo da nastane svod. Kako je on mogao biti stvoren? „Potom reče Bog: Neka bude svod ... i bi tako.“ Drugi prevod za „i bi tako“ je „i tako se dogodilo“. Šta je dovelo do nastanka svoda? Šta je prouzrokovalo da se to dogodi? Samo reč. On je progovorio i postalo je. Sama izgovorena reč je učinila da to nastane.

Zatim je Bog poželeo da nastane kopno. Kako će ono nastati? Opet je progovorio. „Potom reče Bog: Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže suvo. I bi tako.“

A onda nije bilo vegetacije. Odakle će ona doći? Ponovo je Bog progovorio. „Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako.“

Opet je progovorio. „Potom reče Bog: Neka budu videla (izvori svetlosti – *prim. izdavača*) na svodu nebeskom ... I bi tako.“

Zatim je opet progovorio. „Potom reče Bog: Neka zemlja pusti iz sebe duše žive ... I bi tako.“

I tako je „rečju Gospodnjom“ sve stvoreno. Samo je izgovorio reč i bilo je tako. Izgovorena reč proizvela je ono što je rekla.

Tako je bilo prilikom stvaranja. Tako je bilo i prilikom otkupljenja. On je lečio bolesne, izgonio đavole, stišao oluju, čistio gubavce, podizao mrtve, opraštao grehe – sve to svojom rečju. U svemu ovome, takođe: „On reče i postade.“

A On je isti juče, danas i zauvek. On je uvek Stvoritelj. I uvek čini sve samo svojom rečju. I uvek može da sve učini svojom rečju, jer upravo je osobina Božje reči da ona sadrži božansku silu kojom ostvaruje ono što je rečeno.

Zato je vera znanje da se u Božjoj reči nalazi ova sila, očekivanje da sama reč učini ono što kaže i oslanjanje na to da će sama reč učiniti ono što kaže. Učenje o veri je učenje da je priroda Božje reči takva. Učiti ljude da pokažu veru znači učiti ih da očekuju da Božja reč učini ono što kaže i da se oslanjaju na to da će ona učiniti ono što je njome rečeno. Gajenje vere treba, praktikovanjem, da dovede do rasta poverenja u silu same Božje reči da će učiniti ono što je tom rečju rečeno i do oslanjanja na to da će sama reč ostvariti ono što kaže.

A „saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

Gajite li takvu veru?

RH, 27. decembar 1898.

Vera je očekivanje da će sama Božja reč učiniti ono što ta reč kaže i oslonjanje na samu tu reč da će učiniti to što kaže.

Kada se to jasno prepozna, onda je savršeno lako videti kako je ta vera „tvrdo pouzdanje u ono čemu se nadamo, osvedočenje o stvarima koje ne vidimo.“ (Jevrejima 11,1 – Čarnić)

Pošto je Božja reč prožeta stvaralačkom silom i zato je u stanju da proizvede upravo ono što govori, i pošto je vera očekivanje da će sama reč učiniti ono što kaže i oslanjanje samo na reč da će učiniti to što kaže, dovoljno je jasno da je vera tvrdo pouzdanje u ono čemu se nadamo.

Pošto je Božja reč sama po sebi stvaralačka i zato u stanju da proizvede i učini da se pojavi ono što inače nikad ne bi postojalo niti bi se videlo, i pošto je vera očekivanje da će samo Božja reč učiniti upravo to i oslanjanje da će to učiniti „samo reč“, iz ovoga je dovoljno jasno da je vera „osvedočenje o stvarima koje ne vidimo.“

Zato „verom poznajemo (shvatamo – Čarnić) da je svet rečju Božjom svršen (sazdan – SSP; stvoren – Čarnić), da je sve što vidimo iz ništa postalo.“ (Jevrejima 11,3 – Karadžić)

Onaj ko pokazuje veru zna da je Božja reč stvaralačka i da je u stanju da proizvede ono što kaže. Zbog toga on razume (shvata), a ne nagađa, da su svetovi nastali, da su dovedeni u postojanje Božjem rečju.

Onaj ko pokazuje veru može razumeti da pre nego što je izgovorena Božja reč, ničeg od onoga što danas vidimo nije bilo, pa ni materije od koje je sve sazdan, jednostavno zato što sve to nije ni postojalo. Ali, kad je ta reč izgovorena, nastali su svetovi, jednostavno zato što je sama reč prouzrokovala njihov nastanak.

U tome je razlika između Božje i čovečje reči. Čovek može da govori, ali u njegovim rečima nema sile da ostvari ono o čemu govori. Ako treba da se izvrši ono što je izgovorio, čovek mora učiniti (još) nešto osim izgovaranja reči – mora ostvariti svoju reč.

Ali, nije tako sa Božjom rečju.

Kad Bog govori, stvar nastaje. I ona nastaje jednostavno zato što je On rekao. Ostvaruje se ono što je želeo da kaže. Gospodu nije potrebno, kao što je to čoveku, da mora učiniti nešto, pored izgovorene reči. On ne mora da ostvaruje svoju reč; ona je ostvarena. On samo kaže reč, i to se ostvari.

Zato je i napisano: „I zato i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka, što ste vi reč Božiju, koju ste čuli od nas, primili ne kao ljudsku reč, nego kao reč Božiju - kao što zaista i jeste, koja je delotvorna u vama koji verujete.“ (1. Solunjanima 2,13 – Čarnić)

Ovo je razlog zašto je „Bogu nemoguće da slaže“ (Jevrejima 6,18 – KJV). Bogu je nemoguće da slaže ne samo zato što On to neće, već zato što On to ne može. On ne laže jednostavno zato što ne može. To je za Njega nemoguće. Nemoguće je, jer kad progovori, u izgovorenoj reči je stvaralačka sila, tako da „samo reč“ čini da se nešto dogodi.

Čovek može da izgovori reč, ali se ništa ne dogodi. Zato čovek može da laže, jer izgovoriti ono što nije, znači lagati. Čovek može da laže, može da kaže ono što nije tako, jer u samoj njegovoj reči nema sile da uzrokuje pojavu nečega. Kod Boga je to nemoguće; On ne može slagati, jer „On reče i postade“; On izgovori i tako bude.

Isto tako, kad je Božja reč izgovorena za neko određeno buduće vreme, kao na primer u proročanstvima, i to stotinama godina una-

pred, kad to vreme dođe, ta reč se ispunjava. I ona se tada ispunjava, ne zato što Bog, pored reči, čini još nešto da bi je ispunio, već zato što je reč izgovorena za to vreme, a u njoj se nalazi stvaralačka sila koja čini da reč u to vreme stvori ono što je rekla.

Dakle, čak i da deca nisu vikala: „Osana sinu Davidovom“ (Matej 21,15 – Karadžić), kamenje bi odmah povikalo; a tako je bilo i kad je došao treći dan (vaskrsenje), bilo je „nemoguće“ da ga smrt dalje zadrži.

O, Božja reč je božanska! U njoj je stvaralačka energija. Ona je „živa i jaka“ (Jevrejima 4,12). Božja reč je samoispunjavajuća; pouzdati se i osloniti se na nju, kao takvu, to je pokazivanje vere. „Imate li vi veru?“

RH, 3. januar 1899.

„Saznanje o tome šta Pismo želi da kaže, kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“ (Elen Vajt)

Zapazite da je u pitanju saznanje o tome šta Pismo želi da kaže u pogledu gajenja vere – ne naročito imanjanja vere, već njenog gajenja.

U Svetom pismu nije mnogo toga rečeno o potrebi da imamo veru, ali mnogo, mnogo toga je rečeno o gajenju vere.

Razlog tome je što je svim ljudima data početna vera, i sve što treba da čine je da je neguju. Niko ne može da ima više vere, nego što je dobio, ako ne neguje tu veru koju je dobio. A ne postoji ništa, poznato ljudima, što će tako brzo rasti, kao vera kad se gaji – „jer raste vrlo vera vaša.“ (2. Solunjanima 1,3 – Karadžić)

Vera je očekivanje da će sama Božja reč ostvariti ono što kaže, i oslanjanje „samo na reč“ da ostvari ono što kaže. Negovati poverenje da će „samo reč“ ostvariti ono što kaže, znači negovati veru.

Vera je „dar Božji“ (Efescima 2,8) i u Svetom pismu je jasno rečeno da je ona data svakome. „Prema meri vere koju je Bog svakom dodelio“ (Rimljanima 12,3 – Čarnić). Ova mera vere koju je „Bog svakom

dodelio“ je kapital kojim je za početak Bog darovao „svakog čoveka koji dolazi na svet“ (Jovan 1,9), i od svakoga se očekuje da trguje s tim kapitalom – da ga gaji – na spasenje svoje duše.

Ne postoji opasnost da se taj kapital ikada smanji, kada se koristi. Kako se koristi, tako će se sigurno i povećati. Izuzetno će porasti. A kako raste, tako se sigurno obezbeđuju Gospodnja pravednost, mir i radost, sve do potpunog spasenja duše.

Ponavljam, vera dolazi Božjom rečju. Zato je pisano: „Blizu ti je reč u ustima tvojim i u srcu tvom, to jest reč vere koju propovedamo“ (Rimljanima 10,8). Tako je vera, ta reč vere, u ustima i u srcu svakog čoveka.

Kako to može biti? Evo kako: Kada je prvi par zgrešio u vrtu, oni su potpuno poverovali sotoni. Potpuno su se predali sotoni. On ih je potpuno zarobio. I tada je postojao savršen sporazum i mir između njih i sotone. Ali, Bog nije pustio da tako ostane. On je ovaj sporazum raskinuo; narušio je ovaj mir. A to je učinio svojom rečju, govoreći sotoni: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog.“ (1. Mojsijeva 3,15 – Daničić)

„Samo Bog može da stalno stavlja neprijateljstvo između ženinog semena i zmijinog semena. Posle čovekovog prestupa, njegova je priroda postala zla. Između sotone i palog čoveka tada je vladao mir. Da se Bog nije umešao, ljudi bi stvorili savez protiv neba, i umesto međusobnog ratovanja, ratovali bi samo protiv Boga. Ne postoji urođeno neprijateljstvo između palih anđela i palih ljudi. I jedni i drugi su zli zahvaljujući otpadu, a zlo će, gde god postojalo, uvek sklopiti savez protiv dobra. Pali anđeli i pali ljudi se udružuju. Lukavi general palih anđela je računao da, ako navede ljude, kao što je naveo anđele, da se uključe u pobunu, oni će biti njegova oruđa za povezivanje s drugim ljudima, radi udruživanja snaga u pobuni protiv neba. Čim se neko odvoji od Boga, on ne poseduje silu neprijateljstva prema sotoni. Neprijateljstvo između čoveka i sotone je neprirodno smešteno na Zemlju. Ako na ljudsko srce svakodnevno ne deluje Božja sila obraćenja, neće biti sklonosti da neko bude naklonjen religioznosti, već će ljudi radije birati da budu sotonini zarobljenici, nego slobodni ljudi u Isusu Hristu. Kažem, Bog stavlja ne-

prijateljstvo. Čovek ga ne može staviti. Da bi se njegova volja pokorila Božjoj volji, to se mora dogoditi kroz sklonost čovekovog srca i volje da bude na Gospodnjoj strani.“ (Neobjavljeno svedočanstvo)²

Ovo neprijateljstvo prema sotoni, ova mržnja prema zlu, koje Bog svojom rečju stavlja u svakog čoveka, čini da svaka duša čezne za izbavljenjem, a to izbavljenje se nalazi samo u Isusu Hristu. (Rimljanima 7,14-25)

Prema tome, ova Božja reč, koja u svaku dušu usađuje neprijateljstvo prema sotoni, ova mržnja prema zlu, koja traži izbavljenje, koje se nalazi samo u Isusu Hristu, jeste dar vere ljudima. To je „mera vere“ (Rimljanima 12,3) koju je Bog dodelio svakom čoveku. To je „reč vere“ (Rimljanima 10,8) koja je u ustima i u srcu svakog čoveka na svetu.

„To jest, reč vere koju mi propovedamo. Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen. Jer srcem se veruje za pravednost, a ustima se ispoveda na spasenje.“ (Rimljanima 10,8-10 – Čarnić)

„Zato nemoj u srcu svom reći: Ko će nam se popeti na nebo da nam je skine? Niti kaži: Ko će nam sići u dubinu, ili ko će nam otići daleko da nađe veru i da nam je donese? Jer „je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom“, „to jest reč vere koju propovedamo.“ (5. Mojsijeva 30,11-14; Rimljanima 10,6-8 – KJV)

Recite to, i pokažite tu veru koju je Bog dao vama, i svakoj drugoj osobi na svetu, jer „razumeti kako da pokažemo (upotrebljavamo, vežbamo – *prim. izdavača*) veru je nauka jevanđelja.“³

RH, 10. januar 1899.

Vera znači oslanjati se samo na Božju reč i očekivati da samo ta reč učini ono što kaže.

Dakle, opravdanje verom (kroz veru) je opravdanje oslanjanjem samo na Božju reč i očekivanje da ona i ostvari ono što kaže.

² *The Gospel Herald*, July 1, 1898.

³ RH, October 18, 1898.

Opravdanje verom je i pravednost verom⁴, jer opravdati znači biti proglašen pravednim. Vera dolazi Božjom rečju. Prema tome, opravdanje verom je opravdanje koje dolazi Božjom rečju. Pravednost verom je pravednost koja dolazi Božjom rečju.

Božja reč je samoispunjavajuća, jer pri stvaranju svega, „on reče i postade“ (Psalam 33,9). I dok je bio na Zemlji stišao je pobesnelo more, čistio gubavce, isceljivao bolesne, podizao mrtve i opraštao grehe, i sve to svojom rečju; i svakom tom prilikom „on reče i postade.“

Isti Onaj koji pri stvaranju „reče i postade“, koji je rekao: „Neka bude svetlost. I bi svetlost“, isti taj koji je na zemlji izgovorio „samo reč“ i bolesni su ozdravljali, gubavi se očistili i mrtvi oživeli – isti Taj rečju daje Božju pravednost svima koji veruju.

Iako su svi sagrešili i lišeni su pravednosti Božje, ipak „su besplatno opravdani njegovom milošću (blagodaću – Čarnić) na osnovu otkupljenja u Hristu Isusu. Njega je Bog postavio da svojom krvlju bude žrtva pomirница koja se prihvata verom. Time je Bog hteo da pokaže svoju pravednost. Jer, on u svojoj strpljivosti nije kažnjavao ranije učinjene grehe.“ (Rimljanima 3,24.25 – SSP)

Stvarajući sve u početku, Bog je poverio Hristu da objavi reč koja će dovesti do toga da sve nastane. Hristos je samo izgovorio reč i sve je nastalo. I kod otkupljenja, koje je ponovno stvaranje, Bog je poverio Hristu da objavi reč pravednosti. I kad je Hristos samo izgovorio tu reč, ona se ostarila. Njegova reč, bilo pri stvaranju ili otkupljenju, ista je.

„Svet je rečju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.“ Nekada nije bilo svetova niti ikakve materije od koje su oni sačinjeni. Bog je poverio Hristu da objavi reč koja je trebalo da proizvede svetove, pa i samu materiju od koje je trebalo da oni budu sačinjeni.

„On reče i pokaza se.“ Pre nego što je rekao, nije bilo svetova; nakon što je rekao, svetovi su nastali. Tako je Božja reč, izgovorena preko Isusa Hrista, u stanju da stvori ono što nije postojalo, pre nego što je ta reč izgovorena, i što nikad ne bi postojalo da ta reč nije izgovorena.

To isto se događa i u čovekovom životu. U njegovom životu nema pravednosti. U čoveku nema pravednosti iz koje se ona može pokazati

---

4 Pravednost verom – putem vere, kroz veru, od vere... – *prim. izdavača*

u njegovom životu. Ali, Bog je poslao Hrista da čoveku objavi pravednost. Hristos je samo izgovorio reč i u mračnoj praznini čovekovog života pojavila se pravednost – za svakoga ko želi da je primi. Tamo gde, pre nego što je ova reč primljena, nije bilo ni pravednosti ni ičega što bi moglo da proizvede pravednost, nakon primljene reči, postoji savršena pravednost, pa i sam Izvor iz koga ona ističe. Božja reč primljena verom – odnosno Božja reč od koje se očekuje da učini ono što kaže i na koju se oslanja da će učiniti to što ona kaže – proizvodi pravednost u čoveku i u životu tamo gde je ranije nije bilo. Tačnije, kao što je u prvobitnom stvaranju Božja reč stvorila svetove tamo gde nikada ranije nijednog nije bilo. On je rekao, i to je tako za svakoga ko veruje: odnosno za svakoga ko prima. A sama reč to proizvodi.

„Opravdavši se dakle, verom [očekujući i oslanjajući se samo na Božju reč], imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,1 – Karadžić). Tako je to, slava Gospodu! A hraniti se ovim blagoslovom znači negovati veru.

RH, 17. januar 1899.

„Saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo je važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“ (Elen Vajt)

Vera je očekivanje da će Božja reč učiniti ono što kaže i oslanjanje samo na nju da će ostvariti to što kaže.

Avram je otac svih koji su od vere. Prema tome, izveštaj o Avramu daje uputstva o veri – šta je ona i šta čini za onoga koji je ima.

„Šta ćemo dakle reći za Avraama, oca svog (po veri – stari engleski prevod), da je po telu našao? ... Jer šta govori pismo?“

Kada je Avram imao više od osamdeset godina, i njegova žena Sara je bila stara, a on nije imao dece, Bog „ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje.“ „I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu“ (1. Mojsijeva 15,5.6 – Daničić). Avram je prihvatio

Božju reč i očekivao da se ispuni ono što je ta reč rekla. I u tome je bio u pravu.

Međutim Sara se u svom očekivanju nije oslonila samo na Božju reč. Pribegla je svojoj sopstvenoj spletki, kako bi dobila to seme. Rekla je Avramu: „Gospod me je zatvorio da ne rodim; nego idi k robinji mojoj, ne bih li dobila dece od nje.“ (1. Mojsijeva 16,2)

Avram je za trenutak odstupio od svoje savršene vere. Umesto da se čvrsto drži svog očekivanja i oslanjanja samo na Božju reč, on „prista na reč Sarinu.“ Kao posledica toga, rodilo se dete, ali cela stvar se pokazala tako nezadovoljavajućom za Saru, da je ona odbacila svoj sopstveni plan. I Bog je pokazao da to odbacuje, potpuno zanemarujući činjenicu da se rodilo neko dete. On je promenio Avramovo ime i nastavio da govori o tome kako će ga učiniti ocem narodima preko obećanog semena, i o sklapanju saveza sa Avramom i obećanim semenom. Takođe je promenio ime Sari, jer će ona, kroz to obećano seme, biti „mati mnogim narodima.“

Avram je primetio ovo potpuno ignorisanje deteta koje se rodilo i, da bi skrenuo Gospodnju pažnju na njega, rekao je: „Neka živ bude Ismailo pred Tobom!“ Ali, „reče Bog: Zaista Sara žena tvoja rodiće ti sina, i nadenućeš mu ime Isak; i postaviću zavet (savez – original; eng. prevod) svoj s njim da bude zavet (savez) večan semenu njegovom nakon njega. A i za Ismaila uslišio sam te; evo blagoslovio sam ga, i daću mu porodicu veliku, i umnožiću ga veoma; i rodiće dvanaest knezova, i načiniću od njega velik narod. A zavet (savez) svoj učiniću s Isakom kad ti ga rodi Sara, do godine u ovo doba.“ (1. Mojsijeva 17,15-21)

Zahvaljujući svemu ovome, i Avram i Sara su bili naučeni da, u ostvarivanju obećanja i ispunjavanju Božje reči, ništa drugo ne dolazi u obzir, osim oslanjanja samo na tu reč. Sara je naučila da je njen plan doneo samo nevolju i nemir i odložio ispunjenje obećanja. Avram je naučio da je, slušajući Sarin glas, propustio da čuje Božji glas i da sada mora da odbaci ceo ovaj plan i ponovo se okrene samo Božjoj reči.

Međutim, sada je Avram imao devedeset devet, a Sara osamdeset devet godina. I sada se ispunjenje te reči činilo daljim nego ikad i zahtevalo je snažnije oslanjanje na Božju reč – veću veru nego ranije.

Sada je bilo potpuno jasno da nema nikakve mogućnosti oslanjanja ni na šta drugo osim samo na čistu reč. Sada su za ostvarenje onoga šta je ova reč izrekla potpuno zavisili od nje same. Sva dela, spletki, planovi i napori sa njihove strane su bili isključeni. Ostala im je samo vera – samo ta reč, i potpuno oslanjanje na tu reč, da bi se ostvarilo ono što je ta reč izrekla.

I pošto je sada put bio otvoren samo za „reč“ da deluje, ta reč je uspešno delovala i obećano „seme“ se rodilo. I tako „verom“, iako bespomoćna, potpuno se oslanjajući samo na reč – „i sama Sara dobi silu da stvara potomstvo i preko vremena svoje starosti, zato što je smatrala vernim onoga koji joj je obećao.“ (Jevrejima 11,11 – Čarnić)

I „zato se i rodiše od jednoga, i to gotovo mrtvoga, po mnoštvu ‘Kao zvezde nebeske i kao neizbrojivi pesak na morskoj obali’“ (Jevrejima 11,12). Tako se ispunila reč koju je Bog rekao Avramu, kad ga „izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. ... Tako će ti biti seme tvoje.“

Ovo je božanska lekcija o veri. I to je ono što Sveto pismo želi da kaže kada nam govori o potrebi da gajimo veru. Jer to je Avramu uračunato u pravednost, Božju pravednost, koja je od vere.

„I nije samo radi njega napisano - da mu je uračunato, nego i radi nas, kojima će se uračunavati, zato što verujemo u onoga koji je vaskrsao iz mrtvih Isusa, Gospoda našega, koji je predan za naše grehe i podignut radi našega opravdanja.“ (Rimljanima 4,23-25 – Čarnić)

Tako i svi „koji su od vere, blagosloviće se s vernim Avraamom“ (Galatima 3,9 – Karadžić). Svi koji isključuju – odbacuju – sva sopstvena dela, planove, spletki i napore, i potpuno bespomoćni zavise samo od Božje reči da će ostvariti ono što kaže – to su oni koji su od vere i koji su, sa vernim Avramom, blagosloveni Božjom pravednošću.

O, „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“ A nauka jevanđelja je nauka nad naukama. Ko ne bi napregao svaki nerv da je razume?

RH, 24. januar 1899.

Kada su Avram i Sara odbacili sve spletkе neverstva, koje su proizvele Ismaila, te su zadržali samo veru tj. oslonili se samo na Božju reč, rodio se Isak, pravo dete obećanja.

Slušanjem Sarinog glasa (1. Mojsijeva 16,1) Avram je skrenuo s puta strogog oslanjanja na Božju reč, sa čvrste prave vere. A sada, pošto se vratio samo reči, pravoj veri, mora da prođe ispit pre nego što bi se sa sigurnošću moglo reći da mu je vera uračunata u pravednost.

Sada se pouzdao u čistu Božju reč i, umesto Ismaila, dobio je Isaka, pravo dete Božjeg obećanja. I sada, kad je dobio Isaka, moralo je da se utvrdi da li će se uzdati u čistu Božju reč, kada se radi o samom Isaku.

U skladu sa time, Bog je rekao Avramu: „Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gde ću ti kazati.“

Avram je dobio Isaka isključivo tako što se pouzdao u Božju reč. Isak je bio to seme obećano rečju Gospodnjom. Nakon Isakovog rođenja Bog je potvrdio ovu reč izjavom: „...jer će ti se u Isaku seme prozvati“ (1. Mojsijeva 21,12). A sad je došla Božja reč: Uzmi sada sina svog, jedinca svog milog Isaka, i spali ga na žrtvu.

Bog je objavio Avramu: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu. „I blagosloviće se u semenu tvom svi narodi na zemlji.“ „...jer će ti se u Isaku seme prozvati.“ A sada: Prinesi Isaka na žrtvu paljenicu!

Ali, ako prinese Isaka na žrtvu, ako Isak izgori, šta će biti sa obećanjem da će se u njemu blagosloviti svi narodi? Šta će biti sa obećanjem: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu? Sada je tu bila reč: Prinesi Isaka na žrtvu paljenicu. Avram se uzdao samo u Božju reč kada se radilo o Ismailu, ali ovde je bilo u pitanju nešto više od uzdanja u Božju reč, kada je bila reč o Isaku – trebalo se uzdati u Božju reč nasuprot Božjoj reči.

I Avram se uzdao, nadajući se protivno nadi. Bog je rekao: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu; u Isaku će ti se seme prozvati; prinesi Isaka na žrtvu paljenicu. Avram nije insistirao na tome da Bog „usklađi ove tekstove“. Za njega je bilo dovoljno da zna da su

sve ove izjave bile Božja reč. Znajući to, on će se pouzdati u reč, slediti reč, a Gospodu prepustiti da „uskлади ove tekstove“, ili da ih „objasni“, ako to bude potrebno.

Avram je rekao: Bog je kazao: Prinesi Isaka na žrtvu paljenicu. I ja ću to učiniti. Bog je rekao: „...jer će ti se u Isaku seme prozvati.“ Pa i ovo: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu. Jednom sam se umešao u obećanje i sprečio njegovo ostvarenje, dok se nisam odrekao svega što sam učinio i vratio se samo na reč. A onda, čudom, Bog mi je dao Isaka, obećano seme. A sada On kaže: Prinesi Isaka, obećano seme, na žrtvu paljenicu. Učiniću to. Bog mi ga je dao čudom, i Bog može čudom da ga obnovi. Ali, ako ga prinesem na žrtvu paljenicu, on će biti mrtav, a jedino čudo koje ga tada može vratiti je čudo da ga vrati iz mrtvih. No, Bog je u stanju i to da učini, i On će to učiniti, jer Njegova reč beše: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu i u Isaku će ti se seme prozvati. Vraćanje Isaka iz mrtvih za Boga neće biti ništa više od onoga što je On već učinio, jer što se tiče potomstva, moje i Sarino telo su već bili mrtvi, a ipak je Bog iz njih izveo Isaka. On može da vaskrsne Isaka, i On će to učiniti. Blagosloven bio Gospod!

Rešio je. Ustao je, uzeo svoje sluge i Isaka i otišao na trodnevno putovanje; „i pođe na mesto koje mu kaza Bog.“ A kad trećeg dana „ugleda mesto iz daleka“, „reče Avram momcima svojim: Ostanite vi ovde s magarcem, a ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama“ (1. Mojsijeva 22,5). Ko će ići dalje? „Ja i dete.“ Ko će se vratiti? „Ja i dete idemo onamo, pa kad se pomolimo Bogu, vratićemo se k vama.“ Avram je očekivao da će se Isak sa njim vratiti, isto kao što je sa njim i otišao.

Avram je očekivao da prinese Isaka na žrtvu paljenicu, a zatim je očekivao da vidi Isaka kako ustaje iz pepela i sa njim se vraća. Jer je izašla Božja reč: U Isaku će ti se seme prozvati, i: Umnožiću seme tvoje da ga bude kao zvezda na nebu. I Avram se pouzdao samo u reč koja se uvek ostvaruje. (Jevrejima 11,17-19)

TO JE VERA. „A ispunilo se i Pismo koje kaže: ‘Avraam poverova Bogu i to mu se uračuna u pravednost’“ (Jakov 2,23 – Čarnić). Iznad svega, to „nije samo radi njega napisano - da mu je uračunato, nego i

radi nas, kojima će se uračunavati, zato što verujemo u onoga koji je vaskrsao iz mrtvih Isusa, Gospoda našega, koji je predan za naše grehe i podignut radi našega opravdanja“ (Rimljanima 4,23-25 – Čarnić).

Uzdati se samo u reč Božju, osloniti se samo na reč Božju, osloniti se na Božju reč čak i ako je protivna Božjoj reči – to je VERA. To je vera koja donosi Božju pravednost.

To znači pokazati veru. Na to misli Sveto pismo kada nas poziva da pokažemo veru. A „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“ A nauka jevanđelja je nauka nad naukama.

RH, 31. januar 1899.

„ONOME pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost.“ (Rimljanima 4,5 – Čarnić)

Ovo je jedini način na koji bilo ko na ovom svetu može da postane pravedan. Prvo mora da prizna da je bezbožnik, zatim da veruje da Bog opravdava tj. smatra pravednim bezbožnika, i on je pravedan zahvaljujući upravo Božjoj pravednosti.

Svako na svetu je bezbožnik. „Bezbožnik“ znači „ne nalikovati Bogu.“ A pisano je: „Jer svi sagrešiše i izgubili su slavu [dobrotu, karakter] Božju.“

Prema tome, svako ko prizna da ni u čemu nije nalik Bogu, time priznaje da je bezbožan.

A istina je da svako, i to u svemu, nije nalik Bogu. Jer „svi su skrenuli, svi su zajedno postali beskorisni; nema toga koji čini dobro, nema baš ni jednog.“ (Rimljanima 3,12 – Čarnić)

Prema tome, pošto na zemlji nema nikoga ko nije bezbožnik, i pošto Bog pravda bezbožnika, to sa Božje strane čini opravdanje, pravednost i spasenje potpunim, besplatnim i osiguranim za svaku dušu na zemlji.

A sve što bilo ko, sa svoje strane, treba da učini, da bi sve to učinio sigurnim za sebe, jeste da to prihvati – da veruje da Bog opravdava, lično i pojedinačno, onoga ko je bezbožan.

Iz toga sledi da, koliko god to mnogima zvučalo čudno, jedina kvalifikacija i jedina priprema za opravdanje jeste da osoba prizna da je bezbožnik.

A onda, imajući takvu kvalifikaciju, imajući takvu pripremu, sve što se od nje traži, da bi dobila opravdanje, potpuno, besplatno i sigurno, jeste da veruje da je Bog opravdava, i to takvu kakva jeste – bezbožnu.

Mnogima je lako da poveruju kako su bezbožni, pa čak i da to priznaju, ali verovati da ih Bog opravdava, to je za njih previše.

A jedini razlog zašto ne mogu da veruju da ih Bog opravdava je taj što su bezbožni, vrlo bezbožni.

Kada bi mogli da nađu nešto dobra u sebi, ili kad bi mogli da se poprave i čine bolje, mogli bi imati malo hrabrosti da se nadaju da će ih Bog opravdati. Da, oni bi da se opravdaju delima, a onda da izjave da veruju u opravdanje verom.

Ali, time bi uklonili svaki razlog za opravdanje, jer ako čovek može da nađe dobro u sebi, on ga već ima i nije potrebno da ga dobije iz nekog drugog izvora. Ako se može popraviti i sam činiti bolje, onda mu nije potrebno nikakvo opravdanje iz nekog drugog izvora.

Prema tome, protivrečno je reći da sam tako bezbožan da ne vidim kako bi me Gospod mogao opravdati. Jer ako nisam bezbožan, onda nema potrebe da budem učinjen pravednim, jer već jesam pravedan. Nema sredine između pobožnosti i bezbožnosti.

Ali, kada neko sebe smatra toliko bezbožnim, da ne vidi mogućnost nade u opravdanje, to je trenutak da se pojavi vera; u stvari, samo tada ona i može da se pojavi.

Vera je oslanjanje jedino na Božju reč. Dokle god se čovek oslanja na sebe, dokle god postoji neki zamislivi razlog za nadu da čovek može da se osloni na bilo šta u sebi ili u vezi sa sobom, tu ne može biti vere; tu nema mesta za veru, pošto je vera oslanjanje „samo na reč.“

Ali, kad nestane svaki zamislivi razlog za nadu u bilo kakvo oslanjanje na bilo šta u sebi ili u vezi sa sobom, kad sve što može da se vidi ne pruža nikakvu nadu za opravdanje, i kada se to prizna, onda hvatajući se za Božje obećanje, samo za reč, nadajući se protivno nadi,

dolazi vera i verom čovek nalazi potpuno i besplatno opravdanje, bez obzira kako bezbožan bio.

Jer zauvek stoji napisano: „Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost“ (Rimljanima 4,5). „A pravda (pravednost – Čarnić) Božja verom Isusa Hrista“ (Rimljanima 3,22 – Karadžić). „Kog postavi Bog ... da pokaže svoju pravdu (pravednost – Čarnić) oproštenjem predašnjih greha.“ (Rimljanima 3,25)

To znači pokazati (upotrebiti, vežbati – *prim. izdavača*) veru. Da li ti pokazuješ veru? Jer „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“

RH, 7. februar 1899.

„Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ (Rimljanima 5,1 – Karadžić)

Pošto je vera oslanjanje jedino na Božju reč, na ono što ta reč kaže, onaj koji je opravdan verom jednostavno se smatra pravednim oslanjanjem samo na tu reč.

A pošto je ta reč Božja reč, oslanjanje samo na tu reč jeste oslanjanje samo na Boga, u toj reči. Prema tome, opravdanje verom znači da osoba biva opravdana, da se računa da je pravedna, oslanjanjem samo na Boga, i to samo zato što je On to obećao.

Svi smo mi zajedno grešnici – grešni i bezbožni. Zato smo svi podložni Božjoj osudi (Rimljanima 3,9-19). Međutim, za sve nas postoji mogućnost da izbegnemo Božji sud (osudu). A jedini način da izbegnemo Božji sud je da se uzdamo u Boga.

Kada je David sagrešio prebrojavanjem naroda i tako izazvao strašan Božji sud, Gospod mu je dao mogućnost da bira želi li da sedam godina vlada glad ili da tri meseca beži pred svojim neprijateljima ili da bude tri dana pomor u zemlji. Ali David nije bio u stanju da izabere. Sve je pre-pustio Gospodu, neka On izabere, govoreći: „Neka zapadnemo Gospodu u ruke, jer je milost Njegova velika.“ (2. Samuilova 24,11-14 – Daničić)

Kada se za pravednost oslonimo samo na Boga, u Njegovoj reči, imamo mir s Bogom, jer tako stvarno stičemo pravednost i „mir će biti delo pravde, što će pravda učiniti biće pokoj i bezbrižnost doveka.“ (Isaija 32,17)

Kad se za pravednost oslanjamo samo na Boga u Njegovoj reči, imamo mir kroz Gospoda našega Isusa Hrista, jer „je On mir naš, koji oboje sastavi“ – Boga i čoveka – „u jedno“, „i razvali ... neprijateljstvo, telom svojim“, „da iz oboga“ – Boga i čoveka – „načini sobom jednog novog čoveka, čineći mir.“ (Efescima 2,14.15 – Karadžić)

Osim toga, kad se za pravednost oslanjamo samo na Boga u Njegovoj reči, imamo mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista, jer Bog „njegovim posredstvom sve izmiri sa sobom, stvorivši mir njegovom krvlju na krstu, te da njegovim posredstvom izbavi sve što je na zemlji i što je na nebesima. Pa i vas koji ste nekada bili otuđeni i neprijateljski nastrojani svojim smeranjem u zlim delima, sada je izmirio smrću njegovog ljudskog tela, da vas svete, neporočne i besprekorne postavi preda se, ako samo ostanete u veri“ – ako nastavite da se oslanjate samo na Boga u Njegovoj reči. (Kološanima 1,20-23 – Čarnić)

Kada je put učinio tako jasnim, opravdanje tako potpunim i mir tako sigurnim za sve, a od svih ljudi traži samo da to prime, jednostavno prihvatajući to od Njega i oslanjanjući se za to samo na Njega, zašto onda ne bi svaka duša na zemlji bila tako opravdana i imala mir s Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista?

„Na to misli Pismo kad zahteva od nas da pokažemo veru.“ Pokazujete li vi veru? Jeste li opravdani verom? Imate li pravednost verom? Imate li mir kroz Gospoda našega Isusa Hrista? „Imajte veru Božju!“ (Marko 11,23 – Karadžić)

RH, 14. februar 1899.

Vera je potpuno oslanjanje samo na Božju reč da će ostvariti ono što kaže. Pošto je tako, ni za trenutak ne smemo da zaboravimo da tamo gde nema Božje reči, tamo ne može da bude ni vere.

Ovo se vidi i u činjenici da „Vera, dakle, potiče od propovedi, a propoved biva Hristovom rečju“ (Rimljanima 10,17 – Čarnić). Pošto vera nastaje samo Božjom rečju, savršeno je jasno da gde nema Božje reči, tamo ne može da bude ni vere.

Ovo je lepo prikazano u jednom slučaju u Davidovom životu. Pošto je David imao u srcu da sagradi dom Gospodu, Gospod mu je preko proroka Natana rekao: „Još ti javlja Gospod da će ti Gospod načiniti kuću. ... Nego će tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje doveka pred tobom, i presto će tvoj stajati doveka.“

Na to se David molio: „I tako, Gospode Bože, reč koju si obrekao sluzi svom i domu njegovom, potvrdi zasvagda, i učini kako si rekao. Neka se veliča ime Tvoje do veka, da se govori: Gospod je nad vojskama Bog nad Izrailjem; i dom sluge Tvog Davida neka stoji tvrdo pred Tobom.“

Jer si Ti, Gospode nad vojskama, Bože Izrailjev, javio sluzi svom govoreći: Dom ću sazidati tebi. Zato sluga Tvoj nađe u srcu svom da Ti se pomoli ovom molitvom. Tako, Gospode, Gospode, Ti si Bog, i reči su Tvoje istina; Ti si ovo dobro obrekao sluzi svom. Budi, dakle, voljan i blagoslovi dom sluge svog da bude doveka pred Tobom; jer si Ti Gospode, rekao, i Tvojim će blagoslovom biti blagosloven dom sluge Tvog doveka.“ (2. Samuilova 7,11-29 – Daničić)

Njegova molitva se u potpunosti sastojala od vere, jer se u potpunosti sastojala od Božje reči: Božja reč bila je njen uzrok. Božja reč bila je njen temelj i Božja reč je bila sva Davidova nada da će ova molitva biti uslišena.

On je molio u skladu sa Božjom voljom jer je Božja volja bila izražena u Božjoj reči. Pošto je molio u skladu sa jasno izraženom Božjom voljom, David je znao da je njegova molitva uslišena.

A znajući da je njegova molitva uslišena, David je znao da je molio u skladu s onim što je želeo (1. Jovanova 5,14). Zato je rekao: Neka bude tako. I zato je odgovor na ovu Davidovu molitvu bio, jeste i biće potpuno siguran.

I ovo je napisano za pouku nama, da bismo znali kako da se molimo u veri i kako da u molitvi gajimo veru. Zato, idi i ti čini tako. Jer je

„saznanje o tome šta Pismo želi da kaže kad od nas zahteva da gajimo veru, mnogo važnije od svakog drugog znanja koje možemo steći.“

RH, 21. februar 1899.

Vera, dakle, potiče od propovedi, a propoved biva Hristovom rečju. Zato je Božja reč jedino sredstvo vere.

I zato gde nema Božje reči, tamo ne može biti nikakve vere.

A gde je Božja reč, vera predstavlja potpuno oslanjanje na tu reč da će ostvariti ono što kaže.

Iz svega toga, a to je istina, savršeno je jasno da svako ko se moli u veri, pre svega, mora biti siguran da ima Božju reč za ono za šta se moli.

Kada ima Božju reč za ono što u molitvi traži, onda, kao David, može naći u svom srcu da se moli sa savršenim pouzdanjem, što je jedino moguće u savršenoj veri.

Onaj ko tako moli, zna da moli u skladu sa Božjom voljom, jer zna da za to ima jasnu Božju reč.

Stoga zna da ga Bog čuje, i znajući da ga Bog čuje, on zna da ima ono za šta je molio, jer jedini temelj njegove nade za to jeste reč koja je to izrekla, koja je jedini temelj i njegove molitve.

Gospod nam kaže da se na taj način molimo a On je na taj način osigurao postojan, snažan i stalan rast vere.

Mnogi se mole ali ne znaju da li je Gospodnja volja da imaju ono za šta se mole i tako ne znaju mogu li sa sigurnošću da to traže; a pošto ne znaju mogu li to da traže, oni su zbunjeni u pogledu toga da li će njihove molitve biti uslišene ili ne.

Gospod ne želi da iko od nas bude nesiguran. Zato nam je dao svoju reč, koja svakoga temeljno oprema za sva dobra dela, i kojom se daje sve što se tiče života i pobožnosti.

I svako ko u Božjoj reči traži ono što je Bog obezbedio za sve i onda, pozivajući se na tu reč, moli za to, tražeći u skladu sa jasno izraženom Božjom voljom, zna da je njegova molitva uslišena i da ima ono za šta se molio.

Kad tako radi, molitve će uvek biti određene, život će biti ispunjen direktnim Božjim darovima i vera će biti pouzdana i jaka i stalno će jačati u snazi.

Mnogi se mole molitvom učenika: „Uvećaj našu veru“ (Luka 17,5 – SSP). To je dobro. Ali, uz to, nikad ne smemo da zaboravimo da vera dolazi jedino Božjom rečju. I zato, da bi se vaša vera uvećala, do toga može doći jedino ako se u vama uveća Božja reč. A jedini način da u vama dođe do uvećanja Božje reči je da slušate tu reč, moleći Gospoda za ono što ta reč kaže, oslanjajući se za tu stvar u potpunosti na tu reč i zahvaljujući Mu što ste je primili. Tada, i na taj način, ova reč je primljena i živi u vama. Prema tome, kada molimo: „Gospode, uvećaj našu veru“, istovremeno moramo imati na umu da sebe treba da izgrađujemo na svojoj najsvetijoj veri. (Juda 20)

Tako se pokazuje vera. Vera se može pokazati samo na Božjoj reči, jer gde nema Božje reči, tamo ne može biti nikakve vere.

A „razumeti kako da pokažemo veru je nauka jevanđelja.“

RH, 28. februar 1899.

„Pravednik će od vere živ biti (živeti verom – KJV).“ (Rimljanima 1,17 – Karadžić)

Ko su pravednici? To su oni koji su od vere, jer ljudi bivaju opravdani samo verom.

Premda „su svi zgrešili i lišeni su Božije slave“ (Rimljanima 3,23 – SSP), mi se besplatno opravdavamo „blagodaću Njegovom, na osnovu otkupljenja u Hristu Isusu“ (stih 24).

„Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje. A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost.“ (Rimljanima 4.5 – SSP)

„Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ Jedino su pravedni oni koji su od vere.

Vera je potpuno oslanjanje na Božju reč da će ostvariti ono što kaže. „Srećno će svršiti na što je pošaljem.“ (Isaija 55,11 – Daničić)

Biti opravdan verom znači biti opravdan potpunim oslanjanjem na Božju reč. Opravdani su oni koji su od Božje reči. Tako ljudi postaju opravdani.

Ljudi ne samo da treba da budu opravdani verom – oslanjanjem na Božju reč – nego kad smo već opravdani, moramo i da živimo verom. Opravdan čovek živi upravo na isti način na koji je i opravdan – verom.

Mi postajemo opravdani/pravedni verom; vera je potpuno oslanjanje na Božju reč. Pošto smo opravdani, moramo da živimo posredstvom apsolutno iste stvari kojom smo i opravdani – potpunim oslanjanjem na Božju reč.

Upravo je to Isus rekao: Čovek će živeti „o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih.“ Kada je Isus to rekao, savršeno je jasno da je On, drugim rečima, jednostavno rekao: Čovek će živeti verom.

Ne postoji drugi način da se istinski živi, nego verom, a to znači jednostavno živeti po Božjoj reči. Bez vere, bez Božje reči, ljudi samo umiru.

Istina, bez Božje reči sve samo umire, jer u početku je sve nastalo Božjom rečju. Božja reč je početak i život svega, jer „On reče i postade.“

Sve živo i neživo – Sunce, Mesec i zvezde, životinje i ljudi – za svoje postojanje se u potpunosti oslanja na Božju reč. A Bog je jedino čoveku podario taj čudesni dar izbora – hoće li to prihvatiti ili ne. Ovaj dar otvara vrata vere. A kad neki čovek odluči da živi po Božjoj reči, koja je jedino sredstvo života, ta vera – potpuno oslanjanje na Božju reč – predstavlja sredstvo kojim se on hvata smisla života.

Zato „će pravednik od vere živ biti (živeti od vere – SSP)“ (Rimljanima 1,17) i „sve što ne potiče od vere (nije po veri – Karadžić) - greh je“ (Rimljanima 14,23 – Čarnić). To u suštini znači da pravednik mora da živi po Božjoj reči, a šta god nije po Božjoj reči greh je.

„Ne možemo imati zdravo hrišćansko iskustvo, ne možemo biti poslušni jevandjelju na spasenje, sve dok bolje ne razumemo nauku o veri i ne pokažemo više vere.“

„Ti imaš veru?“ Imaj veru Božju. Ovde su oni koji imaju „veru Isusovu.“

RH, 7. mart 1899.

Jer se otkriva pravednost Božija, iz vere u veru. (Rimljanima 1,17 – Čarnić)

Vera je potpuno oslanjanje na Božju reč, očekujući da ta reč i učini ono što sama kaže.

Postoji li onda pravednost, izgovorena Božjom rečju, tako da se ljudi mogu potpuno osloniti da će ta reč ostvariti ono što kaže?

Postoji. Upravo je to cilj Hristovog dara. Jer Njega „postavi Bog ... da se pokaže njegova pravednost, jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti.“ (Rimljanima 3,25 – Čarnić)

Pošto vidimo da je Bog postavio Hrista da objavi, da izgovori, Božju pravednost, jasno je da je Božja reč izrečena i da se na nju možemo potpuno osloniti, očekujući da će ona učiniti ono što kaže. Drugim rečima, postoji pravednost koju možemo da primimo verom.

U čemu je ova reč izrečena? U reči „oprostenje.“ „Veran je i pravedan da nam oprost grehe naše“ (1. Jovanova 1,9 – Karadžić); „ali je u Tebe praštanje.“ (Psalam 130,4 – Daničić)

Šta znači „oprostiti“? Reč „oprostiti“ (*eng. forgive*) se sastoji od dve reči: „za“ (*eng. for*) i „dati“ (*eng. give*), što, drugim rečima, znači „dati za“, „dati umesto“. Oprostiti, stoga, znači jednostavno „dati (nešto) za (nešto drugo)“, „dati (nešto) umesto (nečega)“. Za Gospoda, oprostiti greh znači dati nešto umesto greha. Ali šta Gospod daje umesto greha? On objavljuje „svoju pravdu (pravednost – Čarnić) za oprostjenje greha“ (Rimljanima 3,25).

Prema tome, kada Gospod prašta – daje nešto umesto greha – On daje pravednost umesto greha. A pošto je jedina pravednost koju Gospod ima Njegova sopstvena, iz toga proizilazi da je jedina pravednost koju Bog daje, ili može dati, umesto greha, Božja pravednost.

To je Božja pravednost kao dar. Pošto su svi ljudi zgrešili, da bi se ikada očistili od greha, moraju da dobiju potpuno besplatno oprostjenje.

A kao što je oprostjenje greha tj. Božja pravednost koja je data umesto greha, potpuno besplatna, tako je i Božjom pravednošću, kao besplatnim darom, „došlo opravdanje koje donosi život svim ljudima.“ (Rimljanima 5,18 – SSP)

Zato svaka duša koja moli Boga za oprostjenje greha, time u stvari traži da joj Bog da pravednost umesto greha. Svaka duša koja moli Boga za oprostjenje greha moli za to isključivo oslanjajući se na Božju reč, koja sadrži oprostjenje. A vera je potpuno oslanjanje na tu reč za ono što ona kaže. Tako se pravednost u potpunosti sastoji od vere.

„Jer svaki koji moli, prima“ (Matej 7,8 – KJV). Vi ste mnogo puta molili Gospoda da vam oprost grehe, odnosno, molili ste Ga da vam da nešto umesto greha. Ali, kada molite Gospoda da vam da nešto umesto greha, time tražite da vam da ono jedino što daje ili može dati umesto greha, a to je pravednost. To znači moliti oprostjenje od Gospoda.

A On oprašta vaše grehe – On daje zamenu za – vaše grehe, kada Ga molite. On kaže da to čini i On to stvarno čini. „Veran je“ – jer On nikad neće da odbije – „i pravedan da nam oprost grehe naše.“ A jedino što daje umesto greha je Njegova pravednost.

Zašto se onda, kada Ga molite, ne biste zahvalili za pravednost koju vam besplatno daje u zamenu za vaše grehe?

Zar ne vidite da je isto tako jednostavno dobiti pravednost verom, kao što je i moliti Boga za oprostjenje greha? Nema sumnje, tako je.

Verovati da, kada molite za oprostjenje, dobijate pravednost u zamenu za svoje grehe, i kada sa zahvalnošću primete tu pravednost kao Božji dar, znači pokazati veru.

Pa ipak, kako je tačno da „trpimo mnoge nevolje i jade zbog našeg neverstva i neznanja kako da pokažemo veru.“⁵

„Ti imaš veru?“ Imaj veru Božju. Ovde su oni koji imaju „veru Isusovu.“ (Otkrivenje 14,12 – Karadžić)

RH, 14. mart 1899.

„Jer, u Hristu Isusu ne vredi ni obrezanje ni neobrezanje, nego vera koja je delotvorna kroz ljubav (koja kroz ljubav radi – Karadžić)“ (Galatima 5,6 – SSP). Za one, na koje se mislilo, kada je pisan ovaj tekst, obrezanje je bilo sve, a bilo je sve zbog onoga što je predstavljalo.

---

⁵ RH, 18. oktobar 1898.

A to što je obrezanje predstavljalo za te ljude bila su dela i samo dela. Ono je bilo najveće od svih dela – veće od samog stvaranja – jer, kako su to rabini govorili: „Obrezanje je tako veliko da bez njega Sveti i Blagosloveni ne bi stvorio svet.“ „Ono je tako veliko kao sve druge zapovesti“, „jednako svim zapovestima zakona.“ (Farrar, *Life of Paul*, poglavlje 11, pasus 5, beleška; poglavlje 35, pasus 4, beleška)

Ali, to što je za njih bilo tako veliko, Gospod uklanja kao jednim udarcem, rečima: „Obrezanje nije ništa“ (1. Korinćanima 7,19 – Sinod SPC); u Hristu Isusu obrezanje ne vredi ništa. A s obzirom na to šta im je obrezanje značilo, time je jednostavno rečeno da dela nisu ništa i da u Hristu Isusu dela ništa ne koriste.

Onda su i svima drugima, koji bi, s obzirom na ovo, možda bili skloni da se hvale nedostatkom dela i da, na taj način, opravdavaju greh, jednakom snagom upućene reči: „Obrezanje nije ništa.“ „Jer, u Hristu Isusu ne vredi ni obrezanje ...“, što je, s tim povezano, jednostavno značilo da odsutnost dela nije ništa i u Hristu Isusu odsutnost dela ništa ne koristi.

Prema tome, dela nisu ništa i odsustvo dela nije ništa. U Hristu Isusu ni dela ni nedostatak dela ništa ne vrede.

Prema tome, ova Gospodnja reč potpuno i zauvek isključuje obe kategorije od bilo kakvih zasluga i bilo kakve osnove da zasluge traže u sebi, ili u bilo čemu što su oni učinili ili nisu učinili.

A ovo sve važi i danas kao što je uvek važilo. Danas, bilo da je neko van Hrista ili u Hristu, niti dela niti ne-dela ništa ne vrede, jer je pisano: „Jeste li vi u Hristu? Niste, ako ne priznate da ste zabludeli, bespomoćni, osuđeni grešnici. ... Vaše rođenje, vaš ugled, vaše bogatstvo, vaši talenti, vaše vrline, vaša pobožnost, vaša ljubav prema čoveku ili bilo šta drugo u vama ili što je povezano s vama, neće stvoriti jedinstvo između vaše duše i Hrista.“ (*Testimony for the Church*, br. 31, str. 44 i 45)

I šta onda? Jesu li svi ostavljeni u potpunoj praznini? Ne, ne! Hvala Gospodu što postoji nešto što vredi za sve i vredi zauvek. Iako je tačno da „u Hristu Isusu ne vredi ni obrezanje ni neobrezanje“, niti vrede dela ili ne-dela, isto je tako večna istina da „u Hristu Isusu ... vera, koja kroz ljubav radi“ vredi. (Galatima 5,6)

Zapazite da ne vrede vera i dela već „VERA, koja kroz ljubav DELA (radi).“ Sama vera je u stanju da dela (radi) i ona to čini – jedino to vredi za svakoga bilo gde i u bilo koje vreme.

Vera dolazi samo od Boga i delanja (rada); ona radi samo Božja dela. Prema tome, onaj ko u Hristu Isusu ima veru „koja ... radi“, ima ono što služi da se pokaže Bog koji se javio u telu, radeći (vršeći) Božja dela. I zato „je ovo delo Božje da verujete onog koga On posla.“ (Jovan 6,29)

I tako, dok ste u Hristu, „ako u vama ima išta dobrog, to u celosti može da se pripíše milosti saosećajnog Spasitelja. ... Vaša povezanost sa crkvom, ili način na koji vas vaša braća poštuju, biće uzaludni, ako ne verujete u Hrista. Nije dovoljno verovati da On postoji, morate verovati u Njega. Morate se u potpunosti osloniti na Njegovu spasonosnu blagodat.“ (*Testimony for the Church*, br. 31, str. 44 i 45)

„Ti imaš veru?“ Imaj veru Božju. Ovde su oni koji imaju koji „veru Isusovu.“

RH, 28. mart 1899.

IZBAVLJENJE

„Hoću da kažem: Po duhu hodite pa nećete udovoljavati požudama tela.“ (Galatima 5,16 – kombinacija prevoda Karadžić-SSP)

Kakvo blagosloveno obećanje! A ono je namenjeno svakom ko veruje.

Setite se telesnih želja. Kako su sveprožimajuće! Kako su neumoljivi njihovi zahtevi! Kako je okrutna njihova vladavina! Kako je strašno ropstvo u kome se čovek nalazi!

Svako je to iskusio – da teži da čini dobro koje bi želeo, a ipak čini samo zlo koje mrzi; da ima volju da čini bolje, ali kako da to učini, ne nalazi; da, po unutrašnjem čoveku, uživa u Božjem zakonu, ali nalazi da je u njegovim udovima drugi zakon, koji se suprotstavlja zakonu njegovog uma i zarobljava ga zakonom greha, koji je u njegovim udo-

vima. Na kraju uzvikuje: „Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rimljanima 7,14-24 – Karadžić)

Hvala Bogu što postoji izbavljenje. Ono se nalazi u Hristu Isusu i u Duhu našega Boga (Rimljanima 7,25; 8,1.2). A kad vas je zakon Duha, koji oživljava u Hristu Isusu, oslobodio od zakona grehovnog i smrti, onda „živite u Duhu (po duhu hodite – Karadžić) pa nećete udovoljavati požudama tela“ (Galatima 5,16 – SSP). Ne samo što dolazi do izbavljenja od ropstva propadljivosti, nego i do slavne slobode Božje dece, za svaku dušu koja prima Duha i hodi/živi po Duhu.

„Po duhu hodite pa nećete udovoljavati požudama tela.“

Pogledajte popis telesnih želja: „Preljubočinstvo, kurvarstvo, nečistota, besramnost, idolopoklonstvo, čaranja, neprijateljstva, svađe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi, zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakva“ (Galatima 5,19-21 – Karadžić). Ništa od toga vas neće ispuniti; sve to možete da pobedite ako hodate u Duhu. To kaže verna Božja reč.

Zar to nije poželjna mogućnost? Zar nije vredno imati tako nešto? I kada to možemo da imamo, ako tražimo i uzmemo, zar onda nije vredno traženja i uzimanja?

Prihvatite izbavljenje koje je Hristos osigurao za vas. Stanite i stojte čvrsto u slobodi kojom nas je Hristos oslobodio.

„Ištite (molite – Čarnić), i daće vam se“ (Matej 7,7). „Jer svaki koji ište (moli), prima.“ „Primate Duh Sveti.“ „Nego se još ispunjavajte Duhom“ (Efescima 5,18), zapravo „hodite“ u Božjem Svetom Duhu „kojim ste zapečaćeni za dan izbavljenja.“ (Efescima 4,30)

RH, 14. mart 1899.

3. I RADI NAS

E. J. WAGGONER

Četvrto poglavlje Rimljanima poslanice jedno je od najbogatijih u pogledu nade i ohrabrenja koje sadrži za hrišćane. U Avramu imamo primer pravednosti verom i pred nas je izneto čudesno nasledstvo obećano onima koji imaju Avramovu veru. A to obećanje nije ograničeno. Avramov blagoslov pripada neznabošcima, isto kao i Jevrejima. Nema nikoga ko bi bio tako siromašan da u njemu ne bi mogao da učestvuje, jer je „od vere, da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno svemu potomstvu.“ (Rimljanima 4,16 – Čarnić).

Poslednja rečenica u sedamnaestom stihu vredna je posebne pažnje. Ona sadrži tajnu mogućnosti našeg uspeha u hrišćanskom životu. Ona kaže da je Avram verovao Bogu „koji oživljuje mrtve, i zove ono što nije kao ono što jeste¹“. To je obeležje Božje sile, a ona sadrži stvaralačku silu. Bog može da nazove nešto što nije, kao da postoji. Kad bi neki čovek to učinio, kako biste ga nazvali? Lažovom. Kad bi neko rekao da nešto jeste, a u stvari nije, to bi bila laž. Ali, Bog ne može da laže. Stoga, kad Bog nazove nešto što nije, kao da jeste, očigledno je da tako čini da ono postoji. Odnosno, to nastaje na Njegovu reč.

Svi smo, kao primer poverenja, čuli izjavu devojčice da „kad mama kaže da je tako, onda je tako, iako nije tako.“ Upravo je to slučaj sa Bogom. Pre vremena za koje je rečeno da je bilo „u početku“, postojala je turobna pustoš; nije bilo apsolutno ničeg: Bog je progovorio i istog trenutka je nastao svet. „Rečju Gospodnjom nebesa se stворише, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... Jer On reče i postade; On zapovedi i pokaza se“ (Psalam 33,6-9 – Daničić). To je sila koja je prikazana u Rimljanima 4,17. Nastavimo sa čitanjem, da vidimo snagu ovih reči u vezi s ovim. Još uvek govoreći o Avramu, apostol kaže:

„Protivno svakoj nadi, Avraam se nadao i poverovao je da će postati otac mnogih naroda, kao što je rečeno: ‘Toliko

---

1 Koji nebiće poziva u biće – Čarnić; ono što nije poziva da bude – SSP; na čiju reč postaje ono čega nema – D. Stefanović; zove nepostojeće kao postojeće – Sinod SPC

će ti biti potomstvo'. Nije se pokolebao u veri kada je uzeo u obzir svoje već obamrlo telo - bilo mu je skoro sto godina - i Sarinu mrtvu utrobu. I nije sa nevericom gledao na Božije obećanje, nego se osnažio u veri i dao slavu Bogu, potpuno uveren da Bog može i da učini ono što je obećao. Zato mu se i 'uračuna u pravednost.' (Rimljanima 4,18-22 – SSP)

Ovde učimo da se Avramova vera u Boga koji, svojom rečju, dovodi do toga da stvari nastanu, pokazala u odnosu na Njegovu sposobnost da stvori pravednost u čoveku koji je nema. Oni koji Avramovo kušanje vere posmatraju kao nešto što se odnosi samo na Isakovo rođenje, i tu se završava, gube svu suštinu i lepotu svetog izveštaja. Isak je bio jedini u kome je njegovo seme trebalo da se nazove, a to seme je bio Hristos (vidi Galatima 3,16). Kad je rekao Avramu da će u njegovom semenu (potomstvu) biti blagosloveni svi narodi na zemlji, Bog mu je propovedao jevanđelje (Galatima 3,8). Zato je Avramova vera u Božje obećanje bila direktna vera u Hrista kao Spasitelja grešnika. I upravo mu je ta vera uračunata u pravednost.

Zapazimo snagu te vere. Njegovo sopstveno telo je već bilo praktično mrtvo od starosti, a i Sara je bila u sličnom stanju. Isakovo rođenje od takvog para nije bilo ništa manje nego donošenje života od mrtvog. To je bio simbol Božje sile da oživi duhovni život onih koji su mrtvi u prestupima i gresima. Avram se nadao protivno nadi. Gledano sa ljudske strane, ovo proročanstvo se nije moglo ispuniti. Sve se tome protivilo, ali se njegova vera uhvatila i držala nepromenjive Božje reči i Njegove sile da stvori i oživi. „Zato mu se i 'uračuna u pravednost.'“ A sada evo razloga za sve to:

„Ali, ovo 'uračuna' nije samo radi njega zapisano nego i radi nas kojima će se uračunati, koji verujemo u Onoga koji je iz mrtvih vaskrsao Isusa, našeg Gospoda, koji je predat za naše grehe i vaskrsnut radi našeg opravdanja.“ (Rimljanima 4,23-25 – SSP)

Dakle, naša vera mora biti ista onakva kakvu je imao i Avram, a isti mora biti i objekat te vere. Činjenica da se verom u Hristovu smrt i vaskrsenje nama uračunava ista pravednost koja je uračunata Avramu, pokazuje da je i Avramova vera takođe bila vera u Hristovu smrt i vaskrsenje. Sva Božja obećanja Avramu bila su obećanja i za nas, kao i za njega. Uostalom, na jednom mestu piše da su ta obećanja data naročito nama na korist. „Jer, kad je Bog dao obećanje Avraamu, pošto nije imao nekim većim da se zakune, zakleo se samim sobom.“ „Zato se i Bog, želeći da naslednicima obećanja što jasnije pokaže nepromenljivost svoje odluke, poslužio zakletvom, da preko dveju nepromenljivih činjenica, o kojima je nemoguće da bi Bog slagao, budemo silno ohrabreni mi koji smo pobegli da dohvatimo nadu koja nam je ponuđena (dana – Karadžić)“ (Jevrejima 6,13.17.18 – SSP). Zato naša nada počiva na Božjem obećanju i zakletvi datoj Avramu, jer to obećanje dato Avramu, potvrđeno zakletvom, sadrži sve blagoslove koje Bog može dati čoveku.

Ali, pre nego što nastavimo dalje, učinimo ovaj predmet još ličnijim. Dušo koja drhtiš, ne govori da imaš toliko mnogo greha i da si tako slaba da za tebe nema nade. Hristos je došao da spase izgubljeno i zato može zauvek da spasi one koji kroz Njega dolaze Bogu. Ti si slaba, ali On kaže: „Jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim (savršena – Sinod SPC)“ (2. Korinćanima 12,9 – Karadžić). A nadahnuti izveštaj govori o onima koji „ojačaše posle nemoći“ (Jevrejima 11,34 – D. Stefanović). To znači da je Bog uzeo tu njihovu slabost i pretvorio je u snagu. Na taj način je prikazao svoju silu. To je Njegov način delovanja. „Nego je Bog izabrao ono što je pred svetom ludo - da time posrami mudre, i što je slabo pred svetom, to je Bog izabrao - da posrami jako, i što se u svetu smatra neplemenitim i prezrenim Bog je izabrao, i ono što se smatra za ništa - da uništi ono što važi kao nešto, da se niko ne pohvali pred Bogom.“ (1. Korinćanima 1,27-29 – Čarnić)

Imajte ovu jednostavnu Avramovu veru. Kako je on stekao pravednost? Ne tako što je obraćao pažnju na mrtvilo i bespomoćnost svoga tela, već tako što je bio voljan da svu slavu da Bogu, tako što je

---

2 Od nemoćnih postadoše jaki – Sinod SPC; ojačaše od nemoći – Karadžić

bio jak u veri da On može sve da izvede iz onoga što još ne postoji. Na isti način ni ti nemoj gledati na slabost svog sopstvenog tela, već na silu i blagodat našeg Gospoda, uveren da ista reč koja može stvoriti vasionu i podići mrtve, takođe može u tebi stvoriti čisto srce i oživeti te za Boga. Tako ćeš biti Avramovo dete, Božje dete verom u Isusa Hrista.

4. STVARANJE ILI EVOLUCIJA?

A. T. JONES

Ovog poslepodneva govoriću o evoluciji. Želim da dobro pazite i da sami za sebe zaključite da li ste evolucionista ili niste. Pre svega, pročitacu vam šta je evolucija. A onda, kako budemo išli dalje, moći ćete da vidite da li ste evolucionista ili niste. Sve ove izjave prepisane su iz jedne rasprave o evoluciji koju je napisao jedan od najvećih evolucionista. Zato su sve tačne, bar što se tiče definicija:

„Evolucija je teorija koja prikazuje razvoj sveta kao postepen prelaz od neodređenog u određeno, od uniformnog do različitog, i koja pretpostavlja da se uzrok tih procesa nalazi u samome svetu koji tako treba da bude transformisan.“

„Evolucija je zato gotovo sinonim za napredak. Ona je prelaz od nižeg ka višem, od goreg ka boljem. Ovaj napredak ukazuje na povećavanje vrednosti postojanja, kako to prosuđuju naša osećanja.“

Zapazite posebne tačke u ove tri rečenice: evolucija prikazuje razvoj sveta kao postepeni prelaz od nižeg ka višem, od goreg ka boljem, te pretpostavlja da se ovaj proces nalazi u samome svetu koji tako treba da bude transformisan. Time se kaže da stvari postaju bolje same od sebe, a ono što taj napredak izaziva je to samo. I ovaj napredak ukazuje na „povećavanje vrednosti postojanja, kako to prosuđuju naša osećanja.“ Time se želi reći: ti znaš da si bolji, jer se osećaš bolje. Znaš da je došlo do napretka, jer ga osećaš. Tvoja osećanja određuju tvoje stanje. Spoznaja tvojih osećanja reguliše tvoj napredak od goreg ka boljem.

Što se tiče ovog napretka od goreg ka boljem, imaju li tvoja osećanja ikakve veze sa tim? Ako imaju, ko si onda ti? Svako od vas, ko je ovde ovog popodneva, a ko svoj napredak i vrednost svog iskustva meri osećanjima, jeste evolucionista. Neka je on i četrdeset godina adventista, isto tako je evolucionista. I sve njegovo hrišćanstvo, sva njegova religija, samo je ispovedanje bez suštine, samo forma bez sile.

Sada ću na drugi način da čitam šta je evolucija. I na taj način, moći ćete videti da je ona zapravo neverstvo. I onda, ako ustanovite da ste evolucionista, odmah znate da ste nevernik: „Hipoteza evolucije ima za cilj da odgovori na niz pitanja u vezi sa početkom ili nastankom stvari.“ Ona „pomaže obnovi drevnog odnosa prema prirodi, kao našem roditelju i izvoru našeg života.“

Jedna od grana ove vrste nauke, koja je najviše doprinela utvrđivanju nauke o evoluciji, jeste nova nauka geologije, koja je ustanovila koncepciju o ogromnim i nezamislivim razdobljima vremena u prošlosti naše planete. Ova ogromna i nezamisliva razdoblja, kako to kaže još jedan od glavnih pisaca na ovu temu, „neophodan su osnov za razumevanje porekla čoveka“ u procesu evolucije. Tako je napredak, koji je ostvaren, ostvaren kroz bezbrojne vekove. Ipak, ovaj napredak se od svog početka do današnjeg stanja nije odvijao postojano i lako. On je prolazio kroz mnoge uspone i padove. Bilo je mnogo vremena prepunih velike lepote i simetrije, a onda bi došla neka kataklizma ili erupcija i sve bi se raspalo. A zatim bi taj proces ponovno započeo od takvog stanja stvari, te se ponovo izgrađivao. Mnogo, mnogo puta se to događalo u tom procesu, i to je taj proces evolucije – prelaz od nižeg ka višem, od goreg ka boljem.

Kakav je bio proces vašeg napredovanja od goreg ka boljem? Da li je prolazio kroz „mnoge uspone i padove“? Da li je vaše sticanje snage da činite dobro – dobra dela koja su od Boga – bio dug proces uspona i padova od vremena kad ste prihvatili hrišćanstvo do sada? Da li vam se ponekad činilo da ste naizgled postigli veliki napredak, da vam dobro ide i da je sve lepo i prijatno. A onda bez ikakvog upozorenja, došla bi neka kataklizma ili erupcija, i sve bi propalo? Pa ipak, uprkos svih tih uspona i padova, vi ulažete sledeći napor i tako ste kroz ovaj proces, inače dugotrajan, došli do ovde gde ste sada. I kad pogledate sve to unazad, možete proceniti da postoji neki napredak, ako sudite prema svojim osećanjima. Da li je to vaše iskustvo? Da li je to način na koji ste napredovali?

Drugim rečima, da li ste evolucionista? Nemojte izbegavati odgovor. Iskreno priznajte, jer želim da vas ovog popodneva izvučem iz

evolucionizma. Postoji način da izađemo iz njega i svako ko je u ovaj dom došao kao evolucionista, može da izađe kao hrišćanin. Prema tome, kada opisujem evolucionistu tako jasno da vidite sebe, kažete da je tako, priznajte da ste to vi sami, a onda sledite korake koje će vam Bog dati i to će vas izvući iz svega toga. Ali otvoreno vam kažem, ako je ovo što sam opisao bilo vaše iskustvo, ako je to bila ta vrsta napretka koji ste učinili u svom hrišćanskom životu, onda ste evolucionista, priznali vi to ili ne. Međutim, najbolje je da to priznate, a onda se odreknete toga i budete hrišćanin.

Još jedna faza evolucije: „Evolucija, što se nje same tiče, smatra materiju večnom.“ I „pretpostavljajući“ to, „ideja stvaranja je eliminisana iz onih područja života na koja se primenjuje.“ Ako od sebe očekujete princip koji će osigurati taj napredak, koji mora biti ostvaren u vama, kako biste došli u Božje carstvo; ako pretpostavljate da se on nalazi u vama samima i da, ako biste ga mogli pokrenuti i pravilno nadgledati, kada je već pokrenut, na kraju bi sve ispalo dobro – ako ste tako očekivali, posmatrali i beležili svoj napredak, vi ste evolucionista. Jer čitam dalje šta je evolucija: „Jasno je da je nauka o evoluciji direktno suprotstavljena nauci o stvaranju. ...Ideja o evoluciji, primenjena na oblikovanje cele zemlje, protivi se ideji o neposrednoj stvaralačkoj volji.“

To je evolucija kako je definišu oni koji su je stvorili – da su svet, i sve što je u njemu, nastali sami od sebe, i da se taj princip, koji je svet doveo u stanje u kakvom je sada, nalazi u njemu samom i dovoljan je da proizvede sve što postoji. Pošto je tako, po prirodi stvari, „evolucija se direktno protivi stvaranju.“

A sada, da pređem na ono što se tiče sveta i svega šta je na njemu. Vi ne verujete da je sve nastalo samo od sebe. Vi znate da, što se toga tiče, niste evolucionista, jer verujete da je Bog sve stvorio. Svako od vas ko je ovog poslepodneva ovde reći će da veruje da je Bog stvorio sve – svet i sve što je na njemu. Evolucija to ne priznaje. Kod nje nema mesta za stvaranje.

Međutim, postoji još jedna vrsta evolucije, koja, po tome šta zastupa, nije u potpunoj suprotnosti stvaranju. Oni koji su načinili ovu evoluciju o kojoj sam vam čitao, nisu krili da su nevernici – ljudi bez

vere – jer nevernik je jednostavno čovek koji nema vere. Pa čak i ako se osoba pretvara da ima veru, a u stvari je nema, ona je nevernik. Naravno, reč „nevernik“ danas ima mnogo ograničenije značenje. Ljudi koji su načinili evoluciju o kojoj sam vam čitao, bili su takvi ljudi, ali kad su proširili ovu vrstu nauke, među njima je bio i veliki broj onih koji su bili hrišćani, koji su izjavljivali da su ljudi vere, koji su tvrdili da veruju u Božju reč koja uči o stvaranju. Ovi ljudi, koji sami nisu poznavali Božju reč, koji nisu znali da je to Božja reč, već je njihova vera bila samo puka forma vere, bez sile – ti ljudi, očarani tom novom ‘naukom’ koja se pojavila, poželeti su da, uz pomoć nje, budu popularni. Oni u suštini nisu želeli da priznaju da potpuno odbacuju Božju reč i put vere. Nisu bili spremni da kažu da mogu da žive bez Boga, i bez nekakvog stvaranja, pa su izmislili posebnu vrstu evolucije, sa Stvoriteljem u njoj. Ova vrsta evolucije nazvana je teistička evolucija; odnosno, Bog je pokrenuo stvar, kad god to bilo, ali od tada ona funkcioniše sama od sebe. On ju je pokrenuo i, nakon toga, ona je bila u stanju da sama ostvari sve što je do sada učinjeno. Međutim, to je samo improvizacija, trik da se spasi obraz. I pravi evolucionisti zato otvoreno kažu da je to samo „faza prelaza sa kreacionističke na evolucionističku hipotezu.“ U stvari to je samo evolucija, jer između stvaranja i evolucije nema sredine.

Bilo da pripadate ovoj vrsti ljudi ili ne, postoje mnogi, čak i među adventistima sedmog dana – ne toliko, koliko ih je nekada bilo, hvala Gospodu – koji veruju da nam je Bog potreban da nam oprostimo naše grehe i da nas tako stavi na pravi put, ali nakon toga mi sami treba da, sa strahom i drhtanjem, izgrađujemo svoje sopstveno spasenje. Zbog toga strahuju i drhte sve vreme, ali ne izgrađuju nikakvo spasenje, jer nemaju Boga koji bi u njima stalno delovao „da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno.“ (Filibljanima 2,12.13 – KJV)

U Jevrejima 11,3 zapisano je da verom shvatamo da je svet Božjom rečju oblikovan – sastavljen, sređen, izgrađen – „tako da je sve što vidimo iz ništa postalo.“ Zemlja koju imamo nije bila načinjena od stena. Ljudi nisu nastali od majmuna i „nedostajućih karika“, a majmuni i „nedostajuće karike“ nisu nastali od punoglavaca, a punoglavci nisu nastali od protoplazme, tamo na samom početku. Ne. Mi „shvatamo

da je svet stvoren Božjom rečju, i to tako da je vidljivo postalo od nevidljivog. (Čarnić)

Zašto je sve što je vidljivo postalo od nevidljivog? Jednostavno zato što je ono od čega je načinjeno bilo nevidljivo. A razlog zašto je bilo nevidljivo je zato što ga uopšte nije ni bilo. Nije ni postojalo. Svet je stvoren Božjom rečju, a Božja reč ima tu sposobnost, to svojstvo, da kad je izgovorena, ne samo da čini da nešto nastane, već čini da postoji materija (supstanca) od čega se to sastoji i od čega je nastalo.

Poznat vam je i drugi biblijski tekst koji glasi: „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... Jer On reče, i postade“ (Psalam 33,6.9 – Daničić). Na osnovu ovoga postavljam pitanje: Nakon što je On rekao, koliko je dugo trebalo da nešto nastane? Da bi nešto postalo, koliko je prošlo vremena nakon izgovorene reči? [Glas: „Nimalo vremena.“] Ni nedelju dana? Ne. Ni šest dugih vremenskih razdoblja? Ne. Čak i ona evolucija koja priznaje Stvoritelja, smatra da su, nakon što je On to izgovorio, prošla neodređena bezbrojna razdoblja, ili „šest dugih, neodređenih razdoblja“, u oblikovanju onoga što se vidi. Ali, to je evolucija, a ne stvaranje. Evolucija se dešava dugim procesima, dok se stvaranje dešava izgovorenom rečju.

Kad je Bog, izgovaranjem reči, stvorio svetove, za ovaj je rekao: „Neka bude svetlost.“ Koliko je vremena prošlo između reči: „Neka bude svetlost“ i trenutka kada se svetlost pojavila? Želim da ovu stvar ispravno razumete, da biste mogli zaključiti jeste li evolucionista ili kreacionista. Dozvolite da vas ponovno pitam: Da li je prošlo šest dugih razdoblja između trenutka kad je izgovorena reč i njenog ostvarenja? Kažete: Ne. Da li je za to bila potrebna sedmica? Ne. Ni dan? Ne. Ni sat? Ne. Ni minut? Ne. Čak ni sekunda? Zaista ne. Nije prošla ni sekunda od trenutka kada je Bog rekao: „Neka bude svetlost“ i svetlost se pojavila. [Glas: „Čim je reč izgovorena pojavila se svetlost.“] Da, tako je bilo. Zadržavam se na ovome, zato što želim da se to učvrsti u vašem umu. Bojim se da ćete to zaboraviti kada vas budem pitao nešto drugo. Dakle, da li je jasno da, kada je Bog rekao: „Neka bude svetlost“ nije prošao ni sekund između onoga što je Bog izgovorio i pojave svetlosti? [Glas: „Da“] U redu. Prema tome, čovek koji smatra da je prošlo

određeno vreme između Božjeg izgovaranja reči i pojave stvari jeste evolucionista. Ako on to vreme produžava na bezbrojne vekove, on je jednostavno još veći evolucionista od onoga koji misli da je za to trebalo da prođe jedan dan. On je to isto, ali i još više.

Zatim je Bog rekao: „Neka bude svod.“ I šta se dogodilo? Bi tako. Koliko je onda trebalo vremena da se pojavi svod, otkad je Bog izgovorio reči: „Neka bude svod ... da rastavlja vodu od vode.“ Da li se to dogodilo istog trena? Da. Šta je onda čovek koji smatra da je trebalo da prođe neodređeno, veoma dugo vremensko razdoblje između izgovaranja ove reči i njenog ostvarenja? On je evolucionista. Ako smatra da je između izgovaranja reči i nastanka same stvari prošao dan ili sat ili minut, takav čovek ne priznaje stvaranje.

Kada je Gospod rekao: „Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže suvo“, i kada je rekao: „Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno,“... „I bi tako.“ Onda je Bog postavio dva velika svetla na nebu i stvorio i zvezde, i kada je izgovorio reč, „bi tako.“ Rekao je: „Neka vrve po vodi žive duše, i ptice neka lete iznad zemlje pod svod nebeski“ i bi tako. Kada je Bog rekao: „Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske po vrstama njihovim“, i bi tako. Kad god je izgovorio, uvek je bilo tako. To je stvaranje.

Kao što vidite, savršeno je logično i razumno da evolucionista ostavlja po strani Božju reč i da joj ne veruje, jer se evolucija suproti stvaranju. Kada se evolucija protivi stvaranju, a stvaranje je učinjeno Božjom rečju, onda se evolucija u stvari protivi Božjoj reči. Naravno da pravi ili izvorni, principijelni evolucionista nije prihvatao tu Reč, a ni evolucioniste koji su to pola-pola – koji uvode stvaranje i Božju reč, ali samo da bi se stvari pokrenule. Za evoluciju je potrebno dugo vreme, beskrajni i neodređeni vekovi, da bi bilo šta postigla, i zato ona prosto mora da odbaci stvaranje.

Pravi evolucionista je svestan da stvaranje mora da bude trenutno, ali on ne veruje u trenutno delovanje i zato ne veruje u stvaranje. Nemojte zaboraviti da je stvaranje trenutno, inače nije stvaranje. A ako nije trenutno, onda je evolucija. Vratimo li se na stvaranje u početku,

kada Bog progovara, u Njegovoj reči je stvaralačka sila koja proizvodi ono što ta reč kaže. To je stvaranje, a ta Božja reč je ista juče, danas i zauvek; ona živi i traje zauvek. Ona u sebi ima večni život. Božja reč je živa. Život koji je u njoj je život Božji – večni život. Zato je ona reč večnog života, kao što je Gospod Isus rekao, i po prirodi stvari ona ostaje i traje zauvek. Zauvek je to Božja reč. Zauvek je u njoj stvaralačka sila.

Zato je Isus, kada je bio ovde, rekao: „Reči koje vam rekoh duh su i život su“ (Jovan 6,63 – Karadžić). Reči koje je Isus izgovorio su Božje reči. One su prožete Božjim životom. One su večni život, ostaju zauvek i u njima je stvaralačka sila koje stvara ono što kaže.

Ovo je prikazano mnogim događajima iz Hristovog života, kao što je i opisano u Novom zavetu. Ne moram ih sve citirati, ali spomenuću jedan ili dva, tako da shvatite ovaj princip. Sećate se kako je Isus, posle održane propovedi na Gori, sišao, i kako je pred Njega izašao kapetan govoreći: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga.“ Na to je kapetan rekao: „Nisam dostojan da udeš pod moj krov. Nego, samo reci reč i moj sluga će ozdraviti.“ Isus se okrenuo prema onima što su išli za Njim i rekao: „Zaista vam kažem, ni u koga u Izrailju ne nađoh tolike vere.“ (Matej 8,8-10 – Čarnić-SSP)

Izrael je imao Sveto pismo. Poznavali su Božju Reč. Hvalili su se da su narod Knjige, Božji narod. Čitali su je, propovedali u svojim sinagogama: „Reč moja ...učiniće šta mi je drago“ (Isaija 55,11). Kada su čitali tu Reč, govorili su: Tačno je, to treba da se čini. Mi vidimo potrebu za tim i mi ćemo to činiti. *Mi* ćemo učiniti što ona (Reč) kaže. Činili su najbolje što su mogli da to ostvare. Trebalo im je dugo vremena, tako dugo da to nikad nisu ni ostvarili. Stvarno ispunjenje reči bilo je tako daleko, da su najveći među njima bili prinuđeni da uzviknu: „Kada bi samo jedna osoba mogla makar jedan dan da drži ceo zakon i da ne pogreši ni u jednoj tački, odnosno, kada bi samo jedna osoba mogla da drži tu jednu tačku zakona, koja se odnosi na pravilno svetkovanje subote – onda bi nevolje Izraela došle kraju i Mesija bi konačno došao.“ I tako, premda su počeli da čine ono što reč kaže, trebalo im je tako dugo vremena, da to nikad nisu ni uspeli. Šta su oni bili?

Postojala je Božja reč koja kaže: „...nego će (Reč) učiniti šta mi je drago“ (Isaija 55,11 – Daničić). Prema tome, ona je izgovorena sa stvaralačkom silom. I iako su tvrdili da priznaju stvaralačku energiju Božje reči, oni su je potpuno izostavili iz svog sopstvenog života i govorili: *Mi ćemo to učiniti*. Očekivali su da će sami pokrenuti proces koji bi ih doveo do tačke gde bi se reč i oni složili. Šta su oni bili? Da li se plašite da kažete, iz straha jer ste i sami bili tamo? Nemojte se plašiti da kažete da su oni bili evolucionisti, jer su to i bili, a to su i mnogi od vas. Njihov pristup je bio protivan stvaranju. U njemu nije bilo stvaranja. Oni nisu bili učinjeni novim stvorenjima. U njima nije nastao novi život. Stvar nije bila ostvarena Božjom, već sopstvenom silom. I toliko su bili daleko od verovanja u stvaranje, da su odbacili Stvoritelja i razapeli Ga, da bi Ga uklonili sa sveta. To je ono što evolucija uvek čini. Ne zaboravite da se „evolucija direktno protivi stvaranju.“

Upravo su to bili ljudi na koje je Isus mislio kada je dao ovu izjavu o veri u Izraelu. Tu je bio Rimljanin koji je odrastao među jevrejskim narodom, narodom koji je prezreo Isusovo učenje. Ovaj kapetan je pratio Isusa i gledao Ga kako govori, čuo je Njegove reči i video kako deluju, dok nije sam sebi rekao: Šta god ovaj čovek kaže, tako i bude. Kad nešto kaže, to se i dogodi. Iskoristiću ovu prednost. Dakle, on je došao Isusu i rekao šta je zapisano. Isus je savršeno dobro znao da ovaj čovek razmišlja o sili Njegove reči, koja to može i da ostvari, pa je odgovorio: Dobro, doći ću i izleći ću tvog slugu. O ne, moj Gospode, Ti ne moraš da dođeš. Kao što vidite, ovaj čovek je proveravao da li u toj reči postoji sila ili ne. Zato je rekao: „Samo reci reč i ozdraviće sluga moj.“ A Isus je odgovorio: „Idi, neka ti bude kako si verovao. I bi izlečen sluga u onaj čas.“ U trenutku kad su izgovorene reči: „Neka ti bude“, koliko je dugo trebalo da onaj čovek ozdravi? Dvadeset godina? Ne. Zar nije trebalo da doživi mnoge uspone i padove pre nego što bude izlečen? Iskreno recite. Ne, ne! Kada je reč izgovorena, ona je učinila ono šta je rekla, i to je učinila istog trenutka.

Jednom drugom prilikom Isus je prolazio i jedan gubavac ga je video izdaleka i prepoznao. I on se uhvatio za ovu blaženu istinu o stvaralačkoj sili Božje reči. Rekao je Isusu: „Ako hoćeš, možeš me očistiti.“ Isus je zastao i rekao: „Hoću, budi čist. I tek što mu je to rekao,

guba je otišla s njega, i on je bio očišćen“ (Marko 1,41.42 – KJV). Ne smemo sebi da dozvolimo da pomislimo da je postojao ni najmanji period vremena između izgovaranja reči i njenog ostvarenja: „Tek što mu je to rekao“ i gubavac je bio očišćen.

Kao što vidite, Božja reč na početku stvaranja je imala u sebi stvaralačku silu/energiju da ostvari ono što kaže. Takođe vidite da je Isus, kada je došao na ovaj svet da ljudima pokaže put života i da ih spase od njihovih greha, uvek iznova pokazivao, ovde, tamo i svuda, svim ljudima i za sva vremena, da ta ista Božja reč još uvek ima u sebi tu istu stvaralačku energiju, tako da, kada se ta reč izgovori, stvaralačka energija je tu da to i ostvari.

Dakle, da li ste evolucionista ili kreacionista? Ova reč je upućena vama. Pročitali ste je. Tvrdite da verujete u nju. Vi verujete u stvaranje, nasuprot drugih evolucionista. A da li ćete verovati u stvaranje, nasuprot sebe samih? Hoćete li se danas postaviti tako da nećete dozvoliti da se išta ispreči između vas i stvaralačke energije te reči – nikakvo vremensko razdoblje?

Isus je jednom čoveku rekao: „Opraštaju ti se gresi.“ Koliko je dugo trebalo da se to ostvari? Nije prošlo nikakvo vreme između izgovorene reči „opraštaju“ i ostvarenja onoga što je rečeno. Iste ove reči upućene su i vama danas: „Opraštaju vam se gresi.“ Zašto puštate do prođe neko vreme između ovih reči koje su vam upućene i njihovog ostvarenja? Malopre ste rekli da je svako ko ostavlja minut ili čak sekund da prođe između izgovorene Božje reči i njenog ostvarenja evolucionista. Odlično, to je istina. Držite se toga. A sada vas pitam: Zašto onda, kad On kaže da vam oprašta, treba da prođu dani pre nego što oproštenje stigne do vas, pre nego što zaista bude u vama? Rekli ste da je onaj drugi čovek evolucionista. Šta ste vi onda? Da li ćete prestati da budete evolucionista i postati kreacionista?

Ovaj dan biće od posebnog značaja za mnoge ovde, jer je to dan kada će mnogi odlučiti da li će na ovo pitanje odgovoriti na ovaj ili onaj način. Ako iz ovog doma izađete kao evolucionista, u opasnosti ste. To je za vas sada pitanje života i smrti. Rekli ste da je evolucija neverstvo i to je tako. Stoga, ako izađete iz ovog doma kao evolucionista, na čemu

ste onda? Kakav je vaš izbor? Ako izađete iz ovog doma bez prihvatanja oprostjenja greha, vi ste evolucionista, jer dozvoljavate da prođe vreme između izgovorene reči i njenog ostvarenja.

Prema onome što sam pročitao, vidite da je svako ko pušta da prođe neko vreme između izgovorene reči i njenog ostvarenja evolucionista. Božja reč se obraća vama: Čoveče, „oprosteni su ti gresi“. Ženo, „oprosteni su ti gresi“. [Starešina Korlis (Corliss): „Zar ne piše: „Biće ti oprosteni gresi“?]. Ne. „Oprosteni su ti gresi“ – sadašnje vreme, posebno naglašeno. „Oprosteni su ti gresi.“ Zahvaljujem Bogu što je tako, jer se u toj reči „oprosteni“ nalazi stvaralačka energija koja uklanja sve grehe i od čoveka stvara novo stvorenje. Ja verujem u stvaranje. A vi? Da li verujete u stvaralačku energiju koja se nalazi u reči „oprosteni“, upućenoj vama? Ili ste evolucionista pa kažete: Ne mogu videti kako to može da se desi, jer sam stvarno loš? Pokušavao sam da činim ono što je ispravno, ali sam mnogo puta pogrešio. Imao sam mnogo uspona i padova, a padova je bilo mnogo više. Ako je to ono što kažete, onda ste evolucionista, jer to je evolucija.

Mnogi su dugo, dugo čeznuli da imaju čisto srce. Oni kažu: „Verujem u oprostjenje greha i u sve to, i ja bih to sve prihvatio, kada bih bio siguran da to može da se ostvari u mom slučaju, ali u mom srcu ima toliko zla i toliko toga što treba da nadvladam (pobedim), da nisam uveren da je to moguće.“ Ali, tu su reči: „Učini mi čisto srce“ (Psalam 51,10). Čisto srce nastaje stvaranjem i ni na koji drugi način. A to stvaranje se ostvaruje Božjom rečju. Jer On kaže: „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas“ (Jezekilj 36,26). Da li ste sada evolucionista ili kreacionista? Da li ćete iz ovog doma izaći sa zlim srcem ili s novim srcem, stvorenim Božjom rečju, koja ima svoju stvaralačku energiju da proizvede novo srce? Ova reč vam daje novo srce. Ona svakome govori na taj način, a ako dozvolite da prođe neki trenutak između izgovorene reči i novog srca, onda ste evolucionista. Kada dozvoljavate da prođe neko vreme između izgovorene reči i njenog ostvarenja u vašem životu, onda ste evolucionista.

U ovom domu ima onih koji su rekli: Da, ja to želim. Ja ću to imati. Verujem da će ta reč ostvariti ono što kaže, ali onda produžavaju to

vreme do sledećeg sastanka, pa i dalje, dok godine prolaze, a oni ostaju evolucionisti. „Dok se mnogi kolebaju u pogledu tajne vere i pobožnosti, mogli su da reše problem, izjavljujući: ‘Znam da je Isus Hristos zauvek moj deo.’“ Sila koja će to proizvesti nalazi se u Božjoj reči i kada to prihvatimo, stvaralačka energija ostvaruje ono što je izrečeno. Prema tome, celokupno pitanje tajne vere i pobožnosti možete da rešite, izjavljujući da znate kako je Hristos zauvek vaš deo.

Postoji tajna u pogledu toga kako Bog može da se pokaže u grešnom telu kakvo je naše. Ali, obratite pažnju, ovde se ne radi o toj tajni. Pitanje je: Da li postoji nešto takvo kao što je stvaranje? Da li postoji nešto kao Stvoritelj koji u vama može da stvori čisto srce? Ili je sve to samo evolucija? Od danas pa do kraja sveta, pitanje koje bi moralo da se postavlja među adventistima je: Veruješ li u Stvoritelja? I ako veruješ, kako onda On stvara? Naravno, reći ćete da stvara Božjom rečju. Odlično. A da li On i za vas stvara svojom rečju? Da li ste vi kreacionista samo za evolucioniste, dok ste za prave kreacioniste u stvari evolucionista? Da li je tako?

Još nešto. Reč kaže: „Budi čist.“ On je davno u prošlosti rekao: „Neka bude svetlost. I bi svetlost.“ Gubavcu je rekao: „Budi čist“ i „tek što mu je to rekao“ bio je čist. Sada kaže tebi: „Budi čist“ i šta se onda dešava? Šta kažete? [Glas: „Tako je.“] Onda se, duše svoje radi, otvorite toj stvaralačkoj reči. Prepoznajte stvaralačku energiju u Božjoj reči koja vam dolazi iz Biblije. Jer ta Božja reč u Bibliji, izgovorena vama danas, ista je kakva je i bila kad je izgovorena prilikom stvaranja svetova i kad je izvela svetlost iz tame i donela očišćenje gubavcu. Ta reč izgovorena danas vama, ako je prihvatite, stvara od vas nove ljude u Hristu Isusu. Ta reč, izgovorena u potpunoj tami, a koja je odjeknula u prostoru vašeg srca, ako je prihvatite, doneće tamo Božju svetlost. Ta reč izgovorena danas vama, obolelima od gube greha, ako je prihvatite, istog trena će vas očistiti. Prihvatite je! Prihvatite!

Kako mogu da budem čist? Stvaralačkom energijom reči: „Budi čist.“ Zato piše: „Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih“ (Jovan 15,3). Jeste li? Hoćete li od ovog trenutka biti kreacionista? Ili ćete i dalje biti evolucionista?

Pogledajte kako je ovo blagosloveno. Kad čitate ovu reč, kad je primite i razmišljate o njoj, šta ona čini za vas sve vreme? O, to je stvaranje. U vama je stvaralačka energija koja proizvodi ono što reč kaže i vi živite u prisutnosti sile stvaranja. U vašem životu se odvija stvaranje. Bog u vama stvara pravednost, svetost, istinu, vernost – sve što je dobro i milostivo.

A kad je tako, vaše svetkovanje subote dovešće do nečega, jer je subota uspomena na stvaranje – znak da onaj ko je svetkuje poznaje Stvoritelja i da je upoznat sa procesom stvaranja. Ali, ako ste evolucionista, onda je vaše svetkovanje subote lažno.

Ako iz dana u dan ne priznajete Božju reč kao stvaralačku energiju u svom životu, vaše svetkovanje subote je prevara, jer je subota uspomena na stvaranje. Ona je „znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš“, Stvoritelj svega.

U drugom poglavlju Efescima poslanice, od osmog do desetog stiha čitamo: „Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, a ne na osnovu dela, da se niko ne bi hvalio. Jer, mi smo njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo (živimo – Čarnić).“ (kombinacija prevoda Karadžić-SSP)

Nema potrebe da očekujete da iz sebe iznedrite *bilo kakva dobra dela*. Pokušavali ste. Evolucionista to pokušava i stalno pokušava, ali u tome ne uspeva. Zašto pokušavati da činite dobra dela, ako već znate da nećete uspeti? Poslušajte! U vama nikad neće postojati nikakvo dobro, odsad pa sve do kraja sveta, osim ako ga tu ne stvori sam Stvoritelj svojom rečju, koja u sebi ima ovu stvaralačku energiju. Nemojte to zaboraviti! Kad izađete iz ovog doma da li želite da hodite u dobrim delima? To može da se ostvari samo ako budete stvoreni u Isusu Hristu za ta dobra dela. Prestanite da pokušavate! Gledajte u Stvoritelja i prihvatite Njegovu stvaralačku reč. „Reč Hristova [neka] se bogato useli među vas“ i tada će se ova dobra dela pojaviti. Bićete hrišćanin. A onda, pošto živite sa Stvoriteljem i nalazite se u prisutnosti ove stvaralačke energije, imaćete ovaj prijatan, pravi mir i istinsku snagu i rast, koji i pripadaju hrišćaninu.

Kad vam On kaže da smo „njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo (živimo)“, onda prihvatite Stvoritelja, prihvatite samo dobra dela koja su stvorena u vama, i ne obraćajte pažnju na bilo koje drugo delo koje tu nije stvoreno, jer nema ničeg dobrog, osim onoga što je Gospod stvorio.

Sada ste nanovo (iznova) stvoreni u Hristu Isusu. Tako On kaže. Zahvalite Mu što je tako. Šta? Hoćete li biti evolucionista kada se radi o ovom stihu? Ovo je sadašnje vreme: Mi „smo Njegovo delo.“ Mi smo stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela. Jeste li? Reč je izgovorena. To je stvaralačka reč. Koliko vremena ćete pustiti da prođe između ove Božje reči i trenutka kada ste nanovo stvoreni? U vezi sa stvaranjem u početku, rekli ste da je evolucionista svako ko dozvoli da prođe i jedan minut između te reči i ostvarenja. Šta ste vi sada, u pogledu ove Božje reči, koja stvara ljude u Isusu Hristu za dobra dela? Da li ste ovde evolucionista? Hajde da svi budemo kreacionisti.

Zar ne vidite da na ovaj način neće biti potreban dug, mučan, iscrpljujući proces da se pripreмимо za susret sa Gospodom slave? Toliko mnogo ljudi gleda na sebe. Oni znaju, po prirodi stvari, da je potrebno mnogo vremena, ne bi li se potpuno pripremili za susret sa Njim. I ako se to događa evolucijom, onda nikad neće biti ostvareno. Ali, kada se to dešava stvaranjem, onda će biti i sigurno i brzo učinjeno. One reči koje sam ranije spomenuo su reči koje svako treba da primeni na sebe. „Dok se mnogi kolebaju u pogledu tajne vere i pobožnosti, mogli su da reše problem, izjavljujući: ‘Znam da je Isus Hristos zauvek moj deo.’“

Vidite li koliko dugo smo bili evolucionisti? Hoćemo li da prestanemo sa tim? Hajde da budemo kreacionisti i odbacimo ovo drugo. Budimo pravi svetkovatelji subote. Verujmo Gospodu. On rečju daje oproštenje. On rečju daje čisto srce. On rečju daje svetost. On je stvara. Neka je On stvorio u vama. Prestanite da budete evolucionista i pustite da ova stvaralačka reč deluje za vas, da ova stvaralačka energija ostvari u vama ono što reč govori i da, pre nego što napustite ovaj dom, Bog može da vas pripremi za susret s Njim. I zaista, upravo u ovome Ga stvarno susrećete. I kada ste Ga tako sreli i tako Ga srećete svakog dana,

zar onda niste spremni za susret s Njim? Da li verujete u to? Vi verujete da je On stvorio svetove kad je progovorio, da se pojavila svetlost, kad je izgovorio reč, i da je onaj gubavac bio istog trenutka očišćen, kad je Isus progovorio, ali, što se vas samih tiče, mislite da treba da prođe više vremena od izgovaranja ove reči do njenog ostvarenja. O, zašto želite da budete evolucionista? Stvaranje, stvaranje je ono pravo!

Vi i ja treba da pozivamo ljude na večeru. Treba da kažemo ljudima: „Dođite, sve je spremno.“ Kako mogu da pozovem nekoga govoreći da je sve spremno, a da ja sam nisam spreman? To je besmisleno. Moje reči neće dopreti do njega. One ostaju samo prazan zvuk. Međutim, ako u tom pozivu postoji stvaralačka energija reči, koja je nas pripremila, koja je nas očistila od greha, koja je nas stvorila za dobra dela, koja nas drži kao što se Sunce drži puta koji je Bog zacrtao, onda će, kad krenemo i kažemo svetlu koji leži u zlu: „Dođite, sve je spremno“, oni zaista čuti. Čuće u tom pozivu tonove glasa Dobrog pastira i radošno će sami doći Njemu po tu stvaralačku energiju, da i od njih načini nova stvorenja i pripremi ih za večeru na koju su pozvani.

Eto, tu se nalazimo u istoriji ovog sveta. Božji znak je stavljen na ovaj narod. Ali ne zaboravite, On nikad neće staviti svoj znak na nekoga ko nije očišćen od svake prljavštine. Bog nikad neće staviti svoj pečat na nešto što nije istina, što nije dobro. Hoćete li Ga moliti da svoj pečat pravednosti stavi na nešto što je potpuno nepravedno? Ne biste se usudili da to učinite. Vi znate da je On suviše pravedan da bi tako nešto mogao da uradi. Prema tome, On vas mora očistiti, da bi zatim mogao staviti svoj pečat na to Njegovo delo. On ne može da stavi svoj pečat na vaše delo. Njegov pečat pripada jedino dokumentu koji je On sam odobrio. Dopustite Mu da upiše svoj karakter u vaše srce i onda će moći da i svoj pečat stavi tamo. On svoj pečat odobravanja može staviti na vaše srce samo kada je Njegova stvaralačka reč ostvarila svoj cilj u vašem srcu.

Vi možete da vidite u čijoj smo Prisutnosti. Možete da vidite koliko bi trebalo vremena da se iscrpi ovakva tema. Ali braćo, sada kad završimo, završimo u prisutnosti stvaranja. Nemojmo više biti evolucionisti. Ne dozvolimo da prođe ni trenutak između Božje reči, upućene

vama, i njenog ostvarenja u vama. I tako, živeći uz stvaranje, hodajući sa Stvoriteljem, podržani stvaralačkom silom, nadahnuti stvaralačkom energijom – s takvim narodom, Bog može vrlo brzo da pokrene svet.

Ako ste na početku mislili da je ovo čudna tema za priliku kao što je ova [bilo je to završno bogoslužjenje u molitvenoj sedmici], sada vidite da je ovo striktno izlaganje istine. Postoje samo dva puta. Nema sredine. Svaki čovek i žena na svetu su ili kreacionista ili evolucionista. Evolucija je neverstvo. Ona je smrt. Stvaranje je hrišćanstvo. Ono je život. Izaberite stvaranje, hrišćanstvo i život, da biste živeli. Budimo samo kreacionisti i zauvek kreacionisti. I neka sav narod kaže: Amin.

RH, 21. i 28. februar, 7. mart 1899.

Napomena: U vezi sa ovim predavanjem, želeli bismo da napomenemo da se često dešava da, i kad imamo veru, ne budemo odmah, odjednom i u potpunosti uslišeni, isceljeni, i onda dolazimo u sumnju da uopšte i imamo veru, čime je zapravo gubimo.

Na osnovu mnogih ličnih iskustva, napomenuli bismo da je često tako najbolje za nas, iz sledećih razloga: prvo, ukoliko bismo odmah bili isceljeni/uslišeni, najverovatnije ne bismo to znali da cenimo kako treba i opet bismo se možda vratili nekim pogrešnim stavovima, a time i ponašanjima. Drugi razlog je što možda ne bismo došli do nekih bitnih saznanja. Treći razlog je što bi, sa trenutnim uslišenjem/isceljenjem, nestale okolnosti koje nas možda nagone na duhovni napredak. I ko zna koliko drugih razloga bi se još moglo navesti.

Jedna osoba se našla u situaciji da je posle čitanja ovog četvrtog poglavlja bila podstaknuta na takvu veru da je, verujući, imala trenutno iseljenje jednog problema koji ju je mučio godinama. Međutim, problem se kasnije ponovo pojavio i to je nju zbunilo. Nije znala o čemu se radi. Počela je da sumnja da ima veru, a nije bila u pravu. Ipak ju je imala. Par godina kasnije, u toku procesa isceljenja, shvatila je da ne bi došla do mnogih saznanja, da je tada bila trenutno isceljena,

vratila bi se starim, lošim stavovima i navikama i nikad ne bi toliko duhovno napredovala. Jednostavno, tako je bilo najbolje za nju.

Taj jedan dan kada je doživela nestanak određenih problema, takoreći potpuno isceljenje, bio je samo pokazatelj da je onom koji veruje sve moguće, ali da za nas nije uvek najbolje da odjednom primimo potpuno, trajno i bezuslovno iseljenje.

Ova napomena ima za cilj da tu činjenicu stalno imamo na umu i da ne padamo u sumnju, ako nam se desi da ne budemo trenutno uslišeni/isceljeni, iako smatramo i sigurni smo da imamo veru. Često vera treba da se dodatno jača i razvija, jer se ona možda još uvek koleba, slaba je i nepostojana, i to bi bio još jedan, možda i najveći razlog.

Kao što je već napomenuto, često bez patnji i muka ne bismo došli do određenih duhovnih saznanja i mnogo puta je upravo to razlog zašto nas Bog ne uslišava/isceljuje odmah, iako imamo veru. Ovde bismo, bez zalaženja u to šta sve mogu biti uzroci tome, kao primer, pomenuli iskustvo Samuilove majke, kojoj je takva situacija omogućila da je patnja izgradi i učini sposobnom da vaspita dete, koje će završiti ogroman Božji posao. Tu je i primer Samsonove majke, roditelja Jovana Krstitelja, samog Josifa...

Sve to pokazuje da je ljudska priroda takva, da opravdava onu narodnu izreku, po kojoj bez muke nema nauke. Izjava koja to možda najbolje potvrđuje je citat iz Svetog pisma koji kaže da se Hristos usavršio kroz patnju i stradanje, postavši začetnik našeg spasenja (pogledajte Jevrejima 2,9-11).

Takođe, ne bi veru nikako trebalo da poistovećujemo sa svojim osećanjima niti merimo njima, bilo da su u pitanju pozitivna, bilo negativna osećanja. Trebalo bi da uvek imamo na umu činjenicu da vera i osećanja nisu isto. Citati koji slede navode se sa ciljem da bar malo razjasne ovu razliku (preuzeto iz knjige Elen G. Vajt, *Naš uzvišeni poziv*, str. 121, Preporod, Beograd, 2007):

Mnogima duge godine prolaze u tami i sumnjama, samo zato što se ne osećaju onako kako bi želeli. Međutim, osećanja nemaju ništa zajedničko s verom. Ona vera koja kroz ljubav

radi i čisti dušu nije povezana s naglim emocionalnim izlivi-
ma. Ona se oslanja na Božja obećanja, čvrsto verujući da je
ono što je rekao Bog kadar i ispuniti. Naše duše moraju da
budu uvežbane da veruju, naučene da se oslanjaju na Bož-
ju Reč. Reč objavljuje da će „pravednik od vere svoje živ biti
(živeti verom – KJV)“ (Rimljanima 1,17), a ne zahvaljujući
osećanjima. (Youth's Instructor, 8. jul 1897)

Odbacimo sve što liči na nepoverenje i na nedostatak
vere u Isusa. Započnimo život jednostavnog, detinjeg pove-
renja, ne oslanjajući se na osećanja, već na veru. Nemojmo
sramotiti Isusa sumnjom u Njegova dragocena obećanja. On
želi da Mu verujemo s nepokolebljivom verom.

Ustanovila sam da se svakoga dana moram boriti u do-
broj borbi vere. Treba da pokažem svu svoju veru i da se ne
oslanjam na osećanja; treba da se ponašam kao da sam si-
gurna da me je Gospod čuo, da će mi odgovoriti i da će me
blagosloviti. Vera nije oduševljeni uzlet osećanja; to je jed-
nostavno hvatanje Boga za reč – verovanje da će On ispuniti
svoja obećanja, jer je tako rekao. (Letter 49, 1888)

Nadajte se Bogu, oslonite se na Njega, počivajte u Nje-
govim obećanjima, bez obzira da li se osećate srećni ili ne!
Ugodna osećanja nisu nikakav dokaz da ste Božje dete, ali
ni uznemirujuća, uzburkana, zbunjujuća osećanja nisu dokaz
da niste Božje dete. Uхватite se za Pismo i razumno tražite
od Boga da ispuni svoju reč. Ispunite uslove i verujte da će
vas On prihvatiti kao svoje dete. Nemojte biti bezverni, već
verujte! (Letter 52, 1888)

5. SPASONOSNA VERA

E. J. WAGGONER

„A pravednost, koja je od vere, ovako govori: ‘Nemoj da kažeš u svom srcu: ko će se popeti na nebo?’ to jest, da svede Hrista, ili: ‘Ko će sići u bezdan?’ to jest, da izvede Hrista iz mrtvih. Nego šta ona govori? - ‘Blizu ti je reč, u tvojim ustima i u tvom srcu’, to jest, reč vere koju mi propovedamo. Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen.“ (Rimljanima 10,6-9 – Čarnić)

Možemo li da prihvatimo ove reči, posebno one u poslednjem stihu, kao doslovno istinite? Zar nećemo biti u opasnosti, ako to učinimo? Zar za spasenje nije potrebno nešto više od vere u Hrista? Na prvo pitanje odgovaramo: Da, a na poslednja dva: Ne, i pozivamo se na Sveto pismo da to potvrdi. Tako jasna tvrdnja ne može da bude drugačija, osim doslovno istinita. Ona je takva da se na nju može osloniti svaki grešnik koji drhti.

Kao jedan od dokaza uzmite tamničara u Filibi. Pavle i Sila, nakon što su okrutno išibani, povereni su njegovom staranju. Bez obzira na razderanu kožu na leđima i noge u okovima, oni su se molili i pevali hvale Bogu u ponoć, kad je iznenada zemljotres protresao, tamnicu tako da su se sva vrata otvorila. Nije samo prirodni strah, izazvan lju-ljanjem zemlje ispod njegovih nogu, niti strah od rimske pravde, ako bi pobjegli zatvorenici koji su mu povereni, bio razlog zašto je tamničar drhtao. On je smatrao da je taj zemljotres bio upozorenje na veliki sud o kome su apostoli propovedali i, drhteći pod teretom osećanja krivice, pao je pred Pavla i Silu govoreći: „Gospodo! Šta mi treba činiti da bih bio spasen?“ (Dela 15,30 – KJV). Dobro obratite pažnju na odgovor, jer ovde je bila u pitanju duša koja je trpela najveći bol i ono što je bilo dovoljno za nju, mora biti poruka za sve izgubljene. Na tamničarevo uznemirujuće pitanje, Pavle je odgovorio: „Veruj Gospoda Isusa Hrista i bićeš spasen ti i sav dom tvoj“ (Dela 16,30.31). Ovo se savršeno slaže sa rečima koje smo citirali iz Pavlove poslanice Rimljanima.

Jednom prilikom su Jevreji rekli Isusu: „Šta ćemo činiti da radimo dela Božija?“ To je upravo ono što i mi želimo da znamo. Zapazite odgovor: „Ovo je delo Božje da verujete onog koga On posla“ (Jovan 6,28.29). O, kad bi ove reči mogle da budu napisane zlatnim slovima i stalno držane pred očima svakog hrišćanina koji se bori! Prividni paradoks je rešen. Dela su potrebna, ali je vera potpuno dovoljna, jer vera obavlja delo. Vera sve shvata i bez vere nema ničega.

Problem je u tome što ljudi uglavnom imaju pogrešno shvatanje vere. Oni zamišljaju da je vera puki pristanak (intelektualna saglasnost – *prim. izdavača*) i da je ona nešto što je samo pasivno, čemu se moraju dodati aktivna dela. Ali, vera je aktivna. I ne samo da je ona najvažnija stvar, nego je i jedini pravi temelj. Zakon je Božja pravednost (Isaija 51,6.7) za koju nam je rečeno da je tražimo (Matej 6,33), ali se on ne može držati drugačije, osim verom, jer jedina pravednost koja će se održati na sudu je ona „koja je od vere Isusa Hrista, pravda (pravednost – Čarnić) koja je od Boga u veri (verom – KJV)“. (Filibljanima 3,9 – Karadžić)

Pročitajmo Pavlove reči u Rimljanima 3,31: „Kvarimo (poništavamo – eng. prevod, Šarić) li dakle zakon verom? Bože sačuvaj! Nego ga još utvrđujemo.“ Kad čovek poništava Božji zakon, on ga ne ukida, jer to nije moguće. Zakon je isto tako utvrđen, kao i Božji presto. Bez obzira šta ljudi govorili o zakonu i bez obzira koliko ga gazili i prezirali, on ostaje isti. Jedini način na koji ljudi mogu da ponište Božji zakon je da učine da on, zbog neposlušnosti, ne deluje u njihovim srcima (umovima – *prim. izdavača*). Zato je u 4. Mojsijevoj 30,15 rečeno da prekršeni zavet treba da bude poništen. Prema tome, kad apostol kaže da mi zakon ne poništavamo verom, on time misli da su vera i neposlušnost nespojivi. Bez obzira koliko prekršilac zakona ispovedao veru, činjenica da je prekršilac zakona pokazuje da nema vere. Ali, posedovanje vere pokazuje se uspostavljanjem zakona u srcu (umu), tako da čovek ne greši protiv Boga. Neka niko ne proglašava veru beznačajnom.

Međutim, zar apostol Jakov ne kaže da sama vera ne može da spase čoveka i da je vera bez dela mrtva? Pogledajmo malo njegove reči. Mnogo je onih koji su ih sa iskrenom namerom pretvorili u mrtvi

legalizam. On kaže da je vera bez dela mrtva i to se potpuno slaže s onim što smo upravo citirali i napisali. Jer, ako je vera bez dela mrtva, odsustvo dela pokazuje odsustvo vere; jer ono što je mrtvo ne postoji. Ako čovek ima vere, nužno će se pojaviti dela, a čovek se neće hvaliti ni jednim ni drugim jer vera isključuje hvalisanje (Rimljanima 3,27). Hvale se samo oni koji se u potpunosti uzdaju u mrtva dela ili oni čije je ispovedanje vere čisto izrugivanje.

Šta onda da kažemo za tekst u Jakovu 2,14, koji glasi: „Kakva je korist, braćo moja, ako ko govori da ima veru, a nema dela? Može li ga vera spasiti?“ (Čarnić). Odgovor je nagovešten u pitanju: naravno da ne može. Zašto ne može? Jer je nema. Kakva je korist ako čovek kaže da ima veru, a svojim zlim životom pokazuje da je nema? Treba li da obezvedimo silu vere, samo zato što ona ne čini ništa za čoveka koji je lažno ispoveda? Pavle govori o nekima koji tvrde da znaju Boga, ali Ga se svojim delima odriču (Titu 1,16). Čovek o kome Jakov govori pripada takvima. Činjenica da on nema dobrih dela – da nema rodova Duha – pokazuje da nema vere, uprkos svom glasnom ispovedanju (vere), tako da ga vera, naravno, ne može ni spasiti, jer vera nema sile da spasi čoveka koji je ne poseduje.

Bible Echo, 1. avgust 1890.

6. HRISTOS – SVRŠETAK ZAKONA E. J. WAGGONER

U Rimljanima 10,4 čitamo: „Jer Hristos je svršetak zakona - za opravdanje (pravednost – KJV) svakom koji veruje“ (Čarnić). Pre nego što pokažemo šta ovaj tekst znači, bilo bi dobro da ukratko pokažemo šta on ne znači. On ne znači da je Hristos učinio kraj zakonu jer (1) sam Hristos je o zakonu rekao: „Ne mislite da sam došao da razrešim (ukinem – SSP, Sinod SPC; pokvarim – Karadžić) zakon“ (Matej 5,17 – Čarnić). (2) Prorok je rekao da će ga Gospod učiniti „velikim i slavnim“ (Isaija 42,21), umesto da ga ukine. (3) Zakon je bio Hristu u srcu: „I po tome rekoh: Evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene; hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,7.8 – Daničić). I (4), pošto je zakon Božja pravednost, temelj Njegove vladavine, on nikako ne bi mogao biti ukinut. (Vidi Luka 16,17)

Čitalac treba da zna da reč „svršetak“ ne mora nužno da znači i „ukidanje“. Ova reč se često koristi u smislu plana, cilja ili svrhe. U 1. Timotiju 1,5 isti pisac kaže: „Cilj je zapovesti ljubav iz čista srca, dobre savesti i iskrene (nelicemerne – Karadžić) vere“ (Bakotić). U 1. Jovanovoj 5,3 čitamo: „Jer je ovo ljubav Božja da zapovesti Njegove držimo“, a sam Pavle kaže da je „ljubav izvršenje (ispunjenje – Čarnić) zakona“ (Rimljanima 13,10). U oba ova tekst upotrebljena je ista reč *agape*, koju nalazimo i u 1. Timotiju 1,5. Prema tome, kažemo da ovaj tekst u suštini znači: Cilj zapovesti (zakona) je da je (ga) treba držati. Svako će priznati da je to očigledna činjenica.

Ali, to nije krajnji cilj zakona. U stihu koji sledi onaj koji razmatramo, Pavle citira Mojsija koji govori o zakonu: „O pravednosti koja dolazi od Zakona, Mojsije piše: ‘Čovek koji je čini, od nje će živeti’“ (Rimljanima 10,5 – SSP). Hristos je onom mladom čoveku rekao: „Ako želiš ući u život, drži zapovesti“ (Matej 19,17). Pošto je cilj zakona bio da se čuva (da bude držan), ili drugim rečima, da proizvede pravedni karakter, a onima koji su poslušni obećano je da će živeti, mi možemo

reći da je krajnji cilj zakona bio da da život. A u skladu sa ovim razmišljanjem su Pavlove reči da zapovest „beše data za život“. (Rimljanima 7,10 – Karadžić)

Ali, „svi su zgrešili i lišeni (izgubili – Karadžić) su Božije slave“ (Rimljanima 3,23 – SSP), a „plata za greh [je] smrt“ (Rimljanima 6,23). Zato je zakonu nemoguće da ostvari svoj cilj, da učini karakter savršenim i da time da život. Kad neko (samo) jednom prekrši zakon, nikakva poslušnost nakon toga više nikada ne može da učini njegov karakter savršenim. I, stoga, zakon, koji je bio dat da vodi u život, ispostavilo se da je vodio u smrt. (Rimljanima 7,10)

Kad bismo stali ovde sa zakonom koji nije u stanju da ostvari svoj cilj, onda bismo ceo svet morali da ostavimo pod osudom i kaznom smrti. Međutim, videćemo da Hristos omogućava čoveku da obezbedi i pravednost i život. Čitali smo da se opravdamo „za badava, blagodaću njegovom, kroz iskupljenje koje je u Hristu Isusu“ (Rimljanima 3,24 – kombinacija prevoda Karadžić-Sinod SPC). „Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,1 – SSP). Štaviše, On nas osposobljava da držimo zakon. „Njega, koji nije učinio greh, Bog je radi nas učinio grehom da u njemu budemo Božija pravednost (budemo učinjeni pravednošću Božjom – KJV)“ (2. Korinćanima 5,21 – SSP). Prema tome, moguće je da u Hristu budemo učinjeni savršenim – da u Njemu budemo učinjeni Božjom pravednošću – i upravo tako bi i bilo, da smo stalno i nepokolebivo bili poslušni zakonu.

Takođe čitamo: „Zato sada nema nikakve osude za one koji su u Hristu Isusu i ne hode (žive) po telu nego po Duhu. ... Jer, ono što Zakon nije mogao da učini jer je zbog tela bio slab, učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela, kao žrtvu za greh. Tako je osudio greh u telu, da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo (hodamo – eng. prevod) po telu nego po Duhu.“ (Rimljanima 8,1-4 – Karadžić-SSP)

Šta zakon nije mogao da učini? Nije mogao da oslobodi osude ni jednu jedinu krivu dušu. Zašto nije mogao? Jer je „zbog tela bio slab.“ U zakonu nema ni trunke slabosti. Slabost je u telu. Nije kriv dobar

alat, što ne može da izradi čvrst stub od trulog drveta. Zakon ne može da očisti čovekov prošli izveštaj i proglasi ga bezgrešnim; a jadni, pali čovek nije imao snage u svom telu, da ga osposobi za držanje zakona. I zato Bog onima koji veruju uračunava pravednost Hrista, koji je došao u obličju grešnog tela, kako bi „pravednost zakona“ mogla biti ispunjena u našem životu. I tako je Hristos svršetak zakona.

Da zaključimo! Ustanovili smo da je cilj zakona bio da da život radi poslušnosti. Svi ljudi su sagrešili i osuđeni su na smrt. Ali, Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu i od svoje sopstvene pravednosti daće onima koji prihvate Njegovu žrtvu. I kada, kroz Njega, konačno budu bili (iz)vršitelji zakona, On će ispuniti svoj konačni cilj, krunišući ih večnim životom. I zato, ponavljamo ono što nikada ne možemo dovoljno ceniti, da je Hristos postao za nas „mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i otkupljenje.“ (1. Korinćanima 1,30 – SSP)

Bible Echo, 15. februar 1892.

7. NEPOBEDIVI¹ ŽIVOT

E. J. WAGGONER

„U njoj beše život, i život beše svetlost za ljude. I svetlost svetli u tami, i tama je ne prihvati (ne obuze – Karadžić)“ (Jovan 1,4,5 – Čarnić). U prevodu zapisanom na margini (engleskog prevoda KJV iz kojeg je autor citirao – *prim. izdavača*) ova poslednja reč je „nadvlada“. Time daje veoma utešnu poruku za vernika. Da vidimo o čemu se radi.

Hristos je svetlost sveta (vidi Jovan 8,12). A njegova svetlost je Njegov život, kao što to nalazimo u citiranom tekstu. On kaže: „Ja sam svetlost sveta. Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života“ (SSP). Ceo svet je bio u tami greha. Ova tama je nastala zbog nedostatka znanja o Bogu, kao što apostol Pavle kaže da nezna-bošci „imaju smisao tamom pokriven (njihov razum je pomračen) i oni su, zbog svog neznanja, koje dolazi od okorelosti njihovog srca, odvojeni od Božijeg života.“ (Efescima 4,18 – Karadžić-SSP)

Sotona, gospodar tame ovoga sveta, učinio je sve što je mogao da prevari ljude u pogledu pravog Božjeg karaktera. Naveo je svet da veruje da je Bog kao čovek – okrutan, osvetoljubiv i zastrašujuć. Čak su i Jevreji, narod kojeg je Bog izabrao da prenosi Njegovu svetlost svetu, odstupili od Boga, i dok su tvrdili da su odvojeni od neznabožaca, bili su obavijeni neznabožačkom tamom. Onda je došao Hristos i „narod koji sedi u tami vide veliku svetlost, i onima što sede u zemlji i senci smrti, njima svetlost sinu“ (Matej 4,16 – Čarnić). Njegovo je ime bilo Emanuilo, Bog s nama. „Bog beše u Hristu“ (2. Korinćanima 5,19). Bog je pobio sotonine laži, ali ne glasnim argumentima, već jednostavno živeći svoj život među ljudima, tako da su svi mogli da vide taj život. On je primerom pokazao silu Božjeg života i mogućnost da se ona ogleda (ispolji) u ljudima.

Život kojim je Hristos živeo bio je neumrljan grehom. Iako se poslužio svim svojim umećem, sotona ipak nije mogao da ukalja taj besprekoran život. Svetlost tog života je uvek sijala nepokolebljivim sjajem. Pošto sotona nije mogao da proizvede ni najmanju senku greha

---

1 The Unconquerable Life (eng.) – nepobedivi, neosvojivi Život – *prim. izdavača*

u tom životu, onda nije mogao ni da ga uzme pod svoju vlast, vlast groba. Niko nije Hristu mogao da oduzme život. On ga je dobrovoljno položio. I iz istog razloga, kad ga je položio, sotona ga nije mogao sprečiti da ga ponovno uzme. On je rekao: „Zato me Otac voli što svoj život polažem - da bih ga opet uzео. Niko ga ne uzima od mene, nego ga ja sam od sebe polažem. Imam vlast da ga položim i vlast da ga opet uzmem. Tu zapovest sam primio od svoga Oca“ (Jovan 10,17.18 – SSP). Istog smisla su i reči apostola Petra o HRISTU: „ali ga Bog oslobodi smrtnih bolova i podiže ga, jer nije bilo moguće da ga smrt drži“ (Dela 2,24 – Čarnić). Tako je prikazano pravo Gospoda Isusa Hrista da bude učinjen poglavarom svešteničkim „po sili (na osnovu sile – SSP) neuništivog života“ (Jevrejima 7,16 – Čarnić)

Ovaj beskonačan, besprekoran život Hristos daje svima koji veruju u Njega. „Kao što si mu dao vlast nad svakim čovekom, da svemu - što si mu dao - da večni život. A ovo je večni život, da poznaju (upoznaju – SSP) tebe, jedinoga pravoga Boga, i Isusa Hrista koga si poslao“ (Jovan 17,2.3 – Čarnić). Hristos prebiva u srcu svih koji veruju u Njega. „S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene.“ (Galatima 2,19.20 – Karadžić. Vidi i Efescima 3,16.17)

Hristos, svetlost sveta, prebiva u srcima svojih sledbenika i čini da oni postaju svetlost sveta. Njihova svetlost ne dolazi od njih samih, nego od Hrista koji prebiva u njima. Njihov život ne potiče od njih samih, već se Hristov život pokazuje u njihovom smrtnom telu (vidi 2. Korinćanima 4,11). To znači živeti „hrišćanskim životom.“

Životna svetlost dolazi od Boga u neprekidnom snopu. Psalmista uzvikuje: „Jer je u Tebe izvor životu, Tvojom svetlošću vidimo svetlost“ (Psalam 36,9 – Daničić). „I pokaza mi čistu reku vode života, bistru kao kristal, koja izlazaše od prestola Božjeg i Jagnjetovog“ (Otkrivenje 22,1 – Karadžić). „I Duh i nevesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava.“ (Otkrivenje 22,17)

„Tada im Isus reče: zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete tela Sina čovečijeg i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi. Ko jede

moje telo i pije moju krv - ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan“ (Jovan 6,53.54 – Čarnić). Ovaj Hristov život jedemo i pijemo, gosteći se Njegovom rečju, jer On je dodao: „Duh je ono što oživljava; telo ne pomaže ništa. Reči koje vam ja rekoh duh su i život su“ (Stih 63). Hristos prebiva u svojoj nadahnutoj Reči i kroz nju dobijamo Njegov život. Ovaj život se daje besplatno svima koji će ga primiti, kao što smo malopre čitali. I opet čitamo da je Isus stajao i vikao: „Ko je žedan neka dođe k meni i pije.“ (Jovan 7,37)

Ovaj život je svetlost hrišćanina i to je ono što ga čini svetlošću za druge. To je Njegov život. I za njega je blažena uteha da, bez obzira koliko gusta bila tama kroz koju mora da prođe, ne postoji tama koja ima moć da ugasi tu svetlost. Ta svetlost života pripada njemu, dokle god on pokazuje veru, i tama mu ne može naškoditi. Neka zato oni, koji ispovedaju Gospodnje ime, imaju pouzdanje da mogu reći: „Nemoj mi se radovati, neprijateljice moja; ako padoh, ustaću; ako sedim u mraku, Gospod će mi biti videlo (svetlost)“ (Mihej 7,8 – Daničić)

Bible Echo, 15. oktobar 1892.

8. VERA

E. J. WAGGONER

„A sve što nije od vere greh je.“ (Rimljanima 14,23 – Sinod SPC)
Prema tome, „opravdavši se“ – učinjeni pravednim – „verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ (Rimljanima 5,1)

Ljudi se spasavaju verom, a ne delima, „jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela, da se niko ne pohvali.“ (Efescima 2,8.9)

„Gde je, dakle, hvalisanje? Isključeno je. Po kojem zakonu? Po zakonu dela? Ne, nego po zakonu vere. Smatramo, naime, da se čovek opravdava verom bez dela Zakona.“ (Rimljanima 3,27.28 – SSP)

Jevanđelje isključuje hvalisanje, a hvalisanje je prirodna posledica svih pokušaja opravdanja delima. Međutim, jevanđelje ne isključuje dela. Naprotiv, dela – dobra dela – su jedan od velikih ciljeva jevanđelja. „Jer, mi smo njegovo delo (posao – Karadžić), stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da ih činimo (da u njima hodimo – Karadžić).“ (Efescima 2,10 – SSP)

Tu nema ni najmanje protivrečnosti. Razlika je između naših dela i Božjih dela. Naša dela su uvek nesavršena. Božja dela su uvek savršena. Zato su nam potrebna Božja dela, da bismo bili savršeni. Međutim, mi nismo u stanju da činimo Božja dela, jer je On beskonačan, a mi nismo ništa. Ako neko misli da je sam u stanju da čini Božja dela, to je najviša drskost. Mi se smejemo petogodišnjem dečaku koji misli da može obavljati očev posao. Koliko je tek nerazumnije da slabašan čovek misli da može da čini dela Svemogućega.

Dobrota nije apstraktan pojam. Ona je delovanje, a delovanje se vidi samo kod živih bića. Pošto je samo Bog dobar, vrede samo Njegova dela. Pravedan je samo onaj čovek koji ima Božja dela. Ali, pošto nijedan čovek ne može činiti Božja dela, iz toga nužno proizlazi da ih Bog mora nama dati, kako bismo bili spaseni. Upravo je to ono što On čini za sve koji veruju.

Kada su Jevreji, u svojoj samodovoljnosti, pitali: „Šta da radimo da bismo činili dela Božja?“ Isus je odgovorio: „Ovo je delo Božje da veru-

jete onog koga On posla“ (Jovan 6,28.29 – Čarnić-Karadžić). Vera dela (tj. radi [u ovom slučaju reč *dela* je glagol a ne imenica]) (Galatima 5,6; 1. Solunjanima 1,3). Ona unosi Božja dela u onoga koji veruje, pošto se Hristos nalazi u srcu (Efescima 3,17), a u Njemu je sva punina Božja (Kološanima 2,9). Isus Hristos „je isti juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić) i zato Bog nije samo bio, nego On i jeste u Hristu, pomirivši svet sa sobom. Prema tome, ako Hristos verom prebiva u srcu, u životu će se pokazati Božja dela, „jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno.“ (Filibljanima 2,13)

Kako se to događa, mi ne možemo da shvatimo. Nije potrebno da znamo kako se to događa, pošto mi ne moramo to da učinimo. Dovoljna nam je činjenica. Mi ne možemo razumeti kako Bog čini svoja dela, ništa više nego što sami možemo činiti ta dela. Prema tome, hrišćanski život je uvek misterija, čak i za samog hrišćanina. To je život sakriven sa Hristom u Bogu (Kološanima 3,3). Sakriven je čak i od samoga hrišćanina. Hristos u čoveku, nada slave, jeste tajna jevanđelja. (Kološanima 1,27)

Mi smo u Hristu stvoreni za dobra dela, koja je Bog već pripremio za nas. Treba samo da ih prihvatimo verom. Prihvatanje ovih dobrih dela znači prihvatanje Hrista. Koliko ranije je Bog pripremio ova dobra dela za nas? „...dela [su] bila gotova (svršena – Čarnić) od postanja sveta. Jer negde reče za sedmi dan ovako: i počinu Bog u dan sedmi od svih dela svojih. I na ovom mestu opet: Neće“ – oni koji ne veruju – „ući u pokoj moj“ (Jevrejima 4,3.5). Ali „mi koji verovasmu ulazimo u pokoj.“

Prema tome, subota – sedmi dan sedmice – jeste Božji odmor (počinak – *prim. izdavača*). Bog je dao subotu kao znak, da bi ljudi mogli znati da je On Bog i da On posvećuje (Jezekilj 20,12.20). Svetkovanje subote nema nikakve veze sa opravdanjem delima, već je ono, naprotiv, znak i pečat opravdanja verom. Ona je znak da se čovek odriče svojih sopstvenih grešna dela i prihvata Božja savršena dela. Pošto subota nije delo, već odmor, ona je znak odmora (počinka) u Bogu, kroz veru u našeg Gospoda Isusa Hrista.

Nijedan drugi, osim sedmog dana sedmice, ne može biti znak savršenog odmora u Bogu, jer se samo tog dana Bog počinuo od svih

svojih dela. Upravo za odmor sedmog dana On kaže da nevernici ne mogu u njega da uđu. Subota je od svih dana sedmice jedini dan odmora i neodvojivo je povezana sa Božjim savršenim delom.

U drugih šest dana, uključujući i nedelju, Bog je radio. Tih dana i mi možemo i treba da radimo. Ali, u svaki od tih dana mi možemo i treba i da se odmorimo (počinemo) u Bogu. To će biti slučaj, ako su naša dela „u Bogu učinjena“ (Jovan 3,21). Prema tome, ljudi treba da se odmaraju u Bogu svakog dana u sedmici, ali samo sedmi dan može biti znak tog odmora.

Dve stvari se mogu primetiti kao očigledni zaključci o već iznetim istinama. Jedna je da je odvajanje bilo kog drugog dana sedmice, osim sedmog, kao znaka prihvatanja Hrista i odmora u Bogu kroz Njega, u stvari znak Njegovog odbacivanja. Pošto je to zamena Božjih puteva ljudskim putevima, to je, zapravo, znak čovekove pretpostavke svoje superiornosti nad Bogom i ideje da se on može spasiti sopstvenim delima. Nemaju svi koji svetkuju neki drugi dan takvu pretpostavku. Ima mnogo onih koji iskreno vole Gospoda i koji Ga prihvataju u poniznosti, a svetkuju neki drugi dan, a ne onaj koji je Bog dao kao znak odmora u Njemu. Oni jednostavno još nisu saznali za potpuno i ispravno izražavanje vere. Ali, njihova iskrenost i činjenica da Bog prihvata njihovu nelicemernu veru, ne menja činjenicu da je dan koji svetkuju znak uzvisivanja iznad Boga. Kad takvi budu čuli Božje milostivo upozorenje, oni će napustiti taj znak otpada, kao što bi napustili i kuću pogođenu kugom.

Druga stvar je to da se ljudi ne mogu prisiliti da svetkuju subotu, pošto je ona znak vere, a niko se ne može prisiliti da veruje. Vera se javlja spontano, kao posledica slušanja Božje reči. Niko nikad ne može sebe prisiliti da veruje, a još manje na to može naterati nekog drugog. Čovek se može silom zaplašiti, tako da može reći da veruje i može i postupati kao da veruje. Odnosno, čovek koji se više boji čoveka nego Boga, može biti nateran da laže. Ali, „nikakva laž nije od istine“ (1. Jovanova 2,21). Stoga, pošto je subota znak savršene vere, ona je znak savršene slobode – „na slobodu slave dece Božje“ (Rimljanima 8,21) – slobode koju daje Duh, jer je subota, kao deo Božjeg zakona, duhovna.

I zato, na kraju, neka se niko ne vara mišlju da je spoljašnje svetkovanje čak i dana koji je Bog odredio za odmor – sedmog dana – bez vere i uzdanja samo u Božju reč, ispravno držanje Božje subote. „A sve što nije od vere greh je.“

Bible Echo, 17. avgust 1896.

9. NEOGRANIČENA¹ BLAGODAT ZA SVE

A. T. JONES

„A svakome od nas data je blagodat po meri Hristovoga dara“ (Efescima 4,7 – Čarnić). Mera Hristovog dara je „punina Božanstva telesno“ (Kološanima 2,9). Ovo je tačno, bilo da se posmatra kao mera dara koji je Bog dao, (pre)dajući Hrista, ili mera dara koji je dao sam Hristos. Jer dar koji je Bog dao jeste Njegov jedinorodni Sin, a u „njemu telesno obitava (živi – Karadžić) sva punina Božanstva“ (Čarnić). Prema tome, sa ove tačke gledišta, pošto je mera Hristovog dara samo mera punine Božanstva telesno, i pošto je to samo mera blagodati koja je data svakome od nas, iz toga sledi da je svakome od nas data blagodat bez mere, jednostavno neograničena blagodat.

Ako gledamo iz ugla mere dara u kojem nam Hristos daje samoga sebe, onda je to isto, jer On je „samoga sebe predao za nas“ (Efescima 5,2). On je sebe predao za naše grehe i time je sebe dao nama. A pošto u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno i pošto je On dao sebe, onda je mera dara koji je Hristos dao, takođe, samo mera punine Božanstva telesno. Iz toga sledi da je, sa te tačke gledišta, takođe, mera blagodati, koja je data svakome od nas, samo mera punine Božanstva telesno, a ona je jednostavno nemerljiva.

Bez obzira sa koje strane gledamo, Gospodnja reč jasno kaže da je svakome od nas On dao meru blagodati punine Božanstva telesno, odnosno bezgraničnu, nemerljivu blagodat – svu blagodat koju On ima. To je dobro. Ali, upravo to je Gospod; upravo to liči na Gospoda, da tako nešto čini, jer je On dobar.

I ova neograničena blagodat je data u potpunosti besplatno svakome od nas. Nama je data. Vama i meni, takvima kakvi jesmo. I to je dobro. Nama je potrebno samo toliko blagodati, da učini da budemo ono što Gospod želi da budemo. A On je toliko plemenit, da nam sve to daje besplatno, da bismo zaista bili upravo ono što On želi da budemo.

---

¹ Boundless (eng.) – neograničena, izobilna – *prim. izdavača*

Gospod želi da svako od nas bude spasen, i to puninom spasenja. Zato je svakome od nas dao puninu blagodat jer je blagodat ono što donosi spasenje. Zapisano je: „Blagodat Božja, koja donosi spasenje, pojavila se pred svim ljudima.“ (Titu 2,11 – KJV). Gospod želi da svi ljudi budu spaseni i zato je dao svu svoju blagodat, donoseći spasenje svima. Verzija prevoda ovog teksta, zapisana na margini, jednako je tačna, kao i ono što piše u glavnom prevodu i glasi: „Pojavila se blagodat Božja, koja donosi spasenje svim ljudima.“ (KJV). Sva Božja blagodat besplatno se daje svakome, donoseći spasenje svima. Drugo je pitanje da li će je primiti svi, ili samo neki. Mi sada proučavamo istinu i činjenicu da ju je Bog dao. Pošto ju je dao, On je čist, čak i ako je ljudi odbiju.

Gospod želi da budemo savršeni i zato je napisano: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Matej 5,48 – Karadžić). Pošto želi da budemo savršeni, On je svakome od nas dao svu blagodat koju ima, donoseći puninu svoga spasenja, da bi svaki čovek mogao biti predstavljen savršen u Hristu Isusu. Krajnja svrha ovog dara Njegove bezgranične blagodat je da bismo mi mogli biti učinjeni da budemo *kao Isus*², koji je obličje Boga. Zato je i napisano: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. ... Da se sveti pripreve ... dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božijeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta“ (Efescima 4,7.12.13 – Čarnić).

---

2 *Like Jesus* (eng.) – *poput Isusa, nalik Isusu* (misli se u karakternom pogledu). Prevod *slični Isusu* je pogrešan, jer ne odražava originalnu autorovu misao o ispoljavanju Hristovog života (a time i karaktera) kroz nas, što nas upravo čini identičnim Isusu u karakternom pogledu, a ne odražava ni učenje Svetog pisma u pogledu ovog pitanja. Da je autor hteo da kaže *sličan*, koristio bi reč *similar*. Na žalost, kod savremenih prevodilaca postoji tendencija, uzrokovana njihovim pogrešnim teološkim shvatanjima, da izraze, kao što su *like Jesus, as Jesus*, prevode sa *slični Isusu*, što je teološki neprihvatljivo i pogrešno. Ta tendencija je u manjoj ili većoj meri izražena i u nekim savremenim prevodima Svetog pisma, tako da je izdavač ovog dela smatrao neophodnim da istakne ovu činjenicu. (Videti novije prevode Rimljanima 8,3.4; Jevrejima 2,17; 4,15; ... i uporediti ih sa starijim prevodima, kao i grčkim ili latinskim originalima i prevodima.) – *prim. izdavača*

Da li želite da budete kao Isus³? Onda prihvatite blagodat koju je On dao u takvoj punini i tako besplatno. Primite je u onoj meri, *u kojoj vam je On dao*, a ne u meri u kojoj mislite da je zaslužujete. Pokorite joj se, da bi u vama i za vas mogla ostvariti svrhu zbog koje je data, i ona će to učiniti. Ona će učiniti da budete kao Isus⁴. Ona će ostvariti svrhu i želju Onoga koji ju je dao. „Dajte sebe Bogu“ (Rimljanima 6,13). „Molimo vas ... da ne primite uzalud blagodat Božju.“ (2. Korinćanima 6,1)

RH, 17. april 1894.

---

3 *Ibidem* (isto).

4 *Ibidem*.

10. HOĆE LI BITI BLAGODAT ILI GREH?

A. T. JONES

Nikada ne može biti dovoljno često ponavljano, da je pod vladavinom blagodatni isto tako lako činiti ono što je ispravno, kao što je pod vladavinom greha lako činiti ono što je pogrešno. Tako mora da bude, jer ako u blagodatni nema više sile, nego što je ima u grehu, onda ne može biti ni spasenja od greha. Ali, spasenje od greha postoji. I niko ko veruje u hrišćanstvo to ne može poreći.

Pa ipak, spasenje od greha svakako zavisi od toga što u blagodatni ima više sile, nego u grehu. Pošto u blagodatni ima više sile, nego u grehu, nije moguće da bude drugačije nego da, gde god sila blagodatni može imati kontrolu, bude isto tako lako činiti ono što je ispravno, kao što je bez nje lako činiti ono što je pogrešno.

Nijedan čovek nikada nije smatrao da je po prirodi teško učiniti zlo. Čoveku je uvek bio problem da čini ono što je ispravno. Ali, to je zato što je čovek po prirodi rob te sile – sile greha – koja samovoljno vlada. I dokle god ta sila ima vlast, ne samo što je teško, već je i nemoguće da čini dobro za koje zna i koje bi rado činio. Ali, ako dopustimo moćnijoj sili da vlada, zar nije dovoljno jasno da će biti isto tako lako služiti volji te moćnije sile, kad već ona vlada, kao što je to bilo u slučaju druge sile dok je ona vladala.

Ali, blagodatni nije samo moćnija od greha. Čak i kada bi to bilo sve, i onda bi postojala punina nade i ohrabrenje za svakog grešnika u svetu. Ali to, koliko god bilo dobro, nije sve. Nije ni izbliza sve. U blagodatni ima mnogo više sile, nego u grehu. „Jer gde se umnoži greh onde se još više umnoži blagodat“ (Rimljanima 5,20 – KJV). I kao što u blagodatni ima više sile nego u grehu, tako u njoj ima i mnogo više nade i ohrabrenja za svakog grešnika na svetu.

Koliko onda ima više sile u blagodatni, nego u grehu? Dopustite mi da razmislim na trenutak! Dopustite mi da postavim sebi pitanje ili dva. Odakle dolazi blagodat? Od Boga, svakako. „Blagodat vam i mir

od Boga Oca našeg i Gospoda Isusa Hrista.“ Odakle dolazi greh? Od đavola, naravno. Greh je od đavola; jer đavo greši od početka. Onda, koliko više sile ima u blagodati, nego u grehu? Jasno je da u blagodati ima toliko više sile, nego u grehu, koliko ima više sile u Bogu, nego u đavolu. Zato je i savršeno jasno da je vladavina blagodati vladavina Boga, a da je vladavina greha vladavina sotone. Zar, takođe, nije savršeno jasno da je isto tako lako služiti Bogu silom Božjom, kao što je lako služiti sotoni silom sotone?

U svemu tome javlja se problem, zato što mnogi pokušavaju da služe Bogu pomoću sotonine sile. Ali to jednostavno nije moguće. „Ili usadite drvo dobro (učinite drvo dobrim – KJV), i rod njegov biće dobar; ili usadite drvo zlo, i rod njegov zao biće“ (Matej 12,33 – Karadžić). Ljudi ne mogu da beru grožđe sa trnja niti smokve sa čička. Drvo mora da bude učinjeno dobrim, i koren i grane. Ono mora da bude učinjeno novim. „Morate biti ponovo rođeni“ (Jovan 3,7 – KJV). „Jer u Hristu Isusu niti šta pomaže obrezanje ni neobrezanje, nego nova tvar“ (Galatima 6,15 – Karadžić). Neka niko nikada ne pokušava da služi Bogu ničim drugim, osim prisutnom, živom Božjom silom, koja čoveka čini novim stvorenjem; ničim drugim, osim obilnom blagodaću koja osuđuje greh u telu i caruje kroz pravednost za večni život, posredstvom Isusa Hrista našeg Gospoda. Onda će služba Bogu biti zaista „u novom životu.“ Tada će se pokazati da je Njegov jaram zaista „blag“ i Njegovo breme „lako.“ Tada će se pokazati da se služba Njemu vrši sa „neizrecivom i proslavljenom radošću“ (1. Petrova 1,8 – Čarnić)

Da li je ikada Isusu bilo teško da čini ono što je ispravno? Svako će odmah reći: Ne. Ali zašto? Bio je isto tako čovek, kao i mi. Uzeo je isto telo i krv poput naših. „I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jovan 1,14 – SSP). Telo koje Mu je dato i u kome je došao na ovaj svet, bilo je baš takvo, kakva su tela na ovom svetu. „Zato beše dužan u svemu da bude (učinjen – eng. prevod KJV) kao braća“ (Jevrejima 2,17 – Karadžić). „U svemu!“ Ne kaže: u svemu, osim jednoga. Nema izuzetka! Bio je u svemu učinjen kao što smo mi. Bio je sam od sebe slab, kao što smo i mi, jer je rekao: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe.“ (Jovan 5,30)

Pošto je u svemu bio kao što smo mi, zašto Mu je onda uvek bilo lako da čini dobro? Zato što se nikad nije uzdao u sebe, već se uvek uzdao samo u Boga. U svemu se oslanjao na Božju blagodat. Uvek je nastojao da služi Bogu, i to samo uz pomoć Božje sile. Zato je Otac prebivao u Njemu i činio dela pravednosti. Zato Mu je uvek bilo lako da čini ono što je ispravno. A kakav je On, takvi smo i mi na ovom svetu (1. Jovanova 4,17). On nam je ostavio primer, da bismo išli Njegovim stopama. „Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno“ (Filibljanima 2,13), baš kao što je činio i u Njemu. Njemu je data sva vlast na nebu i na Zemlji, i On želi da jačate svakom snagom, po sili slave Njegove. „U Njemu živi svaka punina Božanstva telesno“ (Kološanima 2,9) i jača vas silom svoga Duha za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos useli verom u srca vaša, „da se ispunite svakom puninom Božjom.“ (Efescima 3,19)

Da, Hristos je imao udela u božanskoj prirodi, a isto tako i vi imate, ako ste dete obećanja, a ne tela, jer ste, na osnovu obećanja, učesnici u božanskoj prirodi. Nije bilo ničega što je Njemu bilo dato na ovome svetu i On nije imao ništa na ovom svetu, što nije besplatno dato (ne ponuđeno već dato – *prim. izdavača*) i vama i što ne možete imati i vi.

A sve je to zato da biste živeli novim životom (bukvalno: da biste hodali u novini života), da odsada ne biste više služili grehu, da biste bili sluge samo pravednosti, da biste bili oslobođeni greha, da greh više ne bi imao vlast nad vama, da biste proslavljali Boga na Zemlji i da biste bili kao Isus. Zato, „svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara ... Dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božijeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta“ (Efescima 4,7.13 – Čarnić). I zato vas molim „da ne primite uzalud blagodat Božju.“ (2. Korinćanima 6,1)

RH, 1. septembar 1896.

11. NE PRIMAJTE UZALUD BLAGODATI BOŽJE

A. T. JONES

Da li svaki vernik može imati dovoljno blagodati, koja bi ga sačuvala da ne greši? Da. Svako na svetu može imati dovoljno blagodati, koja bi ga sačuvala da ne greši. Dato je dovoljno blagodati, i ona je data u tu svrhu. Ako je neko nema, to nije zato što je nije dato dovoljno, već zato što ta osoba ne uzima ono što je na raspolaganju. Jer „svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara“ (Efescima 4,7 – Čarnić). Mera Hristovog dara je sam Hristos u potpunosti, a ta mera je „punina Božanstva telesno“ (Kološanima 2,9). Naravno, punina Božanstva nema mere. Ona je neograničena. Ona je jednostavno Božja beskonačnost. I to je jedina mera blagodati koja je data svakome od nas. Neograničena mera punine Božanstva jedina je stvar koja može da izrazi veličinu blagodati, koja je data svakome na ovom svetu. „Ali, gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više“ (Rimljanima 5,20 – Čarnić-SSP). Ova blagodat je data „da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti; a koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda“ (21. stih) i da greh više ne bi imao vlast nad vama, jer ste pod blagodaću.

Blagodat je data i za usavršavanje svetih. Njen cilj je da svakoga dovede do savršenstva u Hristu Isusu – do savršenstva koje je, takođe, potpuno u skladu sa Božjim standardom, jer je data za izgradnju Hristovog tela, „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta“ (Efescima 4,13 – Čarnić).

Ona je data svakome od nas, „dok svi ne dođemo“ do savršenstva, u skladu sa punom merom Hristovog rasta. Takođe, ova blagodat je data svakome, tamo gde obiluje greh, i donosi spasenje svakome kome je data. Pošto u sebi donosi spasenje, mera spasenja koju ona donosi svakome, samo je mera njene sopstvene punine, što nije ništa manje od mere punine Božanstva.

Pošto je neograničena blagodat data svakome, donoseći spasenje do veličine svoje sopstvene pune mere, zašto onda nema svako to neograničeno spasenje? Jasno je da razlog za to može biti samo taj što on ne uzima ono što je dato.

Pošto je neograničena blagodat data svakome, kako bi mogla vladati u njemu nasuprot svoj sili greha, isto tako sigurno kao što je i greh vladao, a sa ciljem da greh više nema vlast, onda, ako greh još uvek vlada u nekome, ako greh još uvek ima vlast nad nekim, gde je greška? Jasno je da je greška jedino u tome što on ne dopušta blagodati da za njega i u njemu učini ono za šta je data. On, neverstvom, odbija Božju blagodat. Što se takvog čoveka tiče, blagodat je uzalud data.

Ali svaki vernik, upravo time što se tako deklariše, govori da je primio Božju blagodat. Stoga, ako u verniku ne vlada blagodat, umesto greha, ako blagodat nema vlast, umesto greha, onda je jasno da on uzalud prima Božju blagodat. Ako blagodat ne dovodi do toga da vernik napreduje ka savršenom čoveku, do pune mere Hristovog rasta, onda on uzalud prima Božju blagodat. Zato nas Pismo poziva: „Kao Njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprazno blagodat Božiju.“ (2. Korinćanima 6,1 – Čarnić)

Božja blagodat je u potpunosti u stanju da ostvari ono za šta je data, samo ako joj dopustimo da deluje. Videli smo da, pošto blagodat u celini potiče od Boga, sila blagodati nije ništa drugo do sila Božja. Zato je jasno da je Božja sila i te kako sposobna da ostvari sve za šta je data – spasenje duše, oslobađanje od greha i njegove sile, vladavinu pravednosti u životu, dovođenje vernika do savršenstva, do pune mere Hristovog rasta – samo ako može da ima mesta u srcu i u životu, tako da deluje u skladu sa Božjom voljom. A Božja sila je „na spasenje svakome koji veruje“ (Rimljanima 1,16). Neverstvo odbija Božju blagodat. Mnogi veruju i primaju Božju blagodat za spasenje od prošlih greha, ali se time zadovoljavaju i ne daju blagodati isto mesto u duši, tako da vlada nasuprot sile greha, kao što su to učinili kada su je primili da bi ih spasila od predašnjih greha. A to je, takođe, samo druga faza neverstva. Zato, kada se radi o velikom konačnom cilju blagodati – savršenstvu života poput Hristovog – oni praktično uzalud primaju Božju blagodat.

„A kao Njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprasno blagodat Božju. (Jer kaže: ‘U zgodno vreme uslišah te i u dan spasenja pomogoh ti’. Evo sad je najpoželjnije vreme, evo sad je dan spasenja.) Ne dajmo ni u čemu nikakva spoticanja, da našu službu ne pokude“ (2. Korinćanima 6,1-3 – Čarnić). Ova reč „služba“ ne odnosi se samo na rukopoložene propovednike koji služe za propovedaonicom. Ona uključuje svakoga ko prima Božju blagodat ili ko je prizvao Hristovo ime. „Služite jedan drugom u skladu s blagodatnim darom koji je svaki od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božje blagodati“ (1. Petrova 4,10 – Čarnić-SSP). Zato On ne želi da iko uzalud prima Božju blagodat, da ta blagodat i njeno blagosloveno delovanje ne bi bili pogrešno protumačeni u svetu i tako ljudi bili sprečeni da je prihvate. On ne želi da Njegova blagodat bude uzalud primljena, jer ako se to dogodi, postavlja se spoticanje u mnogo čemu pa se i sama služba blagodati kudi. Ali, kada Božja blagodat nije prihvaćena uzalud, već joj se daje mesto koje joj pripada, neće biti „spoticanja“ ni u čemu, a služba, ne da neće biti kuđena, već će biti blagoslovena.

A da bi pokazao kako će potpuno i sveprožimajuće izgledati vladavina blagodati u životu u kojem nije uzalud prihvaćena, Gospod je dao sledeći popis prema kojem ćemo se „u svemu“ pokazati da smo sluge Božje. Pažljivo ga pročitajte:

„nego se u svemu pokazujemo kao Božiji služitelji,
 u mnogoj strpljivosti,
 u nevoljama,
 u nuždama,
 u pritešnjenosti,
 u batinama,
 u tamnicama,
 u bunama,
 u tegobama,
 u bdenjima,
 u postovima,
 u čistoti,

u znanju,
u strpljivosti,
u dobroti,
u Duhu Svetom,
u nelicemernoj ljubavi,
u istinitoj reči,
u Božijoj sili,
oružjem pravednosti - desnim i levim,
slavom i sramotom,
zlim glasom i dobrim glasom,
kao varalice i istiniti ljudi,
kao znani i neznani,
kao oni koji umiru - i, eto, živimo,
kao kažnjavani - ali ne ubijani,
kao ožalošćeni ali uvek radosni,
kao siromašni - ali obogaćujemo druge,
kao oni koji ništa nemaju - i sve poseduju.“
(2. Korinćanima 6,4-10 – Čarnić)

Ovaj spisak pokriva sva iskustva (doživljaje) koja se mogu pojaviti u životu bilo kog vernika na ovome svetu. On pokazuje da će tamo gde Božja blagodat ne bude uzalud primljena, ta blagodat tako preuzeti kontrolu nad životom, da će svako iskustvo koje se bude pojavilo u životu biti preuzeto blagodaću i okrenuto tako da nas prikaže kao Božje slugе i da nas izgradi u čoveka savršenog, do pune mere Hristovog rasta. „A kao Njegovi saradnici opominjemo vas da ne primite naprazno blagodat Božju.“

RH, 22. septembar 1896.

12. GREŠNO TELO

A. T. JONES

Mnogi prave jednu ozbiljnu i veoma uznemirujuću grešku.

Greška je u tome što oni misle da njihovo staro grešno telo nestaje onda kada se obrate.

Drugim rečima, oni greše kada misle da treba da budu izbačeni iz tela, tako što bi bili u potpunosti oslobođeni od njega tj. njegovih sklonosti.

A kad ustanove da nije tako, kad ustanove da je to isto staro telo, sa svojim sklonostima, svojim podsticajima i iskušenjima još uvek tu, oni nisu za to pripremljeni pa se tako obeshrabre i pomisle da uopšte nisu ni bili obraćeni.

A ipak, kada bi malo razmislili, trebalo bi da uvide da je sve to greška. Zar, nakon što ste bili obraćeni, niste imali isto telo koje ste imali i pre toga? Zar, nakon što ste bili obraćeni, telo nije (i dalje) bilo sastavljeno od potpuno iste materije – istog mesa i kostiju i krvi – od koje je i ranije bilo sastavljeno? Na ova pitanja svako će bez oklevanja reći: Da. I jasno, to je istina.

Evo još nekih pitanja: Zar to telo nije imalo potpuno isti *sastav* kao i pre? Zar to nije i dalje bilo ljudsko telo, prirodno telo, kakvo je bilo i ranije? I na to će svako reći: Da.

A evo i još jednog pitanja: Pošto je to isto telo, istog sastava – pošto je to još uvek ljudsko telo, prirodno telo – zar onda to telo, takođe, još uvek nije isto tako *grešno*, kao što je bilo i ranije?

Upravo ovde se kod mnogih pojavljuje ta greška. Na ovo poslednje pitanje skloni su da pomisle kako odgovor treba da bude: „Ne“, a u stvari treba da bude odlučno: „Da“. I ovog odlučnog „da“ moramo se držati sve dok budemo bili u ovom prirodnom telu.

I kada se čovek odlučno i neprestano drži toga da je telo obraćene osobe još uvek grešno, da je ono ništa drugo do grešno telo, on je tako duboko osvedočen da u njegovom telu ne prebiva nikakvo dobro, da se nikada neće ni najmanje pouzdati u njega. I pošto je tako, njegovo jedino oslanjanje je na nešto drugo, a ne na telo – upravo na Božji Sveti

duh. Njegov izvor snage i nade u potpunosti isključuje telo i jedino se nalazi u Isusu Hristu. A pošto je taj čovek stalno oprezan, sumnjičav i potpuno nepoverljiv prema telu, on nikad ne može očekivati nikakvo dobro od tog izvora pa je tako Božjom silom pripremljen da se odupre i bez milosti uništi svaku pobudu ili sugestiju koji bi mogli proizaći iz njega. Zato on ne pada, ne obeshrabruje se, već ide iz pobeđe u pobeđu i iz snage u snagu.

Kao što vidite, obraćenje ne stavlja novo telo na stari duh, već novi Duh stavlja u staro telo. Ono ne namerava da donese novo telo starom umu, već novi um starom telu. Izbavljenje je pobeđa se ne postižu uklanjnjem ljudske prirode, već primanjem *božanske prirode*, koja pokorava ljudsku i ima vlast nad njom – ne uklanjnjem grešnog tela, već slanjnjem u to telo *bezgrešnog Duha*, da savlada i osudi greh u telu.

Sveto pismo ne kaže: Neka je u vama isto telo koje je i u Hristu, već kaže: „Zato neka je u vama isti um koji je i u Hristu Isusu.“ (Filibljanima 2,5 – kombinacija Sinod SPC-eng. prevod)

Sveto pismo ne kaže: Budite preobraženi obnavljanjem svog tela, već kaže: „...nego budite preobraženi obnavljanjem svoga uma“ (Rimljanima 12,2 – KJV). Mi ćemo biti preobraženi obnovljenjem svoga tela¹, ali moramo biti preobraženi obnovljenjem svoga uma (pre toga – *prim. izdavača*).

Gospod Isus je uzeo na sebe isto telo i krv, istu ljudsku prirodu koju mi imamo, telo baš poput našeg grešnog tela, i zbog greha, i silom Božjeg Duha, kroz božanski um koji je bio u Njemu, „osudi greh u telu“ (Rimljanima 8,3). I u tome je naše izbavljenje (Rimljanima 7,25). U tome je naša pobeđa. „Zato neka je u vama isti um koji je i u Hristu Isusu.“ „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas.“ (Jezekilj 36,26 – Daničić)

Neka vas ne obeshrabri grešnost u telu. Samo zahvaljujući svetlosti Božjeg Duha i pronicljivosti Hristovog uma, vi možete da vidite toliku grešnost u svom telu. I što više grešnosti vidite u svom telu, to imate više Božjeg Duha. To je siguran test. Onda, kad vidite da u vama

---

¹ Prilikom drugog Hristovog dolaska (videti 1. Korinćanima 15,51-54) – *prim. izdavača*

obiluje grešnost, zahvalite Gospodu što imate toliko Božjeg Duha da možete videti toliko grešnosti i tako sigurno znati da, gde se umnoži greh, onde se još više umnoži blagodat, da bi „kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti, koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.“ (Rimljanima 5,21 – Čarnić-SSP)

RH, 18. april 1899.

13. MRTVI FORMALIZAM – 1. DEO

A. T. JONES

Neverni Izrael, nemajući pravednost koja je od vere (vidi Rimljanima 9,30-34) i ne ceneći veliku žrtvu nebeskog Oca, tražio je pravednost žrtvovanjem sebe i putem zasluga zbog prinošenja žrtava.

Tako su izopačili svaki oblik službe i svega onoga što je Bog odredio da bude samo sredstvo izražavanja žive vere, a što nije moglo da ima nikakvo stvarno značenje ukoliko u životu nije bilo žive prisutnosti i sile samoga Hrista. A čak ni to nije bilo dovoljno. Pošto ni u čemu od toga niti u svemu tome zajedno nisu pronašli mir i zadovoljstvo već ostvarene pravednosti, oni su na ovo što je Gospod odredio za drugu svrhu, a što su oni izopačili da odgovara njihovim izmišljotinama – na ovo su dodali hiljade običaja, zahteva i sitničavosti svojih sopstvenih izmišljotina i sve to, baš sve, u uzaludnoj nadi da će sami ostvariti pravednost. Jer rabini su učili onome što je zapravo bilo priznanje iz ocaja da „kada bi samo jedna osoba mogla makar jedan dan da drži ceo zakon i da ne pogreši ni u jednoj tački, odnosno, kada bi samo jedna osoba mogla da drži tu jednu tačku zakona, koja se odnosi na pravilno svetkovanje subote – onda bi nevolje Izraela došle kraju i Mesija bi konačno došao“ (Farrar, „Life and Work of St. Paul“, str. 37; vidi i str. 36 i 38). Šta bi prikladnije od ovoga moglo da opiše mrtvi formalizam? Pa ipak, uprkos svesti o svojoj praznini u svom životu, još uvek je bilo dovoljno navodnih zasluga koje su ih navodile da sebe smatraju boljim od drugih ljudi, tako da su, u poređenju s njima, svi drugi bili psi.

Nije tako sa onima kojima je Gospod uračunao pravednost zahvaljujući živoj, slobodno iskazanoj veri. Jer kad Gospod nekoga smatra pravednim, on je stvarno pravedan pred Bogom i samom tom činjenicom odvojen je od svih ljudi ovog sveta. Ali, to nije zbog nekih svojih osobina niti ikakvih „zasluga“ za bilo šta što je učinio. Sve je to samo zbog Gospodnjih osobina i onoga što je On učinio. A čovek za koga je to učinjeno zna da, sam po sebi, on nije bolji ni od kog drugog, već u svetlosti Božje pravednosti koja mu je besplatno data, u poniznosti prave vere, rado druge smatra boljima od sebe. (Vidi Filibljanima 2,3)

Pripisujući sebi velike zasluge za ono šta su sami činili i smatrajući sebe boljima od svih drugih, na osnovu zasluga za ono što su učinili – istog momenta je to ove ljude svrstalo među potpuno samopravedno farisejstvo. Fariseji su sebe smatrali toliko boljima od svih drugih ljudi, da jednostavno nije moglo biti nikakve osnove za poređenje. Propovedati da „Bog ne gleda ko je ko“ (Rimljanima 2,11) kao Božju istinu, njima se činilo kao pogubna revolucija.

A kakav je bio stvarni život ovih ljudi? O, bio je to život nepravde i ugnjetavanja, zlobe i zavisti, svađa i rivalstva, ogovaranja i klevetanja, licemerstva i zla, hvalisanja svojim velikim poštovanjem zakona, a u stvari su sramotili Boga kršenjem zakona. Njihova su srca bila puna ubistva, a njihov jezik je glasno zahtevao krv Jednoga od njihove braće, dok istovremeno nisu mogli da pređu preko praga rimske sudnice, „da se ne bi opoganili“ (Jovan 18,28). Veliki sitničari u pogledu subote, provodili su sveti dan u pripremanju izdaje i kovanju zavere za ubistvo.

Šta je Bog mislio i još uvek misli o svemu tome, za našu današnju svrhu dovoljno je jasno pokazano u samo dva kratka biblijska odlomka. Evo Njegovih reči za Izrael – za deset plemena – dok su još tekli njihovi dani:

„Mrzim na vaše praznike, odbacio sam ih, i neću da mirišem svetkovina vaših. Ako mi prinesete žrtve paljenice i prinose svoje, neću ih primiti, i neću pogledati na zahvalne žrtve od ugojene stoke vaše. Ukloni od mene buku pesama svojih, i sviranja psaltira tvojih neću da čujem. Nego sud neka teče kao voda i pravda (pravednost) kao silan potok.“ (Amos 5,21-24 – Daničić)

A Judi je u približno isto vreme sledećim rečima isto rekao:

„Čujte reč Gospodnju, knezovi sodomski, poslušajte zakon Boga našeg, narode gomorski! Šta će mi mnoštvo žrtava vaših? veli Gospod. Sit sam žrtava paljenica od ovnova i pretiline od gojene stoke, i ne marim za krv junčiju i jagnječju i jareću. Kad dolazite da se pokažete preda mnom, ko ište to od vas, da gazite po mom tremu? Ne prinosite više žrtve zaludne; na kad gadim se; a o mladinama i subotama i o sazivanju skupštine ne mogu podnositi bezakonja i svetkovine. Na mladine vaše i na praznike vaše mrzi duša moja, dosadiše mi, dodija mi podnositi.

Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oči svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su vaše pune krvi.

Umijte se, očistite se, uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenog, dajte pravicu sirotim, branite udovicu. Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.“ (Isaija 1,10-18)

Sam Gospod je odredio ove svetkovine i svečane sabore, ove žrtve paljenice, jestivne žrtve i žrtve pomirenja, ali sada kaže da ih mrzi i neće da ih prihvati. Njihove lepe pesme koje su pevali uvežbani horovi, uz pratnju muzičkih instrumenata, što je predstavljalo veličanstven prizor – sve to što su smatrali predivnom muzikom, On je nazvao „bukom“ i želeo da prestanu sa njom.

On nikada nije odredio nijednu svetkovinu, niti praznik, ni žrtve, ni prinose, niti pesme za takvu svrhu za koju su ih oni koristili. Sve je to odredio kao sredstva za bogoslužbeno izražavanje žive vere, kroz koju sam Gospod treba da prebiva u srcu i da [On] čini pravednost u (njihovom) životu, kako bi u pravednosti mogli da daju pravicu siročadima i da brane udovice i kako bi taj sud mogao teći kao voda i pravednost kao silan potok.

Pompezno pevane pesme i stilska intonacija tašte priredbe samo su „buka“, dok su jednostavne reči „Oče naš“, koje ističu iz srca dirnutog silom prave i žive vere, „izgovorene iskreno ljudskim usnama, muzika“¹ koja ulazi u prignuto uho nebeskog Oca (Psalam 116,2) i donosi božanski blagoslov duši tako da je osnažuje.

On je ove stvari odredio jedino za to i ni za šta drugo i da se nikada, nikada ne koriste u ispraznom pokušaju mrtvog formalizma da se navodnom pravednošću iskupi za bezakonje telesnog srca. Ništa osim pranja greha krvlju Božjeg Jagnjeta i očišćenja srca živom verom – ništa, osim toga, nikad ne bi moglo da učini ove stvari prihvatljivim Onome koji ih je odredio.

Bible Echo, 28. januar 1895.

---

1 EGW, RH, 11. septembar 1894.

14. MRTVI FORMALIZAM – 2. DEO

A. T. JONES

Čak i s ove strane (tj. nakon) Hristovog krsta, koji bi trebalo da podrazumeva večno uništenje formalizma, ipak se taj isti mrtvi formalizam, prazno ispovedanje, uzvisio, i svuda je postao prokletstvo za ispovedanje hrišćanstva. Ubrzo su se u crkvu uvukli neobraćeni ljudi i uzdigli sebe na Hristovo mesto. Pošto verom nisu našli u srcu živu Hristovu prisutnost, stalno su nastojali da imaju formu hrišćanstva, koja će nadoknaditi nedostatak Njegove prisutnosti. A jedino Njegova prisutnost može da da smisao i život ovoj formi.

U ovom sistemu izopačenosti, do obnove dolazi kroz formu krštenja, koje se može obaviti i samo prskanjem sa nekoliko kapi vode. Stvarna Hristova prisutnost prikazana je u formi večere Gospodnje. Nada spasenja nalazi se u povezanosti sa službom crkve. I tako su čitavom spisku formi hrišćanstva oni dodali hiljade sopstvenih izmišljotina u obliku pokore, hodočašća, običaja i sitničavosti.

I kao što je to oduvek bio slučaj sa formalistima, njihov život jeste jednostavno i neprestano pokazivanje telesnih dela – svađa i sukoba, licemerstva i bezbožnosti, progonstva, uhođenja, izdaja i svakog zlodela. To je papstvo.

Međutim, ovaj zao duh mrtvog formalizma proširio se daleko izvan granica organizovanog papstva. On danas svuda predstavlja prokletstvo za hrišćanstvo pa čak ga ni hrišćanstvo poruke trećeg anđela nije u potpunosti izbeglo. To će biti preovlađujuće zlo širom sveta u poslednje dane, pred sam dolazak Gospoda na nebeskim oblacima u slavi.

„A ovo znaj, da će u poslednje dane nastati teška vremena. Ljudi će, naime, biti samoživi, srebroljubivi, hvalisavi, oholi, hulnici, roditeljima nepokorni, neblagodarni, bezbožni, bez ljubavi, nepomirljivi, opadači, neuzdržljivi, surovi, bez ljubavi prema dobru, izdajnici, naprasiti, naduveni, koji više vole slasti nego Boga, koji imaju obličje pobožnosti, ali su se

odrekli njene sile; i ovih se kloni.“ (2. Timoteju 3,1-5 – Čarnić)

Ovo preovlađujuće obličje pobožnosti bez sile, koje čak negira silu, jeste mrtvi formalizam, protiv koga treba da se borimo u dobroj borbi žive vere. Živa vera koja je objavljena svetu u poruci trećeg anđela, treba da nas sačuva da ne budemo progutani u ovom, širom sveta rasprostranjenom, moru mrtvog formalizma.

Kakav je slučaj sa vama lično danas? Da li je vaš život mrtvi formalizam ili živa vera? Imate li vi obličje pobožnosti bez sile? Ili, živom verom, imate u srcu živu prisutnost i silu živog Spasitelja, koja daje božansko značenje, život i radost svim formama bogoslužjenja i službi koju je Hristos odredio – silu koja čini Božja dela i pokazuje plodove Duha tokom celog života?

Izuzev kao sredstvo za nalaženje Hrista, živog Spasitelja, u reči i živoj veri u Njega, čak i sama ta reč može sada biti pretvorena u mrtvi formalizam, baš kao što je bila i u vreme kad je On bio na Zemlji. On im je tada rekao: „Istražujete Pisma, jer smatrate da u njima imate večni život; i ona svedoče za mene; i nećete da dođete k Meni – da imate život.“ (Jovan 5,39.40 – Čarnić)

Oni su mislili da će naći večni život u Pismu bez Hrista; odnosno, da će ga sami osigurati. Ali, „ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u Sinu je Njegovom“ – kako Ga nalazimo u Svetom pismu, a ne u rečima Svetog pisma bez Njega. Jer ona su ta koja svedoče za Njega. To je njihov cilj. Stoga, „ko ima Sina Božjeg ima život; ko nema Sina Božjeg nema života.“ (1. Jovanova 5,11.12)

„Prava pobožnost uzdiže misli i postupke; i onda je spoljašnja forma religije u skladu sa unutrašnjom čistotom hrišćanina; a ove ceremonije potrebne u službi Bogu nisu samo beznačajni obredi, kao kod licemernih fariseja.“ (E.G.W. 2SP, str. 218)

Bible Echo, 4. februar 1895.

15. BOŽJI PROPOVEDNICI

A. T. JONES

Prema listi koju je Gospod dao u 2. Korinćanima 6,1-10 jasno je da u životu onoga koji veruje u Hrista ne može biti ničega što Božja blagodat nije u stanju da uzme i preobrati na dobro vernika, čineći da to služi samo njegovom napredovanju ka savršenstvu u Isusu Hristu. Božja blagodat će to, i ništa drugo osim toga, uvek činiti, samo ako vernik bude dozvolio Gospodu da sprovodi svoju volju u njegovom životu, tj. samo ako bude dopustio blagodat da vlada. Zato „sve je vas radi“ (2. Korinćanima 4,15 – Čarnić) i tako „znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro“ (Rimljanima 8,28 – Karadžić). To je predivno. To je slavno. To je istinsko spasenje. Na taj način je vernik svagda osposobljen da „pobeduje u Hristu.“

Međutim, to je samo pola priče. Bog, ne samo što namerava da spasi onoga ko sada veruje, već će ga upotrebiti da svima drugima prenese poznanje¹ o Bogu, da bi i oni poverovali. Mi ne smemo da mislimo kako su Gospodnja blagodat i darovi namenjeni samo nama. Istina je, prvenstveno su namenjeni nama. Ali, namenjeni su prvenstveno nama, ne samo da bismo mi sami bili spaseni, već da bismo bili osposobljeni da budemo od koristi svima drugima, prenoseći im poznanje o Bogu. Mi sami moramo biti učesnici spasenja, pre nego što možemo druge dovesti do njega. Zato je napisano: „Služite jedan drugom

---

1 **Knowledge** – iako je autor u originalu upotrebio ovu reč, koja na engleskom pre svega znači *saznanje, znanje, spoznaja*, s obzirom da ju je upotrebio kao engleski ekvivalent grčkoj reči **gnosis**, koja se pojavljuje u 2. Korinćanima 2,14, odlučili smo da je prevedemo kao **poznanje (poznavanje)**.

Smatramo da je tako ispravnije, s obzirom da saznanje (spoznaja) o Bogu ne predstavlja samo intelektualno znanje činjenica o Bogu, već **lično poznavanje (poznanje)** Njega i Njegovog karaktera, tj. saznanje o Bogu kroz lično iskustvo – lični odnos sa Njim.

Kao potvrdu ispravnosti ovog gledišta, naveli bismo samo najpoznatiji od mnogih stihova Svetog pisma koji govore na tu temu – „A ovo je večni život: da upoznaju tebe, jedinog istinitog Boga, i onoga koga si poslao - Isusa Hrista“ (Jovan 17,3 – SSP), kao i to da je većina biblijskih prevodilaca reč **gnosis**, koja se pojavljuje u 2. Korinćanima 2,14, prevela sa **poznanje – prim. izdavača**

u skladu s blagodatnim darom koji je svaki od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božije blagodati“ (1. Petrova 4,10 – Čarnić-SSP). I: „Sve je od Boga, koji nas je kroz Hrista pomirio sa sobom i poverio nam službu pomirenja.“ (2. Korinćanima 5,18 – SSP)

Na taj način, svaki čovek koji prima Božju blagodat, sa njom istovremeno prima i službu te blagodati namenjenu svima drugima. Svako ko se pomiri s Bogom, prima s tim pomirenjem službu pomirenja namenjenu svima drugima. Ovde se, takođe, primenjuje molba: „Molimo vas ... da ne primite uzalud blagodat Božju“ (2. Korinćanima 6,1 – KJV). Jeste li učesnik blagodati? Onda je prenesite drugima. Nemojte je primiti uzalud. Jeste li pomireni s Bogom? Onda znate da vam je poverio i službu pomirenja. A da li ste uzalud primili ovu službu?

Ako ne budemo uzalud primili Božju blagodat, ako budemo dopustili blagodati da vlada, Gospod će učiniti da ćemo se „u svemu“ pokazati „kao sluge Božje“. To je istina. To Gospod kaže i to je tako. „Nego u svemu pokažite se kao sluge Božije“ (2. Korinćanima 6,4 – Karadžić). Odnosno, u svemu ćemo drugima prenositi poznanje o Bogu. Na taj način, Gospod namerava ne samo da učini da uvek „pobeđujemo u Hristu“ (2. Korinćanima 2,14 – KJV) za nas same, već i da „na svakom mestu preko nas širi miris svoga poznanja.“ Odnosno, Njegova je namera da učini da se, kroz nas, na svakom mestu objavljuje poznanje o Njemu.

To ne možemo da izvršimo sami od sebe. On će to učiniti preko nas. Mi treba da saradujemo s Njim. Treba da budemo radnici, zajedno s Njim. I kad tako sa Njim saradujemo, On će onda učiniti da uvek pobeđujemo u Hristu i na svakome mestu, preko nas, objaviće poznanje o sebi. On to može da učini, hvala Gospodu! Nemojte reći, nemojte čak ni pomisliti, da On to ne može učiniti preko vas. On to može učiniti preko vas. On će to i učiniti, samo ako vi ne budete uzalud primili Njegovu blagodat. Samo ako budete dopustili blagodati da vlada; ako budete radili zajedno s Njim.

Tačno je da postoji tajna u pogledu toga kako to može biti. Tajna je kako Bog može učiniti da se obznani (objavi) poznanje o Njemu, preko takvih osoba kakvi smo vi i ja, na bilo kom mestu, a kamoli na

svakom mestu. Ali, iako je to tajna, to je živa istina. Međutim, da li mi verujemo u Božju tajnu? Nema sumnje da verujemo. Onda, nikad ne zaboravite da je tajna Božja to što se Bog javio u telu. A vi i ja smo telo. Prema tome, tajna Božja je da se Bog javio u vama i u meni, koji verujemo. Verujmo u to!

Takođe, nemojte zaboraviti da Božja tajna nije da se Bog javio u bezgrešnom telu, već da se javio u grešnom telu. Nikakva tajna ne bi bila da se Bog javio u bezgrešnom telu – u telu koje nije imalo nikakve veze sa grehom. To bi bilo potpuno jasno. Ali, da se On može javiti u telu opterećenom grehom i sa svim sklonostima prema grehu, kakvo je naše – to je tajna. Da, to je Božja tajna. I to je slavna činjenica, hvala Gospodu! Verujte u to. I pred celim svetom, i na radost svakoga na svetu, On je u Isusu Hristu pokazao da je ova velika tajna zaista činjenica u životu čoveka. Jer kao što „deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome“ (Jevrejima 2,14 – Karadžić). „Zato beše dužan u svemu da bude učinjen kao braća“ (Jevrejima 2,17 – KJV). Zato Bog Njega „nas radi učini grehom“ (2. Korinćanima 5,21). „Gospod pusti na Njega bezakonje svih nas“ (Isaaija 53,6 – Daničić). I tako je u našem telu, imajući našu prirodu, opterećenu bezakonjem, i sam učinjen grehom, Isus Hristos živeo na ovom svetu, iskušan u svemu kao i mi. Ipak, Bog je uvek činio da On u Njemu pobeđuje i da, preko Njega (Hrista), širi miris svog poznanja na svakome mestu. Tako se Bog javio u telu – u našem telu, u ljudskom telu opterećenom grehom – i bio učinjen grehom, slab i iskušavan, kao i mi. I tako je tajna Božja objavljena svim narodima, za poslušnost vere. O, verujte je!

I to je tajna Božja danas i zauvek: Bog koji se javio u telu, u ljudskom telu, u telu opterećenom grehom i izloženom iskušenju. U ovom telu Bog će učiniti da se prenese poznanje o Njemu na svakome mestu gde se vernik nađe. Verujte u to i hvalite Njegovo sveto ime!

Ovo je tajna koja danas treba ponovo da se objavi u poruci trećeg anđela svim narodima, za poslušnost vere. To je tajna Božja koja treba da se u ovo vreme „svrši“ (Otkrivenje 10,7) – ne samo u smislu da se završi za svet, već u smislu da potpuno završi svoje veličanstveno delu u verniku. Ovo je vreme kad Božja tajna treba da se završi, u smislu da

Bog treba da se javi u telu svakog pravog vernika, na svakom mestu gde se on bude našao. To je, u delu i u istini, držanje Božjih zapovesti i vere Isusove.

„Ali ne bojte se (budite hrabri – Čarnić), jer ja nadvladah svet“ (Jovan 16,33 – Karadžić). Ja sam otkrio Boga u telu. Naša vera je pobjeda koja je nadvladala svet. Zbog toga i sada: „hvala Bogu koji nam svagda daje pobjedu u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris svoga poznanja.“ (2. Korinćanima 2,14 – Čarnić)

RH, 29. septembar 1896.

16. SAČUVANI BOŽJOM REČJU

A. T. JONES

U hrišćanskom životu sve zavisi od Božje reči. Istina je da je Bog u stanju i želi da nas sačuva da ne grešimo, ali to mora biti učinjeno kroz Njegovu reč. Tako je zapisano: „Ja sam, veran rečima usta tvojih, čuvao se puta nasilnika“ (Psalam 17,4 – Bakotić). „U srce svoje zatvorio sam reč Tvoju, da Ti ne grešim“ (Psalam 119,11). To je put koji je Bog odredio i nema drugog puta, da bi se to ostvarilo.

Ovaj put On nije odredio tako što je proizvoljno odlučio da bi to trebalo da bude put, a onda obavestio ljude da je to put kojim bi trebalo da idu. Njegova reč je put spasenja i put posvećenja (hrišćanskog življenja) jer je to način na koji Gospod deluje, jer je to način na koji On pokazuje sebe. On je svojom rečju sve stvorio u početku. Svojom rečju On iznova stvara ljude i svojom rečju će ponovo stvoriti ovaj svet i sve što mu pripada. „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... Jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se“ (Psalam 33,6,9 – Daničić). „Vi ste ponovo rođeni ... Božjom rečju“ (1. Petrova 1,23 – SSP). „Tada reče Onaj koji sedi na prestolu: ‘Evo sve činim novo!’... I još mi reče: ‘Svršeno je!’“ (Otkrivenje 21,5,6 – SSP)

Ne samo da su svetovi stvoreni Božjom rečju, već ih ta ista reč i održava. „Nebesa [su] bila od pre i zemlja iz vode i usred vode Božjom rečju. Zato tadašnji svet bi [Božjom rečju] vodom potopljen i pogibe. A sadašnja nebesa i zemlja tom istom rečju zadržana su“ (2. Petrova 3,5-7). Isto tako, ne samo da je hrišćanin stvoren rečju Božjom, već ga ta ista reč održava, hrani i podstiče da raste. Bog „sve“ drži u svojoj moćnoj ruci. A hrišćanin spada pod to „sve“, ništa manje nego neki ili svi svetovi.

Nema nikakve sumnje da Gospod sve svetove održava i drži na njihovim mestima. Ali, ne samo sve svetove, već On baš „sve“ održava i drži na mestu. Ovo važi za svakog hrišćanina, isto kao i za bilo koju zvezdu na nebeskom svodu, ili bilo koji svet na visini (u svemiru). Nema nikakve sumnje da Gospodnja reč održava i drži zvezde i svetove na njihovim putanjama. Isto tako, ne može biti sumnje da reč Gospodnja drži i održava hrišćanina na njegovom pravom putu.

U to treba da veruje i na to da se oslanja svako ko priziva Hristovo ime. Vi i ja ne možemo da se održavamo na pravi način, ništa više nego što to mogu da čine Sunce ili Zemlja. I kao što se svetovi oslanjaju na Njegovu reč, tako i hrišćanin treba da se oslanja na nju. A pošto je tako, hrišćanin se održava na Gospodnjem putu isto tako sigurno i isto tako lako kao i svaka planeta u vasioni. Zapisano je da On „može da vas sačuva od spoticanja“ (Juda 1,24 – Čarnić). I On kaže: „Podupreću te desnicom pravde svoje“ (Isaija 41,10 – Daničić). „Ali će se on održati, jer ima Bog moć da ga podrži.“ (Rimljanima 14,4 – Bakotić)

O, hrišćanine koji se boriš i padaš, zar nije ova reč, koja održava velike svetove, u stanju da i tebe podigne i održava? Uzđaj se u tu reč. Osloni se potpuno na nju. Počivaj u njoj u potpunosti pa ćeš naći odmor u njoj. Uzđaj se u Gospoda da će te On održavati, kao što Mu veruješ da On održava i Sunce. Njegova reč održava Sunce i Njegova reč se iznova i iznova upućuje tebi: „Ne boj se, jer sam ja s tobom!“ „Podupreću te.“ „Čuvaću te.“ „Moj si“ (Isaija 41,10). „Nikada te neću napustiti, nikada te neću ostaviti“ (Jevrejima 13,5 – SSP). Nikad te neću ostaviti, dok ne učinim ono što sam ti rekao.

„Jer je živa reč Božja, i jaka“ (Jevrejima 4,12). „Jaka“ znači „puna sile“. Božja reč je živa i puna sile da za vas, sa vama i u vama učini sve ono što kaže. Verujte u tu reč, uzđajte se u nju, jer je to reč živog Boga. To je reč sažaljivog Spasitelja. „S krotišću primite usađenu reč koja je kadra spasti duše vaše“ (Jakov 1,21 – Čarnić). „I sad vas predajem Bogu i njegovoj blagodatnoj reči, koja može da nazida“ (Dela 20,32 – Čarnić). „Reč Hristova [da] se bogato useli među vas“ (Kološanima 3,16). Vas je „sila Božja verom sačuvala za spasenje“ (1. Petrova 1,5 – Bakotić). Božja sila se pokazuje kroz Njegovu reč i zato je Njegova reč silna. Vera dolazi od slušanja Božje reči. Zato je to verna reč, reč ispunjena verom. Stoga, kad On kaže da vas je „sila Božja verom sačuvala za spasenje“, to je samo na drugi način rečeno da ste sačuvani Božjom rečju „za spasenje, spremno da se otkrije u poslednje vreme“ (1. Petrova 1,5 – Čarnić). Verujte toj reči, uzđajte se u nju i tražite njenu održavajuću silu.

RH, 13. oktobar 1896.

17. SILA REČI – 1. DEO

A. T. JONES

„Jer kako pada dažd (kiša) ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i učini da rađa i da se zeleni, da daje seme da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljem.“
(Isaija 55,10.11 – Daničić)

Zemlja može da donese vegetaciju samo zahvaljujući vlazi, koja kišom ili snegom dolazi sa neba. Bez nje bi sve uvenulo i propalo. Tako je i sa čovekovim životom i Božjom rečju. Bez Božje reči, čovekov život je lišen sile i dobrote i isti je kao i zemlja bez kiše. Ali neka samo Božja reč padne na srce, kao pljusak na zemlju, i život će biti osvežen i lep u Gospodnjoj radosti i miru, izobiljujući plodovima pravednosti, zahvaljujući Isusu Hristu.

Zapazite, takođe, da niste vi ti koji će učiniti ono što je Njemu ugodno, „nego će [ona – Reč] učiniti šta mi je drago.“ Vi ne treba da čitate ili slušate Božju reč i onda kažete: Moram to da učinim. Ja ću to da učinim. Vi treba da otvorite svoje srce toj reči, da bi ona mogla da ostvari Božju volju u vama. Niste vi ti koji treba to da učine, već ona. „Ona“, sama Božja reč treba to da učiniti, a vi to treba da dopustite. „Hristova reč neka bogato obitava u vama.“ (Kološanima 3,16 – Čarnić)

Na drugom mestu piše ovako: „... što ste vi reč Božju, koju ste čuli od nas, primili ne kao ljudsku reč, nego kao reč Božju – kao što zaista i jeste, koja je delotvorna u vama koji verujete“ (1. Solunjanima 2,13). Dakle, Božja reč je ta koja mora da deluje u vama. Vi ne treba da delujete, da biste vršili Božju reč. Božja reč treba da deluje u vama, da učini da vi činite. „... zato se i trudim i borim po Njegovoj moći koja u meni silno čini.“ (Kološanima 1,29)

Pošto je Božja reč živa i puna sile, kada joj se dozvoli da deluje u nečijem životu, ona će onda obaviti silno delo u životu te osobe. Pošto

je ova reč Božja reč, ta sila, koje je reč prepuna, jeste Božja sila. I kada se toj reči dopusti da deluje u životu, onda će se u tom životu pokazati Božje delovanje (tj. Božja dela), odnosno Njegova sila koja moćno deluje. Na taj način, Bog čini u vama da hoćete i činite što Mu je ugodno. „...nego će učiniti šta mi je drago.“ Dopustimo joj to.

Iz ovih biblijskih tekstova jasno je da se od nas očekuje da na Božju reč gledamo kao na nešto što se samo ostvaruje. Božja reč se sama ostvaruje. To je velika istina koja se prikazuje svuda u Svetom pismu. To je razlika između Božje i ljudske reči. Upravo je ova razlika naglašena u tekstu koji kaže: „... što ste vi reč Božju ... primili ne kao ljudsku reč, nego kao reč Božju – kao što zaista i jeste, koja je delotvorna u vama koji verujete.“

U ljudskoj reči nema sile da učini ono što kaže. Kakva god bila čovekova sposobnost da ostvari ono što kaže, u samoj čovekovoju reči nema sile da ostvari ono što on kaže. Čovekova reč može izreći najjednostavniju moguću stvar koju on treba da ostvari, i vi možete potpuno verovati u to, pa ipak od samog tog čoveka zavisi ostvarenje izrečenog, a ne od njegove reči. Ne čini to njegova reč. On sam to mora da učini; a to je baš kao da uopšte nije ni izgovorio reč. Takva je ljudska reč.

Sa Božjom rečju nije tako. Kad Gospod izgovori reč, u tom trenutku je u toj reči živa sila, da ostvari ono što je izrečeno. Nema potrebe da Gospod primeni bilo kakvo drugo sredstvo, osim te reči, da ostvari ono što ona kaže. Sveto pismo je puno takvih primera, i svi ti primeri su napisani da nas pouče o tome – da na reč treba da gledamo kao na Božju, a ne kao na ljudsku reč; i da bismo je prihvatili kao Božju reč, što zaista i jeste, da bi ona mogla delotvorno da „čini u nama da hoćemo i činimo što je Bogu ugodno.“

„Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. ... On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se“ (Psalam 33,6 – Daničić). „Verom shvatamo da su svetovi sazđani Božjom rečju, i to tako da ono što se vidi nije nastalo od nečeg vidljivog“ (Jevrejima 11,3 – SSP). Isprva uopšte nije bilo svetova. Štaviše, nije bilo nikakve materije od koje su svetovi načinjeni. Nije bilo ničega. Onda je Bog progovorio i svi svetovi su bili na svojim mestima. Odakle su onda

ti svetovi došli? Pre nego što je progovorio, nije bilo nijednog. Nakon što je progovorio, postali su. Prema tome, odakle su došli? Šta ih je proizvelo? Šta je proizvelo materiju od koje su sačinjeni? Šta je učinilo da postoje? Sve je to učinila izgovorena reč. A ova reč je sve to učinila, jer je bila Božja reč. U toj reči je bio božanski život i duh, stvaralačka sila da učini sve ono što je reč rekla. Takva je Božja reč.

„A to je reč koja vam je kao evanđelje objavljena“ (1. Petrova 1,25 – Čarnić). Božja reč je u Bibliji ista – ista po životu, ista po duhu, ista po stvaralačkoj sili – potpuno ista, kao ona koja je stvorila nebesa i svu njihovu vojsku. Isus Hristos je bio onaj koji je izgovorio tu reč prilikom stvaranja; On je taj koji izgovara reč u Bibliji. Prilikom stvaranja, reč koju je On izgovorio stvorila je svetove; u Svetom pismu, reč koju On izgovara, spašava i posvećuje dušu. U početku je reč, koju je On izgovorio, stvorila nebo i zemlju; u Svetom pismu, reč koju On izgovara stvara u Hristu Isusu čoveka koji tu reč prihvata. Na oba mesta, i svuda u Božjem delu, reč je ta koja to čini.

Neka se reč Hristova bogato useli u vas. Primite je, ne kao ljudsku reč, već kao reč Božju, što zaista i jeste, koja delotvorno čini u vama. A onda, „kako pada dažd ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i učini da rađa i da se zeleni, da daje seme da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljem.“ „Nama je poslata reč o ovom spasenju“ (Dela 13,26 – Čarnić). „A sad vas poveravam Bogu i Reči njegove blagodati, koja je u stanju [doslovno, ‘puna sile’] da vas izgradi i da vam da nasledstvo među svima posvećenima.“ (Dela 20,32 – eng. prevod-SSP)

RH, 20. oktobar 1896.

18. SILA REČI – 2. DEO

A. T. JONES

Videli smo da je sila koja prebiva u Božjoj reči dovoljna da, samo nakon izgovaranja te reči, stvori svetove. Isto tako je dovoljna, kada se sada uputi ljudima, da u Hristu Isusu iznova stvori svakoga ko je primi.

U osmom poglavlju Matejevog jevanđelja govori se o kapetanu koji je došao Isusu, moleći Ga: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga. A kapetan odgovori i reče: Gospode, nisam dostojan da udeš pod moj krov; nego samo reci jednu reč, i ozdraviće moj sluga. ... I reče Isus kapetanu: idi, neka ti bude kako si verovao. I bi izlečen sluga u onaj čas.“ (Matej 8,6-13 – Čarnić)

Šta je bilo to za šta je kapetan očekivao da će izlečiti njegovog slugu? Bila je to „samo reč“ koju je Isus izgovorio. A nakon što je ta reč izgovorena, na šta se kapetan oslonio – šta je bilo to od čega je očekivao isceljujuću silu? Bila je to „Samo reč.“ Nije od Gospoda očekivao da to učini na bilo koji drugi način, nezavisno/odvojeno od reči (osim kroz izgovorenu reč – *prim. izdavača*). Ne. Čuo je reč: „Neka ti bude.“ Prihvatio je tu reč kao Božju reč i očekivao, oslanjao se na nju, da će ostvariti ono što je rekla. Tako je i bilo. A ta reč je i danas reč Božja, isto kao što je bila onog dana kad je izgovorena. Ona nije izgubila ništa od svoje sile, jer ta reč „živi i ostaje zauvek“.

Takođe, u Jovanu 4,46-53 nalazimo izveštaj o tome kako je neki kraljev činovnik, čiji je sin bio bolestan u Kapernaumu, došao Isusu u Kanu Galilejsku „i moljaše ga da siđe i da mu izleči sina; jer beše na samrti. Tada mu reče Isus: ako ne vidite znakova i čuda, nećete da poverujete. Reče mu kraljevski činovnik: Gospode, siđi dok nije umrlo moje dete. Reče mu Isus: idi, tvoj sin živi. Čovek poverova reči koju mu reče Isus i ode. No još na putu sretoše ga sluge javljajući da je njegovo dete u životu. On se raspitivaše od njih za čas kada je pošlo na bolje; rekoše mu da ga je juče, u sedmom času, pustila groznica. Tada je razumeo otac da je to bilo u onaj čas kada mu je Isus rekao: živi tvoj sin.“ (Čarnić)

Ovo je sila Božje reči za čoveka koji je prima kao što zaista i jeste – kao reč Božju. To je sila „koja i čini (deluje – SSP) u vama koji verujete“ (1. Solunjanima 2,13). To je način na koji Božja reč ostvaruje ono što je Njemu ugodno, u onima koji je primaju i dozvoljavaju da prebiva u njima. Zapazite da je u oba slučaja izlečenje bilo ostvareno u istom trenutku kada je izgovorena reč. Zapazite i da bolesnici nisu bili u Isusovom neposrednom prisustvu, već na nekoj udaljenosti – drugi bolesnik je bio barem dan putovanja daleko od mesta gde je Isus razgovarao sa kraljevim čovekom. Pa ipak je bio isceljen istog trenutka kada je reč izgovorena. A ova reč je i danas živa i puna sile za svakoga koji je prima, kao što je bila i tog dana. Vera je ono što prihvata tu reč kao reč Božju i oslanja se na nju da će ostvariti ono što kaže. Kada je kapetan rekao: „Samo reci reč, i ozdraviće sluga moj“, Isus se obratio onima koji su išli za Njim: „Zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vere ne nađoh.“ Dopusimo Mu da je sada nađe svuda u Izraelu.

Isus kaže svakome od nas: „Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih“ (Jovan 15,3). Kroz tu reč se obavlja ovo čišćenje. Gospod ne namerava da vas očisti odvojeno od svoje reči, već kroz reč koju je izgovorio. Od nje, i samo od nje, treba da očekujete ovu silu očišćenja, primajući je kao što zaista i jeste, kao reč Božju, koja delotvorno radi u vama i ostvaruje ono što je Njemu ugodno. On ne namerava da vas učini čistim na neki drugi način, osim silom i prebivanjem svoje prečiste reči.

Jedan gubavac je rekao Isusu: „Gospode! Ako hoćeš možeš me očistiti“ (Luka 15,12). A Isus mu je odgovorio: „Hoću, budi čist“ (eng. prevod KJV). I odmah guba spade s njega“ (13. stih). Jeste li žalosni pod gubom greha? Jeste li rekli ili ćete sada reći: „Gospode, ako hoćeš možeš me očistiti“? Odgovor koji vam je upućen glasi: „Hoću, budi čist.“ I „odmah“ ćete biti očišćeni, kao onaj gubavac. Verujte toj reči i hvalite Gospoda za njenu silu očišćenja. Nemojte imati veru tog gubavca tamo¹. Imajte veru² za sebe ovde, sada, odmah. Jer vama je sada upućena reč: „Budi čist.“ Prihvatite je, baš kao što su to učinili i ljudi

---

1 Doslovno: Nemojte verovati za tog gubavca tamo – *prim. izdavača*

2 Doslovno: Verujte

u ono doba, i ona će odmah delovati u vama da ostvari ono što je Ocu ugodno.

Neka svi koji spominju Hristovo ime, danas prime Njegovu reč, kao ono što zaista i jeste, kao Božju reč, oslanjajući se na tu reč da će učiniti ono što kaže. I, kao što je Hristos voleo crkvu i sebe dao za nju, „da je posveti, očistivši je vodenim kupanjem u reči, da sam sebi postavi slavnu Crkvu, koja nema mrlje, ni bore, ili tako što, nego da bude sveta i neporočna“ (Efescima 5, 26 – Čarnić-Karadžić), tako će biti i sada, Bogu na slavu.

RH, 27. oktobar 1896.

19. ŽIVETI KROZ REČ

A. T. JONES

„A sad se bez zakona javila (pokazala, ispoljila – *prim. izdavača*) pravednost Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a pravednost Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike. Jer svi su sagrešili i lišeni su slave Božje.“ (Rimljanima 3,21-23 – eng. prevod KJV)

Svaki čovek, pre svega, treba da traži Božju pravednost. „Tražite prvo carstvo i pravednost njegovu“ (Matej 6,33 – Čarnić). Na putu pravednosti je život. Nemoguće je odvojiti Božji život od Božje pravednosti. Ako imate Božju pravednost, onda svakako imate i Božji život.

A sad se „javila pravednost od Boga“ (Rimljanima 3,21). Upravo sada, ovog trenutka, dok još ovo čitate. Prema tome, baš u ovom trenutku se javila Božja pravednost „u sve i na sve koji veruju.“ Verujete li sada, ovog trenutka, u Isusa Hrista? Verujete li? Ako kažete: „Da“, onda se „sada“, u ovom trenutku javila Božja pravednost u vama i na vama. Verujete li to? Božja reč kaže da je tako. A da li vi kažete da je tako? A ako ne kažete da je to tako, verujete li onda toj reči? Kad vam Gospod jasno kaže da se Njegova pravednost „sada“ javila u vama i na vama, a vi ne kažete da se javila u vama i na vama, da li onda stvarno verujete Gospodu? Ako vam On nešto jasno kaže, a vi zaključite da to ne važi za vas, da li Mu stvarno verujete?

Gospod želi da kažete da je ono što On kaže tako. Da je to tako „sada“, ovog trenutka, i da je to tako za vas i u vama. „Opet vam pišem novu zapovest, i to je istinito u njemu i u vama“ (1. Jovanova 2,8 – Karadžić-Čarnić). Kad Gospod nešto kaže, to je istina, pa čak i ako niko na svetu to ne veruje. To bi bila istina u Njemu, ali ne u njima. A On želi da to bude istina i u vama, isto kao i u Njemu. I kada potvrdite da je ono što On kaže istina za vas „sada“, u ovom trenutku, onda je to istina u Njemu i u vama. To znači verovati Bogu. To znači verovati Njegovoj reči. To znači da u vama prebiva Njegova reč. I „ako ostanete u meni i reči moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam.“ (Jovan 15,7 – Čarnić)

Mnogi su spremni da, uopšteno govoreći, priznaju da je, kada Gospod nešto kaže, to tako. Priznaće da to može biti slučaj kada su u pitanju drugi ljudi, ali neće reći da je to tako i za njih same, upravo sada. Takvi ljudi ne znaju zaista da je Božja reč istina. „Ti imaš veru? Imaj je sam u sebi pred Bogom“ (Rimljanima 14,22 – Karadžić). Ako nemaš veru za sebe, ako nemaš svoju sopstvenu veru, onda uopšte nemaš vere. Ako ne veruješ u Gospodnju reč, kao nešto što je istina za tebe lično i sada, onda uopšte i ne veruješ u nju; jer, pošto ne živiš ni juče ni sutra, već upravo sada, dok traje to sada, pa ako ne veruješ sada, onda uopšte ne veruješ. Zato Božja reč kaže da je sada najbolje vreme, sada je dan spasenja. I „sad se bez zakona javila pravednost Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a pravednost Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju.“

Verujete li da je Isus Hristos sada vaš lični Spasitelj? Na ovo možete da odgovorite istog trenutka; jer znate da verujete. Onda ovog trenutka zahvalite Gospodu što se u vama i na vama javila Njegova pravednost. Ne samo da On to kaže, nego vam daje i svedoke za tu činjenicu – to je posvedočeno od zakona i proroka. Ovaj zakon koji ste prestupili, ovaj zakon koji pokazuje da ste krivi pred Bogom, upravo taj zakon „sada“ svedoči, s obzirom na javljanje Božje pravednosti, da imate osnovano pravo na tu pravednost i da ste njome opravdani kroz veru Isusa Hrista. Proroci, takođe, svedoče o ovoj blagoslovenoj činjenici. „*U trenutku* kad grešnik poveruje u Hrista, u Božjim očima on više nije osuđen, jer je usvojio Hristovu pravednost; njemu se pripisuje (uračunava – *prim. izdavača*) Hristova savršena poslušnost.“¹ Zar to onda nije dovoljno da učini da sada, u ovom trenutku, ako niste nikad ranije, kažete da se „sad ... javi pravednost Božja“ u vama i na vama koji sada verujete u Isusa?

„... te se opravdavaju za badava - Njegovom blagodaću - na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu, koga je Bog postavio kao žrtvu izmirenja - Njegovom krvlju - koja se verom usvaja, da se pokaže Njegova pravednost, jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti (da pokaže svoju pravdu opraštenjem pređašnjih greha – Ka-

---

1 SpTEd, str. 21.

radžić“ (Rimljanima 3,24.25 – Čarnić). Zar ne biste *sada* radije imali Božju pravednost, nego svoje grehe? Kažete: Da. Odlično. Bog je „sada“ postavio Hrista Isusa da „pokaže“ svoju pravednost „oproštenjem pređašnjih (prošlih) greha.“ Da li ćete se *sada*, ovog trenutka, rešiti greha i uzeti pravednost koju je pripremio da vam da, i koju *sada*, ovog trenutka, besplatno daje? „Opravdavaju za badava.“ „Opravdavaju“ je sadašnje vreme. „Opravdali su“ je prošlost; „opravdaće“ je budućnost; ali „opravdavaju“ je sadašnjost. Prema tome, Gospod kaže vama i o vama koji verujete u Isusa: „... te se opravdavaju [*sada*, ovog trenutka] za badava – Njegovom blagodaću – na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu ... [zahvaljujući Božjoj] strpljivosti.“

Međutim, Gospod još ne odustaje od ove teme. On naglašava sadašnju silu i blagoslov ove beskonačne činjenice. „Da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme“ (stih 26). Prvo kaže da se Božja pravednost „sada“ pokazuje u svima i na svima koji veruju, a onda govori o svima takvima, kao besplatno opravdanima, da bi zatim sve to naglasio rečima: „Da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme.“ Ojadna, sumnjičava dušo koja drhtiš, zar ova garancija nije dovoljna da *ovog trenutka*, prihvatiš Božju pravednost? Da *sada* (ovog trenutka) za badava budeš opravdana Njegovom blagodaću? Da ti se *sada*, „u sadašnje vreme“, pokaže pravednost za oprostjenje svih tvojih prošlih greha?

Zar to nije dovoljno? Dovoljno je da zadovolji Gospoda, jer On kaže. „Da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme, da bude sam pravedan i da opravda onoga koji veruje u Isusa (koji je od vere Isusove – Bakotić)“ (Rimljanima 4,26 – Čarnić). Ako je to potpuno dovoljno da zadovolji Gospoda, zar nije dovoljno da zadovolji vas? Da li ćete *sada* prihvatiti puninu ovog blagoslovenog „dara pravednosti“ (Rimljanima 5,17), koji je život, kako bi Gospod, kad vidi trud svoje duše, opet bio zadovoljan, i tako, vašom radošću, bio dvostruko zadovoljan? To je sve što traži od vas. Jer „Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost.“ (Rimljanima 4,5)

Ovde je Božja reč, reč pravednosti, reč života, namenjena vama „*sada*“, „u sadašnje vreme.“ Hoćete li kroz nju biti učinjeni (postati)

pravedni *sada*? Hoćete li kroz nju živeti *sada*? Ovo je opravdanje verom (kroz veru). Ovo je pravednost verom (kroz veru). To je najjednostavnija stvar na svetu. Jednostavno se radi o tome hoće li Božja reč „*sada*“ biti istina u vama ili ne. Bog je rekao Avramu: „Prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati... Tako će ti biti seme (potomstvo) tvoje“(1. Mojsijeva 15,5 – Daničić). „I poverova Avram Bogu, a On mu primi (uračuna) to u pravdu (pravednost)“ (16. stih). „Ali, ovo ‘uračuna’ nije samo radi njega zapisano nego i radi nas kojima će se uračunati, ako verujemo u Onoga koji je iz mrtvih vaskrsao Isusa, našeg Gospoda, koji je predat za naše grehe i vaskrsnut radi našeg opravdanja. Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Rimljanima 4,23-5,1 – eng. prevod-SSP)

To je istina „sada“, „u sadašnje vreme“. To je istina u Njemu. Neka sada, u sadašnje vreme, to bude istina i u vama.

RH, 10. novembar 1896

20. LEKCIJE IZ POSŁANICE GALATIMA 1,3-5

A. T. JONES

„Blagodat vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista koji je dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta - po volji Boga i Oca našega, kome slava u sve vekove. Amin.“ (Čarnić)

„Blagodat vam i mir od Boga Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista.“ Ovaj pozdrav sastavni je deo svake poslanice koju je napisao apostol Pavle, osim one upućene Jevrejima, a oba se razlikuju donekle od pozdrava koji piše Petar.

Ovo pozdravljanje nikako ne treba shvatiti samo kao običnu formalnost. Sve ove poslanice došle su nam kao Božja reč, i ono to zaista jesu. Pozdravi su, dakle, nešto što nam dolazi od Boga, i mada se često ponavljaju, oni su jaka potvrda Njegove milosti i večnog mira koji je namenjen svakoj duši.

Milost je naklonost. Ove reči, dakle, šire Božju naklonost na svaku dušu koja ih čita ili sluša.

Božje ime je Milostivi, Onaj koji širi milost. Njegovo ime označava ono što On zaista jeste; a to što On jeste, isto je „juče, danas i doveka“. Kod Njega nema „izmene niti senke od promene“ (Jakov 1,17). Stoga su, Njegovim posredstvom, milost i neograničena naklonost uvek dovoljno široke da obuhvate svaku dušu. O, kada bi ovo svi verovali!

I mir. – On je „Bog mira“. Nema pravog mira osim u Bogu. „Nema mira, reče Bog bezbožnicima“ (Isaija 57,21 – KJV). „Bezbožnici su kao more uskolebano, koje se ne može umiriti.“ (Isaija 57,20)

Ceo svet, međutim, leži u zlu. Ipak, Bog mira izriče mir svakoj duši. Ovo je moguće zato što je Hristos, Princ mira, „mir naš“, u Sebi spojio Boga i čoveka ujedno. Ukinuvši Svojim telom neprijateljstvo, On je u Sebi samom, od dvoje – Boga i čoveka – učinio jedno. Tako je napravio mir „njegovom krvlju na krstu“ Efescima 2,14; Kološanima

1,20. Načinivši tako mir Svojom krvlju na krstu, On je „kao radosnu vest objavio mir vama udaljenima, i mir onima koji su blizu“ (Efescima 2,17), mir svima vama. Dakle, zauvek važi i važiće istina: Njegov pozdrav svakoj duši je objava mira upućena tebi. To su reči koje dolaze od Boga Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.

O, kada bi svi to verovali, tako da bi Božji mir koji prevazilazi svako razumevanje, mogao da sačuva njihovo srce i um u Isusu Hristu.

„I mir Hristov neka vlada u vašim srcima“ (Kološanima 3,15). Dopustite mu; to je sve što On traži od vas. Nemojte ga odbiti i odgurnuti; dajte mu mesta.

Koji je dao samoga sebe za naše grehe. – Dragi brate i sestro, grešniče i grešnice, ko god da si, ti, čiju dušu pritiska greh, Hristos je dao Sebe za tvoje grehe. Dopusti mu da ih uzme. On ih je kupio; da, upravo tvoje grehe, i platio za njih stravičnu cenu Svog raspeća. Dopusti Mu da ih uzme.

On ne traži da odložiš na stranu sve svoje grehe, pre nego što ti dopusti da Mu priđeš i postaneš potpuno Njegov. On te moli da Mu dođeš, ti, sa svim svojim gresima, i budeš Njegov, ti i svi tvoji gresi; On će uzeti od tebe i ukloniti zauvek sve tvoje grehe. On je Sebe dao za tebe, za tvoje grehe i za sve ostalo; On te je kupio, kupio je tvoje grehe i sve drugo; dopusti Mu da poseduje ono što je kupio, da ima ono što Mu pripada; dopusti Mu da ima tebe, tvoje grehe i sve drugo što se tiče tebe.

On je „dao samoga sebe za naše grehe, da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta“. Zapamtite to – da bi nas izbavio od sadašnjeg zlog sveta, On je dao Sebe za naše grehe. To pokazuje da je sve zlo koje čini sadašnji zli svet, zapravo naš greh.

To su naši gresi, Oni su nama pripadali i mi smo za njih odgovorni. To što je ovaj sadašnji zli svet takav kakav je, naša je krivica. Njegovo zlo leži u našoj ličnosti, u našim gresima. Ali, Bogu hvala, On je Sebe dao za nas, za naše grehe i za sve što je naše, i to je učinio zato da bi nas oslobodio od sadašnjeg zlog sveta.

Želite li da budete oslobođeni od sadašnjeg zlog sveta? Onda Mu dopustite da ima i vas, i vaše grehe, i sve drugo što je vaše, jer sve je to

On kupio i zato Mu s punim pravom pripada. Molim vas, ne kradite Mu ono što je Njegovo vlasništvo, jer tako još uvek ostajete u ovom zlom svetu, a to je besmisleno, ukoliko zaista želite da se iz tog sveta izbavite. Ne činite još jedan greh više, zadržavanjem onoga što vam ne pripada.

Kako su to bili naši gresi, a On je Sebe dao za njih, potpuno logično sledi da je On Sebe dao nama, u razmenu za naše grehe. Dakle, kada je platio Sobom tvoje grehe, oni su postali Njegovi; kada je Sebe dao tebi u zamenu za tvoje grehe, On je postao tvoj. Dopusti Mu da uzme tvoje grehe, jer su oni sada Njegovi, a ti od Njega uzmi Njega samog, jer je On sada tvoj i tebi pripada. Blagoslovene li razmene! U Njemu imaš, kao svoje potpuno vlasništvo, svu puninu božanstva telesno (ute-lovljenu), i sve je to „po volji Njegovoj“. Hvala nek je Bogu.

Kako da mu ne odamo „slavu u sve vekove“? I zašto ti, i svi drugi ljudi ne bi na to rekli: „Amin“?

RH, 29. avgust 1899.

21. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 2,19.20 A. T. JONES

„Ja sam sa Hristom raspeta na krstu. Tako ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božijeg, koji me je zavoleo i sebe predao za mene.“
(kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić)

Ovim rečima ne bi smelo da se pripisuje značenje koje one nemaju. U stihu se ne kaže: „Želim da budem raspeta s Hristom.“ Takođe, tu ne stoji: „Voleo bih da sam s Hristom raspeta, kako bi On mogao da živi u meni.“ Jednostavno se kaže: „Ja sam sa Hristom raspeta.“

Dalje, u tekstu ne piše: „Pavle je bio raspeta s Hristom; Hristos je živeo u Pavlu; Sin Božji voleo je Pavla i dao Sebe za Pavla.“ Sve je ovo tačno, ali to nije ono što Pismo na ovom mestu kaže, niti je to pravo značenje zapisanih reči. One znače tačno ono što i saopštavaju, a to je: „Ja sam s Hristom raspeta; pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni, a život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božijeg, koji me je voleo i Sebe predao za mene“ (engleski prevod KJV).

Shvaćen kao što je i saopšten, ovaj stih se pojavljuje u svojoj svojoj lepoti i postaje čvrst temelj hrišćanske vere za svaku dušu u ovom svetu. On omogućava svakoj živoj duši da sa punom sigurnošću koju hrišćanska vera daje, kaže: „On me je voleo“; „On je Sebe predao za mene“; „ja sam s Hristom raspeta“; „Hristos živi u meni“. Pročitajte, takođe, i 1. Jovanovu 4,15.

Ko god kaže „Ja sam s Hristom raspeta“, ne govori nešto što je nezvesno. To nije nešto u šta on veruje na osnovu svoje pretpostavke. U stihu nije rečeno ništa što bi unelo i najmanju nesigurnost. Svaka duša na ovom svetu može kao celu istinu, sa potpunom sigurnošću, da kaže: „Ja sam s Hristom raspeta.“ Ovde se, prosto, radi o prihvatanju činjenice, prihvatanju onoga što se već zbilo, jer su reči ovog teksta izveštaj o jednoj činjenici.

Činjenica je da je Hristos bio razapet; i kad je On razapet, mi smo takođe bili razapeti, jer je On bio jedan od nas. Njegovo ime je Emanuelo, što znači „Bog s nama“ – ne „Bog s Njim“, nego „Bog s nama“. Ko je, dakle, On bio, ako ne „MI“? On je morao da bude „MI“, da bi Bog, koji je s Njim, mogao da bude i „Bog s nama“. Prema tome, šta je drugo bio On ako ne „MI“, kada su ga razapinjali?

Moćna je istina koju objavljuje ovaj stih. On je bio jedna kost, i jedno telo (meso – bukvalni prevod) s nama (vidi Efescima 5,30). Imao je istu našu prirodu; u svemu je bio kao i mi. „Zato beše dužan u svemu da bude kao braća“ (Jevrejima 2,17 – Karadžić). On je ispraznio samog Sebe i bio učinjen jednakim ljudima¹. On je bio „drugi Adam“. Tačno tako kao što je prvi Adam bio „Mi“, i Hristos, drugi Adam, bio je „Mi“. Kad je prvi Adam umro, mi, budući da smo bili obuhvaćeni u njemu, umrli smo s njim. A kada je drugi Adam umro, s obzirom da smo bili obuhvaćeni i u ovom drugom, takođe smo s Njim umrli. On je bio „Mi“, a mi smo bili obuhvaćeni u Njemu, i zato, kada je drugi Adam bio razapet, mi smo bili razapeti zajedno s Njim. Kao što je prvi Adam sam po sebi bio cela ljudska rasa, tako je i drugi Adam bio sam po Sebi cela ljudska rasa; prema tome, kada je drugi Adam razapet, cela ljudska rasa – stara grešna ljudska priroda – bila je razapeta zajedno s Njim. Zato je pisano: „To znamo, da je naš stari čovek RASPET S NJIM, da bi grešno telo bilo obesnaženo (uništeno – KJV), da mi više ne robujemo grehu.“ (Rimljanima 6,6)

Zato svaka duša, s osećanjem i sigurnošću koji potiču od savršene pobede hrišćanske vere, zaista može da uzvikne: „Ja sam s Hristom razapet“; moja stara grešna ljudska priroda raspeta je s Njim, da bi ovo telo greha bilo uništeno, i da ja odsad ne bih više služio grehu. Ipak, ja živim; ali ne ja, nego to Hristos živi u meni; i uvek nosim u svom telu

---

¹ Grčka reč „*homoioima*“ u Filibljanima 2,7, odakle se parafraziraju reči, prevodi se kao „*similitudinem*“ na latinskom, ili „*likeness*“ na engleskom jeziku. Oba prevoda kao i sama izvorna grčka reč pored značenja: *slično, nalik*, takođe znači i: *podjednako, sasvim tako, istovetno* (otud prefiks *homo* u složenicama kao što su *homogen* – od *iste* vrste, *istog* materijala; *homonimi* – *istog* imena, tj. reči koje glase isto). Koje od ova dva značenja ima na umu Džons, to presudite sami, imajući na umu celokupan kontekst onoga što on govori u ovoj publikaciji – *prim. izdavača*

umiranje Gospoda Isusa – Njegovo raspeće, jer sam ja razapet zajedno s Njim, da se i život Isusov, takođe ispolji u ovom mom telu. Jer ja što živim, jednako sam predat smrti, Hrista radi, da se život Njegov pokaže u mom smrtnom telu – 2. Korinćanima 4,10.11. Stoga, život koji sada živim u telu, živim verom Božjeg Sina, koji me je voleo i Sebe predao za mene.

U ovoj blagoslovenoj činjenici raspeća Gospoda Isusa Hrista, koje je učinjeno radi svakog ljudskog bića, ne samo da leži temelj vere svakog čoveka, nego se u njoj daruje dar vere svakoj duši. Hristov krst ne predstavlja samo Božju mudrost koju nam On pokazuje, već je to sve-moćna sila Božja koja se kroz krst ispoljila, da bi nas izbacila od sveg greha i vratila Bogu.

O, grešniče, ti brate i ti sestro, veruj u ovu spasonosnu silu! Primi je! Predaj se toj moćnoj istini! Kaži s punom sigurnošću koju ti donosi vera, i govori to svagda: „Ja sam s Hristom razapet; pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni, a život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božjeg, koji me je zavoleo i Sebe predao za mene!“ Govori ove reči jer su one istina, sama istina, i mudrost, i sila Božja koja spasava dušu od svih greha.

RH, 24. oktobar 1899.

22. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 3,10-14 A. T. JONES

„Jer koji čine (oni koji se uzdaju u – SSP) dela zakona - pod kletvom (prokletstvom – SSP) su; napisano je, naime: ‘Neka je proklet svako ko ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona - da to čini’. A da se kod Boga niko ne opravdava zakonom, jasno je, jer ‘Pravednik će živeti od vere (živeti verom – KJV)’. A zakon nije od vere, nego ‘Ko ih izvrši živeće u njima’. Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas, jer je napisano: ‘Neka je proklet svako ko visi na drvetu’, da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu, da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha.“ (Čarnić)

Kletva (prokletstvo) Zakona, svaka kletva koja je ikad bila, ili će ikad biti, postoji zbog greha. Ovo je vrlo snažno i slikovito prikazano u Zahariji 5,1-4. Prorok je posmatrao „knjigu (svitak) gde leti, dužina joj dvadeset lakata a širina deset lakata“ (Daničić). A onda mu je Gospod objasnio: „to je prokletstvo koje izađe na svu zemlju“. To jest, ovaj svitak predstavlja svu kletvu koja počiva nad celom zemljom.

Šta je uzrok ovoj kletvi koja pada na celu zemlju? Evo, ovde je objašnjeno: „Jer svaki koji krade istrebiće se po njoj s jedne strane, i koji se god kune krivo istrebiće se po njoj s druge“ (Zaharija 5,3). Dakle, ovaj svitak je Božji Zakon, iz kojeg je citirana po jedna zapovest sa svake ploče Dekaloga, što pokazuje da su obe strane Zakona obuhvaćene u svitku. Svako ko krade – ko krši zapovesti sa druge ploče, istrebiće se, shodno propisima ispisanim na toj strani; svako ko se kune krivo¹,

---

1 „Ko pominje uzalud ime Gospodnje“, u nama poznatijem prevodu; ali ova zapovest je mnogo dalekosežnija nego što se u prvi mah može učiniti; ona se odnosi na sve nepristojne, besmislene, nepromišljene i besadržajne reči, ukratko na zloupotrebu dara govora i to je donekle obuhvaćeno engleskim prevodom ove zapovesti koji glasi: „Ko opsuje“, „ko govori ružne reči“ – *prim. prev.*

odnosno ko krši zapovesti zapisane na prvoj ploči Zakona, biće istrebljen, shodno propisima ispisanim na toj strani.

Nebeski zapisničari ne moraju da pišu detalje svakog pojedinog greha koji svaki čovek učini, već jednostavno mogu da ukažu na ploču sa zapovestima koje je čovek u datom slučaju prekršio. Svitak sa Zakonom koji je pomenut u proročanstvu, leti i prati svakog čoveka kud god on pođe, boravi čak i u njegovoj kući. To potvrđuju sledeće reči: „Ja ću je pustiti, govori Gospod nad vojskama, te će doći na kuću lupežu (lopovu) i na kuću onome koji se kune mojim imenom krivo, i stajaće mu usred kuće“ (Zaharija 5,4). Ako se ne nađe lek, svitak ostaje u kući takvog čoveka, sve dok ispisana kletva ne satire njega i njegovu kuću, pa čak „i drva i kamenje u njoj“, odnosno sve dok ne proždere zemlju u onaj veliki dan kada će se elementi istopiti od ognja koji sve guta; jer Zakon je „sila greha“ i kletva – 1. Korinćanima 15,56.

Ali hvala Bogu, „Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao kletva za nas“. Sva težina kletve pala je na Njega, jer „Gospod pusti na njega bezakonje svih nas“ (Isaija 53,6 – Daničić). On je učinjen „grehom nas radi“, On koji nije znao greha. Svi koji su Ga primili, primili su slobodu od svih greha i razrešenje od kletve/prokletstva, jer su sada slobodni od svakog greha.

Hristos je tako potpuno obuhvatio celokupno prokletstvo, da je od kletve iskupio sve – i ljude i zemlju, jer je prokletstvo i na nju palo posle čovekovog greha. Ona je počela da rađa trnje i korov (1. Mojsijeva 3,17.18). Zbog toga je Hristos morao da nosi krunu od trnja, pokazavši tako da je On na Sebe preuzeo sve prokletstvo. Neka je blagosloveno Njegovo ime. Delo je učinjeno. On nas je „iskupio od kletve zakona“. Hvala Bogu za to. Učinjen je kletvom nas radi, jer je On taj koji je visio na drvetu.

Pošto je sve to nešto što je već ostvareno, razrešenje od prokletstva posredstvom Hristovog krsta besplatan je dar Božji svakoj duši na ovoj zemlji. Kad čovek primi ovaj besplatan dar iskupljenja od celokupne kletve, svitak ga i dalje prati; ipak, Bogu hvala, on sada ne nosi prokletstvo, već svedočanstvo o pravednosti Božijoj „koja verom Isusa Hrista dolazi za sve koji veruju; jer nema razlike“ (Rimljanima 3,21.22).

Uzvišeni cilj ovog Njegovog dela – našeg iskupljenja od kletve, jeste „da Avraamov blagoslov dođe na mnogobošce u Hristu Isusu.“ Ovaj Avramov blagoslov, zapravo je Božja pravednost koja, kao što smo već videli u ovom proučavanju, može da dođe samo od Boga, kao Njegov besplatan dar koji se prima verom.

„Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su“; kako nas je „Hristos... iskupio od kletve zakona“, onda nas je On iskupio i od dela Zakona, koja su ništa drugo do greh – jer su to naša sopstvena dela. Umesto njih, On nam je podario dela Božja – dela vere koja je i sama dar Božji; ova dela su, pak, sama pravednost. „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29). Ovo je pravi odmor – nebeski mir – počinak Gospodnji. „Ko, naime, uđe u njegov mir taj je počinuo od svojih dela – kao i Bog od svojih.“ (Jevrejima 4,10)

Tako nas je Hristos iskupio od kletve Zakona i od prokletstva naših sopstvenih dela, da bi blagoslov Avramov, a to je pravednost, i dela Božja, mogli da dođu „na mnogobošce u Hristu Isusu“. Sve ovo služi jednom cilju – „da mi posredstvom vere primimo obećanog Duha“. „Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu, koji ne hode po telu nego po Duhu. Jer me je zakon Duha života, u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti“ (Rimljanima 8,1.2 – kombinacija Čarnić-KJV). „Jer ono što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju jednakom obličju grešnog tela, i za greh, i osudio greh u telu, da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama (u nama – KJV, Karadžić) – koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rimljanima 8,3.4)

Neka je hvala Bogu za neopisivi dar Njegove pravednosti, koju nam daje u zamenu za naše grehe, i za Njegova dela vere koja nam poklanja kao zamenu za naša dela Zakona, čime nam je obezbedio iskupljenje koje je u Isusu Hristu. „Hristos nas je iskupio od kletve zakona time što je on postao (bio učinjen – KJV) kletva za nas.“

RH, 19. decembar 1899.

23. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 5,3 A. T. JONES

„I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje - da je dužan da izvrši sav zakon.“

„Dužan da izvrši sav zakon.“ Čudno je da mnogi, analizirajući ovaj stih, čine od njega znak razlikovanja između dva zakona i isključuju Božji Zakon (Dekalog) iz daljeg razmatranja, tako što reč „dužnik“ shvataju samo u smislu dužnosti.

Oni znaju da je, na osnovu Pisma, jedina čovekova dužnost da drži Božje zapovesti. Oni, takođe, znaju da ne može postojati ni jedan drugi sveti zapis koji bi ovu čovekovu dužnost osporio. Oni, dalje, znaju da je svaki čovek, bilo da je obrezan ili neobrezan, dužan da drži celokupan Božji Zakon.

Pripisujući ovom izrazu („dužnik“) samo značenje dužnosti – to jest, ukoliko je čovek obrezan onda je dužan da drži ceo zakon – oni dolaze do zaključka da se tu mora izuzeti Božji Zakon (Dekalog); oni zaključuju da ovde mora da se radi o nekom zakonu koji nije obavezan ni za jednog čoveka, osim ako on nije obrezan, pa se zbog toga izraz „sav zakon“ ovde doživljava kao „sav ceremonijalni zakon“ sa svojim žrtvama i priložima.

S druge strane, ima i onih koji sebe oslobađaju svake dužnosti da drže Božji Zakon (Deset zapovesti), i koji u ovom tekstu traže podršku za svoju neposlušnost i protivljenje. Po njima, samo oni koji su obrezani imaju dužnost da drže Božji Zakon; dakle, po ovom mišljenju, obaveza držanja Božjih Deset zapovesti isključivo je povezana sa obrezanjem. Oni znaju da nisu pod obavezom da se obrezuju, pa odatle izvode tvrdnju da nisu pod obavezom ni da drže Dekalog.

Nijedna od ove dve grupe nije u pravu; obe greše i ne uspevaju da uhvate misao koja je utkana u ovaj stih. Uzrok tog njihovog neuspeha je taj što reč „dužnik“ razumeju samo kao „dužnost“.

Tačno je da ova reč označava i dužnost. Međutim, na ovom mestu, kao i na svakom drugom mestu gde se govori o čovekovoj moralnoj obavezi, ona ima jedno daleko šire i dublje značenje od onog koje je ograničeno prosto samo na dužnost. Ovo potonje značenje u odnosu na ono prvo dublje, postaje sporedno.

Reč „dužnik“ u stihu u Galatima 5,3, označava ne samo osobu koja je pod obavezom da nešto plaća (u smislu redovne obaveze), nego daleko više od toga; označava osobu koja je toliko prezadužena da nema ništa čime bi mogla da isplati svoj dug. Ako je neko dužnik koji ima obavezu da plati hiljadu dolara, a pri tom ima para u izobilju, ili, pak, tek toliko da može da namiri dug, to onda i nije prevelik problem. Međutim, ako je on dužnik koji mora da isplati 14 miliona duga, a ne poseduje ni jedan jedini cent kojim bi platio, pa je još i neko ko leži u zatvoru i nema nikakvu mogućnost da išta zaradi i reši se svog duga, onda takvom čoveku ova reč – „dužnik“, znači mnogo više od obične „obaveze da plaća“¹.

Ovde je upravo takav slučaj. Upravo je to ono što je ovaj tekst naučio da kaže. To je pravo značenje koje je dodeljeno reči „dužnik“, zato što ova reč, upotrebljena u vezi s moralom, obavezno podrazumeva (i to je jedino što može da podrazumeva) greh, odnosno činjenicu da je čovek grešnik.

Reči „dužnik“ u Galatima 5,3 je ista ona koja se pominje i u Luki 13,4: „Ili mislite da su onih osamnaest, na koje je pala kula u Siloamu i pobila ih, bili više krivi (veći grešnici – KJV) od svih jerusalimskih stanovnika?“ Mesto gde stoji reč „grešnici“, dodatno je pojašnjeno rečju „dužnici“, na margini².

Dalje, ova reč je upotrebljena u Gospodnjoj molitvi (Matej 6,12): „Oprosti nam dugove naše, kao što mi opraštamo dužnicima svojim.“ U Lukinoj verziji (11,4) ove molitve jasno se izražava značenje greha: „Oprosti nam naše grehe, jer i mi opraštamo svako svom dužniku.“

Spasitelj takođe koristi istu reč i u Luki 7,41.42: „Dvojica su bili dužni jednom zajmodavcu; jedan je dugovao pet stotina dinara, a drugi pedeset. Kako nisu imali da vrate, oprosti obojici.“

1 Kao što bi, na primer, bila obaveza da se redovno plaćaju računi za domaćinstvo – *prim. prev.*

2 King Džejms verzije (KJV), kao što stoji i u grčkom originalu u Luki 13,4 – *prim. prev.*

Ova reč može da se nađe i u priči u Mateju 18,23-25. Tamo gde čitamo reč „grešnik“ u Jevanđelju po Luki 13,4, pored kojeg u margini stoji „dužnik“, takođe imamo referencu koja nas upućuje na priču iz Mateja 18. To je parabola u kojoj se kaže da je neki car „hteo da se obračuna sa svojim slugama“. Dovedi su mu jednog od njih koji mu je dugovao deset hiljada talanata – oko 14.400.000 dolara³; ovaj čovek nije ima ništa čime bi platio tako veliki dug. Gospod „otпусти ga i dug mu oprosti“. Međutim, otišavši od gospodara, ovaj sluga nađe drugog slugu, svog kolegu, koji je njemu bio dužan oko petnaest dolara. Kad ovaj nije imao da mu vrati, on ga baci u tamnicu i ne oprosti mu dug. Tada car pozva svog dužnika i „predade ga mučiteljima dok mu ne plati sav dug. Tako će i otac moj nebeski učiniti vama, ako svaki ne oprosti od sveg srca svoga bratu svome“. (Matej 18,23-25)

Upravo to – predavanje dužnika „mučiteljima dok ne isplati sav dug“, predstavlja sadržaj značenja reči „dužnik“, jer ona podrazumeva da dužnik mora da ispašta svoju krivicu. Greh se naziva još i „opheilema“, što znači da on uključuje i ispaštanje (kaznu) i plaćanje (namirenje) duga.

Iz stiha koji proučavamo, naročito onog dela koji kaže: „dužan da izvrši sav zakon“, pažljivi čitalac će moći da zaključi mnogo više nego što je ukazivanje na običnu obavezu da se prihvate zahtevi koje Zakon stavlja pred čoveka i da se da sve od sebe kako bi se ti zahtevi ispunili. Citirane reči govore da čitalac nije samo pod obavezom da prizna kao važeće zahteve Božjeg Zakona, nego je on aktuelni dužnik od kojeg se traži da vrati Zakonu sve što se od njega zahteva. Dalje, stih mu govori da će, takav kakav je, ostati večiti dužnik, jer nema baš ništa, niti u sebi ima snage da stekne bilo šta, čime bi otplatio dug.

---

3 Tolika je bila obračunata vrednost u Džonsovo vreme, krajem 19. veka. U sadašnje vreme (septembar 2011. god), pri trenutnoj ceni od 41,2 dolara za uncu srebra (28,34 gr) obračunata vrednost 10.000 talanta srebra bi bila oko 381 milion dolara. Talanat (ili talenat) je bio jedinica mere (otprilike 26,2 kg) i ujedno najveća novčana vrednost kod Helena i na helenističkom istoku. Srebrni talanat je vredeo oko 6.000 denariususa (srebrni metalni novac). Obzirom da je 1 denarius bio uobičajena radnička dnevnicu, talanat je otprilike vredeo dvadeset godina rada običnog čoveka; drugi izvor kaže da je 1 talanat bio mesečna plata za oko 200 veslača – *prim. izdavača*

Ova njegova prezaduženost ne potiče samo od njegove obaveze da drži Zakon od sad pa nadalje, već i od obaveze da nadoknadi sav dug iz prošlosti – sve što se nagomilalo u prošlosti, zaključno sa današnjim danom.

Prema tome, svaki je čovek večni dužnik po svemu što je obuhvaćeno stihom Galatima 5,3 kao i drugim srodnim stihovima koje smo ovde citirali, jer „svi su sagrešili i izgubili su slavu Božju“. Ko god hoće da se obreže da bi se kroz to spasao, traži spasenje delima koja su rod samopravednosti i stoga preuzima obavezu da plati Božjem Zakonu celokupan svoj dug, od početka, pa sve do kraja svog života. Takođe, on na ovaj način preuzima i obavezu da ispašta svu krivicu koja se odnosi na njegove nagomilane prestupe.

To znači biti „dužnik celom Zakonu“; to je ono što se htelo reći u stihu: „I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje – da je dužan da izvrši sav zakon (dužnik celom Zakonu – KJV).“ Ne samo da je dužnik, nego preduzimanjem ovog koraka (obrezanja), on svojevorno preuzima obavezu da sam ispuni sve ono što obuhvata njegov dug.

Tačno je da je, sam po sebi, svaki čovek na ovom svetu upravo onakav dužnik kakav je gore opisan. Takođe je tačno da svaki čovek koji danas traži opravdanje kroz svoja dela, kroz „vršenje“ Deset zapovesti, ili bilo čega drugog što Bog nalaže, na taj način preuzima na sebe obavezu da sam plati sve što predstavlja njegov dug. Međutim, on to ne može da plati. On ne poseduje ni jedan jedini element koji bi mu dao mogućnost da plati makar samo jedan delić svog duga. On je potpuno skrhan i izgubljen.

Ali, hvala Bogu što svako ko ima pravednost Božju koja je kroz veru (plod vere) Isusa Hrista, svako ko zavisi samo od Gospoda Isusa i onog što je On uradio, iako je sam po sebi dužnik kao i svaki drugi čovek, ipak, u Hristu ima izobilje kojim može da plati sve svoje dugove. Hristos je ispaštao kaznu i namirio svu krivicu svake duše. Pravednošću Božjom koju donosi, Hristos u izobilju obezbeđuje pravednost kojom plaća sve zahteve koje Zakon postavlja u životu čoveka koji veruje Isusa.

Neka je hvala Bogu za Njegov nemerljiv dar Hrista Isusa. O, verujte Ga! Primitite Ga! Jadni, skrhan i izgubljeni „dužniče“, kupi „od mene

zlata žeženog u ognju – da se obogatiš, i bele haljine – da se obučeš“.
„Hodite, kupujte bez novaca.“ (Otkrivenje 3,18; Isaija 55,1)

RH, 21. avgust 1900.

24. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 5,16-18 A. T. JONES

„Nego velim: živite u Duhu pa nećete izvršiti požudu ploti (tela – Karadžić). Jer plot žudi protiv Duha, a Duh protiv ploti; ovo se jedno drugom protivi, da ne činite što biste želeli. Ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom.“ (Čarnić)

„Ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom“, jer „svi, koje vodi Duh Božiji, ti su sinovi Božiji“ (Rimljanima 8,14). Kao Božji sinovi, oni imaju um Duha, um Hristov, i tim umom oni „služe Zakonu Božjem“. Prema tome, koga vodi Duh Božji, a to znači da ima um Hristov, on ispunjava Zakon, jer se posredstvom Duha u srce bogato izliva ljubav Božja, koja je sama po sebi ispunjenje Zakona, u životu svake osobe koja ovu ljubav ima.

Dva puta, put Duha i put tela, uvek su otvorena pred svakim čovekom. Kao što je sigurno da je prisutno telo koje „žudi protiv Duha“, isto je tako sigurno i prisustvo Duha „koji žudi protiv tela“. Koga vodi telo, on ne može da tvori dobro, sve i da to želi. On služi zakonu greha i zato je pod Zakonom. Međutim, „ako li vas Duh vodi, niste pod zakonom“.

Svaki čovek ima slobodu da izabere svoj put – put Duha ili put tela. „Jer ako po telu živite, umrećete; ako pak Duhom umorite¹ (mučite, ponizite, potčinite – eng. prevod KJV) telesna dela, živete“.

Zapazite da se u ovom tekstu u Galatima poslanici, kao i u srodnim tekstovima u Rimljanima i Kološanima poslanici, neprestano ističe da je telo, sa svojom telesnom grešnom prirodom, još uvek prisutno u onom ko ima Božjeg Duha i da se to telo i dalje bori protiv Duha.

Dakle, kad je čovek obraćen i tako doveden pod vlast Božjeg Duha, on nije oslobođen od tela tako da je potpuno odvojen od njega i njegovih

---

¹ Prvobitno značenje reči „*mortify*“, koje ima latinsko poreklo, a koju Čarnić prevodi sa „*umorite*“, bila je „*uništiti vitalnost, živahnost, energičnost, snagu*“ – *prim. izdavača*

sklonosti i želja, i tako kao da više nikad neće biti kušan niti će morati da se bori protiv njega. Ne, isto to izrođeno (degenerisano – bukvalni prevod), grešno telo i dalje je tu sa istim svojim sklonostima i žudnjama. Međutim, čovek mu više nije potčinjen. On je oslobođen potčinjenosti telu, njegovim težnjama i željama, i sada je potčinjen Duhu. On je sada podanik jedne sile koja osvaja, potčinjava, raspinje i drži pod kontrolom telo takvo kakvo je, grešno, sa svim grešnim sklonostima i požudama. Zato je pisano: „Duhom umorite telesna dela.“ „Pomorite, dakle, svoje udove koji su na zemlji, i u njima blud, nečistotu, strast (prekomernu naklonost), zlu želju (pohotu – KJV) i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo“ (Kološanima 3,5). Zapazite da je sve nabrojano prisutno u telu i da će živeti i vladati, ako se telu dopusti da vlada. Ali, kako je telo posredstvom Duha dovedeno pod vlast sile Božje, sve zlo koje je nabrojano i nalazi se u telu, ubijeno je; udareno je u sam njegov koren i na taj način mu je onemogućeno da se pojavljuje u životu.

Kontrast između vladavine tela i vladavine Duha jasno je izražen u Rimljanima 7,14-24 i 1. Korinćanima 9,26.27. U sedmoj glavi Rimljanima opisan je čovek koji je pod vlašću tela, „telesan, prodat pod greh“. On čezne da čini dobro i silno želi to, ali je pod vlašću sile koja je u telu i koja mu ne dopušta da čini dobro koje želi. „Jer ne činim dobro koje želim, nego zlo, koje ne želim, to činim“ (Rimljanima 7,19). „Nalazim, dakle, da za mene važi zakon: kad želim dobro da činim, zlo je u meni. Tako se po unutrašnjem čoveku radujem Božijem zakonu, ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha (dovodi me u ropstvo zakonu greha), koji je u mojim udovima. O, bedan li sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela (tela smrti ove – Karadžić)?“ (Rimljanima 7,21-24 – kombinacija KJV-Čarnić). Ovde je opisan čovek koji je potčinjen telu, „zakonu greha“ koji je u udovima. Čak i kad želi da slomi silu tela i počne da čini dobro, ova sila ga i dalje vodi u ropstvo i drži ga pod vlašću tela, zakona greha koji je u udovima njegovim.

Međutim, postoji oslobođenje od ove sile. Kada je čovek (iz Rimljana 7) povikao: „O, bedan li sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?“, odgovor je odmah dat: „Bogu hvala kroz Isusa Hrista,

Gospoda našega“ (Rimljanima 7,25). Postoji put oslobođenja; samo je Hristos Oslobodilac.

Ovaj čovek, iako oslobođen, nije lišen dalje borbe; nije postavljen u stanje gde neće morati da se bori protiv tela. Rat će morati da se nastavi i to nije neki k'o bajagi rat; ne radi se o borbi s utvarom. Evo čoveka iz 1. Korinćanima 9,26.27: „Tako se borim, ne kao borac koji bije vetar“ (KJV). S čim se, dakle, on bori? Šta bije? Čitajte: „Nego mučim svoje telo (držim ga pod kontrolom) i potčinjavam ga, da ne bih ja, koji sam drugima propovedao, sam pretrpeo brodolom.“ (KJV)

Tako je, dakle, u središtu borbe hrišćanin i njegovo telo protiv kojeg se on bori; telo sa svojim sklonostima i požudom. On mora da drži telo pod kontrolom, da ga potčinjava uz pomoć nove sile Božjeg Duha, kojoj je on sada potčinjen i čiji je sada podanik, od trenutka kad je oslobođen od sile tela i zakona greha.

Ovo je još jače izraženo kada se grčki izraz koji stoji tamo gde se kaže „mučim svoje telo“ (1. Korinćanima 9,27), potpunije prevede. Bukvalno značenje ovog izraza bilo bi „udariti u lice, napraviti modricu na oku i na licu“. U skladu s ovim, neki prevode ovaj tekst na sledeći način: „Ja se ne borim kao bokser koji udara u prazno (u vazduh), već nanosim udarce (modrice – bukvalni prevod) svom telu i bacam ga u ropstvo.“

Tako sedmo poglavlje Rimljanima prikazuje čoveka koji je potčinjen sili tela i zakonu greha koji je u udovima, ali koji istovremeno čezne za oslobođenjem. U Prvoj Korinćanima poslanici (devetom poglavlju), govori se o telu koje je potčinjeno čoveku pomoću jedne nove sile – sile Božjeg Duha. U citatu iz Rimljanima poslanice, telo je to koje vlada, a čovek je ispod. U Poslanici Korinćanima čovek vlada, dok je telo potčinjeno.

Ovaj blagosloveni preokret situacije dešava se prilikom obraćenja. Obraćanjem čovek biva doveden u stanje posedovanja Božje sile i pod vlast Božjeg Duha, tako da pomoću te sile on biva učinjen gospodarem nad telom i svim njegovim sklonostima i požudom; pomoću Duha, on raspinje telo sa njegovim težnjama i grešnim željama kroz „dobru borbu vere“.

Ljudi se ne spasavaju tako što su odmah i konačno oslobođeni tela, nego primanjem sile kojom mogu da nadvladaju sve zle sklonosti i želje tela i upravljaju njima. Čovek ne razvija karakter (a ne bi ni mogao), tako što će biti oslobođen i prenesen u carstvo gde nema nikakvog iskušenja, nego primanjem sile na tlu gde postoji iskušenje, baš na onom terenu gde treba da nadvlada svako kušanje.

Ako bi ljudi bili potpuno pošteđeni tela, takvog kakvo je, onda Isus nije ni morao da dolazi na ovaj svet. Kada bi ljudi mogli da budu spaseni tako da na ovoj zemlji više nemaju nikakva iskušenja i da odmah budu premešteni u oblast gde nema nikakvog kušanja, onda Isus ne bi morao da dolazi na zemlju. Ali sa takvim oslobođenjem čovek nikad ne bi mogao da razvije karakter. Zato, umesto pokušaja da potpuno oslobodi čoveka od grešnog tela u kojem se ovaj nalazi, Isus je došao na ovaj svet i Sebe stavio U TELO, ono isto u kojem se čovek nalazi, suočivši se sa telom TAKVIM KAKVO JE, sa svim njegovim sklonostima i željama, i božanskom silom koju je doneo posredstvom vere, On „osudi greh u telu“ (Rimljanima 8,3). Na taj način je Hristos celom čovečanstvu doneo božansku veru koja do čoveka prenosi božansku silu, neophodnu za njegovo oslobođenje od sile tela i zakona greha, obezbeđujući mu tako sigurnu prevlast nad telom, takvim kakvo je.

Umesto da čoveka spase tako što će od njega da napravi mlitavo i beskarakterno stvorenje koje će živeti tamo gde nema nikakvog iskušenja, Isus je došao čoveku upravo tamo gde se on nalazi, usred svih iskušenja. Hristos je došao u potpuno istom telu koje čovek ima; u takvom telu On se sukobio sa svim mogućim iskušenjima koja telo poznaje i pobedio svako od njih, donevši tako pobjedu svakoj duši na ovom svetu. Neka je blagosloveno njegovo ime.

Svaka duša koja primi i održi „veru Isusovu“ može da ima ovu pobjedu u njenoj punini; jer „ovo je pobjeda koja je pobedila (nadvladala – KJV) svet: naša vera.“ (1. Jovanova 5,4)

RH, 18. septembar 1900.

25. LEKCIJE IZ POSLANICE GALATIMA 5,22-26 A. T. JONES

„A plod Duha je ljubav, radost, mir, dugotrpljenje, čestitost, dobrota, vera, krotost, uzdržljivost; protiv ovakvih stvari nema zakona. A Hristovi pripadnici su raspeli plot (telo – Karadžić) sa svim strastima i požudama. Ako Duhom živimo, Duhom i da hodimo. Ne budimo puni praznog slavloljublja, ne izazivajmo jedan drugoga, ne zavidimo jedan drugom.“
(Čarnić)

Videli smo nešto od suštine zla i prevarljivosti dela koja potiču iz tela. Ali, Bogu hvala, postoji i ona lepša strana.

Božji Duh koji je u svoj punini dat svakom verniku, „žudi protiv tela“, tako da u primaocu ovog dara, verniku koji je vođen Božjim Duhom, telo ne može da čini ono što bi inače činilo. U takvom čoveku vlada Božji Duh i čini da se u životu pojave „rodovi Duha“ umesto „telesnih dela“.

Iako je tačno da „oni koji to čine“ – sve ono što je na listi dela telesnih – „neće naslediti carstvo Božje“, ipak Bog je, kroz dar Svetog Duha i kroz milost Hristovu, u potpunosti obezbedio mogućnost da svaka duša, uprkos svojim strastima, požudi, željama i sklonostima tela, nasledi carstvo Božje.

U Hristu se borba vodila po svakoj tački, a ostvarena pobeda bila je sveobuhvatna. On je bio učinjen telom, istim telom i krvlju koje su imali oni zbog kojih je došao da ih iskupi. U svim pojedinostima je bio učinjen kao i oni; „u svemu (u svim pojedinostima – KJV) kušan kao i mi“ (Jevrejima 4,15). Da u samo jednoj pojedinosti nije bio „kao i mi“, onda upravo u tom jednom detalju ne bi mogao da bude kušan „kao i mi“.

On je bio „ganut, osećajući naše slabosti“ (Jevrejima 4,15 – KJV), jer je za vreme dok je bio kušan, osećao želje i sklonosti tela, tačno onako kako ih i mi osećamo kada smo kušani. Jer „svaki čovek biva

kušan kada ga vuče i mami njegova žudnja (njegove sopstvene želje i telesne sklonosti¹)“ (Jakov 1,14 – eng. prevod KJV). Sve je to Isus mogao da iskusi, a da pri tom ne zgreši, jer iskušenje nije isto što i greh, i biti kušan nije isto što i zgrešiti. Samo kada „požuda začne (zatrudni)“, kada se želja gaji, a sklonost odobrava (podstiče) – samo u tom slučaju se „rađa greh“ (Jakov 1,15). Isus nikada, čak ni u Svojim mislima, nije gajio ma koju koju telesnu želju, niti odobravao bilo koju telesnu sklonost. Tako je On, u istom telu poput našeg, bio kušan „u svim pojednostima kao i mi“, pa ipak, bez i jedne jedine mrlje greha.

Kroz božansku snagu koju je primao putem vere u Boga, On je sasvim ugasio svaku sklonost tela u kojem je bio, i tako, praktično, u korenu sasekao svaku želju tela, osudivši greh u njemu. Na ovaj način, On je doneo potpunu pobjedu i božansku silu, koje čuva i održava za svaku dušu na ovom svetu. Sve je to učinio „da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila u nama – koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rimljanima 8,4 – kombinacija KJV-Čarnić)

Punina ove pobjede besplatan je dar koji se daje svakoj duši u Hristu Isusu. Ona se prima verom u Isusa. Ostvarena je i održava se „verom Isusovom“, koju je On ostvario i doveo da savršenstva, a potom je poklonio svakom Svom verniku. Jer „ovo je pobjeda koja je pobedila (nadvladala) svet: naša vera.“ (1. Jovanova 5,4)

On je „u Svom telu ukinuo neprijateljstvo“ koje je razdvajalo čovečanstvo od Boga. Da bi to postigao, uzeo je telo, a to je moralo biti ono telo u kojem je postojalo pomenuto neprijateljstvo. Zato se kaže da je On u Svom telu ukinuo neprijateljstvo, kako bi „u Sebi, od dvoje“ – od Boga i od otuđenog čoveka – načinio „jednog novog čoveka, ...stvarajući (na taj način) mir“ (Efescima 2,14.15 – kombinacija prevoda Čarnić-KJV)

Isus Hristos je „ukinuo u Svom telu neprijateljstvo, ...da oboje“ – Jevreje i mnogobošce, to jest celo čovečanstvo – „u jednom telu pomiri s Bogom, posredstvom krsta, ubivši tako neprijateljstvo u Sebi“ (Efescima 2,16 – na osnovu margine u KJV²). Neprijateljstvo je bilo u Njemu, jer je bilo u Njegovom telu; i tu, „u Svom telu“, On je ubio

---

1 Reči u zagradi pripadaju autoru – *prim. prev.*

2 Autorova napomena – *prim. prev.*

(nadvladao) i ukinuo neprijateljstvo. Ovo je mogao da postigne samo tako što je zaista bio „u telu“.

Isus je preuzeo na Sebe prokletstvo u svoj njegovoj punini, u istoj meri u kojoj ono počiva na čovečanstvu. On je to učinio „postavši kletva (bivši učinjen prokletstvom – KJV) nas radi“ (Galatima 3,13). Međutim, „kletva nezaslužena neće doći“, niti ikad dolazi. Uzrok prokletstva je greh. On je učinjen prokletstvom radi nas, zbog naših greha. Da bi se suočio s prokletstvom koja je nad nama, On je morao da se suoči s grehom koji je u nama. Prema tome, Bog je „Onoga koji nije znao greha... učinio grehom za nas, da mi budemo učinjeni pravednošću Božjom U NJEMU“ (2. Korinćanima 5,21 – kombinacija prevoda Čarnić-KJV).

Na taj način, On je Sebe u potpunosti postavio u isti nepovoljan položaj u kojem se nalazi celo čovečanstvo, jer je u svim pojedinostima bio učinjen kao i mi, pa je stoga i mogao da bude „u svemu kušan kao i mi“. Pa ipak, ni jednoj jedinoj težnji ili sklonosti tela On nikada nije dao ni najmanje dopuštenje, čak ni u svojim mislima. Svaka od tih sklonosti praktično je bila u svom korenu umorena (sasečena, ugašena – *prim. izdavača*) silom Božjom koju je, posredstvom božanske vere, On doneo čovečanstvu.

„Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze udela u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola, i da izbavi one koji su strahujući od smrti celog života bili u ropstvu. Jer zaista nije uzeo na Sebe prirodu anđela, već je uzeo na Sebe seme Avramovo. Stoga je bilo potrebno da u svemu bude načinjen kao Njegova braća, da bude milosrdan i veran prvosveštenik u onom što pripada Bogu, da učini pomirenje za grehe naroda; jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.“ (Jevrejima 2,14-18 – KJV)

Ovu pobedu koju je Hristos ostvario u ljudskom telu, Sveti Duh je doneo na spasenje svima koji su danas u istom tom ljudskom telu i veruju u Isusa. Posredstvom Svetog Duha prisustvo Samog Hrista dolazi

verniku, jer ovo je Njegova nepromenljiva želja, „da vam dade po bogatstvu svoje slave da njegovim Duhom budete ojačani za unutrašnjeg čoveka, da se Hristos vašom verom useli u vaša srca, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste vi sa svima svetima mogli razumeti šta je širina, i dužina, i visina, i dubina, i poznati Hristovu ljubav koja prevazilazi naše saznanje, da budete ispunjeni do sve ponoće Božije.“ (Efescima 3,16-19 – Čarnić)

Delo oslobođenja od krivice greha i njegove sile drži vernika u pobedonosnom položaju koji mu daje snagu da nadvlađuje želje, težnje i sklonosti tela, pomoću sile Božjeg Duha. Ovo se upravo danas ostvaruje ličnim prisustvom Isusa Hrista u ljudskom telu – u telu vernika, baš onako kako se ostvarivalo Hristovim ličnim prisustvom u ljudskom telu, pre hiljadu osamsto sedamdeset godina³.

Hristos je uvek isti. On je „isti juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8). Hristovo Jevanđelje je uvek isto – isto juče i danas i doveka. Ono je danas isto kao i pre hiljadu osamsto sedamdeset godina. Onda je bilo: „Bog se javi u telu“ (1. Timotiju 3,16); i danas je isto to: „Bog se javi (u istom tom) telu“ – telu grešnih ljudi, u ljudskoj prirodi, upravo onakvoj kakva je ona.

Jevanđelje je: „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,27); Hristos u vama, takvima kakvi ste, sa svim vašim gresima, grešnošću i svim drugim odlikama; jer je On dao Sebe za naše grehe i za našu grešnost. Dakle, Hristos te je kupio – tebe, baš takvog kakav si, i ti si sada „prihvaćen (učinjen prihvatljivim – bukvalni prevod)“ (Efescima 1,6 – KJV) u Njemu. On te je primio takvog kakav si, a Jevanđelje – „Hristos u (tebi), nada slave“ – dovodi te pod vladavinu milosti Božje. Posredstvom Svetog Božjeg Duha, koji te čini pokornim Hristovoj i Božjoj sili, ti donosiš „rodove Duha“ koji se sada vide na tebi, umesto „dela telesnih“.

A PLOD DUHA JE:

LJUBAV – Božja ljubav koja se izobilno izliva u srca, pomoću Božjeg Duha. I umesto da se, čak i u mislima, daje mesta mržnji i sve-

---

³ Danas, pre skoro dve hiljade godina – *prim. prev.*

mu drugom što iz nje proizilazi, postajete svesni da vam niko ne može učiniti ništa što bi vas navelo da mu uzvratite bilo čime sem ljubavlju. Ova je ljubav ista „juče i danas i doveka“, jer je to Božja ljubav, i ona ne voli zbog nagrade, već radi ljubavi same. Ona voli prostodušno jer je ljubav, i kao takva, ona ništa drugo ne može da čini.

RADOST – je po definiciji: „gorljiva sreća koja potiče od sadašnjeg ili očekivanog dobra; likujuće zadovoljstvo“ (Century Dictionary and Cyclopedia). Međutim, u ovom slučaju je reč „ili“, kao alternativa, isključena, jer je ova radost nešto što potiče od sadašnjeg dobra, kao i od onog koje tek treba da dođe, s obzirom na to da je ovo dobro večno. Prema tome, hrišćanska radost je večna sadašnjost i treba očekivati da će to zauvek i ostati. Zbog toga je ona praćena i „likujućim zadovoljstvom“.

MIR – Savršeni mir koji vlada u srcu, „mir Božiji, koji prevazilazi svaki um“ i koji, ako ga posedujete, čuva „vaša srca i vaše misli u Hristu Isusu.“ (Filibljanima 4,7)

DUGOTRPLJENJE, ČESTITOST (BLAGOST – eng. prevod KJV), DOBROTA, VERA – Ova vera – grčki, „pistis“ – je „čvrsto ubeđenje; uverenje zasnovano na poverenju, a NE na znanju (vera srca, a ne glave; vera Hristova, a ne kredo⁴); snažno poverenje, kao rezultat ubeđenja i zapovesti, uprkos suprotnim uticajima“.

KROTOST, UZDRŽLJIVOST – Uzdržljivost je samokontrola. Božji Duh oslobađa čoveka od potčinjenosti strastima, požudi i navikama, i čini od njega slobodnog čoveka, koji je svoj gospodar.

Protiv ovakvih stvari nema zakona. – Božji Zakon je samo protiv greha. On se otkriva u ljudskom životu kao osuda svega što nije plod Božjeg Duha. Prema tome, sigurno je da sve što u čovekovom životu

---

4 Kredo je prihvaćeno od strane crkve, standardno ispovedanje vere, tzv. „Vjeruju“ – prim. prev.

nije rod Duha Svetog, predstavlja greh. Drugim rečima, „sve što ne potiče od vere – greh je“ (Rimljanima 14,23), i to je večna istina.

Stoga, „ako Duhom živimo, Duhom i da hodimo“. Zato što živimo u Duhu i hodimo u Duhu, „ne budimo“ – ne treba da budemo, i ne možemo da budemo – „puni praznog slavljublja, ne izazivajmo jedan drugoga, ne zavidimo jedan drugom“.

RH, 2. oktobar 1900.

26. HRIŠĆANSKO SAVRŠENSTVO

A. T. JONES

„Budite vi dakle savršeni.“ Pjesma „Spaseni doveka“, koju smo upravo opevali, dovoljan je razlog za ovu misao. „Budite vi dakle savršeni“ (Matej 5,48 – Karadžić). Poznato vam je da Bog tako kaže. Takođe vam je poznato da smo pozvani da „pohitamo ka savršenstvu“ (Jevrejima 6,1 – Sinod SPC). Osim toga, poznato vam je da jevanđelje, upravo propovedanje jevanđelja koje vi i ja objavljujemo, ima za cilj „da pokažemo svakog čoveka savršenog u Hristu Isusu“ (Kološanima 1,28). Prema tome, mi ne treba da govorimo da se od nas ne očekuje savršenstvo. Ono se očekuje od nas. Vi ga morate očekivati od sebe. Ja ga moram očekivati od sebe. I u sebi ili od sebe ne smem da prihvatim ništa što savršeno ne odgovara merilu savršenstva koje je Bog postavio. Šta bi više moglo da nas spreči da ostvarimo savršenstvo, nego da mislimo da se ono od nas ne očekuje? Ponavljam: Šta bi vas i mene više moglo da spreči da ostvarimo savršenstvo, nego da kažemo kako se od nas ne očekuje da budemo savršeni?

I onda, pošto je jasno da Božja reč kaže da vi i ja treba da budemo savršeni, jedino što vi i ja treba da razmotrimo jeste kako da to ostvarimo. To je sve. Neka nam onda bude jasno da od vas i mene treba da se očekuje savršenstvo, ništa manje od savršenstva, onako kao što je Bog odredio, i da vi i ja nećemo prihvatiti ništa u sebi, u onome što smo učinili, niti išta u vezi sa nama, što bi za dlaku bilo manje od savršenstva, koje je Bog odredio. Neka to bude jasno svakome i zauvek, a onda treba samo da shvatimo kako da postignemo to savršenstvo, i ono će biti ostvareno.

O kakvom se onda merilu radi? Koje je merilo Bog postavio? „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Matej 5,48). Jedino merilo je Božje savršenstvo. Vi i ja moramo zauzeti stav po ovom pitanju i suočiti se sa samim sobom, uvek zahtevajući od sebe da u nama bude savršenstvo, kakvo je Božje, i da sebi ne dozvolimo ni najmanje odstupanje niti da za sebe tražimo opravdanja i izgovore, ništa u sebi što je, u bilo kom stepenu, manje od tog savršenstva.

Potpuno je jasno da ne možemo biti savršeni u veličini, kao što je Bog, niti u svemoći i sveznanju, kao što je On. Bog je karakterna ličnost i upravo je savršenstvo *karaktera*, poput Njegovog, ono što je On postavio pred vas i mene, da bismo ga dostigli, i to je jedino što treba da očekujemo od sebe i jedino što treba da prihvatimo u sebi. Prema tome, kada je Božje sopstveno savršenstvo ono što vi i ja moramo imati i što ćemo jedino prihvatiti od sebe, i kada se uvek držimo tog merila, onda odmah možete videti potrebu da se vi i ja stalno smatramo prisutnima pred Božjim sudom. Svako od nas očekuje da će stati pred sud, bez obzira da li smo pravedni ili bezbožni. Zašto onda ne bismo već sad stali pred sud, i sa tim završili? Zna se da vi i ja treba da stanemo pred Hristov sud, a tamo će svako od nas biti izmeren prema tom merilu. Bog je „postavio dan u koji će po pravdi suditi celom svetu preko čoveka koga je odredio, pruživši svima pouzdanje time što ga je vaskrsao iz mrtvih.“ (Dela 17,31 – Čarnić)

Hristovo vaskrsenje je Božji zavet (zalog, znak, obećanje) svetu da će svako stati pred Hristov sud. To je jasno. Vi i ja ga očekujemo. Propovedamo o njemu i verujemo u njega. Zašto onda ne bismo stali pred taj sud i tu ostali? Zašto da čekamo? Oni koji čekaju i nastave da čekaju neće biti u stanju da stoje pred njim. Bezbožnici ne mogu stajati na tom sudu, ali oni koji stanu pred Božji sud, suočavajući se sa merilom suda i držeći se njega stalno u mislima, rečima i delima, spremni su za sud u svakom trenutku. Spremni za sud? Da, spremni su. Oni su tamo. Oni prolaze na sudu. Oni pozivaju sud i sve što on donosi. Oni stoje tamo, očekujući da prođu na sudu, i siguran je samo onaj koji tako čini. Sam blagoslov koji dolazi s tim je sva nagrada koja je potrebna bilo kom čoveku koji upravo sada izlazi pred sud. I dok tamo stoji, čega treba da se boji? Ničega. A kad je izbačen svaki strah, šta onda ostaje? Savršena ljubav. Ali, savršena ljubav može doći samo kada zadovoljimo to savršeno merilo suda, na sudu, a možemo je zadržati samo ako ostanemo tu da stojimo.

Pošto smo to razjasnili, razmislimo o putu – o putu kako da to ostvarimo. No, jasno je da moj put nije merodavan. Razmislite o tome! „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ Jedino

merilo je Njegovo savršenstvo. Čije je onda merilo? Čija procena merila je ispravna? Moja nije. Ja ne mogu da merim Božje savršenstvo. Setite se teksta – možda ste ovog trenutka pomislili na njega: „Svemu savršenom videh kraj; ali je zapovest Tvoja veoma široka.“ (Psalam 119,96)

Nijedan ograničeni um ne može da izmeri Božje savršenstvo. Dosad smo shvatili da treba da budemo savršeni. Naše savršenstvo treba da bude kao što je Njegovo i u skladu sa Njegovom ocenom svog sopstvenog savršenstva. Onda to i vas i mene u potpunosti oslobađa planiranja i svega drugog u vezi s tim, čime bismo ostvarili to savršenstvo. Jer, ako ja ne mogu da odredim merilo, kako ću ga onda ostvariti, čak i ako bi mi to bilo moguće? Prema tome, shvatili smo da, što se tiče njegovog ostvarenja, to uopšte nije u našoj moći.

Pre mnogo, mnogo vremena je rečeno: „Zaista, znam da je tako; jer kako bi mogao čovek biti prav pred Bogom? Ako bi se hteo preti s Njim, ne bi Mu mogao odgovoriti od hiljade na jednu. ... Ako je na silu, gle, On je najsilniji; ako na sud, ko će mi svedočiti?“ (Knjiga o Jovu 9,2.3.19)

Ako pak ja dođem da se opravdam, šta onda? „Da se pravdam, moja će me usta osuditi“ (20. stih). Ako procenjujući sebe mogu da budem zadovoljan svojim stanjem, pa kažem da sam dostigao Njegov standard, moja sopstvena ocena je toliko neprimerena, tako da me ona sama u potpunosti osuđuje. U njoj nema nikakve osnove za moje opravdanje. Ako kažem „da sam dobar, [moja usta] će pokazati da sam nevaljao.“ (20. stih)

„Ako sam dobar, neću znati za to; omrzao mi je život moj“ (21. stih). Moje sopstveno merilo savršenstva, kad je stavljeno pred Njega i posmatrano u poređenju s Njegovim, bilo bi toliko neprimereno, da bih ga i sam prezreo. „Da se izmijem vodom snežnicom, i da očistim sapunom ruke svoje, tada ćeš me zamočiti u jamu da se gade na me moje haljine.“ (Jov 9,2.3.19-21.30.31)

To je najbliže koliko bismo se mogli približiti ovom merilu, kada bi nam uopšte bilo dato da to učinimo. Prema tome, odbacimo zauvek svaku misao da je savršenstvo nešto što sami treba da postignemo. Savršenstvo je ono čemu treba da stremimo, ali ništa drugo. Bog ga

očekuje i On se pobrinuo da ga ostvarimo. To je ono za šta smo i stvoreni. Jedina svrha našeg postojanja je da budemo upravo to: savršeni sa Božjom savršenošću. I ne zaboravimo da treba da budemo savršeni u skladu sa Njegovim karakterom. Njegovo merilo karaktera treba da postane naše merilo. Da, sam Njegov karakter treba da postane naš. Mi ne treba da imamo karakter koji će biti kao Njegov; nego sam Njegov karakter treba da postane naš. Jedino je to hrišćansko savršenstvo.

Da treba da imamo takav karakter rečeno je u tri biblijska teksta. Prvi se nalazi u prvom poglavlju Efescima poslanice, počevši od trećeg stiha, da bismo u četvrtom stihu shvatili o čemu se radi:

„Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima; jer nas je u njemu izabrao pre stvaranja sveta [zapazimo da je On nas izabrao; to je bio Njegov cilj pre stvaranja sveta, da izabere vas i mene i da nas dovede do ovog časa. Prema tome, treba to da shvatimo] - da budemo sveti i bez krivice pred njim u ljubavi.“ (Čarnić-eng. prevod)

Samo je to imao na umu za nas. To je sve za šta nas je stvorio. To je razlog što postojimo. A onda ovome dodajemo još nešto: Kada je tako, zašto ne bismo to prihvatili? Zašto ne bismo ostvarili cilj zbog koga postojimo i bili sveti i bez krivice (bez mane – SSP, neporočni – Čarnić) pred Njim u ljubavi?

Sledeći tekst imamo u Kološanima 1,19-22: „Jer je bila Očeva volja da u Njemu prebiva sva punina i da, stvorivši mir Njegovom krvlju na krstu, preko Njega pomiri sve sa sobom, bilo na zemlji ili na nebu. I vas, koji ste nekad bili otuđeni i neprijateljski nastrojeni u svojim pomislima, zbog svojih zlih dela, sada je smrću pomirio u telu Njegovog mesa (u njegovom ljudskom telu), da vas pred sebe postavi (predstavi, prikaže) svete, bez mane (bez krivice) i besprekorne.“ (kombinacija prevoda SSP-Čarnić-Karadžić-KJV)

Prvo, On nas je stvorio sa tom svrhom. Zbog greha smo bili potpuno isključeni iz te svrhe, cela svrha je bila osujećena, ali On je pretrpeo krst. Bogu je bilo ugodno da to učini i Hristu je bilo ugodno da to učini, da bi se Njegov prvobitni cilj mogao ostvariti. Činjenica je da

nas je pomirio svojim krstom, da bi se u nama mogao ostvariti ovaj prvobitni cilj – cilj koji je imao od postanka sveta, da budemo sveti i bez krivice pred Njim u ljubavi. Hristova krv, pomirenje koje je zahvaljujući Isusu Hristu doneseno svetu, tu je zato da bi nas On mogao prikazati (predstaviti) svetima – da bi mogao da ostvari upravo ono što je imao na umu pre postanka sveta – da vas i mene predstavi „pred sebe ... svete, bez mane (bez krivice) i besprekorne.“

Put do hrišćanskog savršenstva je put krsta. Drugog puta nema. Za vas i za mene nema drugog puta. Put koji nam donosi hrišćansko savršenstvo, jedini put, bio je put krsta. On je prošao tim putem i doneo ga, i jedini način da vi i ja dobijemo savršenstvo jeste preko krsta. On se sam pobrinuo da to ostvari. Mi u tom ostvarenju nemamo nikakvu ulogu.

A sada zapazite (Efescima 4,7-13) šta je u tome stvarno ostvareno i kako je potpuno zadovoljio našu potrebu.

„A svakome od nas data je blagodat po meri Hristovoga dara“ (Efescima 4,7 – Čarnić). Razmislite! U našem dosadašnjem proučavanju, šta je učinio Hristov dar? On je doneo „mir Njegovom krvlju na krstu“ (Kološanima 1,20 – Čarnić), i pomirio je sve sa Bogom. On je odlučio da nas „pred sebe postavi svete, bez mane i besprekorne“ (22. stih – SSP). U ovome je mera Hristovog dara. I ona je ostvarila cilj za sve do sada, tako što je otvorila put za sve. I svakome od nas je, upravo u ovom trenutku, data blagodat, u skladu sa istom tom merom. Dakle, ono što nam je krst doneo i stavio na dohvat ruke, to nam Božja blagodat daje i ostvaruje u nama.

Nastavimo da čitamo i videćete da je to sve tako, sve do spominjanja samog savršenstva: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. Zato kaže: ‘Pope se na visinu i zarobi roblje, dade darove ljudima.’ A reč ‘pope se’ šta drugo znači, nego da je sišao u donje delove zemlje? Taj što je sišao, to je isti onaj koji se i popeo više svih nebesa - da sve ispuni. I on je sam dao jedne za apostole, a druge za proroke, jedne za evanđeliste, a druge za pastire i učitelje“ (Efescima 4,7-11 – Čarnić). Sa kojim ciljem? „Radi usavršavanja svetih“ (12. stih – KJV). Braćo, ako su svi ovi darovi dati sa tom svrhom, šta radimo

ako se ne suočimo sa ovom činjenicom i ne težimo za tim darovima i ne molimo za njih i ne primamo darove koji ostvaruju ovaj cilj? Šta mi to onda radimo?

„Radi usavršavanja svetih, za izgradnju Hristova tela; DOK“ – darovi su dati s nekim ciljem. Doneseni su nam sa svrhom, određenom, jasnom svrhom, DOK se ta svrha ne ostvari. Oni su dati „radi usavršavanja svetih“, dok „svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“ (13. stih)

Prema tome, jedini cilj je savršenstvo. Božje merilo je jedino merilo. „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ Mi to savršenstvo ne možemo meriti niti bismo ga mogli dostići, čak i kad bi nam bilo dato da to učinimo. Ono je svrha našeg stvaranja. A kada je greh taj cilj poremetio, On je krvlju svog krsta svima omogućio njegovo ostvarenje i, darovima Svetog Duha, učinio sigurnim (izvesnim) za svakog vernika.

Zato ponovo pitam: Zašto se ne bismo neprestano suočavali sa hrišćanskim savršenstvom i od sebe prihvatili ništa drugo, osim toga?

Tekst u Juda 24 je direktno povezan s ovim što smo čitali: „A onome koji može da vas sačuva od spoticanja (pada – SSP) i da vas postavi neporočne u klicanju pred svoju slavu, jedinom Bogu spasitelju našem posredstvom (kroz – SSP) Isusa Hrista Gospoda našega, slava, veličanstvo, sila i vlast pre svakog vremena i sad i u sve vekove.“ (Čarnić)

On nas je izabrao pre postanka sveta „da budemo sveti i pravedni (neporočni – Čarnić; bez mane – SSP) pred Njim u ljubavi“ (Efescima 1,4). Krstom je to omogućio svakoj duši, čak i kada smo mi, zbog greha, izgubili svaku moguću priliku da to ostvarimo. A krstom je kupio pravo „da vas pred sebe postavi svete, bez krivice i besprekorne.“ Pravo da to učini pripada samo Njemu. Vi i ja to ne bismo mogli učiniti, čak ni kad bi nam bilo dato da to učinimo, ali pravo da to učinimo ne pripada nama. Kad smo ga izgubili, ništa osim golgotškog krsta ga nije moglo vratiti. A niko nije mogao da plati tu cenu Golgote, osim Onoga koji ju je platio. Prema tome, samo je On, koji je platio ovu cenu, i mogao da je plati. I zbog toga, a s obzirom na golgotški krst, to pravo pripada samo

Njemu. I niko, ko nije doslovno poneo drveni golgotaški krst, ne može nikada imati nikakvo pravo da se prihvati zadatka da to ostvari. Samo je On pretrpeo krst. Samo Njemu pripada ovaj zadatak. I ovde dolaze reči: On „može ...“ On „može ... da vas postavi bez krivice pred slavom svojom“ (Juda 24 – eng. prevod). On, koji može da pretrpi krst, može i da ostvari sve što je taj krst omogućio. Zato „može ... da vas postavi bez krivice pred slavom svojom u radosti“. Kada? To je pravo pitanje: Kada?

[Glasovi: „Sada.“]

Tačno! On je „isti juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić). On to može sada, kao što je mogao tada, i kao što će uvek moći.

Ali, imajte uvek na umu da, samo putem krsta, to može biti za vas i mene, upravo sada ili uvek. Razmotrimo Božju reč, kako bismo to videli. Pročitajte Rimljanima 5,21 i onda prođite kroz šesto poglavlje, jer se i ono bavi tom temom. Poslednja dva stiha u petom poglavlju Rimljanima poslanice glase ovako: „A Zakon je dodat da se umnože prestupi. Ali, gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.“ (Čarnić-SSP)

Poređenje ili, bolje rečeno, kontrast – jer ovde se radi o poređenju koje se svodi na kontrast – „kao što“ i „tako i.“ „Kao što je greh vladao.“ Vi znate kako je greh vladao. Svako ovde zna kako je greh vladao. Neki možda znaju kako još uvek vlada. Kada je greh vladao, njegova je vlast bila apsolutna, tako da je bilo lakše činiti zlo, nego ono što je ispravno. Čeznuli smo da činimo ono što je ispravno, ali „ne činim dobro, koje hoću, nego činim zlo, koje neću“ (Rimljanima 7,19 – SSP). To je vladavina greha. Zato, kada je vladao greh, bilo je lakše činiti zlo, nego ono što je ispravno.

„Tako da i blagodat vlada kroz pravednost“ (Rimljanima 5,21 – KJV). Kada blagodat vlada, onda je lakše činiti ono što je ispravno, nego ono što je zlo. To je poređenje. Zapazite: Kao što je vladao greh, tako vlada blagodat. Kada je vladao greh, vladao je nasuprot blagodati. On je potiskivao svu silu blagodati koju je Bog dao, ali kada se slomi moć greha i kada zavlada blagodat, tada blagodat vlada nasuprot greha i potiskuje svu silu greha. Dakle, kao što je doslovno tačno da je pod vladavinom

blagodati lakše činiti ono što je ispravno, nego činiti zlo, isto je tako tačno da je pod vladavinom greha lakše činiti zlo, nego ono što je ispravno.

Prema tome, put je jasan, zar ne? Krenimo tim putem! „... da bi, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i blagodat vladala pomoću pravednosti koja vodi u večni život kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda. Šta ćemo dakle reći? Hoćemo li ostati u grehu da bi se blagodat umnožila?“ (Čarnić-SSP-eng. prevod)

[Glasovi: „Bože sačuvaj!“]

Kažete: „Bože sačuvaj!“ U pravu ste. Bog je zabranio da činimo greh da bi se blagodat umnožila i vi se slažete s tim. Da li to onda Bog postavlja zabranu da se više uopšte ne greši? Podržavate li to? Podržavate li Božju zabranu da se pod vladavinom blagodati čini ikakav greh?

[Glasovi: „Da.“]

Zar On onda ne želi da vi i ja budemo sprečeni da grešimo? A kada znamo da On to želi, onda to sa pouzdanjem možemo da očekujemo. Ako ne očekujemo, to se nikad neće ni dogoditi.

Dakle, prvi stih u šestom poglavlju Rimljanima poslanice pokazuje da Bog želi da mi budemo sprečeni da grešimo, zar ne?

Šta kaže drugi stih? „Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti?“ (Čarnić). Da, kako ćemo i dalje u njemu živeti? Šta ovaj stih želi da kaže? Da ne nastavljamo više da živimo u grehu. Pošto smo mrtvi, sledi sahrana. Pogrebni (sahranjeni) smo s Njim krštenjem u smrt i vaskrsnuti da hodimo (živimo) u novom životu. „Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom da se obesnaži (uništi – Sinod SPC) grešno telo, da više ne robujemo (služimo) grehu“ (Rimljanima 6,6 – SSP-Čarnić). Pred nas je postavljen put, a to je put krsta.

Zapazite sada ovde tri stvari: Ovo znamo: naš stari čovek je raspet sa Hristom. S kojim razlogom? „Da se uništi grešno telo.“ A zašto to? „Da više ne služimo grehu.“ Dokle god grešno telo ne bude uništeno, služićemo grehu. A dokle god stari čovek ne bude razapet, ni grešno telo nije uništeno. Zbog toga, da bismo se sačuvali da ne grešimo, moramo da idemo putem raspeća i uništenja.

Prema tome, jedino pitanje za svakoga od nas je: Da li bih radije da budem razapet i uništen ili da grešim? Ako ste jednom zauvek rešili

da biste ovog trenutka radije bili razapeti i uništeni nego da grešite, onda više nikad nećete grešiti. „... raspeti sa Hristom da se uništi grešno telo, da više ne robujemo grehu.“ Dakle, oslobođenje od služenja grehu moguće je samo raspećem i uništenjem. Da li birate greh ili raspeće i uništenje? Da li ćete izabrati uništenje i tako izbeći greh? Ili ćete izabrati greh, ali i uništenje? To je pitanje. Nema alternative. Onaj koji misli da zaobiđe uništenje tj. da ga izbegne, biće uništen. A onaj koji bira uništenje, izbeći će uništenje.

Prema tome, put uništenja Hristovim krstom jeste put spasenja. Isus Hristos je pristao da bude uništen na krstu, da bi vama i meni doneo spasenje. Božjeg Sina je koštalo uništenja na krstu, da bi vama i meni doneo spasenje. Hoćemo li menjati uništenje za spasenje? Hoćete li? Spasenje nikad neće nedostajati onome ko u svakom trenutku svog života drži u svojoj ruci, kao večnu ponudu, da zameni uništenje za spasenje. (Marko 8,35)

Ali, upravo tu počinju teškoće. Uništenje nije prijatno; ono ne pada lako starom čoveku. Po prirodnom izboru, nije lako biti uništen, ali za onoga ko uništava, lako je. Lako je kada je to učinjeno i lako je zauvek nastaviti sa tim, kada je to učinjeno.

Kada treba to da uradimo? Kada to On želi da nas pokaže (predstavi) bez mane pred svojom slavom? Sada. A jedini put je put uništenja. Sada je vreme da se izabere uništenje. Sada je vreme da se predate u nepovrat uništenju. Ali, ako se povlačim, ako ustuknem pred uništenjem, pred čime sam onda ustuknuo? Pred spasenjem. Jer „naš stari čovek je raspet sa Hristom da se uništi grešno telo, da više ne robujemo grehu.“

Zato, ako se dogodi nešto što me izlaže pritisku koji liči na uništenje, to je u redu; jer je uništenje ono što sam izabrao, da ne bih služio grehu. Takvo predanje unosi radost u hrišćanski život, trajni mir i zadovoljstvo što sam sačuvan da ne grešim, a to je vredno sveg uništenja kome vi i ja možemo biti izloženi. Ono je vredno toga. Prema tome, ne radi se o nekom teškom izboru. To je najlepší izbor koji je ikada ponuđen čoveku.

Raspeće i uništenje, da bi zatim prestali da služimo grehu – to je put hrišćanskog savršenstva. Zašto? „Jer ko je umro - oprostio se greha“ (Rimljanima 6,7 – Čarnić). Hvala Gospodu što se onaj, koji je

umro, oslobodio greha. Zato je najvažnije pitanje u mom ili vašem životu: Jesam li mrtav? I ako nisam, pa se dogodi nešto što izazove smrt, jedina posledica toga je oslobođenje od greha, a tu cenu вреди platiti.

Pogledajte i sledeći stih: „Ako smo pak umrli s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s njim“ (Čarnić). Prvi stih izražava nameru da ćemo biti oslobođeni od greha. Šesti stih kaže da od sada više ne služimo grehu. Sedmi kaže da je onaj ko je mrtav, oslobođen greha. A osmi: ako smo umrli s Hristom, mi ćemo i živeti s Njim. A gde On živi – u pravednosti ili u grehu?

[Glasovi: „U pravednosti.“]

Odlično! Onda je jasno da prvi, drugi, šest, sedmi i osmi stih u šestom poglavlju Poslanice Rimljanima – svi oni svedoče da treba da budemo sačuvani da ne grešimo.

A šta reći za deveti stih? „Znajući da Hristos, vaskrsnut iz mrtvih, više ne umire - smrt više nema vlast nad njim“ (SSP). Zbog čega je smrt uopšte ovladala Njime? Zbog greha – ne svojih sopstvenih, već naših, jer „Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za (radi) nas“ (Čarnić). Tada smrt više nije imala vlast nad Njim. On je zauvek pobedio greh i sve njegove posledice. Šta onda ovaj stih govori vama i meni? Mi smo vaskrsnuti s Njim. „Što je, naime, umro - umro je grehu jednom za svagda, a što živi - Bogu živi“ (10. stih – Čarnić). Dakle, i deveti i deseti stih takođe kazuju da ćemo biti sačuvani da ne grešimo.

Jedanaesti stih. „Tako i vi sebe smatrajte mrtvima grehu, a živima Bogu u Hristu Isusu. Neka, dakle, greh ne vlada u vašem smrtnom telu pa da se pokoravate njegovim požudama“ (SSP). I tako On ponovo želi da nam kaže da ne grešimo.

„Ne dajte svoje udove grehu za oruđe nepravednosti; nego, dajte sebe Bogu kao oživeli iz mrtvih i svoje udove dajte Bogu za oruđe pravednosti. Jer, greh neće imati vlast nad vama, pošto niste pod Zakonom, nego pod blagodaću“ (stihovi 13 i 14 – SSP-Čarnić). Vladavina blagodat uzdiže dušu iznad greha, drži je na tom mestu, vlada nasuprot sile greha i izbavlja dušu da ne greši.

„Šta dakle? Hoćemo li grešiti kad nismo pod zakonom nego pod blagodaću? Bože sačuvaj!“ (15. stih). I tako se u šestom poglavlju Ri-

mljanima poslanice, od prvog do četrnaestog stiha stalno govori i ponavlja o izbavljenju od greha i grešenja. To je predivno. Ali, ima još nešto što sledi. „Nastavimo do savršenstva.“ (Jevrejima 6,1 – KJV)

Slušajte: „Zar ne znate da ste sluge onoga kome se pokoravate, onoga kome se kao sluge predajete da mu budete pokorni - bilo greha, što vodi u smrt, bilo poslušnosti, što vodi u pravednost?“ (stih 16 – SSP). Oslobođeni od sile greha, kome ste se pokorili? Bogu. Onda ste Njegove sluge, oslobođeni za službu pravednosti. Bog ne želi da nam život bude prazan time što nas sprečava da grešimo. Njegova je namera da aktivno, razumno služimo i da posledica bude jedino pravednost. Predivna je stvar da budemo oslobođeni od greha i čuvani da više ne grešimo. A još jedna predivna stvar je to što smo pozvani da budemo sluge pravednosti, kako bi i naša služba bila služba pravednosti.

Neka svaka duša zato kaže: „Hvala Bogu što, iako ste bili sluge greha, od srca ste poslušali primer nauke, kome ste predani; pošto ste oslobođeni greha, postali ste sluge pravednosti“ (stihovi 17 i 18 – Čarnić-SSP). Zahvalite za to Bogu! On kaže da ste to postali i kad to On kaže, onda je tako! Zahvalite Mu za to! Zahvalite Mu za to što ste izbavljeni od greha i zahvalite Gospodu što ste sluge pravednosti. On vas je učinio takvima, jer On to kaže!

Ali, ni to još nije sve. „Ljudskim jezikom govorim zbog slabosti vašeg tela. Kao što ste svoje udove davali da služe nečistoti i sve većem bezakonju, tako sada dajte svoje udove da služe pravednosti, što vodi posvećenju. Kad ste bili sluge greha, bili ste slobodni od pravednosti“ (stihovi 19 i 20 – SSP). Gospod se ovde poziva na vaše i moje iskustvo. „Kad ste bili sluge greha, bili ste slobodni od pravednosti.“ Vi znate da je to istina. Uzmite sada dopunu ovome: „I kakav ste plod tada donosili? Ono čega se sada stidite, jer je konačni ishod toga smrt! Ali, sada kad ste oslobođeni greha i kad ste postali Božje sluge, plod koji donosite vodi posvećenju, a konačni ishod toga je večni život.“ (stihovi 21 i 22)

Mi nismo robovi grehu, slobodni od pravednosti, već smo sluge pravednosti oslobođeni od greha. Dok sam razmišljao o tome i dok mi je Gospod hranio dušu svim ovim, s vremena na vreme bih se se-

tio jedne Miltonove rečenice, gde on govori o pesmama anđela kao tonovima „odavno izvedenih umilnih melodija.“ Ovo šesto poglavlje Rimljanima poslanice je jedna od odavno izvedenih umilnih melodija.

Ono počinje sa oslobođenjem od greha; to je nešto veličanstveno. Zatim nastavlja sa oslobođenjem od grešenja; to je isto velika stvar. Nakon toga se govori o slugama pravednosti. I to je velika stvar. Iza toga sledi svetost, a to je svakako velika stvar. I nakon svega toga, kraj, večni život, što je stvarno veličanstveno. Zar to nije onda Gospodnja odavno izvedena umilna melodija? O, primite je, bavite se njom, prepoznajte ove svete zvuke i dozvolite da vam prožimaju dušu dan i noć. To je nešto što čini dobro duši.

I to je put ka hrišćanskom savršenstvu. To je put raspeća, put ka uništenju grešnog tela, slobodi od grešenja, službi pravednosti, svetosti, savršenstvu u Isusu Hristu kroz Duha Svetog, ka večnom životu.

Pogledajmo ponovo tekst koji govori da su darovi predviđeni za usavršavanje svetih, „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i pozna(va) nju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“ To je uzor. Put kojim je Hristos išao u ovom svetu greha, u grešnom telu – vašem i mojem, opterećen gresima sveta, taj put kojim je išao u savršenstvu i do savršenstva, jeste put koji je stavljen i pred nas.

On se rodio od Duha Svetoga. Drugim rečima, Isus Hristos se nanovo rodio¹. Prvorođeni od Boga je došao sa neba na zemlju, rodivši se ponovo. Ali, sve u Hristovom delu je bilo suprotno od našeg: On, koji je bezgrešan, učinjen je grehom, da bismo mi u Njemu bili učinjeni Božjom pravednošću. On, Živi, Knez i Začetnik života, umro je da bismo mi mogli da živimo. On, čiji su izlasci od početka, od večnih vremena, prvorođeni od Boga, ponovo se rodio, da bismo se i mi mogli ponovo roditi.

Da se Isus Hristos nikad nije ponovo rodio, da li bismo vi i ja mogli da se ikada ponovo rodimo? Ne. Ali, On se ponovo rodio, iz sveta pravednosti u svet greha, da bismo se mi mogli ponovo roditi, iz sveta greha u svet pravednosti. On se ponovo rodio i učinjen je učesnikom u

---

¹ *Born again* – nanovo, ponovo, iznova rođen, rođen odozgo (videti Jovan 3,3); (fig) osoba obraćena do lične vere u Isusa Hrista – *prim. izdavača*

ljudskoj prirodi, da bismo se mi ponovo rodili i tako bili učinjeni učenicima u božanskoj prirodi. On se ponovo rodio za zemlju, za greh i za čoveka, da bismo se mi mogli ponovo roditi za nebo, za pravедnost i za Boga.

Brat Kovert (Covert) kaže da nas baš to čini braćom. Nema sumnje da nas to čini braćom. I On se ne stidi nazvati nas braćom (vidi Jevrejima 2,11).

A onda se ponovo rodio, Svetim Duhom, jer je pisano i rečeno je Mariji: „Duh Sveti doći će na tebe i sila Svevišnjega oseniće te; zato će se to sveto dete zvati Sin Božji.“ (Luka 1,35 – Čarnić)

Isus, rođen od Duha Svetoga, napredovao je „u mudrosti i rastu“ (Luka 2,52) do punine života i karaktera na ovome svetu, tako da je mogao reći Bogu: „Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim“ (Jovan 17,4). Božji plan i Božji um su u Njemu dostigli savršenstvo.

Isus, ponovno rođen Svetim Duhom, rođen od tela i krvi, kao i mi, začetnik našeg spasenja, učinjen je „savršenim kroz stradanje“ (Jevrejima 2,10 – SSP). „Iako je bio Sin, naučio se poslušnosti iz onoga što je pretrpeo. I pošto je bio učinjen savršenim, postao je izvor večnog spasenja svima koji su Mu poslušni (koji Ga poslušashe – Karadžić)“ (Jevrejima 5,8.9 – SSP). I tako je Isus u ljudskom telu išao do savršenstva, kroz stradanje, jer i mi u ovom svetu stradanja moramo da dostignemo savršenstvo u ljudskom telu.

I dok je sve vreme napredovao (rastao), bio je sve vreme savršen. Vidite li to? U ovome mnogi pogrešno shvataju čitavu ideju hrišćanskog savršenstva. Oni misle da je jedina mera krajnji cilj ili konačnost². To jeste u Božjem planu, ali se taj krajnji cilj ne ostvaruje na samom početku. Pogledajte ponovo četvrto poglavlje Poslanice Efescima. To je predlog, upućen vama i meni, kako bismo mogli dostići ovo savršen-

---

2 *Ultimate* (eng) – *krajnje, konačno savršenstvo, najbolje uopšte*.

Savršeno bi značilo krajnje, konačno, *najbolje u tom trenutku napredovanja* (da nešto ili neko ne može bolje u tom trenutku), a *krajnje, konačno* bi značilo *krajnje i konačno savršenstvo uopšte (zrelost), posle kojeg više nema napredovanja*, (tj. da od toga uopšte nije moguće bolje, da je napredak dostigao krajnju, najvišu tačku) – *prim. izdavača*

stvo, „do pune mere Hristovoga rasta.“ Čitam trinaesti stih; povežite ga sada sa stihovima 14-16: „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta. Da ne budemo više nejak (mala deca – Karadžić) koje ljulja i nosi svaki vetar nauke koja ljudskom prevarom i lukavstvom dovodi do zabludnog lukavstva. Nego držeći se istine mi treba u ljubavi da uzrastemo u svemu - do Onoga koji je glava, Hristos.“

Ovo se u vama i u meni ostvaruje rasteњem; ali tamo gde nema života, ne može biti ni rasteњa. To je rasteње u Božjem pozna(va)nju, rasteње u Božjoj mudrosti, rasteње u Božjem karakteru, rasteње u Bogu. Zato sve ovo može biti jedino posredstvom Božjeg života. A ovaj život je usađen u čoveka prilikom novorođenja. On je ponovo rođen, rođen od Svetog Duha i Božji život je usađen u njega, da bi u Njemu mogli da „uzrastemo“ – u čemu? – „u svemu.“

Vi se sećate: „Carstvo je nebesko kao čovek koji poseja dobro seme u polju svom“ (Matej 13,24 – Karadžić). A „seme je reč Božija“ (Luka 8,11). Seme je posejano. Čovek zna da ono raste noću i danju, ali ne zna kako. Ali kakvo je to seme? Ono je savršeno, jer ga je stvorio Bog. Ono brzo pušta klicu. A šta možemo reći za tu klicu?

[Vernišтво: „I ona je savršena.“]

Stvarno?

[Glasovi: „Da.“]

Ali, ona nije klas. Ona nije uspravna i snažna stabljika. Ona je samo klica, koja izviruje iz tla. Ali kakva je ona? Zar nije savršena?

[Vernišтво: „Da.“]

Ona je u fazama svoga napredovanja u svim tim trenucima savršena, kao što će biti i na kraju svog puta, kad dostigne zrelost. Zar ne vidite to? Neka više ne bude tog pogrešnog shvatanja. Odbacite ga!

Kada se ova klica pojavi iz tla, sagnite se i pogledajte je. To je nešto čemu se treba diviti. Ona je predivna, zato što je savršena. To je vlat koja na zemlji ne može da bude savršenija, ali to je samo jedna vretenasta stvar, koja jedva proviruje iz tla. To je sve što se nje tiče, ali je savršena. Savršena je, zato što ju je Bog stvorio. Bog je jedini koji je imao bilo kakve veze sa tim. Zar to ne vidite? Ona je u potpunosti dobra.

Tako i vi i ja ponovo rođeni od tog dobrog semena Božje reči – rođeni Božjom rečju i Svetim Duhom, rođeni od savršenog semena – i kada to seme proklija, raste i počinje da se pojavljuje među ljudima, oni vide Hristove osobine. A kakav je On? Savršen. Kakav je onda hrišćanin?

[Verništvo: „Savršen.“]

Ako budemo ponovo rođeni silom Isusa Hrista, i sam Bog bude upravljao ovim delom, kakvo će onda biti ono što će se pojaviti? Biće savršeno. I to je u tom trenutku hrišćansko savršenstvo. U tom trenutku vas Isus Hristos izvodi pred svoj presto svete, bez mane i bez krivice.

Ova klica raste i diže se iznad tla, a ubrzo izbija druga vlat. Sada ih je dve i svaka je jednako lepa. Pojavljuje se i treća. Sada je to stabljika koja i dalje raste. Ona sada predstavlja sasvim drugu sliku, u odnosu na onu koju je predstavljala u početku. Jeste to druga slika svakako, ali ne savršenija od one prethodne. Ona je bliža konačnom (krajnjem, ultimativnom) savršenstvu, bliža ostvarenju Božje (konačne) namere. Ali, onakva kakva sada stoji, iako je bliža konačnom savršenstvu, nije savršenija nego što je bila u trenutku kad je nikla iz tla.

S vremenom izrasta do pune visine. Oblikuje se glava. Pojavljuje se cvet na njoj. I zbog toga je svakako lepša. Konačno se pojavljuje pun klas, savršen (zreo – *prim. izdavača*); i zrna žita, a svako od njih je savršeno (zrelo). Delo, Božje delo, jeste završeno. Ono je usavršeno (zrelo, na krajnjem stepenu savršenstva – *prim. izdavača*). Ono je dostiglo (krajnje) savršenstvo (tj. zrelost), u skladu s onim što je Bogu bilo na umu kada ga je započeo.

To je hrišćansko savršenstvo. Do njega dolazi rasteanjem. Ali, rast je moguć jedino zahvaljujući Božjem životu. Pošto je Božji život izvor, ono može da raste samo u skladu sa Božjim poretkom. Samo On može da oblikuje rast. Samo On zna uzor savršenstva. A Hristos je taj uzor. Bog savršeno zna uzor i On može učiniti da rastemo u savršenstvu, u skladu s tim uzorom, jer je ista sila, isti život, u ovom rasteanju, kao što je bio u rasteanju izvornog uzora, Isusa Hrista.

I kao što je Isus počeo, od svog rođenja, kao malo dete u ljudskom telu, i rastao i završio delo koje Mu je Bog poverio da obavi, tako ćemo i vi i ja, ponovo rođeni, u Njemu rastući u svemu, ubrzo doći do dana

kada ćemo, kao i On, reći u pravednosti: „Ja Tebe proslavim na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim.“ Jer je zapisano: „Nego u dane glasa sedmog anđela kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božja“ (Otkrivenje 10,7). Mi smo u tim danima. Nama je predata ova tajna, da je objavimo svetu. Ona treba da bude završena za svet i treba da bude završena u onima koji je imaju.

Ali, šta je ta tajna Božja? „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,27). „Bog se javi u telu“ (1. Timotiju 3,16). Dakle, u ove dane treba da se svrši ova tajna u „sto četrdeset četiri hiljade.“ Božje delo u ljudskom telu – Bog koji se javlja u ljudskom telu, u vama i meni – treba da bude završeno. Mi treba da budemo usavršeni (zreli) u Isusu Hristu. Duhom Svetim treba da uzrastemo u savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.

Zar to nije vredno imati? Zar Božiji put nije dobar put do savršenstva? Zato „ostavivši početničku nauku o Hristu, pohitajmo ka savršenstvu; i nemojmo iznova postavljati temelj pokajanja od mrtvih dela, i vere u Boga, i nauke o krštavanjima, i o polaganju ruku, i o vaskrsenju mrtvih, i o sudu večnome“ (Jevrejima 6,2 – Sinod SPC). On nas je oslobodio od nesigurnog temelja, koji smo imali dok smo bili u grehu. Neka jedini temelj bude služba pravednosti za posvećenje, sa večnim životom na kraju.

U svakoj duši, koja će se suočiti se sa sudom i ostati prisutna pred sudom, predajući sebe raspeću i uništenju, to će biti ostvareno na Božji način i u kratkom periodu u kom je obećao da će nas dovesti do pravednosti. Prema tome, samo je Bog, Božja procena, Njegovo merilo, i Hristov uzor i Njegovo delo, uvek, u svemu, svuda i zauvek! Ne bojte se! Neka vam Hristos bude na početku, na kraju i sve vreme.

RH, 18. i 25. juli, 1. august 1899.

A. T. JONES
E. J. WAGGONER

ŽIVĚTI
VEROM

II DEO

1. SILA KOJA ODRŽAVA¹

E. J. WAGGONER

Sila koja je u stanju da spase, takođe je u stanju i da sačuva. Apostol govori o vernicima kao o onima „koje Božija sila, kroz veru, čuva za spasenje“ (1. Petrova 1,5 – SSP²). Vera koja ne polaže pravo na Božju silu u svakodnevnoj teskobi koju stvara [iskušenje da se učini] greh, nije spasonosna vera. Kad god padnemo u greh, to je zato što se tog trenutka naša vera odvojila od Gospoda i mi ne verujemo u Njega.

Jer, „ko god veruje da Isus jeste Hristos (Mesija – Čarnić), rođen je od Boga“ (1. Jovanova 5,1 – SSP). Ko god veruje. To nije stvar koja se postiže jednom zauvek, već je stalan/neprekidan proces, ako bismo samo bili postojani u verovanju. A dok verujemo, Božja sila [nas] čuva. Jer čitamo: „Znamo da niko ko je rođen od Boga, ne greši, nego ga čuva Onaj koji je rođen od Boga i zli ga ne dotiče“ (1. Jovanova 5,18 – SSP).

Blagoslovena je istina da je onaj koji veruje zaklonjen Gospodnjim rukama i zlo ga ne može dotaći. Tu je utočište, zaklon od oluje. O, kad bismo naučili da ostanemo u skloništu; jer dovoljno dobro znamo, zahvaljujući sopstvenom gorkom iskustvu, da nemamo silu da se sačuvamo – ni u jednom trenutku.

U svetu greha i zla, onaj koji veruje čuvan je od bezakonja koje ga okružuje, koje je čak u samom njegovom telu spremno da ga zaskoči. Kada su tri jevrejska zarobljenika bila bačena u vatrenu peć, vatra nije imala silu nad njihovim telima, „niti im se kosa na glavi opali, niti im se plašti šta promeniše, niti zadah od ognja prionu za njih“ (Danilo 3,27 – Daničić). Sa njima u peći je bio Onaj koji je rekao: „Ja ću biti s tobom“ i „kad pođeš (hodaš – KJV³) kroz oganj, nećeš izgoreti“ (Isaija 43,2 – Daničić).

On je taj koji se obavezao da čuva vernika usred proždiruće vatre greha. Mi to ne možemo izdržati sami; mi uvek padnemo, a vatrene strelice se zabadaju u dušu. Davidova molitva mora neprekidno biti i naša: „Učini mi (stvari u meni – KJV), Bože, čisto srce, i duh prav po-

1 Keeping (eng.) – (*pridev*) koja održava, čuva, nadzire – *prim. izdavača*

2 SSP – Savremeni srpski prevod

3 KJV – engleski prevod King Džejms

novi (duh postojan obnovi – KJV) u meni“ (Psalam 51,10 – Daničić). Hvala Bogu što, kada se naša vera ne drži čvrsto za Njega i kada shvatimo da nas je neprijatelj našao i dotakao, još uvek postoji obećanje koje prati naredbu: „Ne greši“. „Ako ko zgreši, imamo zastupnika kod Oca, Isusa Hrista, pravednika“ (1. Jovanova 2,1 – Čarnić). On nas ponovo odvezuje i oslobađa. Ali On nas oslobađa da bismo se, čvršćom verom, postojano držali za Njega. U gorčini greha, podučavamo se svojoj sopstvenoj slabosti i nedostojnosti, a u slatkoći Njegovog opraštanja, podučavamo se Njegovoj sili da spase.

Sadašnja istina, 3. maj 1894.

2. SVETLOST I ŽIVOT

E. J. WAGGONER

Jedno od obeležja svetlosti je da može neograničen broj puta da se umnožava, a da se uopšte ne umanji. Upaljena sveća može upaliti milion drugih sveća, a da njena sopstvena svetlost ipak bude jednako blistava. Sunce obezbeđuje svetlost i toplotu ovoj Zemlji i ima ih dovoljno za sve. Svaki pojedinac i sada ima jednako toliko koristi od sunca, koliko je bilo moguće da dobije bilo ko, kada je broj stanovnika na Zemlji bio samo upola toliki, koliki je sada. Sunce daje svu svoju snagu svakoj osobi, a ipak ima mnogo toplote i svetlosti, kao da nikoga nije opskrbilo (kao da nikome nije dalo – *prim. prev.*).

Isus Hristos je Sunce pravednosti i Svetlost sveta. Svetlost koju On daje je Njegov život. „U njemu beše život, i ovaj život beše svetlost ljudima“ (Jovan 1,4 – D. Stefanović). On kaže: „Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života“ (Jovan 8,12 – SSP). On daje svoj život za svet. Svi koji veruju u Njega primaju Njegov život i spasavaju se njime. Baš kao što se svetlost sveće ne umanjuje, iako su mnoge druge upaljene njome, tako se i Hristov život ne umanjuje, iako ga On daje mnogima. Svaki pojedinac može ga imati celog, u njegovoj punini.

Svetlost je zasijala u tami i tama nije mogla da je nadvlada. Njegova svetlost nije mogla da bude ugašena. Sotona nije mogao da uzme Njegovu svetlost, zato što nije mogao da Ga isprovocira da zgreši. Tako je On mogao da položi svoj život, a da ga još uvek ostane isto toliko. Njegov život trijumfuje nad smrću. To je beskrajan život. Zato je On u stanju da spase, do poslednjeg, one koji dolaze Bogu kroz Njega. Hristos će prebivati, u svojoj potpunosti, u svakome ko Ga bude pustio. Ovo je tajna jevanđelja.

Sadašnja istina, 6. oktobar 1892.

3. ISTINSKA VERA

A. T. JONES

Jednog dana je neki kapetan došao Isusu i rekao Mu: „Gospode, sluga moj leži uzet kod kuće i muči se strašno. I reče mu: ja ću doći i izlečiću ga. A kapetan odgovori i reče: Gospode, nisam dostojan da udeš pod moj krov; nego samo reci jednu reč, i *ozdraviće* moj sluga... A Isus čuvši zadivi se i reče onima koji su ga pratili: zaista vam kažem, ni u koga u Izrailju ne nađoh tolike *vere*“ (Matej 8,6-10 – Čarnić).

POSTOJI ono što Isus proglašava verom. Kada nađemo šta je to, našli smo veru. Znati šta je to, znači znati šta je vera. Ne može biti sumnje u vezi sa tim, jer je Hristos „Začetnik... *vere*“ (Jevrejima 12,2), a On kaže da je to što je kapetan pokazao bila „vera“; da, čak „tolika (velika – KJV) vera“.

GDE je, onda, u ovome vera? – Kapetan je želeo da se učini određena stvar. Želeo je da to učini Gospod. Međutim, kada je Gospod rekao: „ja ću doći“ i to učiniti, kapetan Ga je zadržao, govoreći: „*Samo reci reč*“ i biće učinjeno.

Šta je kapetan očekivao da će učiniti to delo? – „*Samo reč*.“ Na šta se on oslonio da će isceliti njegovog slugu? – „*Samo*“ na „*reč*“.

I Gospod Isus kaže da je to vera.

OVDE je bio jedan Rimljanin, prezren od Jevreja, izbegavan kao neznabožac i smatran mrskim od Boga, koji je svoj život proveo među neznabožackim uticajima, bez prednosti čitanja Biblije, a koji je, ipak, otkrio da, kada Gospod govori, u samoj se toj reči nalazi sila da učini ono što reč kaže, i koji se oslonio na tu reč, da će učiniti ono što je rekla.

A bilo je ljudi u Izraelu, koji su čitav svoj život bili u svakodnevnoj vezi sa Gospodnjom rečju, koji su se ponosili time što su „ljudi Knjige“ i razmetali se svojim poznavanjem Božje Reči; a ipak nisu naučili da je u reči sila, da ostvari ono što ta reč kaže.

SAV taj nedostatak Izraela je, takođe, nadvladao, kada im je ta sama reč, kojom su se hvalili, jasno govorila, i iznova pokazivala, da je takav sam karakter Božje Reči; a ta reč je bila čitana u njihovim sinagogama svake subote.

Ta reč im je čitavog života govorila: „*Kao što kiša i sneg padaju s neba, i ne vraćaju se tamo, nego natapaju zemlju i čine da ona rađa i pušta izdanke, kako bi dala seme sejaču i hleb onome koji će jesti, tako će biti i moja reč*, kad izađe iz mojih usta; ona se meni neće vratiti prazna, nego će izvršiti ono što je meni ugodno i napredovaće tamo gde sam je poslao“ (Isaija 55,10.11 – KJV).

Sama PRIRODA je neprestano pred njih iznosila pouku da zemlja, sama od sebe, ne može proizvesti ništa; vlažnost kiše i snega *s neba* je ono što je činilo da ona rađa i pušta izdanke i donosi rod.

A Gospod je rekao: „*Tako će biti i moja reč*“. Kao što zemlja od sebe ne može činiti ništa, tako ni vi od sebe ne možete činiti ništa. I kao što vlaga kiše i snega *s neba* čini da zemlja rađa i pušta izdanke i donosi rod, tako će i moja reč učiniti da vi radate rod pravednosti na Božju slavu. „Moja reč... ONA će izvršiti ono što je meni ugodno.“

MNOGO puta su Izraelci pročitali ovaj tekst. I godinu za godinom, čitali su Božju Reč i govorili: *Ja ću činiti ono što Reč kaže; ja ću izvršiti ono što je Njemu ugodno.*

A da bi bili sigurniji da će *oni* činiti tačno ono što je reč rekla, oni su tu reč rastavili na delove, a svaki deo je bio podeljen na mnogo sitnih pojedinosti. Onda su *sami* krenuli marljivo da izvršavaju, pažljivo i temeljno, svaki detalj reči, tako kako je navedeno.

ISTINA, nigde u svemu tome oni nisu pronašli nikakav mir, a još manje radost. Uz sve njihovo delovanje, nikada nisu postigli da stvari budu učinjene. Uvek bi uviđali da su daleko od toga da učine ono što reč govori – toliko daleko, da je očajnički vapaj Izraela bio da, „kada bi jedna osoba samo jedan dan mogla da drži čitav zakon, i da ne prekrši nijednu tačku – ne, kada bi jedna osoba mogla samo da drži tu jednu tačku zakona koja se tiče obaveznog poštovanja subote – onda bi nevolje Izraela bile završene i Mesija bi konačno došao“. Ipak, oni su i dalje robovali na žrvanjskom točku¹ – svojih sopstvenih besplodnih činjenja – sve od dela, a ništa od vere; sve od sebe samih, a ništa od

---

1 Enleski „treadmill round“: sprava prvobitno namenjena za klasično mlevenje žita, a kasnije korišćena kao ropska kazna, za kažnjavanje u zatvorima, na kojoj ljudi okreću točak stojeći sa spoljne strane točka koji ima kao stepenice, i onda oni koračaju kao da se penju, stepenik po stepenik bez predaha, i time vrte točak – *prim. izdavača*

Boga; sve od svog sopstvenog činjenja, koje zapravo uopšte nije ni bilo činjenje, a ništa od delovanja same reči, što je jedino stvarno delovanje Božje reči.

Kako je okrepljujuće bilo za Isusov duh, usred ovog pustinjskog otpada Izraela, da sretne čoveka, ko god on bio, koji je zaista pronašao Božju reč; koji je znao da, kada je reč bila izgovorena, sama ta reč će i izvršiti ono što je izgovoreno; i koji će se osloniti „samo na reč“. To je bila vera. To je otvorilo život za Božju silu. I kao posledica toga, u životu je bilo postignuto ono što je Bogu bilo ugodno.

„Moja reč... ONA [ne vi] će izvršiti ono što je meni ugodno“ (Isaija 55,11 – KJV). „Božja reč... *uspešno deluje* i u vama koji verujete“ (1. Solunjanima 2,13 – KJV). Osloniti se na nju, da čini u vama ono što je ugodno u Njegovim očima – to je vera. Gajiti ovu zavisnost od reči, znači gajiti veru.

Sadašnja istina, 12. januar 1899.

4. STVARALAČKA REČ

E. J. WAGGONER

Sila Božje reči se najviše ceni kada razmatramo delo stvaranja. U Psalmu 33,6-9 čitamo: „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova. Kao u gomilu sabra vodu morsku, i propasti metnu u spreme. Nek se boji Gospoda sva zemlja, i neka strepi pred Njim sve što živi po vasiljeni; Jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se.“

Iz ovoga se jasno vidi da je celokupna građa Zemlje, i sve što je na njoj, poteklo iz Božje reči. Mi ne možemo shvatiti silu Božanstva, ali možemo videti, iz onoga što je jasno objavljeno, da Gospodnja reč nije prazan vazduh, već stvarna supstanca. Kao da je svet postojao u reči, pre nego što je nastao u obliku u kome je sada. Kada je Božja reč bila izrečena, tada su se pokazali i Zemlja i nebo.

Kada Božja reč imenuje neku stvar, onda ta imenovana stvar biva uobličena. Šta god se opisuje rečju, postoji u toj reči. Dakle, nemoguće je da Bog laže, jer Njegova reč čini tu stvar takvom. Tako u Rimljanima 4,17 čitamo da Bog „zove ono što nije kao ono što jeste“ (Karadžić). To je nešto što može učiniti samo Bog. Tačno je da ljudi ponekad preuzmu tako nešto, ali njihova reč ne čini stvar takvom. Kada čovek govori o nekoj stvari koja nije, kao da jeste, postoji samo jedna reč koja se može upotrebiti da opiše njegovo delovanje. To je laž. Ali Bog ne može lagati, a ipak, On govori o onim stvarima koje nisu, kao da jesu. Na primer, Bog govori o stvari koja ne postoji. On je poziva po imenu, kao da je dobro poznata. U trenutku kada Njegova reč izađe, istog trenutka ta stvar nastaje.

Dobro razmotrite izjavu psalmiste: „On je rekao i bilo je (učinjeno)“ (Psalam 33,9). Ne da je On rekao a tek nakon toga da je to bilo ostvareno, kao što površno čitanje tekstova može nekog navesti da pomisli. Do te ideje se ne bi došlo, da prevodioci nisu umetnuli reč „učinjeno“ u kurzivu. Istina je da je to bilo učinjeno tada, ali Božja reč je bila ta koja je to učinila. Ta ideja bi se bolje prenela doslovnim prevođenjem tog odlomka, kao što imamo: „On je rekao, i bilo je“. Čim je

izgovorio, sve je postalo. Šta god Božja reč kaže, *jeste*, zato što Njegova reč sprovodi tu stvar.

Zato se u proroštvu o stvarima često govori kao da su već učinjene. On govori o onim stvarima koje nisu, kao da su već učinjene – ne kao što se ponekad kaže, zato što one postoje u Njegovoj nameri, nego zato što postoje u Njegovoj reči. One postoje u istoj meri, u kojoj je moguće da postoje, iako se još uvek ne pojavljuju pred ljudskim očima.

Iz tog razloga je Gospodnja reč snaga i uteha onima koji veruju u nju; jer je reč koja je zapisana u Svetom pismu (ili Bibliji), Božja reč, ista kao ona koja je stvorila nebo i Zemlju. „Sve Pismo je od Boga nadahnuto“ (2. Timotiju 3,16 – SSP). Odnosno, njega je „Bog udahnuo“. Setite se, „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih“ (Psalam 33,6 – Šarić). Božji dah, koji u sebi ima stvaralačku energiju, jeste ono što nam daje zapovesti i obećanja u Bibliji.

Ta stvaralačka reč je sila jevanđelja. Jer je jevanđelje Božja sila na spasenje svakome ko veruje; a Božja sila je otkrivena u stvarima koje su stvorene. Pogledajte Rimljanima 1,16.20. Sila otkupljenja je sila stvaranja, jer je otkupljenje stvaranje. Tako se psalmista molio: „Čisto srce stvori mi, Bože“ (Psalam 51,10 – Stvarnost & Duda-Fučak). Apostol Pavle kaže da, „Ako je, dakle, neko u Hristu, novo je stvorenje“ (2. Korinćanima 5,17 – SSP).

Kakvo se to novo stvaranje ostvaruje jevanđeljem? Radi se o pravednosti, jer nas isti apostol podstiče da se „obučete u novog čoveka, koji je stvoren po Bogu, u pravdi i u svetosti istine (istinskoj svetosti – KJV)“ (Efescima 4,24 – Bakotić). Pravednost podrazumeva dobra dela i, stoga, apostol kaže da „smo njegovo [Božije] delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog napred pripremio da u njima živimo“ (Efescima 2,10 – D. Stefanović).

Gospodnja reč je pravična. On izgovara pravednost. Dakle, baš kao što je progovorio praznini i nastala je Zemlja, tako On govori duši, koja oskudeva u pravednosti, i ako se ta reč primi, pravednost te reči jeste na tom čoveku. „Jer su svi zgrešili i uskraćeni su za Božju slavu; opravdavaju se besplatno Njegovom blagodaću, kroz otkupljenje koje

je u Hristu Isusu, koga je Bog postavio da bude izmirenje, u Njegovoj krvi, kroz veru, da objavi svoju pravednost za oprostjenje prošlih greha, kroz Božje strpljenje“ (Rimljanima 3,23-25 – KJV). Objaviti znači govoriti; dakle, kada Bog objavljuje svoju pravednost u Hristu, za oprostjenje greha, pravednost se učitava *u* i *na* tog čoveka, da bi zauzela mesto njegovih greha, koji se uklanjaju. I to nije jednostavno neka pasivna pravednost, koja se na taj način proglašava na čoveku, već stvarna, aktivna pravednost, jer je Božja reč živa, i Božja pravednost je stvarna i aktivna.

Ovo je, ukratko, ono što povest o stvaranju znači onima koji u nju veruju. Sotona bi voleo da ljudi misle da je to samo pesma (kao da pesma ne bi mogla da bude istinita) ili samo fikcija, osmišljena da zabavi ljude. To su sredstva kojima se on služi u ovim danima, da potkopa jevanđelje. Ako čovek jednom olako pogleda na stvaranje, sila jevanđelja je za njega oslabljena. Sotona se čak zadovoljava time da ljudi otkupljenje nazivaju većim delom, nego što je stvaranje, jer time oni ni najmanje ne veličaju delo otkupljenja, već ga potcenjuju. Otkupljenje i stvaranje su isto delo i otkupljenje se veliča samo kada/ako se u velikoj meri poštuje/vrednuje i stvaranje. Nekima će se desiti da, pošto je to tako, da ako slavi otkupljenje, takođe mora da slavi i stvaranje. To je istina, ali o tome ćemo govoriti neki drugi put.

Sadašnja istina, 20. oktobar 1892.

5. SLABOST I SILA¹

E. J. WAGGONER

Šta je slabije, krhkije i bespomoćnije od male vlati trave? Pa ipak, da li ste ikada zapazili čudesnu silu koju ona pokazuje?

Pogledajte taj podignuti grumen zemlje – tvrdu, tešku, neprobojnu gomilu suve gline. Šta je pomera sa njenog puta tako polako, a ipak, tako sigurno? Nije u pitanju životinja niti, čak, insekt – samo mala vlat mlade trave! Grumen zemlje je mnogo puta teži od trave, a ipak se čini da ga ona podiže sa krajnjom lakoćom. *Vi* ne biste mogli da učinite da majušni koren trave pokaže takvu silu. Mogli biste ne znam kako pažljivo da položite grumen na nju, ali bi ona tom velikom težinom bila zgnječena. Ovo čudo, onda, mora biti postignuto nekom silom koja nije u čoveku i koja nije u samoj travi. Biblija kaže da je sila i život Božje reči ono što čini da trava raste; jer, „reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu... i bi tako“ (1. Mojsijeva 1,11 – Daničić).

Pogledajte mali žir. Koliko je bespomoćan, koliko bezvredan! Ali pogledajte ponovo. Nevidljivi život, čudesna sila razbija tvrdu ljusku i gura male korenčiće nadole i male grane nagore, koji rastu i rastu, uklanjajući smetnje, penjući se preko prepreka i razbijajući nadvoje čvrste stene.

Šta je taj nevidljivi život? Šta je ta čudesna sila? Život i sila Božje reči; jer, „reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako“ (1. Mojsijeva 1,11).

Iako su to dve od najslabijih i najbespomoćnijih stvari koje postoje, ipak, kakva čuda snage postaju trava i žir kada se njihova slabost ujedini sa silom Božje reči. Na isti način posmatramo i čoveka. Slab? Da, slab kao trava i isto tako bespomoćan. „Dani su čovečiji kao trava“ (Psalam 103,15 – Daničić) „i svaka slava čovečija kao cvet travni“ (1. Petrova 1,24 – Karadžić). Njegov je život, „izmaglica koja se načas pojavi, a onda iščezne“ (Jakov 4,14 – SSP). Bespomoćan, krajnje bespomoćan u sebi samom, nesposoban da se brine za sebe ni jednog

---

1 Power (eng.) – sila, snaga, moć, jačina, vlast... – *prim. izdavača*

jedinog trenutka, nesposoban da se odupre najmanjem iskušenju, nesposoban da učini i jedno dobro delo.

Međutim, pogledajte ponovo. Nevidljiva sila je preuzela kontrolu nad njim i novi život je udahnut u njega, i, gle, on je „pokorio carstva, učinio pravednost, dobio obećanja, zatvorio usta lavovima, ugasio vatrenu stihiju, izbegao oštricu mača, u nemoći postao jak, postao hrabar u borbi, nagnao u bekstvo vojske stranaca“ (Jevrejima 11,33.34 – KJV). U onome u čemu je bio slab, sada je silan/snažan, tamo gde bi nekada drhtao i poklekao, sada stoji nepomičan kao kuća izgrađena na čvrstoj steni.

Šta je ova nevidljiva sila? Šta je ovaj novi život? To su život i sila Božje reči, ujedinjene sa čovekovom slabošću. To su život i sila samog Boga, jer Bog ide sa svojom rečju, „*čineći u vama* što je ugodno pred Njime“ (Jevrejima 13,21 – Karadžić). „Jer je *Bog* što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno“ (Filibljanima 2,13 – Karadžić).

Sam čovek, bez Reči u njemu, jeste kao kuća koja je izgrađena na pesku. Nema ničega što će ga držati kada dođu poplave i dunu vetrovi. Potpuno je nemoguće da on izdrži oluju, jer nema snagu u sebi.

Ali Bog je spreman da prihvati i najbesspomoćnijeg čoveka koji je ikada živeo, ako se on bude potčinio kao trava i žir, da deluje kroz njega na najčudesniji način svojom moćnom rečju. On to *voli* da čini. On je „*izabrao* ono što je pred svetom ludo - da time posrami mudre, i što je slabo pred svetom, to je Bog izabrao - da posrami jako, i što se u svetu smatra neplemenitim i prezrenim Bog je izabrao, i ono što se smatra za ništa - da uništi ono što važi kao nešto, *da se ne pohvali nijedno telo pred Bogom*“ (1. Korinćanima 1,27-29 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić).

On kaže: „Svaki, dakle, koji sluša ove reči moje i izvršuje ih, uporediću ga sa čovekom mudrim koji sazida kuću svoju na kamenu (steni – SSP)“ (Matej 7,24 – Sinod SPC). Zato, onaj koji prima Božju reč u svoje srce, i izvršava je, gradi na nepomičnoj steni. Ali sam Isus je u reči i On je Reč (pogledajte Jovan 1. i Jovan 6. poglavlje), zato ponizno primanje Reči dovodi Isusa u srce, da deluje. Dakle, čovekovo delo je da se potčini i primi, a Isus, živa Reč, obezbeđuje silu i čini sve ovo delo kroz čoveka, ako Mu on dozvoli.

Nije dovoljno da se čovek sjedini sa drugim čovekom koji je sjedinen s Hristom. Svaki čovek, sam za sebe, mora doći Hristu – Reći, kao živoj steni, i graditi na njoj. Tada *on* postaje živa stena, pošto ima udeo u životu živog Temelja. On i Temelj rastu zajedno, dok on ne bude deo Temelja, a Temelj deo njega. Da li je, onda, ikakvo čudo to što on ima snagu i može da stoji nepomičan kroz sve oluje i bure života?

Zato, kada pogledamo travu i shvatimo svoju slabost i svoju bespomoćnost, nemojmo se obeshrabriti, već sa zahvalnošću podignimo svoje oči ka nebu i slavimo onog Moćnog/Silnog koji uzima najslabijeg i najbepomoćnijeg od svojih stvorenja i svojom rečju ga ojačava „svakom snagom po sili slave Njegove“ (Kološanima 1,11 – Karadžić).

Sadašnja istina, 12. oktobar 1893.

6. POBEĐIVANJE¹ U HRISTU

E. J. WAGGONER

Na jednom mestu, Isus je svojim učenicima rekao: „U svetu ćete imati nevolju; ali se hrabro držite, jer ja sam nadvladao svet“ (Jovan 16,33 – KJV).

Zašto bi nas ova činjenica navela da se hrabro držimo? Zašto bismo se mi radovali jer je neko drugi nadvladao/pobedio svet, kada ga i mi sami moramo nadvladati? Velika istina koja daje odgovor na ovo pitanje jeste da mi nismo pobednici sami od sebe, već smo pobednici u Hristu.

Apostol piše Korinćanima: „Ali, hvala Bogu, koji nas uvek čini pobednicima (daje pobedu – Čarnić) u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi“ (2. Korinćanima 2,14 – SSP). Kako se to postiže da uvek pobeđujemo u Hristu? Jednostavno tako što je Hristos odneo pobedu nad svim, a u Njemu je ta pobjeda naša.

Hristos je bio iskušan u svemu kao mi, a ipak je bio bez greha. On se suočio i nadvladao svaku prepreku koja može biti postavljena pred čovečanstvo, u borbi za budući život. I kad god se neka od ovih stvari – „svet, telo i đavo“, suoči sa Njim, suočava se sa Onim koji ju je nadvladao. Pobjeda je već izvojevana. I, stoga, u Hristu imamo pobjedu; jer, kada smo u Njemu, iskušenja napadaju Njega, a ne nas. Kada sakrijemo svoju slabost u Njegovoj snazi/sili, sama Njegova snaga će se boriti u bici. On je stekao pobjedu, a poraženi neprijatelj se nikada ne može oporaviti od svog poraza, da bi se nadao pobjedi nad Njim.

Šta, dakle, moramo učiniti da bismo nadvladali? I zašto smo tako često nadvladani? Očigledan odgovor je da ne možemo da nadvladamo izvan Hrista. Ono što treba da uradimo je da *uzmemo pobjedu koja je već izvojevana*, pobjedu koju je On već stekao. On je nadvladao za nas, da bi mogao da daruje svoju pobjedu nama. A mi uzimamo pobjedu verom, jer upravo verom Hristos dolazi u naša srca.

To je ono na šta misli apostol Jovan, kada kaže: „A ovo je pobjeda [koja je] pobedila (nadvladala – KJV) svet: naša vera“ (1. Jovanova 5,4

---

1 Overcoming (eng.) – nadvladavanje, pobeđivanje – *prim. izdavača*

– SSP). Verom dovodimo Hrista u svoja srca i živote (Efescima 3,17). A kada je Hristos tamo, On je tamo u svojstvu Pobjednika nad svim sa čim se treba suočiti i što treba nadvladati u hrišćanskom ratovanju.

Tako se pokazuje slavna istina da je pobjeda nad svakim iskušenjem i teškoćom *već naša*, u Hristu. Stoga, ne treba da izlazimo u sukob klonulog srca, već sa punim pouzdanjem, znajući da poraz nikako ne može biti ishod, koliko god se opasnim neprijatelj mogao činiti. Bitka je već izvojevana i Isus Hristos nam pruža pobjedu. Mi jednostavno treba da je uzmemo i kažemo: „Hvala Bogu koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić).

Sadašnja istina, 26. oktobar 1893.

7. PREBIVAJUĆA REČ

E. J. WAGGONER

U šesnaestom stihu trećeg poglavlja poslanice Kološanima pojavljuje se ovo uputstvo: „Neka Hristova reč obilno prebiva u vama u svakoj mudrosti“ (KJV). Ovaj tekst, kada se ispravno razume, rešava problem hrišćanskog življenja. Hajde da, stoga, izdvojimo nekoliko trenutaka, da bismo videli koliko toga on obuhvata.

Da postoji sila u Božjoj Reči, daleko iznad one u bilo kojoj drugoj knjizi – ne može se sumnjati. Gospod, kroz proroka Jeremiju, ukorava lažne proroke, koji govore svoje sopstvene reči, umesto Božjih reči, i kaže: „Šta će pleva sa pšenicom? Govori Gospod. Nije li reč moja kao oganj, govori Gospod, i kao malj koji razbija kamen?“ (Jeremija 23,28.29 – Daničić). A isti prorok ovako pripoveda svoje iskustvo, kada su mu se podsmevali zbog Gospodnje reči: „I rekoh: Neću Ga više pominjati, niti ću više govoriti u ime Njegovo; ali bi u srcu mom kao oganj razgoreo, zatvoren u kostima mojim, i umorih se zadržavajući ga, i ne mogoh više“ (Jeremija 20,9 – Daničić).

Reč, skrivena u srcu, štiti protiv greha. „U srce svoje zatvorio sam reč Tvoju, da Ti ne grešim“ (Psalam 119,11 – Daničić). A o pravedniku čitamo da je razlog zašto se njegova stopala ne spotiču taj što „zakon je Boga njegovog njemu u srcu“ (Psalam 37,31 – Daničić). David takođe kaže: „Što se tiče ljudskih dela, rečju Tvojih usana čuvam se od puteva uništitelja“ (Psalam 17,4 – KJV). Isus je, isto tako, u poznatoj molitvi za svoje učenike, rekao: „Posveti ih istinom svojom. Reč je tvoja istina“ (Jovan 17,17 – Bakotić).

Gospodnja reč je seme čijim posredstvom se grešnik ponovo rađa. Čitamo o „Ocu svetlosti“, da nas „on po svojoj volji rodi rečju istine, da budemo kao prvine stvorenja njegovih“ (Jakov 1,18 – Bakotić). A apostol Petar kaže: „Pošto ste poslušnošću istini očistili svoje duše za nelicemerno bratoljublje, iz sveg srca volite jedan drugoga. Jer, vi niste ponovo rođeni iz raspadljivog semena, nego iz neraspadljivog - živom i postojanom Božijom rečju (Božjom rečju, koja živi i ostaje zauvek – KJV)“ (1. Petrova 1,22.23 – SSP). Tako učimo da, dok su oni koji su

Hristovi, rođeni od Duha, Božja reč je seme iz kojeg se oni razvijaju u nova stvorenja u Hristu. Reč, dakle, ima silu da da život. Ona sama je „živa“ i moćna; i psalmista se moli da bude oživljen, učinjen živim, po reči, i onda kaže: „Ovo je moja uteha u nevolji; jer me Tvoja reč oživljava“ (Psalam 119,25.50 – KJV).

To je veoma jasno izjavio sam Isus u Jovanu 6,63: „Duh je ono što oživljava, a telo ništa ne koristi. Reči koje sam vam ja govorio, duh su i život su“ (SSP). Ovo pokazuje da sila Božjeg duha prebiva u Božjoj reči.

Sa spoznajom da je Božja reč seme posredstvom kojeg se ljudi rađaju u novi život, i da sakrivanje reči u srcu čuva čoveka od greha, lako možemo razumeti 1. Jovanovu 3,9: „Ko god je rođen od Boga, ne čini greh jer Božije seme živi u njemu; on ne može da greši jer je rođen od Boga“ (SSP). Kako jednostavno! U reči postoji ta božanska energija koja može da promeni um i načini novog čoveka, „koji je stvoren po Bogu, u pravdi i u svetosti istine (istinskoj svetosti – KJV)“ (Efescima 4,24 – Bakotić). Naravno da reč ovo može da učini samo za one koji je primaju u jednostavnoj veri. Međutim, reč ne gubi ništa od svoje sile. Ako duša, koja je na taj način ponovo rođena, zadrži tu svetu, moćnu reč, posredstvom koje je rođena, ona će je i dalje održavati kao novo stvorenje. Reč je jednako moćna da sačuva, kao i da stvori.

Isus, naš veliki Primer, dao nam je ilustraciju ovoga. Kada Ga je đavo kušao u svemu, Njegov jedini odgovor uvek je bio: „Pisano je“, praćen tekstem iz Pisma koji se tačno odnosio na taj slučaj. Hrišćanin koji bi da se održi, mora činiti istu stvar. Nema drugog načina. Ovo je ilustracija Davidovih reči: „Rečju Tvojih usana čuvam se od puteva uništitelja“ (Psalam 17,4 – KJV).

To je ono o čemu čitamo u Otkrivenju 12,11, gde, govoreći o zbacivanju „tužitelja (opadača – Karadžić) naše braće“ (D. Stefanović), glas s neba kaže: „I oni ga pobeđiše (nadvladaše – KJV) Jagnjetovom krvlju i rečju svoga svedočanstva“ (Čarnić). To ne podrazumeva, kao što neki površno pretpostavljaju, reč njihovog svedočanstva na bogoslužbenim sastancima, već reč svedočanstva u kojoj je psalmista našao tako veliko zadovoljstvo. Oni su nadvladali/pobedili sotonu krvlju Jagnjeta i Božjom rečju.

Međutim, to ne može biti učinjeno drugačije nego posredstvom onih u kojima Božja reč prebiva. Duh se daje da dozove istinu u sećanje u vreme iskušenja; a ono što neko ne nauči, ne može toga ni da se seti. Ali, ako sakrije reč u svoje srce, u času iskušenja Duh će ga podsetiti baš na onaj odlomak koji će osujetiti kušača.

Svaki hrišćanin može svedočiti o sili reči u takvim vremenima. Kada je sklon tome da čestita sebi na nekom stvarnom ili umišljenom vrhunskom dostignuću, kakav snažan ukor su reči: „Jer, ko ti daje prednost? Šta imaš, a da nisi dobio? Pa ako si dobio, zašto se hvališ kao da nisi dobio?“ (1. Korinćanima 4,7 – SSP). Ili, kada se neprijatne i ogorčene misli u njemu bore za kontrolu, kakva sila, koja će ugušiti (umiriti) te uskomešane osećaje, leži u rečima: „Ljubav dugo trpi, dobra je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvali, ne nadima se, ne čini što ne treba, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu“ (1. Korinćanima 13,4.5 – D. Stefanović). Kada je izazvan gotovo preko granica izdržljivosti, kako blaga primedba: „Gospodnji sluga ne treba da se svađa, nego da prema svima bude blag“ (2. Timotiju 2,24 – SSP), pomaže čoveku da bude smiren. Dodajte tome mnoga „skupocena i najveća obećanja“ (2. Petrova 1,4 – Čarnić) koja donose pobedu svakoj duši koja ih prigrabi verom. Hiljade starih hrišćana mogu posvedočiti o čudesnoj sili koja počiva u nekoliko jednostavnih reči Pisma.

Odakle dolazi ta sila? Odgovor se nalazi u Hristovim rečima: „Reči koje sam vam ja govorio, duh su i život su“ (Jovan 6,63 – SSP). Kakav su one duh? Apostol Petar, govoreći o prorocima, kaže da je u njima bio Hristov duh. Dakle, kao što smo ranije rekli, sila Duha prebiva u reči. Da, sam Hristos prebiva u reči, jer je On Reč.

Ko može razumeti tajnu nadahnuća? – Onaj koji može razumeti tajnu utelovljenja, jer su i jedno i drugo isto. „Reč je postala telo (učinjena telom – KJV)“ (Jovan 1,14 – SSP). Mi ne možemo razumeti kako bi Hristos mogao biti sva punina Božanstva, a u isto vreme biti u obličju sluge, podložan svim slabostima smrtnog tela. Niti možemo razumeti kako je Biblija mogla da bude napisana od strane pogrešivih smrtnika, pokazujući osobenosti svakoga, a da ipak bude čista, neiskvarena Božja reč. Ali svakako je tačno da sila koja je bila u Reči koja

je učinjena telom, jeste sila koja se nalazi u reči koju su apostoli i proroci napisali za nas.

Sada možemo da počnemo više da cenimo silu koja počiva u reči. „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih“ (Psalam 33,6 – Šarić). Hristos, posredstvom koga su stvoreni svetovi, održava ih „svojom silnom rečju“ (Jevrejima 1,3 – Čarnić). Sila koja stanuje u rečima otkrivenja, jeste sila koja je rečju mogla da pozove svetove u postojanje i može da ih čuva na za njih određenim mestima. Svakako, onda, vredi da odvojmo neko vreme, da proučavamo tu reč i razmišljamo o njoj.

Tako čineći dovodimo samog Hrista u svoja srca. U petnaestom poglavlju Jovanovog Jevanđelja, Gospod nas podstiče da ostanemo u Njemu i da Mu dozvolimo da On ostane u nama; i onda, nekoliko stihova kasnije, On govori o našem ostajanju u Njemu i ostajanju Njegove reči u nama (Jovan 15,4.7). Svojom rečju Hristos zaista ostaje u srcu; jer Pavle kaže da će Hristos prebivati u srcu verom (Efescima 3,17); a „vera dolazi slušanjem, a slušanje rečju Božjom“ (Rimljanima 10,17 – KJV).

Mnogi ljudi zaista čeznu da Hristos dođe i prebiva u njihovim srcima i umišljaju da je razlog zašto On to ne čini taj što oni nisu dovoljno dobri, i uzalud počinju da pokušavaju da postanu dovoljno dobri, kako bi ih On udostojio da se u njih useli. **Zaboravljaju da Hristos ulazi u srce, ne zato što je ono slobodno od greha, već da bi ga oslobodio od greha;** i moguće je da nikada nisu shvatili da je Hristos u reči i da će On prebivati u onom koji je bude učinio stalnim saputnikom i koji se bude predao njenom uticaju. Onaj koji je sakrio reč u svoje srce, koji razmišlja o njoj dan i noć i koji veruje u nju jednostavnom detinjom verom – u srcu takvog čoveka Hristos verom prebiva i on će iskusiti Njegovu moćnu, stvaralačku silu.

Zar u ovoj pomisli nema nečeg nadahnjujućeg? Kada dođemo Bogu u tajnoj molitvi i Duh nas podseti na neko dragoceno obećanje ili potreban prekora, zar nije ohrabrujuće znati da, pošto ih prihvatimo, Hristos dolazi u srce istom silom koja je stvorila svetove ni iz čega? Zar to ne ukrašava reč novim dostojanstvom? Nije ni čudo što David

nikada nije mogao da se umori od zvonkog odavanja hvale reči. Neka ta pomisao da je Bog u reči bude nov podsticaj svima da dobiju na vremenu i snazi za svoj posao, odvajajući od njega više vremena da se nahrane na izvoru božanske snage.

Znaci vremena, 14. jul 1890.

8. VERA I DAH¹

E. J. WAGGONER

„Pravednik će živeti verom (od vere – Čarnić)“ (Rimljanima 1,17 – KJV). To znači da će čitav njegov život biti vera, kao što je apostol Pavle rekao: „Život koji ja sada živim u telu, živim verom Božjeg Sina, koji me je voleo i dao sebe za mene“ (Galatima 2,20 – KJV). Stoga, vera nije neka stvar trenutka; čovek koji veruje u nešto danas, a sutradan sumnja u to, nema veru. Vera je neprekidna; ona je večni temelj. Svi ljudi žive dišući. Oni ne mogu da žive dišući jedan dan, a prestajući da dišu sledećeg dana. Čim prestanu da dišu, oni prestaju da žive. Isto je i sa verom; kada vera prestane, prestaje i pravedan život. Onaj koji praktikuje veru onoliko često i onoliko dugo, koliko diše, biće pravedan dokle god živi.

Sadašnja istina, 22. mart 1894.

---

¹ Breath (eng.) – dah, disanje – *prim. izdavača*

9. SADAŠNJE SPASENJE

E. J. WAGGONER

Pošto Bog živi u večnosti, tako da je svaki trenutak sadašnjost za Njega, onda su sva Njegova obećanja i blagoslovi za ljude u sadašnjem vremenu. Za Njega ne može biti budućnosti niti prošlosti. To čini da je On „sadašnja pomoć u nevolji“ (Psalam 46,1 – KJV), jer mi možemo živeti samo u sadašnjosti. Ne možemo živeti neki trenutak u budućnosti. Mi očekujemo stvari u budućnosti i nadamo se stvarima koje će doći, ali sadašnjost je sve što ikada možemo imati, jer kada dođu stvari kojima se nadamo, one će biti sadašnjost. Zaista, stvari kojima imamo razloga da se nadamo u budućnosti, biće samo nastavak stvari koje imamo sada. Sve je u Hristu, a Njegovo obećanje je: „I evo, ja sam s vama svakog dana, sve do kraja sveta“ (Matej 28,20 – SSP).

Apostol Pavle je blagoslovio Boga zato što je On nas „blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Hristu“ (Efescima 1,3 – Bakotić). Božja obećanja za budućnost moraju za nas biti sadašnja stvarnost, da bismo primili bilo kakvu korist od njih. „Jer koliko je obećanja Božijih, u Njemu su da, i u Njemu su amin, Bogu na slavu kroz nas“ (2. Korinćanima 1,20 – Sinod SPC). Kroz ta „prevelika i dragocena obećanja“ mi smo „učinjeni učesnicima Božanske prirode“ (2. Petrova 1,4 – KJV). Slave sveta koji će doći biće samo otkrivanje onoga što imamo sada, u ličnom prisustvu Gospoda Isusa Hrista unutar nas. Jedina nada slave je Hristos u nama.

„Isus Hristos je isti i juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – SSP). Božja reč „živi i večno ostaje“ (1. Petrova 1,23 – Bakotić). Mi ne moramo da se bavimo mrtvom rečju koja je toliko davno izgovorena, da u njoj više nema sile, već rečju koja ima isti život, kao da je upravo izgovorena. Ona je zaista od koristi za nas samo kada je primamo kao da je izgovorena direktno i lično nama. „Što ste Božiju reč, kad ste je primili pošto ste je od nas čuli, prihvatili ne kao ljudsku reč, nego onakvu kakva ona zaista jeste: kao Božiju reč, koja deluje u vama koji verujete“ (1. Solunjanima 2,13 – SSP). „Celo je Pismo od Boga nadahnuto i korisno“ (2. Timotiju 3,16 – Bakotić). Ono je u celini u sadašnjosti.

Zbog ovoga nikada ne možemo prerasti Pismo. Ne postoji ni jedan jedini tekst u Bibliji koji je zastareo. Ni hrišćanin sa najdužim iskustvom ne može reći da je prerastao (prevazišao) Reč Božju, tako da više nema potrebu za njom. Nema ničeg u Svetim spisima što bi se moglo ostaviti po strani. Tekst koji dovodi čoveka Spasitelju jeste tekst koji je uvek potreban, da bi ga tamo i zadržao, i to bez obzira što je njegov um proširen i njegov duhovni vid u velikoj meri ojačan; a razlog je taj što Božja reč ima beskrajnu dubinu, tako da, kako se um hrišćanina širi, reč mu znači više nego što je to bio slučaj u početku. Svemir izgleda mnogo veći astronomu, nego čoveku koji nikada nije gledao kroz teleskop. Mi gledamo zvezde golim okom i one nam izgledaju veoma udaljene. Onda ih pogledamo kroz moćan teleskop i, iako kroz njega možemo videti mnogo dalje, udaljenost zvezda se čini mnogo veća, nego što nam je izgledala sa našim ograničenim vidom. Dakle, što više se neko upoznaje sa Božjom rečju, to ona postaje veća. Božja obećanja, koja su izgledala toliko prevelika kada su nam se prvi put javila, postaju mnogo veća, što ih više razmatramo i primenjujemo.

Božja reč je svetlo koje sija na tamnom mestu (2. Petrova 1,19). Ona je otkrivanje Hrista, koji je Svetlost sveta, stoga je ona svetiljka (Psalam 119,105; Priče 6,23). Svi smo čuli za mladog mornara koji je bio zadužen za kormilo, sa uputstvom da drži pramac broda pravo prema određenoj zvezdi koja mu je pokazana, i koji je, za nekoliko sati, pozvao kapetana i rekao da želi da se upravlja prema drugoj zvezdi, pošto je prošao pored prve koja mu je bila data. U čemu je bio problem? On je okrenuo brod i otplovio od zvezde. Tako je sa onima koji kažu da su prerasli određene delove iz Biblije. Problem je što su tome okrenuli leđa.

Šta je jevanđelje? „Ono je Božija sila za (na – Čarnić) spasenje svakome ko veruje“ (Rimljanima 1,16 – SSP). Ono je sadašnja sila primenjena na spasenje onoga koji ima veru sada[šnjju]. Od čega Božja sila spasava ljude? Isus je Božja sila i o Njemu je rečeno: „Ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasti narod svoj od grehova njihovih“ (Matej 1,21 – Čarnić). „Istinita je reč i dostojna da je svi prime: Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike“ (1. Timotiju 1,15 – Čarnić). Jevanđe-

lje je Božja sila da spase ljude od greha. Ali to je sadašnja sila, jer je greh uvek sadašnjost. Njena sila se primenjuje samo dok čovek veruje. „Pravednik će živeti verom“ (Rimljanima 1,17 – KJV). U trenutku kada čovek prestane da veruje, tada je on grešnik, upravo isti kao da nikada i nije verovao. Jučerašnja vera neće odgovarati za danas, ništa više nego će što jučerašnje disanje održati čoveka živim danas.

Gospodnja poruka crkvi u danima koji će neposredno prethoditi Njegovom dolasku jeste: „Govoriš: bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba, a ne znaš da si bedan i kukavan i siromašan i slep i go“ (Otkrivenje 3,17 – Čarnić). Ko je taj koji je prerastao ovaj tekst? Niko. Blagoslov dolazi onom koji priznaje istinu Gospodnje optužbe; jer će njemu Gospod doći, da zadovolji sve njegove potrebe. Čovek koji kaže: „Bože, smiluj se meni, grešniku!“ (Luka 18,13 – SSP), jeste onaj koji odlazi kući opravdan.

I jedino dok čovek nastavlja da izgovara tu molitvu, on biva opravdan. „Jer svaki koji se sam uzdiže biće ponižen, a koji se sam ponizuje biće uzdignut“ (Luka 18,14 – Bakotić). Apostol kaže: „Istinita je reč i dostojna da je svi prime: Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike od kojih sam prvi ja“ (1. Timotiju 1,15 – Čarnić). Zapazite da on ne kaže: „Od kojih sam ja bio prvi“, već „od kojih *sam prvi ja*“. I kada je priznao da je prvi od grešnika, u njemu, kao prvom, pokazala se Božja milost i dugo trpljenje.

Neki se pitaju da li hrišćanin treba da peva ove stihove Veslijeve blagoslovene pesme:

„Pravedno i sveto ime je Tvoje,
A nepravda je moja mati,
Rđavo i grešno srce je moje;
Ti si pun istine i blagodati“

Čovek koji misli da je prerastao te stihove u žalosnom je stanju, jer isključuje sebe od izvora pravednosti. „Nema nikog dobrog, osim jednog, to jest, Boga“ (Matej 19,17 – KJV). Stoga, kakva god pravednost se ikada pokazala u bilo kojoj duši, to mora biti samo pravednost Boga.

Samo duša koja priznaje svoju sopstvenu grešnost uhvatiće se za Božju pravednost, koja dolazi posredstvom Hristove vere. Samo poslušnošću jednog, mnogi bivaju učinjeni pravednima (Rimljanima 5,19). A taj jedan je Hristos.

„A On je očišćenje za naše grehe; i ne samo za naše, nego i za grehe celog sveta“ (1. Jovanova 2,2 – KJV). Hrišćanin sa četrdesetogodišnjim iskustvom ima istu toliku potrebu za pravednošću koja dolazi kroz Hrista, kao i grešnik koji sada prvi put dolazi Gospodu. Tako ponovo čitamo: „Ako hodamo u svetlosti, kao što je on u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Isusa, njegovog Sina, čisti nas od svakog greha“ (1. Jovanova 1,7.8 – SSP). Najviše što bilo ko može reći je da je Hristos bez greha i da je Hristos dao sebe za nas. On je od Boga „za nas učinjen premudrošću, pravednošću, posvećenjem i otkupljenjem“ (1. Korinćanima 1,30 – KJV). Međutim, zapazite da je čišćenje sadašnji proces. Mi možda znamo da nas Hristova krv jeste očistila od greha u neko vreme u prošlosti, ali to nam neće doneti nikakvo dobro. Taj život je potreban stalno, da bi čišćenje moglo da se odvija stalno. Mi se „spasavamo Njegovim životom“ (Rimljanima 5,10 – KJV). Jer je Hristos naš život (Kološanima 3,4).

Dakle, „svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u telu došao, od Boga je; a svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga“ (1. Jovanova 4,2.3 – Karadžić). Zapazite ponovo to sadašnje vreme. Nije dovoljno priznati da Isus Hristos jeste došao u telu; to nikome neće doneti spasenje. Mi moramo priznati, iz nesumnjive spoznaje, da Isus upravo sada dolazi u telu, i tada smo od Boga. Hristos je došao u telu pre 1800 godina, upravo sa ciljem da pokaže tu mogućnost. To što je učinio jednom, u stanju je da učini ponovo. Onaj koji poriče mogućnost Njegovog dolaska u ljudskom telu sada, time poriče mogućnost da je On ikada i došao u telu.

Dakle, na nama je da, sa poniznošću uma, priznamo da smo grešnici; da u nama nema dobra. Ako to ne učinimo, onda u nama nema istine; ali ako to učinimo, onda će Hristos, koji je došao na svet sa izričitim ciljem da spase grešnike, doći i useliti se u nas, i tada će istina zaista biti u nama. Tada će se savršenost pokazati usred nesavršenosti.

Potpunost će biti usred slabosti. Jer smo „potpuni u Njemu“ (Kološanima 2,10 – KJV). On je sve stvari stvorio svojom silnom rečju i stoga može uzeti ljude koji su ništa, i učiniti ih „na hvalu slave Njegove blagodati“ (Efescima 1,6 – KJV). „Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava vavek. Amin“ (Rimljanima 11,36 – Karadžić).

Sadašnja istina, 18. maj 1893.

10. HRIŠĆANSKI ŽIVOT

E. J. WAGGONER

Neko kaže: „Mali dečak ili devojčica u školi gleda u ono što je napisano u radnoj svesci i oponaša to, pokušavajući da svaki sledeći red napiše bolje. To je hrišćanski život, i to je sve što on predstavlja.“

Ni u kom slučaju nije tako. Kada bi to bilo sve, ne bi bilo nikakve nade ni za koga; jer je model Isus Hristos, u kome prebiva „sva punina božanstva telesno“ (Kološanima 2,9 – D. Stefanović) i nijedno ljudsko biće nikada ne bi moglo uspešno da kopira taj život. „Jer moje misli nisu vaše misli, ni putevi vaši moji putevi, govori Gospod. Koliko je nebo iznad zemlje, toliko su moji putevi iznad vaših, misli moje iznad vaših misli“ (Isaija 55,8.9 – Bakotić). Onaj koji bi kopirao Hristov život, kao što učenik prepisuje svoju lekciju, i koji bi to učinio uspešno, mora imati silu koja je jednaka sili Boga.

Ako je dečak čiju ruku učitelj drži i vodi u prepisivanju iskorišćen kao slika hrišćanskog života, to bi bilo za korak bliže istini; ali čak ni to ne bi bila istina. To je mehanički proces. Dečak može voljno predati svoju ruku učitelju, kako bi ona bila vođena, ali to, nakon svega, nije njegovo sopstveno pisanje. Bog ne koristi ljude kao neživa oruđa kojima treba upravljati, iako ljudi treba da se predaju Njemu kao oruđa pravедnosti.

Hrišćanski život je jednostavno Hristov život. Ako bi učitelj, koji zadaje ono što će učenik prepisivati, mogao sve svoje veštine i silu da stavi u tog dečaka, tako da ono što on piše neće biti samo oponašanje učiteljeve verzije, već učiteljev sopstveni rukopis, a u isto vreme slobodan čin tog dečaka, imali bismo sliku hrišćanskog života. „Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno“ (Filibljanima 2,12.13 – Karadžić). „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene“ (Galatima 2,20 – Karadžić). „Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je on hodio“ (1. Jovanova 2,6 – Karadžić). A kako je to On hodio? Hristos je sam rekao: „Otac, koji stoji (prebiva – Bakotić) u

meni On tvori dela“ (Jovan 14,10 – Karadžić). Hristos nam zadaje ono što ćemo prepisivati, ali umesto da stoji uzdržan i posmatra nas kako pokušavamo da Ga oponašamo, On rado dolazi u naša srca, postajući jedno sa nama, tako da je Njegov život naš život i Njegovo delo je naše. To je život – hrišćanski život.

Sadašnja istina, 9. mart 1893.

11. OČAJNIČKI ZLI

E. J. WAGGONER

Vrlo je verovatno da bismo bili uvređeni i zapanjeni ako bi nam neko od naših prijatelja rekao da smo očajnički zle osobe ili ako bi nas neko predstavio kao takve u javnosti. Znamo neke ljude koji su zli – možda neke koje smatramo očajnički zlim; i čitali smo o takvim ličnostima u istoriji i u kriminalnim izveštajima koji pune stupce novina; i ne bismo želeli da budemo svrstani među njih. Mi pripadamo „uglednoj“ klasi ljudi – onoj klasi koja nije baš tako dobra kako bi mogla biti, ali koja ne čini ništa mnogo loše. Sigurno bi bila teška kleveta ukazati na nas kao na očajnički zle.

Da li bi bila? Hajde da malo pogledamo ovu temu. Gospod je rekao nešto u vezi sa tim pitanjem, a On ne kleveće ljude, već svakome govori konkretnu istinu. Okrenimo se knjizi Jeremije i čitajmo: „Srce je obmanjivo iznad svih stvari i očajnički zlo“ (Jeremija 17,9 – KJV). Čije je to srce? Ah, u toj izjavi nisu naznačene nikakve posebne osobe; njena primena je uopštena; odnosi se na vaše i moje srce. Takođe, ne kaže da srce može da postane obmanjivo i očajnički zlo, već da *jeste* takvo. Nema načina da se to zaobiđe; Gospod kaže da su naša srca obmanjiva iznad svih stvari i očajnički zla. Bez obzira na naš ugled i položaj u društvu, ako ljudsko srce vlada unutar nas, mi smo očajnički zli. A to je samo zato što su naša srca tako obmanjiva, da ne shvatamo tu činjenicu. Da, tamo je ubistvo; tamo je preljuba, tamo je krađa, tamo je bogohuljenje, tamo je smrtonosan zločin koji nas je zapanjio kada smo o njemu čitali u novinama i koji je poslao čoveka na vešala; tamo je sve za šta su bezakonici krivi i što je u suprotnosti sa deset zapovesti. Gospod tako kaže; jer On kaže: „Telesni um je neprijateljstvo protiv Boga, jer nije potčinjen Božjem zakonu niti zaista može biti“ (Rimljanima 8,7 – KJV).

Kolikom delu Božjeg zakona se telesni um ne pokorava? Može li on da se pokori delu zakona, a da se ne pokori ostatku? Svakako to ne bi mogao. Srce mora ili da se pokori zakonu u njegovoj celini ili se ne pokorava; a telesno srce se, kako tekst izjavljuje, „ne pokorava

Božjem zakonu“. Ova telesna priroda je priroda koju dobijamo rođenjem i tu prirodu nužno zadržavamo, bez obzira na naše mesto i naš status među ljudima, dok ne dozvolimo Gospodu da preobrazi naša srca silom svoje blagodati. I, stoga, svaka osoba u kojoj postoji ovo grešno, ili telesno srce, u neprijateljstvu je sa svakim propisom božanskog zakona. Čovek nije samo u neprijateljstvu sa zapovešću koja kaže: „Nemoj poželeći“ – kao što to veoma poštovane osobe mogu biti – već takođe nije u skladu ni sa onim zapovestima koje kažu: „Nemoj ubiti“ i: „Nemoj činiti preljubu“. On možda ne oseća neprijateljstvo koje ga podstiče da učini neko užasno delo; ali, ipak, *ono je tu*.

Da li znamo – čak i najbolji od nas – šta je u našim srcima? Koliko često okolnosti otkriju u srcu prisutna zla o kojima i ne sanjamo! Neka samo naše prirode iznenada postanu pobuđene i pokuljaće reči i dela koji čine da se iznenadimo i postidimo. Ljudi ne počinju život kao ubice, preljubnici ili proneverioci. Takvi bi bili užasnuti kada bi im se na početku reklo šta će im razvoj događaja doneti u kasnijim godinama. Njihova priroda je bila ista kao i naša; već su u njoj bila zla dela.

Nema svrhe poricati ono što nam Gospod govori. Ako bi samo „ugled“ mogao da odluči o tom pitanju, đavo bi imao prednost nad nama, „jer se sam sotona pretvara (prerušava – SSP) u anđela svetla“ (2. Korinćanima 11,14 – Karadžić), što mi nemamo moć da učinimo. Niko od nas ne može se takmičiti sa đavolom po pitanju dobrog spoljašnjeg utiska. Gospod nas vidi upravo onakvima kakvi smo, i što pre mi budemo videli sebe onako kako nas On vidi, to bolje. Kada se uverimo da smo zaista očajnički zli, videćemo potrebu da se potpuno rešimo svoje nasleđene prirode, umesto da pokušavamo načinimo njenu spoljašnjost prihvatljivom za Boga, nekakvim naporima usmerenim na njeno krpjenje. Ukoliko se savršeno potčinimo Bogu, bićemo spremni da prihvatimo novo srce i novu prirodu koje nam Bog daje – samu prirodu Isusa Hrista, koji verom prebiva u srcu.

Videćemo, takođe, da je apostol govorio istinu kada je rekao: „Zato nemaš izgovora, čoveče koji sudiš, ma ko da si. Jer, samim tim što sudiš nekom drugom, samoga sebe osuđuješ, pošto i ti koji sudiš činiš to isto“ (Rimljanima 2,1 – SSP). Klice koje su se razvile (i to tako iznenada)

u zla dela, koja osuđujemo u drugima, nalaze se u našim sopstvenim grešnim srcima, u neprijateljstvu koje takva srca imaju prema Božjem zakonu. Kada imamo Hristovu prirodu, bićemo, po ovom pitanju, kao Arhangel Mihailo, koji protiv samog sotone nije izneo pogrđnu optužbu (Juda 9). Na nama je da izaberemo između prirode koja je očajnički zla i one koja je bezgranično dobra.

Sadašnja istina, 27. decembar 1894.

12. SLUŠAJ I ŽIVI

E. J. WAGGONER

Sa izuzetkom četvrte i pete zapovesti, sve počinju rečima: „Nećeš“¹. Međutim, one nisu samo odrične, jer su sve sažete u dve velike, potvrđne zapovesti: „Volećeš Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem i svom svojom dušom i svim svojim umom“ i „Volećeš svog bližnjeg kao samog sebe“ (Matej 22,37.39 – KJV).

Suviše često se one smatraju pukim proizvoljnim zapovestima, ali su mnogo više od toga. U njima je sila koja ne pripada običnim rečima. To je sila Božje reči, koja je sama život. Hristos je rekao: „Reči koje vam ja govorim duh su i život su“ (Jovan 6,63 – Sinod SPC). Pošto su sam Duh života, one daju život svima koji ih čuju.

O životodavnoj sili Gospodnje reči imamo primere u vaskrsenju Lazara i starešinine ćerke. Hristos je rekao: „Zaista, zaista, kažem vam: Ide čas, i već je nastao, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjeg, i koji ga čuju, živeće“ (Jovan 5,25 – D. Stefanović). I onda sledi izjava da, kao što Otac ima život u sebi, tako je dao i Sinu da ima život u sebi, kako bi, kada dođe čas, svi koji su u grobovima, čuli Njegov glas i izašli.

„Vera dolazi slušanjem, a slušanje Božjom rečju“ (Rimljanima 10,17 – KJV). „Jer srcem se veruje“ (Rimljanima 10,10 – Čarnić). Tako slušanje s verom² stavlja Božje reči u srce. A Hristos prebiva u srcu verom (Efescima 3,17), zato što je Njegov duh u Njegovoj reči, tako da slušanje s verom dovodi Hristov život u srce, a to je pravednost.

Ali to je stavljanje zakona u srce; jer, kada je Mojsije opomenuo narod da drži zapovesti, rekao je: „Jer zapovest koju ti ja zapovedam danas niti je visoko (skrivena – KJV) ni daleko od tebe. Nije na nebu,

---

1 U engleskom prevodu KJV zapovesti Dekaloga umesto sa „nemoj“ počinju sa „nećeš“ („nećeš imati drugih bogova“, „nećeš graditi sebi lik rezan“...). Verno jevrejskom originalu, zapovesti prevedene u budućem vremenu, a ne u strogo zapovednom načinu – imperativu. To bi moglo da nagovesti da su deset Božijih zapovesti u izvornom obliku izrečene kao Božija obećanja Njegovom narodu koja je On obećao da će ostvariti kroz njih ako Mu veruju, a ne kao skup zabrana koje oni treba da svojom sopstvenom silom poštuju. Ovo je i eksplicitno objašnjeno u 5. Mojsijevoj 30,11-14.

2 Doslovno „čuvenje vere“ – Galatima 3,2.

da kažeš: Ko će nam se popeti na nebo da nam je skine i kaže nam je da bismo je tvorili? Niti je preko mora, da kažeš ko će nam otići preko mora, da nam je donese i kaže nam je, da bismo je tvorili? Nego ti je vrlo blizu ova Reč, u ustima tvojim i u srcu tvom, da bi je tvorio (izvršavao)“ (5. Mojsijeva 30,11-14 – Daničić).

U Rimljanima 10, neposredno pre zaključka apostola da vera dolazi slušanjem, a slušanje Božjom rečju, citira se ovaj odlomak iz 5. Mojsijeve i pokazuje se da se „zapovest“ odnosi na Hrista, koji je duša i suština zakona. A da je to ono na šta je Mojsije mislio rečima, pokazuje se iz Pavlove izjave da su Mojsijeve reči jezik „pravednosti koja je od vere“ (Rimljanima 10,6 – Čarnić). I dalje, rečima samog Mojsija: „Svedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo; zato izaberi život da budeš živ ti i seme tvoje, ljubeći Gospoda Boga svog, slušajući glas Njegov i držeći se Njega; jer je On život tvoj i dužina dana tvojih“ (5. Mojsijeva 30,19.20 – Daničić).

Život dolazi kroz držanje zapovesti (Matej 19,17; Otkrivenje 22,14); ali Hristos je život zakona i On prebiva u srcu verom u Njegovu reč. Tako je zakon, kao stvarna Božja pravednost, a ne puka forma – život, i ima silu da da život. David je rekao: „To je utjeha moja u nevolji mojoj, što me riječ tvoja oživljava“ (Psalam 119,50 – Šarić).

„Čuj, o, Izraelu; naš Gospod Bog je jedini Gospod; i volećeš svog Gospoda Boga svim svojim srcem i svom svojom dušom i svom svojom snagom. I neka ti ove reči, koje ti ja zapovedam danas, budu u srcu“ (5. Mojsijeva 6,4-6 – KJV). Kako da budu u srcu? Verom. A kako vera dolazi? Slušanjem. Ideja je da, baš kao što će u poslednji dan, oni koji čuju Božji glas biti podignuti iz svojih grobova u život, *tako će sada*, oni koji zaista slušaju Njegove zapovesti, iz njih primiti život. Zbog toga je Gospod ovako posvedočio: „Slušaj, o, moj narode, i ja ću ti posvedočiti; o, Izraelu, ako me budeš poslušao, neće biti u tebi stranog boga; niti ćeš se klanjati bilo kom stranom bogu“ (Psalam 81,8.9 – KJV).

Samo da su deca Izraela stalno slušala Gospoda, On bi osigurao njihovo spasenje. Dok bi Ga slušali, On bi preuzimao na sebe odgovornost da ih oslobodi idolopoklonstva i svih greha. Dakle, kada u zakonu

kaže: „Nećeš“; On ne misli samo da zabrani da činimo stvari o kojima se tu govori, već i da nas uveri da ih nećemo činiti, samo ako slušamo u veri, prepoznajući Njega u njima.

Tako, kroz proroka, On kaže: „O, da si zapovesti moje slušao! Mir bi tvoj bio kao reka, i pravda tvoja kao valovi morski“ (Isaija 48,18 – kombinacija prevoda Bakotić-Daničić). I opet poziva: „Prignite uho svoje i hodite k meni; poslušajte, i živa će biti duša vaša“ (Isaija 55,3 – Daničić).

Ovo uverenje je utešno. Međutim, jednu stvar ne bi trebalo izgubiti iz vida, a to je da pravednost koja dolazi slušanjem s verom nije samo pasivna pravednost. To je aktivna Božja pravednost. I, štaviše, to je upravo ona pravednost koja se zahteva u deset zapovesti, bez ikakvih odstupanja. Onaj koji sluša, mora čuti same Božje reči, a deset zapovesti su reči koje je Bog izgovorio svojim sopstvenim glasom. On nije rekao: „Prvog dana je Gospodnja subota“, već je rekao: „Sedmi dan je subota tvog Gospoda Boga“ (2. Mojsijeva 20,10 – KJV). Pošto Bog nikada nije naredio držanje prvog dana sedmice, niko ne može čuti te reči iz Njegovih usta; zbog toga ne može biti ni života niti pravednosti u takvom držanju.

„Čovek ne živi samo od hleba, nego i od svake reči koja izlazi iz Božjih usta“ (5. Mojsijeva 8,3; Matej 4,4 – SSP). „Ko ima uši, neka čuje“ (Matej 11,15; Marko 4,9; Otkrivenje 2,29 – SSP). Ali, „pazite kako slušate“ (Luka 8,18 – SSP).

Sadašnja istina, 6. april 1893.

13. SILA PRAŠTANJA

E. J. WAGGONER

„I gle, donesoše mu uzetoga koji je ležao na postelji. I kad vide Isus njihovu veru, reče uzetome: ne boj se, sinko, opraštaju ti se tvoji gresi. I gle, neki od književnika rekoše u sebi: ovaj huli na Boga. Isus, pošto je znao njihove misli, reče: zašto zlo mislite u svojim srcima? Jer šta je lakše, reći: opraštaju ti se tvoji gresi, ili reći: ustani i hodaj? Ali da znate da Sin čovečiji ima vlast na zemlji da oprašta grehe - reče tada uzetome: ustani, podigni svoju postelju i idi kući svojoj. I ustavši ode kući svojoj. A narod, kada vide, poboja se i proslavi Boga koji je takvu vlast dao ljudima“ (Matej 9, 2-8 – Čarnić).

Kada govore o verskim stvarima, jedna od najčešćih izjava koje se čuju među onima koji se izjašnjavaju da su hrišćani je ova: „Mogu da razumem i verujem da će Bog oprostiti greh, ali mi je teško da verujem da može da me sačuva da ne zgrešim“. Takva osoba još mnogo mora da nauči o tome šta se podrazumeva pod Božjim opraštanjem greha. Tačno je da osobe koje govore na taj način često, u nekoj meri, imaju mir u verovanju da je Bog oprostio i oprašta njihove grehe, ali ne uspevajući da shvate *silu* oproštaja, oni lišavaju sebe mnogih blagoslova u kojima bi mogli da uživaju.

Imajte u vidu izjavu koja je u vezi sa ovom problematikom, da je „ovo zapisano da verujete da Isus jeste Hristos, Sin Božiji, i da, verujući, imate život u njegovom imenu (kroz Njegovo ime – KJV)“ (Jovan 20,31 – SSP), ne gledajući samo na to čudo pred nama. Književnici nisu verovali da Isus može da oprosti greh. Da bi pokazao da ima silu da oprašta grehe, On je iscelio paralizovanog čoveka. Ovo čudo je bilo učinjeno u izričitu svrhu prikazivanja dela opraštanja greha i pokazivanja njegove sile. Isus je rekao paralizovanom čoveku: „Ustani, podigni svoju postelju i idi kući svojoj“, da bismo i oni i mi spoznali Njegovu silu da oprosti greh. Stoga, sila koja se pokazala u isceljenju tog čoveka, jeste sila koja se daruje u opraštanju greha.

Posebno obratite pažnju na to da je dejstvo Isusovih reči trajalo i nakon što su one izgovorene. One su učinile promenu u tom čoveku i ta promena je bila stalna. Isto tako mora biti i u opraštanju greha. Uobičajena ideja je da, kada Bog oprašta greh, promena je u Njemu samom, a ne u čoveku. Smatra se da Bog konačno prestaje da bilo šta uzima za zlo onome ko je zgrešio. Ali odatle bi sledilo je Bog bio nemilosrdan (okrutan) prema čoveku, što nije slučaj. Bog nije čovek; On ne neguje neprijateljstvo niti gaji osvetoljubivost. On ne oprašta grešniku zbog neprijatnih osećanja koje gaji u svom srcu, već zato što grešnik ima nešto u *svom* srcu. Bog je sav ispravan, čovek je sav naopak, stoga Bog oprašta čoveku, da bi i on mogao biti sav ispravan.

Kada je Isus, prikazujući opraštanje greha, rekao čoveku: „Ustani, podigni svoju postelju i idi kući svojoj“, čovek je ustao, poslušavši Njegov glas. Sila koja je bila u Isusovim rečima podigla ga je i ozdravila. Ta sila je ostala u njemu i, u snazi koja mu je bila data za uklanjanje paralize, on je od tada hodao sve vreme, naravno, pod uslovom da je zadržao veru. Psalmista ovo ilustruje, kada kaže: „Dugo (strpljivo – KJV) čekah Gospoda, i saže se k meni, i ču viku moju. Izvadi me iz jame, koja buči, i iz gliba (kaljuge – KJV), i postavi na kamen noge moje, i *utvrdi stope* (puteve – KJV) *moje*“ (Psalam 40,1.2 – Daničić).

U Božjim rečima je život. Isus je rekao: „Reči koje vam ja govorim duh su i život su“ (Jovan 6,63 – Sinod SPC). Reč primljena u veri donosi Božji duh i život duši. Tako, kada duša koja se kaje čuje reči: „Sine, budi srećan (ne brini), tvoji gresi su ti oprošteni“ (parafraza stiha), i primi te reči kao žive reči živog Boga, ta duša je drugačija osoba, zato što je u njoj počeo novi život. Sila Božjeg opraštanja, i samo to, jeste ono što je sprečava da zgreši. Ako nastavi s grehom nakon što primi oprostaj, to je zato što nije shvatila puninu blagoslova koja joj je data opraštanjem njenih greha.

U slučaju koji je pred nama, čovek je primio novi život. Njegovo stanje paralize je bilo jednostavno odumiranje grešnog života. On je bio delimično mrtav. Hristove reči su mu dale svež život. Međutim, taj novi život, koji je bio dat njegovom telu, i koji ga je osposobio da hoda, bio je i za njega i za učitelje zakona (književnike) samo slika nevidljivi-

vog Božjeg života koji je primio u rečima: „Tvoji gresi su ti oprošteni“, i koji ga je učinio novim stvorenjem u Hristu.

Ovom jednostavnom i jasnom ilustracijom koja je pred nama, možemo razumeti neke od reči apostola Pavla, koje su, inače, „teško razumljive“ (2. Petrova 3,16 – Šarić). Prvo čitamo Kološanima 1,12-14: „Zahvaljujući Ocu, koji nas je osposobio da budemo učesnici nasljedstva svetih u svetlosti; koji nas je oslobodio iz sile tame i premestio nas u carstvo svog dragog Sina; u kome imamo otkupljenje kroz Njegovu krv, pa čak i oproštenje greha“ (KJV). Pogledajte istu izjavu u pogledu otkupljenja kroz Hristovu krv u 1. Petrovoj 1,18.19 i Otkrivenju 5,9.

Zapazite dve stvari – imamo otkupljenje kroz Hristovu krv i ovo otkupljenje je zapravo opraštanje greha. Ali krv je život. Pogledajte 1. Mojsijevu 9,4; Otkrivenje 17,13.14. Stoga nam Kološanima 1,14 zapravo govori da imamo otkupljenje kroz Hristov život. Međutim, zar Pismo ne kaže da smo pomireni sa Bogom smrću Njegovog Sina? Kaže, i to je upravo ono što se ovde uči. Hristos je „dao samoga sebe za nas, da nas otkupi od svakoga bezakonja“ (Titu 2,14 – Šarić). On je „dao samoga sebe za naše grehe“ (Galatima 1,4 – Čarnić). Dajući sebe, On daje svoj život. Prolivajući svoju krv, On izliva svoj život. Ali, predajući svoj život, On ga daje nama. Taj život je pravednost, upravo savršena Božja pravednost, tako da smo, kada je primimo, „učinjeni Božjom pravednošću u Njemu“ (2. Korinćanima 5,21 – KJV). Primanje Hristovog života, pošto smo kršteni u Njegovu smrt, jeste ono što nas miri sa Bogom. Na taj način mi „oblačimo novog čoveka, koji je stvoren po Bogu, u pravednosti i istinskoj svetosti“, „po slici Onog koji ga je stvorio“ (Efescima 4,24; Kološanima 3,10 – KJV).

Sada možemo čitati Rimljanima 3,23-25 i utvrditi da to nije toliko teško: „Jer su svi zgrešili i lišeni su Božje slave; pošto smo besplatno opravdani [odnosno, učinjeni pravednim ili izvršiocima zakona] Njegovom blagodaću, kroz otkupljenje koje je u Hristu Isusu; koga je Bog postavio da bude očišćenje kroz veru u Njegovu krv, da objavi svoju pravednost za oproštenje [otpuštanje] prošlih greha, kroz Božje podnošenje“ (KJV).

Svi su zgrešili. Čitav život je bio greh. Čak su i misli bile zle (Marko 7,21). A smrt je biti telesnog uma. Stoga je život greha živa smrt.

Ako duša nije oslobođena ovoga, završiće u večnoj smrti. U čoveku ne postoji sila da izvuče pravednost iz Božjeg svetog zakona, zato Bog u svojoj milosti stavlja svoju sopstvenu pravednost na sve koji veruju. On nas čini pravednim, kao besplatni dar iz obilja Njegove blagodati. On to čini svojim rečima, jer objavljuje – izjavljuje svoju pravednost u sve i na sve koji imaju veru u Hristovu krv; u Njemu je Božja pravednost, „jer, u njemu telesno prebiva sva punina božanstva“ (Kološanima 2,9 – SSP). I ovo objavljivanje ili izjavljivanje Božje pravednosti nad nama jeste oprostaj ili uklanjanje greha. Tako Bog uklanja grešan život, stavljajući svoj sopstveni pravedan život na njegovo mesto. I ovo je sila opraštanja greha. To je „sila beskonačnog života“ (Jevrejima 7,16 – KJV).

Ovo je početak hrišćanskog života. To je primanje Božjeg života verom. Kako se nastavlja? – Upravo kao što i počinje. „Kako ste, dakle, primili Gospoda Hrista Isusa, tako u njemu živite“ (Kološanima 2,6 – Čarnić). Jer, „pravednik će živeti verom“ (Rimljanima 1,17 – KJV). Tajna življenja hrišćanskim životom je jednostavno u tome da se čvrsto držimo tog života koji, primljen u početku, oprašta greh.

Bog oprašta greh uklanjajući ga. On opravdava bezbožnog, čineći ga pobožnim. On miri pobunjenog grešnika sa samim sobom, uklanjajući njegovu pobunu i čineći ga odanim i zakonu poslušnim podnikom.

Ponekad se kaže: „Ali teško je razumeti kako možemo imati Božji život kao istinsku činjenicu; on ne može biti *stvaran*, jer ga imamo verom“. Dakle, jadni, paralizovani čovek je verom primio novi život i snagu; ali, da li je njegova snaga bila išta manje stvarna? Zar nije bila istinska činjenica to da je on primio snagu? „Ne mogu da razumem.“ Naravno da ne, jer je to ispoljavanje „Božje ljubavi koja prevazilazi spoznaju“ (Efescima 3,19 – parafraza KJV). Ali možemo verovati u to i shvatiti tu činjenicu, a onda ćemo imati večni život u kojem ćemo proučavati to čudo.

Čitajte uvek iznova priču o isceljenju nepokretnog čoveka i razmišljajte o njoj sve dok to za vas ne bude živa stvarnost i onda se setite da je „ovo zapisano da verujete da Isus jeste Hristos, Sin Božiji, i da,

verujući, imate život u njegovom imenu (kroz Njegovo ime – KJV)“
(Jovan 20,31 – SSP).

Znaci vremena, 10. april 1893.

14. EVA NIJE VEROVALA BOGU

A. T. JONES

Da je Eva verovala Božjoj reči, ona nikada ne bi zgrešila.

Da, sve dok je Eva verovala Božjoj reči, ona nikada nije *mogla* da zgreši.

Svi koji razmisle, moraju se složiti da je to istina.

Ona je imala jasno iznetu Božju reč: „Ali s drveta od znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš“ (1. Mojsijeva 2,17 – Daničić).

Sotona je došao sa novom rečju, svojim argumentima i ubeđivanjima: „Nećete vi umreti; Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo“ (1. Mojsijeva 3,4.5 – Daničić).

Da je tada Eva rekla: „Ne; Bog je rekao da ne smem da jedem od tog drveta; On je rekao da u dan kada budem jela od njega, umreću; ja verujem Bogu; ja ne tvrdim da znam sve o tome, ali *On* zna sve o tome; ja ću Mu verovati; neću jesti sa tog drveta“ – da je tako učinila, ona nikada ne bi zgrešila. I sve dok je tako činila, ona nije *mogla* da zgreši.

Stoga je večna istina – da je Eva verovala Bogu, ona nikada ne bi zgrešila; i dokle god je ona verovala Bogu, nikada nije *mogla* da zgreši. Adam, takođe.

Ta činjenica je jednako istinita i danas, kao što je bila tog dana; i podjednako je istinita za svakog čoveka i ženu danas, kao što je bila za tu ženu, tog dana.

Osoba koja danas veruje u Boga neće zgrešiti; i dokle god veruje u Boga, ona *ne može* da zgreši. To načelo je večno i podjednako je dobro danas, kao što je bilo i u početku. A Hristos je u ljudskoj prirodi to i pokazao.

Međutim, to zahteva stvarno verovanje u Boga – ne neko tobožnje verovanje, da osoba očigledno prihvata jednu reč Gospoda, a odbija drugu, da tvrdi da veruje u jednu izjavu Božje reči, a sumnja u sledeću. Postupati na taj način, uopšte ne znači verovati u Boga.

To, takođe, zahteva spremnost i marljivost, glad i žeđ da se spozna Božja reč, koja će čoveka voditi nadalje, da spozna sve što Gospod go-

vori. Naravno, ako bi neko radije činio greh, nego istraživao da spozna Božju reč i veruje u nju, kako ne bi zgrešio, nema sile u svemiru koja ga može sprečiti da poćini greh. Ali, ko god mrzi greh, ko god bi radije umro, nego zgrešio – za njega je Božja reč dragocena; za njega je zadovoljstvo, da, i radost, da proućava, kako bi otkrio sve što Gospod govori; u njemu *postoje* glad i žeđ, tako da će rado primiti Božju reč, kako ne bi zgrešio.

„Što se tiće ljudskih dela, rećju Tvojih usana ćuvam se od puteva uništitelja“ (Psalam 17,4 – KJV).

„Kad se nađoš reći Tvoje, pojedoh ih, i reć Tvoja bi mi radost i veselje srcu mom“ (Jeremija 15,16 – Danićić).

„Potrudi se da pokažeš da si prekaljen (prihvatljiv – KJV; valjan – Sinod SPC) pred Bogom“ (2. Timotiju 2,15 – SSP).

„Neka Hristova reć u vama bogato prebiva“ (Kološanima 3,16 – SSP).

„U srce svoje zatvorio sam reć Tvoju, da Ti ne grešim“ (Psalam 119,11 – Danićić).

I tako ćeš zaista biti „saćuvan Božjom silom, kroz veru, za spase-nje, koje je spremno“ sada „da se otkrije“, zato što je poslednje vreme (1. Petrova 1,5 – KJV).

Pregled i glasnik, 4. oktobar 1898.

15. DRUGI ČOVEK

E. J. WAGGONER

Postoji nešto izuzetno utešno u pomisli o primanju sile Svetog duha; i nije ni čudo, jer je Duh Utešitelj. Ali velika uteha toga se pokazuje u rezultatu, kao što je prikazano u jednom tipičnom slučaju. Kada je Samuilo pomazao Saula za cara nad Izraelom, rekao mu je:

„Srešće te gomila proroka silazeći s gore, a pred njima psaltiri i bubnji i svirale i gusle; i oni će prorokovati. I sići će na te duh Gospodnji, te ćeš prorokovati s njima, i postaćeš drugi čovek (bićeš pretvoren/preobražen u drugog čoveka – KJV)“ (1. Samuilova 10,5.6 – Daničić).

Kako čudesno ugodna pomisao, da Duh pretvara/preobražava u *drugog čoveka* onoga koji se pokorava Njegovom prisustvu. Stari čovek je grešan. Mi smo telesni po prirodi. Učinili smo mnoga zla dela, zato što je greh bio sama naša priroda. Sećanje na te grehe nas često užasava, pošto je spoznaja o grešnoj prirodi, to odakle su gresi došli, za nas često tuga i sramota. Prošla nedela, koja nismo mogli da izbrišemo, sotona drži pred nama, kako bi nas obeshrabrio i kako bismo, na taj način, njemu dali veću silu (kontrolu – *prim. izdavača*) nad našom grešnom prirodom.

Međutim, sada nam dolazi slavna vest da, pokoravajući se Božjem duhu, možemo biti pretvoreni u drugu (karakterno novu – *prim. izdavača*) osobu. Taj „novi čovek“ je „stvoren u istinitoj pravednosti i svetosti“ (Efescima 4,24 – Čarnić). On zauzima mesto „staroga čoveka, koji propada zbog svojih varljivih požuda“ (Efescima 4,22 – SSP). Ovaj novi čovek se „obnavlja u poznanju, po obličju (slici – Čarnić) onoga koji ga je stvorio“ (Kološanima 3,10 – Bakotić); a to obnavljanje se dešava „iz dana u dan“ (2. Korinćanima 4,16 – Čarnić).

Mi se pokoravamo i vrši se preobražaj. Mi nastavljamo da se pokoravamo i obnavljanje se neprekidno odvija. I sada nam đavo ponovo dolazi sa svojim starim trikovima. On pokazuje dug spisak greha, ali oni nas više ne užasavaju. Možemo da mu kažemo: „Pogrešio si; stari čovek, koji je ovde živio i koji je počinio te grehe, mrtav je, a ja nemam nikakve veze sa njim i, stoga, ne mogu biti pozvan da izmirim njegove

račune“. Nema više „strašnog očekivanja suda“ (Jevrejima 10,27), jer nećemo doći na sud, pošto smo prešli iz smrti u život (Jovan 5,24).

Đavo pokušava sa svojim starim iskušavanjem, kroz želje tela, ali ponovo je osujećen. On nije imao nikakve teškoće da nas navede da zalutamo, ali sada treba da se suoči sa drugim (novim) čovekom i, na svoje zaprepašćenje, on otkriva da njegove namere propadaju. Nema nikakve osude za nas, zato što mi hodamo, tj. živimo u Duhu.

Ovaj novi čovek nikada nije zgrešio, zato što je „stvoren u istinitoj pravednosti i svetosti“ i ostao je večno nov. Koliko često poželimo da se možemo osloboditi/rešiti samih sebe. I možemo. Došla je reč: „Svucite starog čoveka s delima njegovim“ (Kološanima 3,9 – Karadžić), i sa rečju dolazi sila da ga svučemo. A novi čovek ne može da zgreši, zato što je to sama slika Boga. Tako je na nama, da iz dana u dan, iz srca izjavljujemo sa apostolom Pavlom:

„Jer sam ja, kroz zakon, mrtav zakonu, da bih živeo Bogu. S Hristom se razapeh: ne živim više ja, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim u veri u Sina Božjeg, koji me je zavoleo i dao sebe za mene“ (Galatima 2,19.20 – kombinacija prevoda KJV-D. Stefanović).

Sadašnja istina, 25. januar 1894.

16. SLOBODNI KAO PTICA

E. J. WAGGONER

Gospod Isus Hristos započeo je svoju zemaljsku službu čitajući u sinagogi, u Nazaretu, sledeće reči iz Isaije: „Na meni je Duh Gospodnji, jer me je pomazao da siromasima objavim evanđelje. Poslao me da sužnjima objavim oslobođenje, slepima da će progledati, da na slobodu pustim potlačene, da objavim prijatnu godinu Gospodnju“ (Luka 4,18.19 – kombinacija prevoda SSP-D. Stefanović). A onda je rekao skupu: „Danas se ispuni ovo Pismo u ušima vašim“ (Luka 4,21 – Sinod SPC).

Osvrćući se na mesto odakle je Hristos čitao, nalazimo ove reči: „Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glasove krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglašim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica“ (Isaija 61,1 – Daničić).

Jevrejski izraz koji je u Isaiji preveden kao „otvaranje tamnice“ uopšteno znači „otvaranje“ i primenjuje se na otvaranje očiju slepih i ušiju gluvih. U skladu s tim, Spasitelj mu je dao dvostruku primenu čitajući ga, tako da u Luki, umesto jedne izjave, „otvaranje tamnice onima koji su vezani“ (po eng. prevodu KJV), imamo dve izjave, „da objavim slepima da će progledati“ i „da na slobodu pustim potlačene“.

Čitava suština teksta je, stoga, da je Hristos došao da da slobodu u svakom smislu reči. Tekst je prožet idejom slobode, i to u meri koju malo ljudi uviđa. Obilno će nam se vratiti ako nekoliko trenutaka to bliže proučavamo i kasnije o tome mnogo sati razmišljamo.

Reč „sloboda“ u izjavi iz Isaije 61,1, da je Hristos bio pomazan „da oglašim zarobljenima slobodu“, potiče od jevrejske reči čije je osnovno značenje „lasta“. Ova imenica je izvedena od glagola koji znači „leteti u krug, opisivati krugove u letu“, kao ptica u vazduhu. Iz ovoga je lako videti kako je došlo do toga da ta reč znači „sloboda“.

Saznajemo, stoga, da se biblijska ideja o slobodi najbolje predstavlja gracioznim letom laste kroz vazduh. Često koristimo izraz „slobodan kao ptica“ i on precizno izražava slobodu kojom nas Hristos oslo-

bađa. Zar to nije nešto veličanstveno? I taj osećaj slobode oduševljava dušu na samu pomisao o tome!

Greh je ropstvo. Isus je rekao: „Zaista, zaista vam kažem da je svaki koji čini greh rob grehu“ (Jovan 8,34 – Karadžić). Ne samo da je grešnik u ropstvu, već je u tamnici. Apostol Pavle kaže: „Ali Pismo zatvori (je stavilo – eng. prevod) sve pod greh da bi se obećanje dalo kroz veru Isusa Hrista onima koji veruju. A pre nego što je došla vera, bili smo zatvorenici (zatvoreni) pod Zakonom, čuvani za veru koja je tek trebalo da bude otkrivena“ (Galatima 3,22.23 – kombinacija prevoda Sinod SPC-SSP). Reč „stavilo“ doslovno znači „zatvorilo zajedno“. Svi grešnici su u ropstvu, zajedno zatvoreni u tamnici, osuđeni na težak rad.

Kraj greha je smrt (Jakov 1,15). Shodno tome, grešnik nije samo zatvoren u tamnici, osuđen na težak, beskorisan rad, već stalno pred sobom ima strah od smrti. To je ono od čega nas Hristos oslobađa (pogledajte Jevrejima 2,14.15). Tako u Psalmu 102,19.20 čitamo: „Jer je pogledao sa svete visine svoje, pogledao je Gospod s neba na zemlju, da sužanja uzdisanje čuje, i odreši one koji u smrt idu“ (Bakotić). Hristos kaže: „Ako vas, dakle, Sin oslobodi, bićete stvarno slobodni“ (Jovan 8,36 – Čarnić).

„Stvarno slobodni.“ Sa već stečenom spoznajom iz Isaije 61,1, lako možemo shvatiti puninu te slobode. Zamislite pticu koja je uhvaćena i zatvorena u kavez. Ona čezne za slobodom, ali okrutne rešetke to čine nemogućim. Neko dolazi i otvara vrata. Ptica posmatra to otvaranje, ali je toliko često bivala obmanuta u svojim nastojanjima da stekne slobodu, da okleva. Skakuće i shvata da je njena tamnica zaista otvorena, zadržti na trenutak od same radosti na pomisao o slobodi, a onda raširi krila i poleti kroz vazduh sa takvim zanosom koji može znati samo onaj koji je bio zarobljenik. „Stvarno slobodni.“ Slobodni kao ptica.

Ovo je sloboda kojom Hristos oslobađa zarobljenike greha. Psalmista je imao takvo iskustvo, jer je rekao: „Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke lovačke; zamka se raskide, i mi se izbavimo“ (Psalam 124,7 – Daničić). A to je iskustvo svakoga ko istinski i bez zadržke prihvata Hrista.

Međutim, istina je ono što daje ovu slobodu, jer Hristos kaže: „I saznacete istinu, i istina će vas osloboditi (izbaviti – Karadžić)“ (Jovan 8,32 – Čarnić). On je istina i Njegova reč je istina. Psalmista kaže: „Pravda je Tvoja pravda večna, i zakon [je] Tvoj istina“ (Psalam 119,142 – Daničić). I takođe kaže: „Hodiću slobodno (hodaću u slobodi – KJV), jer tražim zapovesti Tvoje“ (Psalam 119,45 – Daničić). Kao što saznajemo sa margine, doslovno piše: „Hodaću širokim mestom, jer tražim Tvoje zapovesti“; a to se slaže sa onim što saznajemo iz stiha 96: „Svemu savršenom videh kraj; ali je zapovest Tvoja veoma široka“ (Daničić). Božje zapovesti formiraju izuzetno široko mesto u kojem mogu hodati svi koji ih traže. One su istina, a istina je ono što daje slobodu.

„Zakon je duhovan“ (Rimljanima 7,14). Odnosno, zakon je Božja priroda, jer „Jer Gospod je (taj – KJV) Duh; a gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda“ (2. Korinćanima 3,17 – Čarnić). Pošto je Duh Gospoda Boga bio u Hristu, On je mogao da oglasi slobodu zarobljenicima greha. Tako čitamo reči onog koji je bio zatočeni rob, „prodat pod greh“: „Sada, dakle, nema nikakve osude onima koji su u Hristu Isusu, koji ne hodaju po telu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio me je od zakona greha i smrti“ (Rimljanima 8,1.2 – KJV).

Božji zakon je bio, i jeste, u srcu Hrista (Psalam 40,8). Iz srca izlazi život (Priče 4,23); stoga je Hristov život Božji zakon. Kada ljudi nastoje da drže zakon u svojoj sopstvenoj snazi, oni uvek upadaju u ropstvo, isto tako sigurno, kao da su namerno prekršili taj zakon. Jedina razlika je u tome što su u drugom slučaju oni voljni robovi, dok su u prvom nevoljni. Samo u Hristu se nalazi savršena pravednost zakona i zato je Njegov život „savršeni zakon slobode“, u koji se podstičemo da stalno gledamo (Jakov 1,25; Jevrejima 12,2). Zakon koji zatvara do sigurne smrti čoveka koji je van Hrista, postaje život i sloboda za čoveka koji je u Hristu.

Videli smo da je „zapovest izuzetno široka“. Koliko široka? – Široka kao Božji život. Stoga sloboda, ili „široko mesto“ u kome može hodati onaj koji traži Božji zakon, jeste širina Božjeg uma, koji obuhvata svemir. To je „slavna sloboda Božje dece“ (Rimljanima 8,21 –

SSP). „Njegove zapovesti nisu teške“ (1. Jovanova 5,3 – Čarnić), već su, naprotiv, život i sloboda svima koji ih prihvataju, „kao što je istina u Isusu“ (Efescima 4,21 – Karadžić). Bog nam nije dao duha ropstva, već nas je pozvao u slobodu u kojoj i On sam uživa; jer, ako verujemo Njegovoj reči, mi smo Njegovi sinovi – „naslednici Boga i sunaslednici sa Isusom Hristom“ (Rimljanima 8,17 – KJV).

Samo Božji duh može dati takvu slobodu poput ove. Nijedan čovek je ne može dati i nijedna zemaljska sila je ne može oduzeti. Videli smo da je nijedan čovek ne može dobiti svojim sopstvenim naporima da drži Božji zakon. Najveći ljudski naponi ne mogu rezultirati ničim drugim, osim ropstvom. Stoga, kada građanske vlasti propišu zakone koji zahtevaju da ljudi slede određeni verski običaj, one jednostavno kuje okove za njih, zato što religija putem zakona znači religiju čisto ljudske sile. Nije slobodan onaj čovek koji pokušava da čini ispravno, već onaj koji zaista čini ispravno. Ali nijedan čovek ne tvori istinu, izuzev onog čija se dela u njemu obavljaju posredstvom samog Boga.

Sloboda koju daje Hristos jeste sloboda duše. To je sloboda od ropstva greha. To, i samo to je prava religiozna sloboda. Ona se ne nalazi nigde drugde, osim u religiji Isusa Hrista. Čovek koji ima tu slobodu, slobodan je čak i ako je u zatvorskoj ćeliji. Rob koji je ima, beskrajno je više na slobodi, nego njegov okrutni gospodar, čak i da je car. Ko je taj koji ne želi slobodu, koja je nešto više od imena?

A sada, još jedna reč ohrabrenja robu greha, koji je utučen zbog svog ropstva i obeshrabren zbog neuspeha ponavljanih pokušaja da se oslobodi. Sloboda je tvoja, ako ćeš je samo uzeti. Čitajte ponovo Hristove reči, koje su žive reči danas:

„Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glasove krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica“ (Isaija 61,1 – Daničić).

Šta je to? – Sloboda je već oglašena. Vrata vaše tamnice su već otvorena i treba samo da verujete u to i da izađete, neprekidno veru-

jući u to. Hristos vam danas oglašava slobodu, jer je On slomio zamku i odrešio vaše okove (Psalam 116,16). On vam kaže da je otvorio vrata tamnice, kako biste izašli na slobodu, samo ako budete hodali/živeli verom u Njega. Vera je ono što otvara vrata onom koji je zatvoren u grehu. Verujući Njegovoj reči, proglasite sebe slobodnim u Njegovo ime i onda, poniznom verom, čvrsto stojte u slobodi kojom nas je Hristos oslobodio. Tada ćete znati blaženstvo uverenja:

„Oni koji čekaju na Gospoda obновиće svoju snagu; po-
dići će se krilima orlova; trčaće i neće se umoriti; hodaće i
neće se srušiti“ (Isaija 40,31 – KJV).

Sadašnja istina, 10. januar 1894.

17. ISUS HRISTOS PRAVEDNIK

E. J. WAGGONER

„Ali, ako neko i zgreši, imamo Zastupnika kod Oca - Isusa Hrista, pravednika“ (1. Jovanova 2,1 – SSP).

Od svih bića koja su živela na ovoj Zemlji, samo Hristos „nije počinio greh“. On je jedini za koga može da se kaže: „nema u Njemu nepravde“ (Psalam 92,15 – Daničić). On sam je, bez samoljublja, za sebe izjavio da je bezgrešan. A razlog zašto je to mogao da učini je bio taj što je zaista bio Bog. „U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga (sa Bogom – KJV), i Reč je bila Bog.“ „I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jovan 1,1.14 – SSP). Hristos je bio Bog koji se pokazao u telu, tako da je Njegovo ime bilo Emanuilo, „Sa nama Bog“ (Matej 1,23 – Čarnić).

Pošto „u Njemu nema greha“, „on [se] javio da ukloni grehe“ (1. Jovanova 3,5 – Čarnić). „i ovo mu je ime kojim će se zvati: GOSPOD PRAVDA NAŠA“ (Jeremija 23,6 – Daničić). Zapazite da je On naša pravednost, a ne samo zamena za pravednost koju nemamo. Ljudi nisu, kao što jedno rimokatoličko delo optužuje opravdanje verom za učenje „ugledni ili smatrani potpunima (videti Kološanima 2,10 – *prim. izdavača*) zbog Hristovih zasluga, iako to, zapravo, nisu“. Biblija uči da oni u stvari treba da budu pravedni kroz zasluge Isusa Hrista.

Sve više i više se dešava da deklarirani učitelji hrišćanstva tvrde da u čoveku ima barem toliko dobra, koliko i zla, i da će dobro u ljudima na kraju ostvariti potpunu pobedu nad zlom. Međutim, Biblija uči da „nikog nema pravednog, nema ga ni jednog!“ (Rimljanima 3,10 – Bakotić). Hristos, koji je „znao šta je u čoveku“ (Jovan 2,25 – SSP), izjavio je da „iz čovekovog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva, preljube, pohlepa, zloća, prevara, razuzdanost, zavist, psovka, bahatost, bezumlje“ (Marko 7,21.22 – SSP). On je takođe izjavio da „zao čovek iz zle riznice srca svoga iznosi zlo“ i da dobro ne može izaći iz lošeg izvora (Luka 6,43.45 – Bakotić). Stoga je jasno da iz samog čoveka ne može proizaći „nikakva dobra stvar“ (Psalam 84,11 – KJV). „Ko će čisto izvaditi iz nečista? Niko“ (Jov 14,4 – Daničić).

Bog ne namerava da pokuša da izvede dobrotu iz zla i nikada zlo neće nazivati dobrim. Ono što On namerava da učini je da stvori novo srce u čoveku, tako da iz njega može proizaći dobro. „Jer, mi smo njegovo delo (posao – Karadžić), stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da ih činimo (da u njima hodimo – Karadžić; živimo – Čarnić)“ (Efescima 2,10 – SSP).

Niko ne može da razume kako Hristos može prebivati u čovekovom srcu, tako da će iz njega isticati pravednost, umesto greha, ništa više nego što mi možemo da razumemo kako je Hristos, Reč, koja je bila pre svega i koja je stvorila sve, mogao da dođe na Zemlju i bude rođen kao čovek. Ali, isto tako sigurno kao što je jednom prebivao u telu, On to može da učini ponovo, i ko god priznaje da je „Isus Hristos došao u telu, jeste od Boga“ (1. Jovanova 4,2 – SSP).

„Ali, ako hodamo u svetlosti, kao što je on u svetlosti... krv Isusa, njegovog Sina, čisti nas od svakog greha“ (1. Jovanova 1,7 – SSP). „Jer verom hodimo a ne gledanjem“ (2. Korinćanima 5,7 – Sinod SPC). Verom primamo Hrista, a onima koji Ga tako primaju On daje pravo i vlast da budu nazvani Božjim sinovima (Jovan 1,12). Stoga je uputstvo: „Kako ste, dakle, primili Gospoda Hrista Isusa, tako u njemu živite (hodajte – KJV)“ (Kološanima 2,6 – Čarnić). To je hodanje [življenje] u svetlosti.

Kao što se fizički život održava disanjem i ishranom, tako se duhovni život održava verom; i, kao što mi danas ne možemo disati dovoljno za sutra, već moramo nastaviti da dišemo sve vreme, tako ne možemo danas imati veru za budućnost, već moramo nastaviti da imamo veru, ako želimo da nastavimo da živimo duhovnim životom.

Dok tako, verom, hodamo/živimo u svetlosti, mi neprestano primamo božanski život u svoje duše, jer je svetlost život. A život koji se neprestano prima, neprestano čisti dušu od greha. Čišćenje je uvek prisutno delo, pokazujući uvek prisutnu potrebu. Na taj način nikada ne možemo reći da nemamo nikakav greh. Uvek je to samo „Isus Hristos“ koji je „pravednik (pravedan)“ (1. Jovanova 2,1).

Poslušnošću Jednog mnogi su učinjeni pravednim. Kakvo čudo! Samo jedan – Hristos – je poslušan, ali mnogi su zaista učinjeni pra-

vednim. Apostol Pavle je rekao: „Sa Hristom se razapeh; A živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos; a što sad živim u telu, živim verom Sina Božijega, koji me zavoli i predade sebe za mene“ (Galatima 2,19.20 – Sinod SPC). Onda, dakle, ako neko pita hrišćanina: „Da li si ti bez greha?“, on može da odgovori: „Nisam ja, nego Hristos“. „Da li držiš zapovesti?“ „Ne ja, nego Hristos.“ Nesavršeni i grešni u sebi, a ipak „potpuni u Njemu“ (Kološanima 2,10 – KJV).

Kod Boga je „izvor života“ (Psalam 36,9). Hristos je manifestacija/prikaz Boga i tako je izvor života u Njemu. „On uvek živi“ i tako izvor uvek ističe. Kao što se kaže za reku života, „sve će biti živo gde ova reka dođe“ (Jezekilj 47,9 – Daničić), isto je i za Hristov život – gde god on dođe, čisti od svake prljavštine. I tako, dok priznajemo da smo grešni i bespomoćni, prinuđeni smo da se u potpunosti oslonimo na Njega (zavisimo od Njega – *prim. izdavača*) koji „nije znao za greh“ i da budemo „učinjeni Božjom pravednošću u Njemu“ (2. Korinćanima 5,21 – KJV).

Sadašnja istina, 2. novembar 1893.

18. OPRAVDANJE VEROM

A. T. JONES

„A sve što nije od vere greh je“ (Rimljanima 14,23 – Sinod SPC).

Vera je od Boga, a ne od nas samih (Efescima 2,8); stoga, šta god nije od Boga, greh je. Šta god je od Boga, pravednost je; vera je Božji dar i šta god je od vere stoga je pravednost, isto tako sigurno, kao što „sve što *nije* od vere greh je“.

Isus Hristos je Začetnik i Dovršitelj vere (Jevrejima 12,2), a Božja reč je kanal kroz koji ona dolazi i sredstvo kojim ona deluje. Jer, „vera dolazi slušanjem, a slušanje Božjom rečju“ (Rimljanima 10,17 – KJV). Tamo gde nema Božje reči, ne može biti vere.

Božja reč je najznačajnija i najmoćnija stvar u svemiru. Ona je sredstvo kojim su sve stvari stvorene. Ona u sebi nosi stvaralačku silu. Jer, „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih“ (Psalam 33,6 – Šarić). „Jer On reče, i postade; On zapovedi, i pokaza se (stajalo je čvrsto – KJV)“ (stih 9 – Daničić). A kada je ovaj svet tako načinjen i tama je prekrila svako lice, „reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost“ (1. Mojsijeva 1,3 – Daničić).

Tako se Božja reč samoispunjava i od sebe izvršava Božju volju u svakome ko je prima kao – što zaista i jeste – Božju reč. „Što ste Božiju reč, kad ste je primili pošto ste je od nas čuli, prihvatili *ne* kao ljudsku reč, nego onakvu kakva ona zaista jeste: kao *Božiju reč*, koja [*uspešno – KJV*] deluje u vama koji verujete“ (1. Solunjanima 2,13 – SSP). Tako primiti Božju reč, potčiniti joj srce, da na taj način može delovati u životu – to je istinsko verovanje, to je prava vera. To je vera kojom ljudi mogu biti opravdani, zaista učinjeni pravednima. Jer, posredstvom nje, sama Božja volja, kao što je izražena u Njegovoj sopstvenoj reči, ostvaruje se u životu stvaralačkom rečju Onoga koji je izgovara. To je delo vere. To je Božja pravednost – ispravno delovanje – koje je posredstvom vere. Na taj način, „Bog [je onaj] što čini u vama da hoćete (želite – SSP) i učinite kao što Mu je ugodno“ (Karadžić). Na taj se na-

čin, Božji karakter, pravednost, ispoljava u životu, oslobađajući od sile greha, na spasenje duše u pravednosti.

To je opravdanje samo verom. To je opravdanje verom, bez dela. Jer, pošto je vera Božji dar, koji dolazi Božjom rečju, i sama čini u čoveku Božja dela, nisu joj potrebna nikakva dela grešnog čoveka, da je učine dobrom i prihvatljivom za Boga. Sama vera čini u čoveku ono što je dobro, dovoljna je da sama od sebe ispuni čitav život Božjom dobrotom i nije joj potreban nesavršen napor grešnog čoveka, da je učini zasluženom. Ova vera daje čoveku dobra dela, umesto da sama zavisi od čoveka za „dobra dela“. Ne pokazuje se „verom i delima“, već „verom koja dela/deluje“, „Jer u Hristu Isusu niti što vredi obrezanje ni neobrezanje, nego vera koja kroz ljubav dela (radi – Karadžić)“ (Galatima 5,6 – Sinod SPC). „Vidiš li kako je *vera delovala?*“ (Jakov 2,22 – KJV). „Sećajući se neprestano vašeg dela *vere*;“ „i delo *vere* u sili“ (1. Solunjanima 1,3; 2. Solunjanima 1,11 – Sinod SPC). A „ovo je *delo Božije*, da *verujete u onoga* koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – Čarnić). Ovo je „Božija vera“ koju nas Isus podstiče da imamo (Marko 11,23), koja se pokazala u Njemu i koja je, Njegovom blagodaću, besplatan dar svakoj duši na Zemlji.

Sadašnja istina, 21. jun 1894.

19. ISCELJUJUĆI DODIR

E. J. WAGGONER

O jednom od Isusovih najupečatljivijih čuda govori se u sledećih nekoliko reči:

„I kada je bio u jednom gradu, gle, čovek sav gubav vi-devši Isusa pade ničice i zamoli ga govoreći: Gospode, ako hoćeš možeš da me očistiš. Tada pruži ruku, dotače ga i reče: hoću, budi čist. I odmah guba spade s njega“ (Luka 5,12.13 – Čarnić).

Guba je bila jedna od najužasnijih bolesti poznatih starim narodima i bolest koje su se najviše plašili. Gubavac bi bio izgnan, prinuđen da se drži dalje, čak i od svoje sopstvene porodice. Ta bolest je bila spora, progresivna smrt; delovi tela žrtve su otpadali jedan za drugim, dok smrt ne bi okončala njegovu patnju.

Nijedna druga bolest ne ilustruje bolje prljavštinu greha; a ovaj čovek, koji je bio sav u gubi, veoma je nalikovao opisu koji je prorok Isaija dao o narodu: „Sva je glava bolesna i sve srce iznemoglo. Od pete do glave nema ništa zdravo, nego uboj i modrice i rane gnojave, ni iscedene ni zavijene ni uljem zablazene“ (Isaija 1,5.6 – Daničić). Tako, dok proučavamo čudo čišćenja gubavca, možemo znati da treba da naučimo kako možemo da poslušamo uputstvo: „Budi čist“.

Pre svega, gubavac je imao poverenja u silu Gospoda da ga isceli. On je rekao: „Možeš da me očistiš“. To je velika stvar. Veoma malo ljudi zaista veruje da Isus Hristos može da ih očisti od greha. Oni će priznati da On uopšteno može da spase od greha – da može da spase druge – ali nisu ubeđeni da može da spase *njih*. Neka takvi nauče lekciju iz Gospodnje sile. Poslušajte šta je prorok Jeremija rekao, nadahnut Svetim duhom:

„Ah, Gospode Gospode! Eto, Ti si stvorio nebo i zemlju silom svojom velikom i mišicom svojom podignutom; ništa nije Tebi teško“ (Jeremija 32,17 – Daničić).

On, koji je, silom svoje reči, nebesa i Zemlju doveo u postojanje, može učiniti sve. „Naš je Bog na nebesima, sve što mu se sviđi, to učini“ (Psalam 115,3 – Stvarnost). „Njegova božanska sila nam je darovala sve što je potrebno za život i pobožnost“ (2. Petrova 1,3 – SSP). „Zato i može potpuno i za uvek spasti one koji kroz njega dolaze Bogu“ (Jevrejima 7,25 – Sinod SPC). Hristu se daje „vlast (sila – KJV) nad svakim telom“ (Jovan 17,2 – Karadžić).

Toliko o Njegovoj sili. U nju je gubavac bio uveren; ali nije bio siguran da Gospod želi da ga očisti. On je rekao: „Gospode, ako hoćeš možeš da me očistiš“. Mi ne treba toliko da oklevamo. Znamo da On može da nam da, i dao nam je više nego dovoljno uverenja, da je voljan. Tako čitamo da je Hristos „samoga sebe dao za naše grehe da nas izbavi od sadašnjeg zlog sveta, po volji Boga, našeg Oca“ (Galatima 1,4 – SSP). Božja je volja da mi budemo posvećeni (1. Solunjanima 4,3).

Hristos obuhvata sve. On je „Božja sila i Božja mudrost“ (1. Korinćanima 1,24). Sve stvari na nebu i na Zemlji su u Njemu (Kološanima 1,16.17). Zato apostol Pavle kaže: „Bog, koji nije poštedeo svog sopstvenog Sina, nego ga je predao za sve nas, kako nam neće s njim i sve drugo (besplatno – KJV) darovati?“ (Rimljanima 8,32 – Čarnić). Božja voljnost da nas očisti od greha, pokazuje se u daru Njegovog jedinorodnog Sina u tu svrhu.

„Ovo sam napisao vama koji verujete u ime Sina Božijeg da znate da imate večni život. A ovo je pouzdanje koje imamo u njega: ako zamolimo za nešto što je po njegovoj volji, on nas uslišava. Pa ako znamo da nas uslišava kad zamolimo, znamo da već imamo to što smo ga molili“ (1. Jovanova 5,13-15 – SSP). Dakle, možemo da „dođemo slobodno k prestolu blagodat, da bismo dobili milost i našli blagodat da nam pomogne u vreme potrebe“ (Jevrejima 4,16 – KJV), znajući da, „ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprost i grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1,9 – Karadžić).

Međutim, najupečatljivija odlika ovog čuda je činjenica da je Isus dodirnuo gubavca. U celoj zemlji nije bilo nijedne druge osobe koja bi došla na metar od njega. Ali Isus je „ispružio svoju ruku i dodirnuo ga“ (KJV). Tim dodiranjem mrska bolest je nestala.

Vredi napomenuti da je u mnogo slučajeva Isus dodirnuo one koje je iscelio. Kada je majka Petrove žene ležala bolesna od groznice, Isus „joj dotače ruku i groznica je ostavi“ (Matej 8,15 – SSP). Te iste večeri, „svi koji su imali bolesnike od različitih bolesti, dovedoše ih k njemu. A on ih je izlečio stavivši ruke na svakog od njih“ (Luka 4,40 – Čarnić). U Njegovoj sopstvenoj zemlji ljudi su bili tako neverni da „nije onde mogao da učini nijedno čudo, osim što je na nekoliko bolesnih položio ruke i izlečio ih“ (Marko 6,5 – SSP).

U Mateju se uveravamo da je ovo isceljivanje bolesnih bilo „da se ispuni što je kazao Isaija prorok govoreći: On nemoći naše uze i bolesti ponese“ (Matej 8,17 – Sinod SPC). Znamo da je isceljenje izašlo iz Njega na napaćene koji su se gurali oko Njega, kako bi Ga dotakli (Luka 6,19), i Pismo nas uverava u to da je On u sebe samog primio njihove bolesti, u zamenu za svoju isceliteljsku silu.

Sada imamo blagoslovenu sigurnost da, iako je On „prešao u nebesa“, nije izgubio svoje saosećanje prema nama, već je i dalje „dirnut osećajem naših slabosti“ (Jevrejima 4,14.15 – KJV). On nam se približava, saosećajući, zato što „zna građu našu, opominje (seća) se da smo prah“ (Psalam 103,14 – Daničić). U svem našem grehu i degradaciji, možemo imati nadahnjujuću pomisao da nas Isus ne prezire i da se ne stidi da dođe u najbližu zajednicu sa nama, kako bi nam pomogao.

Prorok je, govoreći o Božjem postupanju prema drevnom Izraelu, rekao: „U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan“ (Isaija 63,9 – Daničić). Isto je i sada. Kao što orao nosi svog mladunca na svojim krilima, tako i Gospod postavlja sebe ispod svog naroda, noseći svaki naš greh i tugu. On to preuzima na sebe i u Njemu to nestaje, istim procesom kojim će na kraju „On progutati smrt u pobedi“ (Isaija 25,8 – KJV).

Hristos je preuzeo na sebe prokletstvo, da bi blagoslov mogao da dođe na nas (Galatima 3,13.14). Iako nije znao za greh, On je učinjen grehom za nas, da bismo mi mogli da budemo učinjeni Božjom pravednošću u Njemu (2. Korinćanima 5,21). On je pretrpeo smrt na koju smo mi bili osuđeni, da bismo mi mogli da delimo Njegov život. A ova zamena se obavlja kada dođemo u dodir sa Njim, priznajući da je „Isus Hristos došao u telu“ (1. Jovanova 4,2 – Čarnić). Koliko smo samo

na gubitku, time što držimo Isusa na odstojanju, kao stranca, ili veru u Njega smatramo nekom teorijom. Kada znamo da On poistovećuje sebe sa nama u našem palom stanju, preuzimajući na sebe, a od nas, naše slabosti, kako dragoceno postaje uverenje: „I evo, ja sam s vama svakog dana, sve do kraja sveta“ (Matej 28,20 – SSP).

„Haljina bez šava koja isceljuje
kraj naših se postelja bola beli;
U životnoj vrevi Ga taknemo i stegnemo
i ponovo smo celi.“

Sadašnja istina, 29. mart 1894.

20. SILA DUHA

E. J. WAGGONER

Neposredno pre nego što se Gospod uzneo na nebo, rekao je svojim učenicima: „Primićete silu kad na vas siđe Sveti duh i bićete moji svedoci u Jerusalimu, u celoj Judeji i Samariji, i sve do kraja zemlje“ (Dela 1,8 – SSP).

Ovo obećanje je i za nas, kao i za one koji su čuli Njegov glas dok je to izgovarao; jer svako ko poznaje Gospoda treba da bude svedok za Njega, a ništa ne može da se učini bez sile Svetog duha. Bog je obećao Duha svima koji Ga žele; odnosno, svima koji su spremni da prime ili da pretrpe sve što je uključeno u primanje Duha.

Na margini je gore citirani tekst zapisan ovako: „Primićete silu Svetog duha koji će doći na vas“. Pitanje je: Kako će ta sila biti primljena? Šta treba da očekujemo i za šta treba da se molimo? Na jednu stvar se sigurno može odgovoriti, a to je da Duh nijednom čoveku neće doći na način na koji je on možda zacrtao/zamislio da će biti. Jer, Božje misli i Božja sila nisu po obrascu čovekovog uma.

Kada je Gospodnja reč našla Iliju u pustinji, pošto je pobećao od Jezavelje, rekla mu je: „Iziđi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolažaše, a pred Gospodom velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iza vetra dođe trus (zemljotres); ali Gospod ne beše u trusu; A iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne beše u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak. A kad to ču Ilija, zakloni lice svoje plaštom i izašav stade na vratima od pećine. I gle, dođe mu glas govoreći: Šta ćeš ti tu, Ilija?“ (1. Carevima 19,11-13 – Daničić).

Ali, i nasuprot toj izričitoj tvrdnji, mi bismo rekli da je Gospod bio u vetru i zemljotresu. Prirodno je da čovek pretpostavi da ništa manje od uragana ne bi moglo da otkrije Božju silu; ali iz ovoga gore saznajemo da Bog pokazuje svoju silu na mirnije načine. Bio je to glas, „tih i tanak“, koji je otkrio Gospoda Iliji. Isto će biti i sa nama.

Bog nam kaže: „Budite tihi i znajte da sam ja Bog“ (Psalam 46,10 – KJV). „U tišini i pouzdanju“ (Isaija 30,15 – KJV) leži naša snaga; u

povratku i odmoru nalazimo spasenje. Moramo ćutati pred Gospodom, inače ćemo propustiti tih, tanak glas, koji Ga jedini otkriva duši. Bog može grmeti strašnim glasom, ali mi to ne bismo mogli da razumemo; tako da nam se On otkriva šapatom. Šapat prenosi glas koji je razumljiv našem poimanju, dok bi nas grmljavina samo zaplašila i užasnula. Tako čitamo: „Gle, to su samo rubovi Njegovih puteva; ali kako je tanak šapat koji čujemo od Njega! A ko će razumeti grmljavinu Njegove sile?“ (Jov 26,14 – KJV).

Isus je bio na Galilejskom moru sa svojim učenicima, kada „nastade žestoka oluja - tolika da su talasi prelivali čamac“. Učenici su se u svom strahu obratili Učitelju. „A on ustade, zapreti vetru i reče moru: ‘Utihni! Umukni!’ I vetar utihnu i nastade velika tišina“ (Matej 8,24; Marko 4,39 – SSP). Ko od onih koji ovo čitaju ikada zamišlja da je Isus podigao svoj glas iznad tutnjave oluje, da bi je umirio? Ne možemo zamisliti tako nešto. Samo slab čovek, svestan svoje slabosti, podiže svoj glas prilikom izdavanja zapovesti. Glasan ton se koristi u svrhu pokušaja da se prikrije nedostatak stvarne sile. Čovek koji ima autoritet/vlast i koji zna da ima silu da podupre svoje zapovesti, koristi nizak ton. Isus je uvek govorio kao onaj koji ima vlast, tako da u smirivanju oluje nalazimo isti „glas tih i tanak“, koji je i Ilija čuo.

Taj tih, tanak glas je isti glas kojim je bio stvoren svemir. „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih“ (Psalam 33,6 – Šarić). Da li je bilo neophodno da Bog pusti svoj glas u grmljavini, da bi doveo svetove u postojanje? Naravno da ne; naredba zapovednika vojske, data šapatom, isto je tako delotvorna za stavljanje trupa u pokret, kao da ju je viknuo najvišim glasom. Tako je i kada je u pitanju Car svemira; jednostavno disanje Gospoda bilo je dovoljno da stvori sve svetove. Tih, tanak glas koji je govorio Iliji, bio je glas koji je stvarao. A to je ista moćna reč koja sada održava sve stvari (Jevrejima 1,3), zato što, kao što je ranije napomenuto, samo mali šapat, koji od Njega čujemo u svim delima – „delovima Njegovih puteva“ (Jov 26,14 – KJV) – jeste ono o čemu nešto znamo.

Velika ispoljavanja Božje sile na Zemlji većinom su tiha i nevidljiva. Znamo da je sila tu samo po rezultatima. Razmišljajte o milijarda-

ma tona vode koju Sunce stalno podiže sa zemlje u oblake, da bi ponovo bila poslata dole u rosi i kiši. Nikakav zvuk se ne čuje tokom svega toga; a čovek ne može da ispumpa vodu ni za jednu šolju bez mnogo buke. Sila koja se pokazuje u rastu biljke je izvan svake ljudske zamisli, pa ipak, tu nema zvuka. Biljka u svom rastu može da razbije stenu napola, a ipak se to sve obavi nečujno i nevidljivo. Nebesa objavljuju Božju slavu, a ipak ne zvone zvona i ne čuju se trube. Božje delo je tako moćno, da rezultati govore o njemu; oglašavanje bi ga omalovažilo.

Međutim, reč kojom su nebesa bila stvorena, kojom se i održavaju i kojom se sve radnje u prirodi odvijaju, jeste reč jevanđelja koja se propoveda nama. Gospodnje reči su Duh i život. Božja reč je živa i silna (Jevrejima 4,12) i uspešno deluje u onima koji veruju u nju (1. Solunjanima 2,13). Spasitelj je dunuo na učenike, govoreći: „Primite Svetog Duha“ (Jovan 20,22 – SSP). To je bio isti dah, kojim su načinjeni svetovi i kojim se oni održavaju. Stoga je sila Duha stvaralačka sila, i ona je u Gospodnjoj reči. I tako možemo znati da sila Svetog duha, koju je Hristos obećao svojim sledbenicima, dolazi samo kroz Njegovu reč.

Bog nam govori svojom rečju. Božja reč je mač Duha (Efescima 6,17). Duh je onaj koji je ukorio greh (Jovan 16,7.8) i On to čini posredstvom zakona; jer, „zakon je duhovan“ (Rimljanima 7,14) i „posredstvom Zakona dolazi samo spoznanje greha“ (Rimljanima 3,20 – SSP). Zato je prva stvar koju Duh čini kada dođe, da osvedoči za greh. Ako se opomena/ukor prihvati, i greh prizna, onda se sila Duha pokazuje u uklanjanju greha. On osvedočava u pravednost. Ako se opomena odbije, onda se, naravno, pruža otpor Duhu i Njegova sila neće biti data toj osobi. Kada se pazi na opomene koje Duh upućuje kroz reč, reč ostaje u toj osobi i, posredstvom nje se oblikuje život. Takav čovek je, onda, vođen Duhom. Kao rezultat takvog obraćanja pažnje na opomenu, Duh se izliva (Priče 1,23) i, naravno, njegova sila se pokazuje u onima na koje se izliva.

Tako će izgledati da je krajnja ludost i izrugivanje moliti se za izlivanje Božjeg duha, dok odbijamo bilo kakvu opomenu/ukor ili negujemo bilo koji greh na koji je ukazala Božja reč. Služba Duha je da vodi u svaku istinu i, stoga, moliti se za Njegovo izlivanje znači pokoriti sebe,

bez zadržke, svakoj Božjoj zapovesti. Ako to učinimo, Bog će nam dati svog Duha bez mere. On neće biti dat jednostavno radi našeg zadovoljstva, već se daje da bismo bili svedoci za Gospoda. Izlivanje Duha otkriva Božje reči, kako bismo te moćne reči mogli otkriti svetu.

Međutim, sve ovo će biti bez razmetanja i hvalisanja, iako će to biti najmoćnije ispoljavanje sile, ikada poznato ljudima. Gospod kaže: „Evo sluge mog, koga podupirem, izabranika mog, koji je mio duši mojoj; metnuću Duh svoj na Njega, sud narodima javljaće. Neće vikati ni podizati, niti će se čuti glas Njegov po ulicama. Trsku stučenu neće prelomiti, i sveštilo koje se puši neće ugasiti“ (Isaija 42,1-3 – Daničić). Ovo je način na koji Gospod deluje posredstvom Duha. On će izneti sud za istinu, delujući takvom silom, da će narodi biti zadivljeni, a ipak sa takvom nežnošću, da čak ni trska, koja je udarena, neće biti polomljena, a sveštilo koje jedva gori, neće biti ugašeno. To neće biti sila oluje, već sila sunčeve svetlosti i rasta biljke.

Sila koju Duh daje je, stoga, sila koja deluje tokom čitavog stvaranja. To je sila Božje reči i pokazuje se samo u onima koji su potpuno potčinjeni toj reči. Bog kaže: „Jer kako pada dažd (kiša) ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i učini da rađa i da se zeleti, da daje seme da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta“ (Isaija 55,10.11 – Daničić). Duh je, takođe, upoređen sa vodom; on se „izliva“ kao kiša (pogledajte: Isaija 44,3). Zato će sila Duha u čoveku biti sila koja se pokreće kada kiša pada na Zemlju. Ko će se predati tom blagoslovenom uticaju? „Zemlja koja se napila kiše što na nju često pada i koja rađa biljke korisne onima za koje se i obrađuje, prima Božiji blagoslov“ (Jevrejima 6,7 – SSP). Kao što zemlja rađa rod, tako i mi treba da rađamo pravednost (Isaija 61,11). Zato je „vreme da tražite Gospoda, dok ne dođe i pusti kišu pravednosti na vas“ (Osija 10,12 – KJV).

Sadašnja istina, 11. januar 1894.

21. ŠTA UKLJUČUJE JEVANĐELJE

E. J. WAGGONER

Božje jevanđelje nije neka uska, ograničena stvar, koja može da se ograniči verovanjima, kao što izgleda da mnogi ljudi misle. Jevanđelje uključuje sve što se tiče života čoveka. Njegovim odredbama čovek se ponovo rađa – stvara novim u Hristu. Zbog toga, njegov život kao hrišćanina ne poznaje ništa što nije u dodiru sa tom stvaralačkom silom. Iz tog razloga je apostol Pavle svojoj braći u crkvi napisao: „Ako, dakle, jedete, ili pijete, ili činite nešto drugo, sve činite na Božiju slavu“ (1. Korinćanima 10,31 – SSP). A kološanskoj braći je napisao: „I sve što god činite rečju ili delom, sve (činite) u ime Gospoda Isusa i kroz njega zahvaljujte Bogu Ocu“. „Što god činite, od srca činite, kao (da činite) Gospodu, a ne ljudima“ (Kološanima 3,17.23 – D. Stefanović).

Jevanđelje se, dakle, dotiče i našeg jedenja i pijenja i svega čime se bavimo, svakog postupka u životu, bio to posao ili zadovoljstvo. Ono svaki postupak čini duhovnim postupkom, učinjenim u svrhu Božje slave. Hrišćanski život je duhovni život. To je život Hrista u ljudskom telu – u pojedincu koji se obukao u Hrista. A to ne čini život nečim ograničenim, odvojenim od većeg dela života sveta oko nas; jer su sve stvari stvorene od Boga i s namerom da služe za čovekovu korist i zadovoljstvo. To samo odvaja od greha. To pokazuje čoveku kako pravilno da iskoristi sve što stvaranje pruža. To otkriva duhovni aspekt svih stvari, tako da u svemu što je Bog načinio ili uspostavio, pojedinac može naći Njega i taj život, snagu i mir koje On ima da da. To briše razliku koju su ljudi postavili između religije i posla, čineći Božju službu određenim poslom čoveka, pokazujući čoveku kako da služi Bogu u svim svojim poslovima i kako da u svemu tome nađe veće zadovoljstvo od bilo kog drugog koje svet ima da da.

Sadašnja istina, 31. maj 1894.

22. UTEŠITELJ

E. J. WAGGONER

Pre nego što se Isus vratio sa Zemlje na nebo, On je obećao da će poslati Utešitelja – Svetog duha – da ostane sa Njegovim narodom zauvek, kao Njegov predstavnik. Pošto je On, pomazanjem Duha, izvršio celokupno svoje delo ovde na Zemlji (vidite: Isaija 61,1-3), očigledno je da je prisustvo Duha isto što i prisustvo Gospoda. Ista pouka, savet i dela ljubavi koji su došli od Hrista, nastavljaju se posredstvom Duha.

Obećavajući Utešitelja, Isus je rekao: „I kad on dođe uveriće (osvedočiće – KJV) svet o grehu i o pravdi i o sudu“ (Jovan 16,8 – Bakotić). „Posredstvom Zakona dolazi samo spoznanje greha“ (Rimljanima 3,20 – SSP). Ali „zakon je duhovan“ (Rimljanima 7,14). To je priroda Duha, jer je pravednost zakona plod Duha. Zato, ni u jednoj duši na Zemlji nema osvedočenja za greh, a da to nije delovanje Božjeg duha.

Međutim, dok Duh osvedočava za greh, On je uvek Utešitelj. On osvedočava kao Utešitelj. Mali broj ljudi zastane da razmisli o tome. Imajte u vidu da se nigde ne kaže da Duh *osuduje* za greh. Postoji razlika između osvedočenja i osude. Osvedočenje je otkrivanje greha. Ali, od usmerenja osobe nakon što je osvedočena za greh zavisi da li će ona biti osuđena ili ne. Jer, „ovo je ta osuda: svetlost je došla na svet, ali su ljudi više voleli tamu nego svetlost jer su im dela bila zla“ (Jovan 3,19 – SSP). Samo ukazivanje osobi da je grešnik nije osuda; osuda dolazi kada se osoba drži greha i nakon što joj je na njega ukazano.

Neka um spozna da isti Duh koji osvedočava za greh, takođe osvedočava i za pravednost. Uvek je to Utešitelj. Duh ne odlaže jednu službu, dok obavlja drugu. On ne ostavlja po strani otkrivanje pravednosti, kada osvedočava za greh, niti prestaje da osvedočava za greh, dok otkriva pravednost. On radi i jedno i drugo u isto vreme i u tome je uteha za sve one koji će Ga prihvatiti. On osvedočava za greh, zato što osvedočava za pravednost. Ali razmotrimo malo ovo pitanje i onda razmišljajmo o tome.

Sveti duh je Božji duh – duh Oca i Sina. Stoga je pravednost koju On otkriva – Božja pravednost. Samo gledanjem u pravednost može-

mo spoznati greh i njegovu grešnost. Zakon, posredstvom kojeg dolazi spoznaja greha, nije greh, već je izraz Božje pravednosti. Čovek može gledati greh i, ako nikada nije video bilo šta drugo, on će misliti da je to sve ispravno. Čak i onaj koji zna šta je ispravno, može izgubiti spoznaju o tome, gledajući greh, jer je toliko velika prevara greha. Stoga, Duh mora otkriti Božju pravednost u Njegovom zakonu, pre nego što grešnik može upoznati greh kao greh. Apostol kaže: „Nisam znao za greh, osim posredstvom zakona“ (Rimljanima 7,7 – KJV). Dakle, Duh osvedočava za greh, kao objavitelj savršene Božje pravednosti.

Očigledno je, stoga, da, što bliže neko priđe Bogu, i tako dobijajući savršeniji pogled na Njega, veća će biti njegova svest o svom sopstvenom nesavršenstvu. On dobija tu spoznaju o grehu, ne proučavajući sebe, već posmatrajući Boga. Kao ilustraciju, uzmite čoveka u odnosu na Božja dela. Kada neko oseća svoju beznačajnost – kada je nasred okeana ili pored njega? Prostranstvo okeana čini da čovek oseća svoju sićušnost. Isto je i kada stoji usred visokih planina. U takvoj prilici, čovek ne treba da gleda na sebe, kako bi shvatio koliko je mali. Dok gleda naviše – posmatrajući moćna Božja dela – tada shvata da je, u poređenju sa tim, on ništa. Psalmista kaže: „Kad razmišljam o Tvojim nebesima, delu Tvojih prstiju, Mesecu i zvezdama koje si Ti postavio – šta je čovek pa si brižljiv prema njemu? I sin čovečiji pa ga obilaziš?“ (Psalam 8,3.4 – KJV).

Ako je to rezultat veze sa Bogom i posmatranja Božjih dela, šta mora biti rezultat kada razmišljamo o karakteru samog Boga? „Jer je Gospod Bog sunce“ (Psalam 84,11 – Daničić). On je veći od celog neba. „Pravednost je tvoja kao gore najviše, sudovi su tvoji kao bezdana najdublja“ (Psalam 36,6 – Šarić). Kao što, dok posmatra vidljiva dela Božjih ruku, čovek oseća svoju sopstvenu fizičku bespomoćnost, tako, razmišljajući o Božjoj pravednosti, čovek postaje svestan svog sopstvenog duhovnog nedostatka. Poruka utehe koju Bog šalje svom narodu, naročito za dane koji će neposredno prethoditi Njegovom dolasku, jeste ova: „Evo vašeg Boga!“ (Isaija 40,9 – Daničić; pogledajte i Isaija 11,1-9). To znači da, kao neophodnu pripremu za Njegov dolazak, On želi da spoznamo svoj sopstveni nedostatak pravednosti, posmatrajući Njegovu pravednost.

Do sada smo govorili o spoznaji greha posredstvom Božje pravednosti. Zapazite sada utehu koja se nalazi u tom istom osvedočenju za greh. Setite se da duboki osećaj nedostatka pravednosti izaziva otkrivanje Božje pravednosti. Takođe se setite da se ljudima *daje* Duh, koji osvedočava i u greh i u pravednost. Hristos je rekao: „I ja ću umoliti Oca, i on će vam dati drugog utešitelja, da bude uvek s vama: Duha istine, koga svet ne može primiti, jer ga ne vidi, i ne poznaje ga; a vi ga poznajete, jer u vama prebiva i u vama će biti“ (Jovan 14,16.17 – Bakotić).

Šta nužno sledi iz ovoga? Upravo to da, ko god prihvati Duha – koji, svojim otkrivanjem Božje pravednosti, osvedočava dušu za greh – i dozvoli Mu da ostane u njemu, time dobija pravednost koju On donosi. Osećaj potrebe je sam po sebi i obećanje o zadovoljenju. Bog je onaj koji stvara osećaj nedostatka pravednosti, što je osvedočenje za greh. Ali On to ne čini da bi ismejao grešnika i doveo do toga da ovaj očajava. On to čini sa ciljem da obavesti grešnika da On ima ono što će ga obilno snabdeti svim onim što mu nedostaje. U stvari, samim tim obezbeđivanjem pravednosti, duša zna za sebe u kakvom je stanju. Stoga, ko god bude potpuno verovao Bogu na reč, ne treba da bude pod osudom ni jedan jedini minut, iako će stalno, i uvek iznova, biti svestan svoje sopstvene nesavršenosti. Kada se predoči svaka nova mana, on može zavapiti: „O, Gospode, zahvaljujem Ti što imaš da mi daš ovu novu stvar i ja je uzimam slobodno, kao što je ti i daješ“. To je istinsko radovanje u Gospodu.

To je istina kojoj je Bog pokušavao da pouči stari Izrael, kada je izgovorio svoj zakon sa Sinaja, i to je ono što je svih ovih godina žudeo da mi naučimo. Zakon je bio postavljen „rukom jednog posrednika“ (Galatima 3,19 – Čarnić); odnosno, rukama Hrista, jer je On „jedan posrednik između Boga i ljudi“ (1. Timotiju 2,5 – Bakotić). On je Posrednik, zato što nas On miri sa Bogom. Pošto se neprijateljstvo nalazi u činjenici da nismo potčinjeni Božjem zakonu, pomirenje se nalazi u stavljanju tog zakona u srce i um. Dakle, Hristos je Posrednik zato što je On sredstvo preko kojeg se nama prenosi Božja pravednost.

Ovo je bilo najupečatljivije prikazano davanjem zakona sa Sinaja. Neko vreme pre toga, ljudi su umirali od žeđi i Bog je rekao Mojsiju:

„Prođi pred narod, i uzmi sa sobom starešine izrailjske, i štap svoj kojim si udario vodu uzmi u ruku svoju, i idi. A ja ću stajati pred tobom onde na steni na Horivu; a ti udari u stenu, i poteći će iz nje voda da pije narod“ (2. Mojsijeva 17,5.6 – Daničić). To je bilo učinjeno, ljudi su pili i povratili su se. Ali voda koju su pili bila je čudesno data od strane Hrista. U stvari, došla je neposredno od Njega. Apostol Pavle kaže da su „pili iz duhovne stene koja ih je pratila, a ta stena beše Hristos“ (1. Korinćanima 10,4 – Čarnić). Stena koju su ljudi videli, i koju je Mojsije udario, bila je simbol Hrista.

Međutim, Horiv je drugo ime za Sinaj. Tako je Božji zakon bio izgovoren sa te iste planine iz koje je Bog učinio da poteče voda, koja je čak i tada gasila njihovu žeđ. Kada je Bog sišao na planinu, to je bilo samo utelovljenje Njega i Njegovog zakona. Nijedan čovek nije mogao da je dotakne, a da ne umre. Ipak, iz nje je, u isto vreme, tekla voda koja daje život. Ova voda koja je, kao što smo videli, došla iz Hrista, jeste simbol Duha koji se daje svima koji veruju. (Pogledajte: Jovan 4,10.13.14; 7,37-39). U tom događaju, Bog nam daje veliku praktičnu pouku. Iako zakon daje spoznaju o grehu – a greh je smrt – zakon nama dolazi rukama Posrednika i uručuje nam se posredstvom Duha; a „zakon Duha života u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,2 – Čarnić) čini nas slobodnim od zakona greha i smrti. Zato je Božja zapovest večni život.

Zar se u ovome ne nalazi sama suština utehe? U istom trenutku kada nam dođe spoznaja o grehu, otkriva se pravednost, da pokrije i ukloni svaki greh. „A gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat“ (Rimljanima 5,20 – D. Stefanović). Zakon koji osvedočava je duhovan, a Duh je voda života, koja se besplatno daje svima koji će je uzeti. Da li bi išta moglo nadmašiti čudesne darove blagodat „Boga svake utehe, Oca milosti“ (2. Korinćanima 1,3 – KJV)? Ko to neće piti uvek iznova i tako neprestano biti ispunjen?

„ČUO sam Isusov glas gde kaže:
Besplatno dajem, čujte me svi vi,
Sad vodu živu; ko god je žedan,
neka se sagne, pije i živi.

Došao sam Isusu i napio se
od te vode što život daje;
ugasio žeđ, oživeo dušu,
i sad moj život u Njemu traje.“

Sadašnja istina, 23. mart 1893.

23. SAVRŠENSTVO, A IPAK RAST

E. J. WAGGONER

„Vi ste potpuni u Njemu“ (Kološanima 2,10 – KJV) – poruka je za vernika. Teškoća u umovima mnogih na tom putu shvatanja potpunosti Hristovog života je u činjenici da je hrišćanski život progresivan/napredan. Mi treba neprestano da rastemo u blagodati i spoznaji Gospoda; ali ovo nekima izgleda nespojivo sa tim da se bude potpun u Hristu.

Kada je Hristos Isus bio na Zemlji kao dete od dvanaest godina, On je bio savršen. Ali čitamo da je napredovao u mudrosti, rastu i milosti kod Boga (Luka 2,52). Potpun, a ipak raste u blagodati i znanju; savršen sve vreme. Biljka je savršena u svakoj fazi svog rasta. Divimo se lepoti biljke kada se razlista lišće. Ona je savršena kada cveće cveta i savršena je kada dođe plod. Pa ipak, nastavlja da raste.

Ne radi se o tome da mi treba da rastemo *u blagodat*, već da rastemo *u blagodati*. Ne treba sve više da ulazimo u blagodat, već treba da rastemo u blagodati i da uvećavamo mudrost, potpuni u Njemu. Samo iznošenje ove činjenice ukazuje na to da mi nismo potpuni u sebi samima. U nama nema ničega, ali On je naš i od Njegove punine mi svi primamo blagodat za blagodaću. Blagodat nadilazi i ispunjava sve.

Sadašnja istina, 1. mart 1894.

24. ŽIVOT REČI

E. J. WAGGONER

Život reči je Božji život, jer ga je Bog udahnuo, a Božji dah je život. Njen život i sila se ovako potvrđuju: „Jer, Božija reč je živa i delotvorna, i oštija od svakog mača s dve oštrice, pa prodire dotle da deli dušu i duh, zglobove i moždinu, i prosuđuje misli i namere srca“ (Jevrejima 4,12 – SSP). Spasitelj je takođe rekao o Božjim rečima: „Reči koje vam ja govorim duh su i život su“ (Jovan 6,63 – Sinod SPC). Hajde da vidimo šta toj reči daje njen život.

Trideseto poglavlje 5. Mojsijeve prati izveštaj o prokletstvima za neposlušnost zakonu i blagoslovima za poslušnost. U njemu se ljudi ponovo upozoravaju da drže zakon i govori im se šta će Gospod činiti za njih, čak i nakon što su bili neposlušni, ako se budu pokajali. Onda Mojsije nastavlja:

„Jer zapovest koju ti ja zapovedam danas niti je visoko (skrivena – KJV) ni daleko od tebe. Nije na nebu, da kažeš: Ko će nam se popeti na nebo da nam je skine i kaže nam je da bismo je tvorili? Niti je preko mora, da kažeš ko će nam otići preko mora, da nam je donese i kaže nam je, da bismo je tvorili? Nego ti je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom, da bi je tvorio“ (stihovi 11-14 – Daničić).

Sada pažljivo uporedite reči apostola Pavla iz Rimljanima 10,6-10 sa ovim odlomkom:

„A pravednost, koja je od vere, ovako govori: ‘Nemoj da kažeš u svom srcu: ko će se popeti na nebo?’ [to jest, da dovede Hrista odozgo], ili: ‘Ko će sići u bezdan?’ [to jest, da izvede Hrista iz mrtvih]. Nego šta ona govori? - ‘Blizu ti je reč, u tvojim ustima i u tvom srcu, to jest, reč vere koju mi propovedamo. Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš

spasen. Jer, srcem se veruje za opravdanje, a ustima se prizna-
je za spasenje“ (kombinacija prevoda Čarnić-SSP-KJV).

Pažljivi čitalac će lako videti da je ovaj drugi odlomak citat pret-
hodnog, sa dodacima u zagradama. Ovi dodaci su komentari Svetog
duha. Oni nam govore upravo ono što je Mojsije podrazumevao pod
rečju „zapovest“. Ili, tačnije, pošto je sam Sveti duh diktirao reči u oba
slučaja, drugi odlomak je učinio jasnijim ono što se misli u prvom slu-
čaju. Zapazite da se donošenje zapovesti s neba prikazuje isto kao i
dovođenje Hrista odozgo, i da je donošenje zapovesti iz bezdana isto
kao i izvođenje Hrista iz mrtvih.

Šta se ovim prikazuje? – Ništa više niti manje, nego da je zapovest,
zakon ili čitava Gospodnja reč, istovetna sa Hristom. Nemojte pogrešno
razumeti. Ne misli se da Hristos nije ništa više od slova, reči i rečenica
koje čitamo u Bibliji. Daleko od toga. Činjenica je da, ko god čita Bibliju i
ne nalazi ništa osim pukih reči, takvih kakve može naći u bilo kojoj dru-
goj knjizi, uopšte ne nalazi pravu reč. Ono što se misli je da prava reč nije
neko mrtvo slovo, već je istovetna sa Hristom. Ko god zaista nalazi reč,
nalazi i Hrista, a onaj koji ne nalazi Hrista u reči, nije našao Božju reč.

Ovo se takođe prikazuje u istom poglavlju u kojem nalazimo Hri-
stovu izjavu da su reči koje je On govorio Duh i život. U 35. stihu tog
poglavlja čitamo: „Isus im reče: Ja sam hleb života“ (Karadžić). Pono-
vo, u 51. stihu: „Ja sam živi hleb koji je sišao sa neba. Ako ko jede od
ovoga hleba, živeće dovek; i hleb, koji ću ja dati, jeste telo moje - za
život sveta“ (Čarnić). I ponovo: „Ko jede moje telo i pije moju krv - ima
život večni, i ja ću ga vaskrsnuti (podignuti – KJV) u poslednji dan“
(54. stih). Onda je, u 63. stihu dodao: „Duh je ono što oživljava, telo ne
koristi ništa. Reči koje vam ja govorim duh su i život su“ (Sinod SPC).
Ovde nalazimo najjasniju objavu da Božja reč, primljena u veri, zapra-
vo unosi Hrista u dušu čoveka.

U izjavi „telo ne koristi ništa“, imamo potpuno potkopanu rimo-
katoličku „misnu žrtvu“!¹ Pretpostavimo da je zapravo moguće da sve-

---

1 Drugim rečima, imamo dokaz da je potpuno beskorisna ‘žrtva’ koju rimokatolici
prinose na misi, kao i pravoslavni na liturgiji – *prim. izdavača*

štenik izvede podvig pretvaranja sakramentnog hleba u Hristovo telo; to ne bi značilo ništa. Da je sam Hristos, dok je bio na Zemlji, podelio stvarno meso svog tela na male ili velike delove, i dao parče svakom čoveku na svetu, i svaki čovek pojeo svoje parče, to ne bi uticalo na ličnost nijednog čoveka na svetu. Sam Hristos je rekao da „telo ne koristi ništa“. Jedini način da bilo koji čovek na svetu može jesti Hristovo telo jeste da veruje Njegovoj reči svim svojim srcem. Na taj način, on će zaista primiti Hrista i tako „se srcem veruje za pravednost“ (Rimljanima 10,10 – Sinod SPC), jer je Hristos pravednost. I ovo je jedini način na koji bilo koji čovek na svetu može jesti Hristovo telo, bez službi sveštenika ili biskupa.

Ovo je oskudno izlaganje te teme, ali ko to može prikazati u pravom svetlu? Niko ne može da učini više nego da uzme jednostavne izjave iz Pisma i da razmišlja o njima sve dok snaga činjenice ne počne da se pojavljuje u njegovom umu. Činjenica da je Hristos prava reč, da je život reči zapravo Hristov život, jeste najneverovatnija. To je tajna jevanđelja. Kada je primimo kao činjenicu, i prisvojimo je, tada ćemo znati, sami za sebe, značenje reči da će čovek živeti od svake reči koja izlazi iz Božjih usta.

Sadašnja istina, 22. septembar 1892.

25. TELESNA DELA

E. J. WAGGONER

„A dela tela su očigledna. To su blud, nečistota, razuzdanost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađe, ljubomora, ljutnja, spletkarenja, razdori, strančarenja, zavist, opijanje, bančenje i njima slična“ (Galatima 5,19-21 – SSP).

Telo ne može činiti ništa dobro. Njegova dela su greh (grešna), i samo to. Iako pokušava da učini nešto dobro, kao što često čini, rezultat je isti. Telo je sjedinjeno sa grehom i nema načina na koji to dvoje mogu da se razdvoje. Kada se jedno pokazuje/ispoljava, pokazuje se i drugo. U životu ili smrti, to dvoje moraju ići zajedno.

Telo deluje kad god je vera odsutna. „Sve što nije od vere greh je“ (Rimljanima 14,23 – Sinod SPC). Gde je vera prisutna, Bog deluje; gde je vera odsutna, telo deluje. Telo ne može činiti dela koja Bog čini. To je izjavio Spasitelj kada su Ga Jevreji pitali šta da rade, kako bi činili Božja dela. „Ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – Čarnić). Verom primamo Hrista i onda se dela koja se čine, čine posredstvom Njega. Zbog toga su to Božja dela.

Velika greška koju ljudi prave je u tome što pomišljaju da telo može činiti Božja dela. Grešan um je u tolikom neznanju u pogledu toga kakva su ta dela – putevi i misli čoveka su tako daleko ispod puteva i misli Boga – da mi prirodno nemamo ideju šta je pravednost. Zato mi, kao stari Jevreji, nastojimo da uspostavimo svoju sopstvenu pravednost; i tako čineći, propuštamo Božju pravednost. Možda [mi time] dobijemo nešto što nam izgleda kao pravednost, ali na Dan suda ćemo, ako se oslanjamo na to, otkriti da smo užasno pogrešili.

TELO U ROPSTVU

Kada telo pokušava da čini Božja dela, ispoljava se samo ropstvo. Telo je u ropstvu prema Božjem zakonu, jer „se ne pokorava (potčinjava – SSP) Božijem zakonu, niti može“ (Rimljanima 8,7 – Čarnić). Iz-

među njih ne može biti sklada. Duh žudi protiv tela, a telo protiv Duha (Galatima 5,17), tako da „ne možete činiti ono što biste želeli“ (KJV). I to je ono što otkriva ropstvo tela – nesposobnost da se čine stvari koje ono pokušava da učini i koje je Bog zapovedio da budu učinjene; žudnju tela koja je protiv njih; i krajnju nesposobnost tela da dođe u sklad sa njima. Kada telo prestane da pokušava da čini dela zakona, dolazi osećaj slobode, ne zato što je ropstvo nestalo, nego zato što se ne oseća. Zarobljenik koji se bori da hoda slobodno, ima jak osećaj lanaca koji ga sputavaju; ali kada se odrekne svojih napora i pasivno sedne, ne oseća se snaga lanaca. I kada bi čovek bio tako slep za doslovne stvari, on bi lako mogao da zamisli da više nije u ropstvu.

Telo je prikovano za greh; i kad god pokušava da ide u smeru suprotnom grehu, lanci ga zadržavaju i pojedinac shvata osećaj ropstva. Ali, ako prestane da pokušava da ide suprotno grehu, on više ne oseća povlačenje lanaca. Pojedinac tada može, u svom slepilu, da zamisli sebe na slobodi i da se raduje što je, kako on misli, izašao iz ropstva u slobodu. Međutim, on nema slobodu; ima samo slobodu koju sotona daje. Jer, sotona drži lance i vodi svoju zarobljenu žrtvu po svojoj volji. Dokle god se on kreće tamo gde sotona želi da on ide, pojedinac ne oseća ograničavajuću snagu svojih okova. Đavo će svom zarobljeniku dovoljno dug konopac, tako da ovaj neće biti neprijatno svestan svog zatočeništva. Ali u trenutku kada pokuša da ostavi put greha i hoda Božjim putem, on otkriva da je u ropstvu i, bez obzira koliko naporno pokušavao, ne može da se oslobodi. On otkriva da je sjedinjen sa grehom, tako da može ići samo tamo gde ide i greh.

Posredstvom zakona dolazi spoznaja greha. Bez zakona, greh je mrtav (Rimljanima 3,20; 7,8). Pojedinac je sada svestan svoje nesposobnosti da čini Božja dela. Ali, kada dođe zapovest, greh oživljava (Rimljanima 7,9). Ropstvo greha se oseća. U telu „zakon stvara gnev“ (Rimljanima 4,15 – Sinod SPC). On „rađa za ropstvo“ (Galatima 4,24 – Stvarnost & Duda-Fučak). On donosi ropstvo, tako da ga pojedinac oseća i uviđa. „Udata žena [je] vezana za muža dok je on živ... Ako se, dakle, uda za drugog čoveka dok joj je muž živ, zvaće se preljubnica“ (Rimljanima 7,2.3 – SSP). Pojedinac koji, u telu, preuzima Hristovo

ime, tako postaje kriv za preljubu, što je ono prvo spominjanje telesnih dela. Jer je telo „stari čovek“, prvi muž „žene“ i taj muž mora biti mrtav, pre nego što ona može zakonski da se sjedini s drugim. Na taj način, samo delovanje tela da čini Božja dela, u stvari je nastojanje da se učini preljuba. Šta god telo čini ili pokušava da čini, samo je telesno delo; i oni koji čine takva dela, rečeno nam je, „neće naslediti Božije carstvo“ (Galatima 5,21 – SSP).

NEKE ILUSTRACIJE

Avram je u jednom trenutku pokušao da čini Božja dela kroz telo. Bog mu je obećao da će biti otac mnogih naroda i Avram je, naravno, žudeo da se to obećanje ispuni. Ali pošto je Sara, njegova žena, bila neplodna, on nije imao sina. Tako su Avram i Sara krenuli da rade na ispunjenju obećanja. Rezultat je bio Ismail, dete „rođeno po telu“, „sin robinje“ (Galatima 4,29.30 – KJV). Ovim su Avram i Sara pokazali nedostatak vere, jer bi vera imala poverenja da Bog može da učini ono što je obećao, čak i pod uslovima pod kojima bi se to činilo nemogućim. Pošto je vera bila odsutna, ono što su oni učinili bilo je telesno delo, a rezultat je bio sin rođen po telu. Pokušavajući da izvrši Božje delo, telo je jednostavno prouzrokovalo ropstvo.

Jakov i Reveka su pokušali da ostvare (ispune) Božje obećanje za njega, kada su prevarili Isaka i naveli ga da Jakovu da blagoslov koji je bio namenjen prvorođenom; rezultat je bio doživotna razdvojenost, sa mnogo patnje i dubokim kajanjem od strane Jakova, pre nego što mu je vraćen mir njegovih ranih godina. Mojsije je pomislio da svojom sopstvenom silom ispuni obećanje o oslobađanju zarobljenih Izraelaca, kada „ubi Misirca (Egipćanina) i zakopa ga u pesak“ (2. Mojsijeva 2,12 – Daničić); ali to nije bio Božji način i [tada je] on bio prinuđen da pobjegne u pustinju, dok je ispunjenje obećanja bilo odloženo četrdeset godina. I tako je sa svakim pokušajem tela da ostvari Božje namere. Takav pokušaj je toliko daleko od onoga što Bog namerava i zahteva, kao što je čovekov um daleko od Božjeg uma. Obećanje se nikada ne ispunjava, delo se nikad ne izvršava, dokle god ne dolazi kroz veru.

OSLOBOĐENJE KROZ SMRT

Bog nam je dao „skupocena i najveća obećanja“ (2. Petrova 1,4 – Čarnić), ali mi nikada ne možemo spoznati njihovo ispunjenje kroz telesna dela. „Obećanja su rečena Avraamu i njegovom potomstvu“ (Galatima 3,16 – Čarnić); i samo oni koji su deca vere, jesu Avramova deca. U telu, mi smo vezani za „starog čoveka“, telesnu prirodu, koja nije, i ne može biti, potčinjena Božjem zakonu; i, stoga, u telu ne možemo biti Hristovi. Ali možemo postati Hristovi, razapinjući se sa Njim. Možemo Ga upoznati i sjediniti se sa Njim na krstu (Galatima 2,20). Na krstu se „stari čovek“, prvi muž, razapinje i pogubljuje i mi, onda, možemo da se „venčamo za drugog, upravo za onog koji je vasrksnut iz mrtvih, da bismo Bogu doneli rod“ (Rimljanima 7,4 – KJV). Telo ne može da se odvoji od greha; i, stoga, da bi greh mogao da se zaustavi, ono (telo – *prim. izdavača*) mora umreti. Mi smo tada oslobođeni od „zakona greha i smrti“ (Rimljanima 8,2 – Čarnić), zakona koji nas je vezivao za greh dok smo bili u telu. „Jer kad smo bili u telu, grešne strasti, koje su bile posredstvom zakona, delovale su u našim udovima, da donesu rod za smrt. Ali sada smo, budući mrtvi, oslobođeni od zakona [zakona greha], u kojem smo bili držani [zato što je telo mrtvo]; da bismo služili u novini duha, a ne u starini slova“ (Rimljanima 7,5.6 – KJV).

Čudesna je promena koja se u nama ostvaruje na krstu. Zakon ne umire, već telo umire, zakon greha i smrti se ukida, neprijateljstvo između nas i zakona umire, ropstvo prestaje i mi postajemo sjedinjeni sa Hristom u veri, a zakon nam postaje „zakon Duha života u Hristu Isusu“ (Rimljanima 8,2 – Čarnić). Onda telesna dela prestaju i mi činimo dela vere, koja donose rodove Duha i sa Avramom smo naslednici obećanja datih njemu i njegovom semenu/potomstvu.

Sadašnja istina, 22. februar 1894.

26. ZAŠTO SI SUMNJAO?

E. J. WAGGONER

Biblija prikazuje Isusa kako „sve nosi (održava – KJV) svojom silnom rečju“ (Jevrejima 1,3 – Čarnić).

Ta reč, ne samo da ima silu da održava, već „je u stanju da vas izgradi i da vam da nasledstvo među svima posvećenima“ (Dela 20,32 – SSP).

Primer održavajuće sile Hristove reči dat je u Mateju 14,25-32. Učenici su bili na olujnom moru, kada su bili zapanjeni pojavom Isusa koji je hodao po vodi. Kada ih je Isus uveravao: „Ne bojte se; ja sam, ne plašite se“ (Karadžić), Petar je rekao: „Gospode, ako si ti, zapovedi da dođem k tebi po vodi. On pak reče: dođi“ (Čarnić).

Petar je odmah odgovorio na reč „Dođi“ i „i pođe ka Isusu hodaajući po vodi“ (SSP). Neki bi možda brzopleto pretpostavili da je voda držala Petra; ali malo razmišljanja će pokazati da nije bilo tako. U suprotnosti je sa prirodom da voda drži čoveka; i, štaviše, čitamo da Petar „videći da je vetar jak uplaši se, i kako poče tonuti povika: Gospode spasavaj!“ (Bakotić). Isus ga je uhvatio, govoreći: „Maloverni, zašto si posumnjao?“

Da je voda bila ono što ga je podupiralo, on ne bi počeo da tone; jer, voda je bila potpuno ista i tamo gde je tonuo, kao i tamo gde je hodao. Dakle, kada se setimo Isusovih reči: „Zašto si posumnjao“, znamo da, kada je Petar hodao po vodi, Isusova reč je bila ono što ga je podupiralo. Reč „Dođi“ ga je dovela i samo kada je posumnjao u tu reč, počeo je da tone.

Ista reč koja je držala Petra na površini vode, može držati čoveka i u vazduhu. Ilija i Jelisije su u jednom trenutku išli zajedno, kada se Ilija počeo podizati u vazduh. Zašto se to desilo? – Zato što je Gospod rekao Iliji: „Dođi“, a pošto je prorok uvek slušao Gospodnju reč, on je poslušao i ovu.

Čitamo da „verom bi Enoh prenesen“ (Jevrejima 11,5 – D. Stefanović). Ali „vera dolazi slušanjem, a slušanje Božjom Rečju“ (Rimljanima 10,17 – KJV). Dakle, Božja reč je uzela Enoha, isto kao i Iliju, kroz

vazduh, u susret Gospodu. Međutim, oni su bili samo preteče onih koji će – budući da će biti živi kada Gospod bude sišao s neba sa vikom, sa glasom arhangela i sa Božjom trubom, a mrtvi u Hristu budu ustali – biti „zajedno s njima ... uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo“ (1. Solunjanima 4,16.17 – Karadžić).

Šta je ono što će podupirati te miljenike i držati ih u vazduhu? Ista reč koja je održavala Petra na vodi. Gospod će reći: „Dođite, vi blagosloveni moga Oca“ (Matej 25,34 – SSP). Oni koji su navikli da slušaju Gospodnju reč, odgovoriće odmah i biće uzeti; dok oni koji nisu slušali svaku Gospodnju reč, neće poslušati ni tu, i biće ostavljeni.

Oni koji su zanemarili da uzmu Gospodnju reč, kao da se odnosi na njih lično, neće prihvatiti tu reč „dođi“, kao da se odnosi na njih. Samo oni koji prepoznaju da, svaki put kada Gospod govori, On govori njima, biće u stanju da uzmu tu reč za sebe. Oni koji čekaju biće oni koji su živeli po Gospodnjoj reči, tako da, na reč „dođi“, oni će, kao da je to najprirodnija stvar na svetu, krenuti u susret Gospodu. Srećni su oni koji znaju održavajuću silu reči i koji je u potpunosti uzimaju za sebe.

Sadašnja istina 23. januar 1896.

27. ŽIVA VERA

A. T. JONES

Izraz „živa vera“ je strogo prikladan, zato što vera zaista jeste živa stvar. Pravednik živi verom i nijedan čovek ne može živeti posredstvom onoga (doslovno: onim – *prim. izdavača*) što u sebi nema život. Pošto možemo živeti samo posredstvom onoga što nam donosi život, i pošto živimo verom, jasno je da je vera živa stvar.

Dalje, vera je dar Boga (Efescima 2,8), a On je živi Bog; Isus je njen Začetnik (Jevrejima 12,2) i u Njemu je život – On je život. U prirodi stvari, ono što dolazi iz takvog izvora mora, samo po sebi, biti prožeto životom; a pošto vera u potpunosti dolazi od Onog koji je jedini živi Bog, od Onoga koji je sam život, a ne od nas samih (Efescima 2,8), ona je svakako prožeta životom i tako ljudima donosi život, kojim mi zaista možemo živeti.

Dalje, vera dolazi slušanjem Božje reči (Rimljanima 10,17); ta reč je „reč vere“ (Titu 1,9 – KJV), to jest, reč *puna vere*; i ta reč je „reč života“ (Filipljanima 2,16 – Čarnić). Stoga, pošto Božja reč donosi veru, i puna je vere, i pošto je ta reč – reč života, očigledno je da je vera život, življenje ovoga i da od Boga donosi život onome koji je praktikuje.

Kakav je, onda, život koji vera donosi ljudima? – Dolazeći od Boga, kroz Isusa Hrista, koji je „Začetnik života“ (Dela 3,15 – Čarnić), jedini život kojim je ona prožeta i koji bi mogla doneti ljudima, jeste *Božji život*. Božji život je ono što je ljudima potrebno i što moramo imati. I to je život koji Bog želi da imamo, jer je napisano: „Ne hodajte (ne živite – Čarnić) kao što hodaju ostali neznabošci, u ispraznosti svog uma, pomračenog rasuđivanja i *otuđeni od Božjeg života*“ (Efescima 4,17.18 – KJV).

Isus je došao, da bi ljudi imali život i da bi ga imali obilnije (Jovan 10,10). „A ovo je to svedočanstvo: Bog nam je dao večni život, a taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život. Ko nema Sina Božijeg, nema život“ (1. Jovanova 5,11,12 – SSP). A Hristos se prima verom i On prebiva u srcu verom (Efescima 3,17). Stoga, pošto je Božji život, večni život, samo u Isusu Hristu, i pošto Hristos prebiva u srcu *verom*,

jasno je, koliko je to moguće, da vera donosi Božji život onome ko je praktikuje.

Život samog Isusa je ono što treba da se pokaže u našim telima: „Jer, nas, žive, stalno predaju smrti radi Isusa, da se i Isusov život jasno pokaže u našem smrtnom telu“ (2. Korinćanima 4,11 – SSP). A Isusov život se pokazuje u nama posredstvom samog Hrista koji živi u nama; jer, „Hristos živi u meni i život koji ja sada živim u telu, živim *verom* Božjeg Sina“ (Galatima 2,20 – KJV). To je živa vera.

On dalje kaže: „Prebivaću u njima i hodaću među (u – KJV) njima“ (2. Korinćanima 6,16 – SSP); „Neću vas ostaviti neutešne (sirotne – Čarnić), doći ću k vama;“ i „pošto ja živim, živećete i vi“ (Jovan 14,18.19 – KJV). On prebiva u nama Svetim duhom; jer, On želi da „budete ojačani silom Njegovog Duha u unutrašnjem čoveku, *da bi Hristos prebivao u vašim srcima*“ (Efescima 3,16.17 – KJV). I „u onaj dan“ – dan kada primite dar Svetog Duha – „*znaćete* vi da sam ja u Ocu svome, i vi u meni, i *ja u vama*“ (Jovan 14,20 – Sinod SPC). „I po tome znamo da On prebiva u nama, po Duhu kojega nam je dao“ (1. Jovanova 3,24 – Sinod SPC). A „obećanje Duha primimo *kroz veru*“ (Galatima 3,14 – Karadžić).

„Hristos nas je otkupio od prokletstva zakona... da bi blagoslov Avrama mogao doći na neznabošce kroz Isusa Hrista, da bismo mi mogli primiti obećanje Duha kroz veru“ (Galatima 3,13.14 – KJV). Mi moramo imati blagoslov Avrama, da bismo primili obećanje Duha. Blagoslov Avrama je opravdanje *verom*. Pogledajte Rimljanima 4,1-13. Imajući to, Avram je „primio znak obrezanja, pečat pravednosti vere koju je imao“ (stih 11 – KJV). I mi, imajući ovo, možemo besplatno primiti obećanje Duha koji obrezuje srce za svetost i pečat pravednosti vere koju smo imali. Imajući blagoslov Avrama, i tako bivajući Božji sinovi, Bog *šalje* Duha svog Sina u naša srca (Galatima 3,26; 4,4-6). Imajući blagoslov Avrama, da možete primiti obećanje Duha kroz veru, *onda* tražite ono što možete primiti – da, tražite i *primićete*. Jer Božja reč je obećala, a vera dolazi slušanjem Božje reči. Stoga, tražite u veri, ništa se ne kolebajući, „jer, ko god moli, dobija; i ko traži, nalazi; i otvoriće se onom ko kuca“ (Matej 7,8 – SSP).

Takva je živa vera – vera koja dolazi od živog Boga; vera čiji je Začetnik Hristos; vera koja dolazi Božjom rečju; vera koja donosi život i silu od Boga ljudima i koja čini Božja dela u onome ko je praktikuje; vera koja prima Svetog duha, koji donosi živo prisustvo Isusa Hrista da prebiva u srcu, otkrivajući (ispoljavajući) se u smrtnom telu. Ovo i samo ovo je živa vera. Posredstvom nje hrišćani žive. A ona je sam život. Ona je sve. Bez nje, sve je jednostavno ništa, ili još gore; jer, šta god nije od vere, greh je.

Sa takvom verom kao što je ova, to jest, sa *istinskom/pravom* verom, nikada se ne može postaviti nikakvo pitanje što se tiče dela; jer, ova vera *sama deluje* i onaj koji je ima, neminovno deluje. Nemoguće je imati ovu veru, a nemati dela. „Jer u Hristu Isusu niti što vredi (koristi – KJV) obrezanje ni neobrezanje, nego vera *koja* kroz ljubav dela (deluje – KJV; radi – Karadžić)“ (Galatima 5,6 – Sinod SPC). Ova vera, pošto je živa stvar, ne može postojati bez delovanja. A dolazeći od Boga, jedina dela koja je moguće da ona čini, jesu Božja dela.

Stoga, bilo šta što tvrdi da je vera, a od sebe ne deluje na spasenje pojedinca koji je ima i onda ne čini Božja dela u onom koji je ispoveda, *uopšte nije vera*, nego prevara koju taj pojedinac sebi predstavlja kao pravu veru. Ona ne donosi nikakvu blagodat srcu niti silu životu. Ona je mrtva i on je i dalje mrtav u prestupima i gresima, a sva njegova služba je samo forma bez sile i stoga je to samo mrtav formalizam.

Međutim, s druge strane, vera koja je od Boga, koja dolazi Božjom rečju i donosi Hrista, živu reč, da prebiva u srcu i sija u životu – to je istinska/prava vera, koja samo kroz Isusa Hrista živi i deluje u onom koji je praktikuje.

Sam Hristos koji živi u *nama*, Hristos u vama koji je živa nada, Bog s nama, Bog koji se ispoljava u telu *sada, danas, u našem* telu, verom Isusa Hrista – to i samo to je živa vera. Jer, „svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u telu došao, od Boga je; a svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kog čujete da će doći, i sad je već na svetlu. Vi ste od Boga, dečice, i nadvladaste ih, jer je veći koji je u vama negoli koji je na svetlu“ (1. Jovanova 4,2-4 – Karadžić).

Stoga, „Ispitajte sami sebe - da li ste u veri. Sami sebe proverite“ (2. Korinćanima 13,5 – SSP). Isus je rekao njima, a i svima nama: „Imajte veru Božju“ (Marko 11,22 – KJV margina; u prevodu Vuka Karadžića je 23. stih, dok je u svim ostalim, prevodima 22. stih – *prim. izdavača*).

Bible Echo (Biblijski eho), 14. januar 1895.

28. RASPOZNAVANJE PRAVEDNIH I ZLIH (OSUĐIVANJE DRUGIH LJUDI)¹ E. J. WAGGONER

Pravedan čovek je onaj čovek u čijem srcu prebiva (ostaje) Božja reč. A ova činjenica nije vidljiva kroz njegovu spoljašnjost. Ako bismo mogli gledati na srce, kao što Bog čini, i videti bistrinom Njegovog vida, bili bismo u stanju da tamo raspoznamo ili prisustvo ili odsustvo vere, i time, i samo time bismo znali kojoj od dve velike kategorije pripada bilo koji pojedinac.

Pošto je vera izvor pravednosti, njeno odsustvo – i jedino to – jeste uzrok zla. Jer svi ljudi su po prirodi zli, imajući telesna srca koja „nisu potčinjena Božjem zakonu niti zaista mogu biti“ (Rimljanima 8,7 – KJV). A ta ista ljudska priroda, koja se ispoljava u ubistvima, pijanstvima i najnižim oblicima poroka i zločina, zajednička je priroda svih ljudi. Samo splet okolnosti je sprečava da se na isti način pokaže u svim ljudima.

Visoko cenjeni član društva, koji još uvek ne poznaje Boga, nema ništa čime bi se pohvalio u odnosu na čoveka koga društvo žigoše kao odbačenog, jer razlika između njih nije razlika u prirodi, nego samo u bogatstvu, za koje on ne može sebi da pripíše zasluge.

Kada je Adam zgrešio, stekao je palu i telesnu prirodu i samo tu prirodu je mogao da zavešta svojoj deci. Svi njegovi potomci su time stekli njegovu prirodu, tako što ju je jedan za drugim prenosio svaki roditelj. I na taj način su svi ljudi primili palu prirodu koju je imao i Adam, a jedino varijacije u procesu prenošenja, i okolnostima kojima su ljudi okruženi, isključujući Božju blagodat, stvaraju razliku u zapisima o njihovom životu. Ali kod onih koji prime Božju blagodat dolazi do promene prirode; i zbog toga, a ne zbog nekih razlika u bogatstvu, njihov život ima napretka. Čak je i apostol Pavle svedočio o sebi: „blagodaću Božijom ja sam ono što sam“, i rekao je: „A ja ne daj Bože da se

---

1 Discerning the righteous and the wicked (judging other people) – raspoznavanje/ razlikovanje pravednih i zlih (osuđivanje/ procenjivanje drugih ljudi)

ičim hvalim (dičim – grčki) osim krstom našeg Gospoda Isusa Hrista“ (1. Korinćanima 15,10; Galatima 6,14 – Čarnić).

I stoga je istina da je najudaljeniji od Boga onaj čovek koji najmanje oseća svoju potrebu za Božanskom blagodaću i za drugačijom prirodom od one koju ima. Ovo se prikazuje pričom o fariseju i skupljaču poreza (cariniku), koji su otišli u hram da se mole. Farisej je mislio da ima bolju prirodu od drugih ljudi, tako da je zahvalio Gospodu zato što nije poput njih; ali carinik, osećajući svoju potrebu, uzviknuo je: „Bože, budi milostiv meni grešnome (grešniku – SSP)“ (Luka 18,13 – Čarnić) i otišao je kući opravdan.

Nijedan čovek nije tako beznađežno zao, kao onaj koji se oseća zadovoljan sobom; a oni koji su najviše zadovoljni sobom nisu oni koji pokazuju najveću slabost i koji su krivi za većinu zločina, već oni koji svoje živote mogu da prilagode svetskim standardima moralnosti i poštovanja.

Mi možda znamo kako sami stojimo pred Bogom, jer je to jednostavna stvar spoznaje da li verujemo u Njegovu reč ili ne. Ta reč nam govori da imamo potpuno poverenje u Boga i ni najmanje u sebe ili u telo. Ako kažemo „amin“ ovome, Bog nas, svojom stvaralačkom silom, čini pravednim, i mi stojimo opravdani u Njegovim očima.

Ne možemo znati položaj drugih, zato što ne možemo, kao što to Bog može, videti njihova srca. Mogli bismo samo gledati spoljašnji izgled, koji nije pokazatelj prirode unutrašnjeg života. Stoga nam se daje opomena: „Ni o čemu ne sudite pre vremena, dok ne dođe Gospod. On će rasvetliti ono što je u tami skriveno i izneti na videlo nameće srca“ (1. Korinćanima 4,5 – SSP).

Tako u Malahiji čitamo o vremenu kada će Gospod skupiti svoje blago i „poštedecu ih, kao što čovek štedi svog sopstvenog sina koji mu služi“. Ovo ukazuje na vreme kada oni koji Mu ne služe neće biti pošteđeni. „Tada ćete se“, kaže On, „vratiti i raspoznaćete razliku između pravednog i zlog, između onog koji služi Bogu i onog koji Mu ne služi“ (Malahija 3,17.18 – KJV). To će biti vreme kada se sud bude dao svecima Svevišnjeg i kada sveci budu dobili carstvo (Danilo 7,22) prilikom prvog vaskrsenja (pogledajte: Otkrivenje 20,4-6).

Nije naša stvar da sada znamo skrivene misli i pobude ljudskih srca. Takva spoznaja bi nam donela više zla, nego dobra. Sve što nas se ovde tiče jeste da za sebe verujemo Božjoj reči i da sejemo seme Njegove istine pored svake vode, ne propuštajući nijedno mesto, iako nam se čini da je nepogodno, već imajući nadu za sve, kroz milost i blagodat koje se u jevanđelju toliko obilno daju svima.

Sadašnja istina, 30. avgust 1894.

29. PRAVEDNOST I ŽIVOT

E. J. WAGGONER

Iako je jevanđelje velika tajna, ono je, ipak, izuzetno jednostavno. Nekoliko načela, lakih za shvatanje, pokrivaju svaki njegov mogući aspekt. Samo dve stvari treba razumeti, naime, čovekovu potrebu i Božju sposobnost i spremnost da zadovolji tu potrebu.

Pre svega, saznajemo da su svi ljudi grešnici. „Kao što je napisano: Nema nijednog pravednog, [ne, niti jednog – KJV], nema onoga koji razume, nema onoga koji traži Boga. Svi zastraniše (svi su skrenuli s puta – KJV) i zajedno nevaljali (beskorisni – Čarnić) postaću: nema ga koji čini dobro, nema baš nijednoga“ (Rimljanima 3,10-12 – Sinod SPC). „Jer... svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije“ (stih 23 – Čarnić).

Greh je deo samog čovekovog bića; u stvari, može se reći da je to čovek. Hristos, koji je znao šta je u čoveku, rekao je: „Jer iznutra, iz čovekovog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva, preljube, pohlepa, zloća, prevara, razuzdanost, zavist, psovka, bahatost, bezumlje. Sva ova zla izlaze iznutra i čoveka čine nečistim“ (Marko 7,21-23 – SSP). Ova zla dolaze iz srca, ne nekolicine ljudi, ili određene klase ljudi, već svih ljudi, čovečanstva. Rečeno nam je da „iz srca izlaze životne stvari“ (Priče 4,23 – KJV). Stoga, znamo da su ove zle stvari sam ljudski život. To znači da je čovekov život, po prirodi, greh.

Međutim, greh znači (podrazumeva – *prim. izdavača*) smrt. „Jer, biti telesnog uma, smrt je“ (Rimljanima 8,6 – KJV). „Kao što kroz jednog čoveka greh uđe u svet i kroz greh smrt, i tako smrt pređe na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rimljanima 5,12 – D. Stefanović). Tako vidimo da greh sa sobom nosi smrt. Smrt izvire iz greha, jer „žalac smrti je greh“ (1. Korinćanima 15,56 – Čarnić). „A greh, kad je počinjen (izvršen – Šarić), rađa smrt“ (Jakov 1,15 – Bakotić). Iz ovih tekstova saznajemo da je smrt zavijena (upakovana – *prim. izdavača*) u greh. Zbog Božje blagodati, greh ne donosi odmah smrt pojedincu, zato što Gospod dugo trpi, „jer ne želi da iko propadne (pogine – Karadžić), nego da svi dođu do pokajanja“ (2. Petrova 3,9 – Čarnić). Dakle, On

ljudima daje priliku da se pokaju. Ako oni to učine, greh će biti uklonjen, a oni će, naravno, biti oslobođeni od smrti. Ali, ako odbijaju da se pokaju i pokažu da vole greh, onda on ostvaruje ono što je u njemu, odnosno, smrt. Mogli bi se citirati mnogi drugi tekstovi, da bi se pokazalo da greh znači/podrazumeva smrt, ali ovi su dovoljni za sada. Neka čitalac prouči, ako želi, Jovana 3,36; 5. Mojsijevu 30,15-20, povezano sa 5. Mojsijevom 11,26-28 i Rimljane 5,20.21; 7,24.

Greh i smrt su, zato, neodvojivi. Gde se nađe jedno, tu je i drugo. Spasiti od greha znači spasiti od smrti. Spasenje ne znači jednostavno oslobođenje od posledica greha, već i od samog greha. Plan spasenja nije, kao što neki pretpostavljaju, model po kome su ljudi slobodni (ili: ljudi mogu slobodno) da greše koliko god žele, u uverenju da će ih ispovedanje vere spasiti od zaslužene kazne za njihove prestupe. Naprotiv, to je plan za potpuno oslobađanje čoveka od greha, tako da neće postojati uzrok smrti. Kao što ne može biti smrti bez greha, tako ne može biti ni života bez pravednosti.

Ali gde će čovek dobiti pravednost? On je ne može dobiti iz sebe samog, jer u sebi nema ničeg osim greha. „Jer znam da u meni (odnosno, u mom telu) ne prebiva ništa dobro; jer hteti – to je prisutno u meni, ali kako da sprovedem ono što je dobro – to ne nalazim“ (Rimljanima 7,18 – KJV). „Zato što je telesni um neprijateljstvo protiv Boga; jer nije potčinjen Božjem zakonu niti zaista može biti. Dakle, onda, oni koji su u telu, ne mogu ugoditi Bogu“ (Rimljanima 8,7.8 – KJV). Pošto je čitav život greh, kao što smo već videli, očigledno je da je jedini način da se dobije dobrota – dobiti drugi život. To je ono što jevanđelje nudi.

Dok je čovek zao, Bog je dobar. On nije samo dobar, već je On jedini koji je dobar. Poslušajte reči Spasitelja mladiću koji je dotrčao da Ga pita: „Dobri Učitelju, šta ću činiti da bih imao večni život? A Isus mu je rekao: Zašto me zoveš dobrim? Nema nikog dobrog, osim jednog, odnosno, Boga“ (Marko 10,17.18 – KJV). Ovo je apsolut. To ne isključuje Hrista, jer je Hristos Bog (Jovan 1,1). „Jer Bog beše u Hristu“ (1. Korinćanima 5,19 – Karadžić). Životi Oca i Sina su jedno isto (Jovan 6,57).

Nema dobrote bez Boga. Dobrota nije neki osećaj, već nešto stvarno. Ne može biti dobrote bez delovanja (dela – *prim. izdavača*). Ona ne pluta okolo, u vazduhu, kao miris cveća. Kao što ne može biti nečeg kao što je slatkoća, bez onog što je slatko, i kao što nema nečeg kao što je slanoća, bez soli, isto tako nema dobrote bez dobrih *dela*. Svi Božji putevi su dobri i ispravni. Njegovi putevi su ukratko/sažeto, ali detaljno, opisani u Njegovom zakonu. On „pokaza puteve svoje Moj-siju, sinovima Izrailjevim dela svoja“ (Psalam 103,7 – Daničić). „Blago onima kojima je put čist, koji hode u zakonu Gospodnjem“ (Psalam 119,1 – Daničić).

Pošto Božji zakon opisuje Njegove puteve, a svi Njegovi putevi su ispravni, Njegov zakon se naziva Njegovom pravednošću. Tako, čitamo u Isaiji 51,6.7: „Podignite k nebu oči svoje i pogledajte dole na zemlju; jer će nebesa iščeznuti kao dim i zemlja će kao haljina ovetšati (dotrajati kao odeća – KJV), i koji na njoj žive pomreće takođe; a spasenje će moje ostati dovek, i pravde moje neće nestati (neće se ukinuti – KJV). Poslušajte me koji znate pravdu, narode, kome je u srcu zakon moj. Ne bojte se ruženja (poruge – Šarić; prekora – KJV) ljudskog i od huljenja (uvreda – Stvarnost; psovanja – Šarić) njihovog ne plašite se“ (Daničić). Božji zakon je Njegova pravednost, a Njegova pravednost se sastoji od stvarnih dela; stoga, Božji zakon je Božji život. Njegov život je merilo pravednosti. Ono što je kao Njegov život, ispravno je, a sve što se razlikuje od Njegovog života, pogrešno je.

Mi nismo ostavljeni u neznanju u vezi sa tim šta je Božji život, jer ga je On živeo pred ljudima, u ličnosti Isusa Hrista. Božji zakon je bio u Njegovom srcu (Psalam 40,8), a iz srca izlazi život (Priče 4,23); stoga je Božji zakon bio Njegov život. Kao što Ajzak Vots (Isaac Watts)¹ kaže:

„Blagosloveni Otkupitelju i moj Bože,
Tvoja mi Reč dužnosti otkriva;
a u Tvom životu zakon se javlja
pretočen sav u slova živa.“

---

¹ *Isaac Watts* (1674-1748) bio je engleski pastor, propovednik, teolog i pesnik. Naročito je bio poznat kao pisac verskih pesama. Napisao ih je oko 600.

Gospodnji duh je bio na Njemu (Luka 4,18), a „gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda“ (2. Korinćanima 3,17 – Čarnić). Stoga je Božji život u Hristu „savršen zakon slobode“ (SSP), koji čini da je čovek, ako ostane u njemu, blagosloven u svom delu (Jakov 1,25). Nikada na ovom svetu nije viđen nijedan drugi život koji je bio slobodan od greha. Ljudi su iscrpljivali sebe i trošili svoj život pokušavajući da žive pravednim životima i nikada to nisu uspevali. Svako za sebe zna da je grešnik. Nema nikoga ko neće priznati da je u nekim stvarima mogao da učini bolje, nego što je učinio; i nema nikoga ko, u nekom trenutku u svom životu, nije rekao ili pomislio da će učiniti bolje; i time oni pokazuju da znaju da su zgrešili. Svakog čoveka optužuje njegova savest, čak i ako on nije upućen u Božji zakon (pogledajte Rimljanima 2,14.15).

Pošto je život svakog čoveka po sebi greh, a on ima samo jedan život, i pravednost se ne može proizvesti iz greha, očigledno je da je jedini način na koji bilo koji čovek može dobiti pravednost – dobijanjem drugog života. A pošto je jedini pravedan život, koji je ikada bio poznat, Božji život u Hristu, jasno je da grešnik mora dobiti Hristov život. Ovo nije ništa ni više ni manje, nego življenje hrišćanskog života. Hrišćanski život je Hristov život.

Ali neka niko ne pomisli da može sam da živi ovaj život. Očigledno je da mi ne možemo živeti drugi život svojim starim životom koji smo uvek živeli. Da bismo živeli drugi život, moramo imati drugi život. I niko ne može živeti život nekog drugog. Nijedan čovek ne može živeti život čak ni svog najbližeg prijatelja, jer, pre svega, on ne može uspešno da oponaša stvari sa kojima se upoznaje kod tog prijatelja, a drugo, on ne može da poznaje unutrašnji život te druge osobe. Koliko manje, onda, neko može živeti večni Hristov život! Ljudi ponekad pokušavaju da se predstave kao neko drugi, ali uvek bivaju otkriveni u prevari; tako mora biti i sa onim koji se obaveže da će živeti Hristov život. Hiljade ljudi pokušavaju da žive hrišćanskim životom, ali uzrok njihovog neuspeha je taj što pokušavaju da žive Hristov život svojim sopstvenim životom.

Šta se, onda, može učiniti? Zar ne postoji mogućnost življenja hrišćanskog života? Da, postoji, ali se mora dozvoliti Hristu da ga živi.

Ljudi se moraju zadovoljiti time da se odreknu svojih grešnih i bezvrednih života i da smatraju sebe mrtvim – prosto ništavnim. Tada, ako su zaista mrtvi sa Hristom, takođe će živeti sa Njim. Onda će se i njima desiti ono što se desilo Pavlu: „Jer sam ja, kroz zakon, mrtav zakonu, da bih živeo Bogu. Ja sam razapet sa Hristom i, uprkos tome, živim; pa ipak, ne ja, već Hristos živi u meni; i život koji sada živim u telu, živim verom Božjeg Sina, koji me je voleo i dao sebe za mene“ (Galatima 2,19.20 – KJV). Kada se Hristu dozvoli da živi svoj sopstveni život u čoveku, onda, i samo onda, život tog čoveka će biti u skladu sa Božjim zakonom. Tada će on imati pravednost, zato što ima jedini život u kojem se nalazi pravednost.

Ako neki imaju sumnju u pogledu toga kako se može dobiti Hristov život, neka čitaju izveštaj o Njegovim čudima, kako je iscelio bolesne i vaskrsavao mrtve. Čitajte kako je dao novi život sirotaj ženi čiji život je svakog dana isticao (Luka 8,43-48). Čitajte kako je dao život Lazaru i starešininoj ćerki. Učite da je Njegova reč živa reč, sa silom da da život svima koji je primaju u veri. Učite da je Hristov život u Njegovoj reči, tako da, kada se reč čuje i kada se veruje u nju, sam Hristos prebiva u srcu verom (Efescima 3,17). Neka ove stvari budu živa stvarnost i sigurno ćete, kroz Njegovo ime, imati život.

Sadašnja istina, 6. oktobar 1892.

30. NEKA BUDE

E. J. WAGGONER

„**Neka** sva gorčina i gnev i bes i vika i hula **budu** uklonjeni od vas, sa svakim zlom“ (Efescima 4,31 – KJV).

Koliko njih je pročitalo ove redove i pomislilo: „O, kada bi bilo tako!“ i kako iskreno su pokušali da uklone tu hulu, zajedno sa „korenom gorčine“ (Jevrejima 12,15), odakle ona izvire, i nisu uspjeli, zato što „jezik niko od ljudi ne može pripitomiti, jer je nemirno zlo, puno jeda (otrova – Čarnić) smrtonosnoga“ (Jakov 3,8 – Karadžić).

Isti problem nalazimo i u sličnom uputstvu: „**Neka** vaša reč **bude** uvek s blagodaću, začinjena solju, da biste znali kako treba da odgovorite svakome“ (Kološanima 4,6 – KJV). O, da, kad bismo samo mogli; ali koliko često smo donosili odluku da nećemo brzopleto izgovarati reči i gotovo istog trenutka bismo se postideli zbog gluposti koje su izašle iz naših usta, „pre nego što smo razmislili“.

Ponovo čitamo božansko uputstvo: „**Neka** ništa ne bude činjeno kroz svađu (rivalstvo, nadmetanje) ili sujetu, već u poniznosti uma jedan drugog smatrajte boljim od sebe“ (Filipljanima 2,3 – KJV). „**Neka** i u vama **bude** ovaj um, koja je bio u Hristu Isusu“ (stih 5 – KJV). A slično tome je ovo uputstvo: „**Neka** bratska ljubav i dalje **vlada** među vama (**traje** – KJV)“ (Jevrejima 13,1 – SSP). Kako to mora biti blagosloveno stanje uma, kakvo bi to nebo bilo na Zemlji, kada bi samo postojalo takvo stanje stvari među onima koji ispovedaju Hristovo ime! Pa ipak, koliko se onih, koji pred sebe stavljaju ovaj blagosloveni ideal, pitaju kako će to biti postignuto!

Čovek koji je „telesan, prodat pod greh“ dužan je da kaže: „Hteti – to je prisutno u meni, ali kako da sprovedem ono što je dobro – to ne nalazim“ (Rimljanima 7,14.18 – KJV). Bog je pravedan i dobar. On nije tiranin i on ne postavlja zadatke pred svoj narod, a da im ne pokaže način da ih izvrše. On, ne samo da pokazuje način, već obezbeđuje silu; problem je u našem čitanju Njegovih zapovesti i uputstava. Hajde da pročitamo još jedno uputstvo i vidimo neće li ono preporučiti način za izlaz iz teškoće:

„**Neka** Božji mir **vlada** u vašim srcima, u koji ste i pozvati u jednom telu; i budite zahvalni“ (Kološanima 3,15 – KJV).

Mi svakako ne možemo upravljati Božjim mirom. Mi ga ne možemo proizvesti i staviti unutar svojih srca. Ne, samo Bog može obezbediti mir, a On je to već učinio. Isus je rekao: „Mir vam ostavljam, svoj mir vam dajem“ (Jovan 14,27 – SSP). „Poslušaću ono što Gospod Bog bude govorio, jer će On objaviti mir svom narodu i svojim svecima“ (Psalam 85,8 – KJV). Činjenica da samo Bog može staviti svoju blagodat u srce i učiniti da ona tamo vlada, trebalo bi da nam ukaže na to da je On taj koji treba da ispuni i ta druga uputstva u nama.

Još jednom čitamo: „**Neka** Hristova reč **prebiva** u vama obilno, u svoj mudrosti“ (Kološanima 3,16 – KJV). Ovo nam, zajedno sa upravo citiranim tekstom, iznosi čitavu tajnu. Te stvari treba da se čine Božjom rečju. „‘Ne silom niti snagom, već duhom mojim!’ - riječ je Jahve nad Vojskama“ (Zaharije 4,6 – Stvarnost & Duda-Fučak). Gospodnja reč, koja pred nas stavlja ova željena dostignuća misli i govora, jeste posrednik kojim se oni obezbeđuju.

Šta Gospodnja reč može učiniti? – Čitajte Psalam 33,6,9: „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih“ (Šarić). „Jer je On rekao i bilo je; On je zapovedio i stajalo je čvrsto“ (KJV). „A ovo je reč koja se, posredstvom jevanđelja, vama propoveda“ (1. Petrova 1,25 – KJV). Jevanđelje je Božja sila na spasenje svakome koji veruje; a Božja sila se vidi u stvaranju (Rimljanima 1,16.19.20). Stoga, sila kojom zapovesti i uputstva Svetog duha treba da se ispune u nama, jeste sila kojom su stvorena nebesa i Zemlja.

Onda se okrenite jednostavnoj priči o stvaranju. Bog je rekao: „**Neka bude svetlost. I bi svetlost**“ (1. Mojsijeva 1,3 – Daničić). Takođe, Bog je rekao: „**Neka se sabere** voda što je pod nebom na jedno mesto, i **neka se pokaže** suvo. **I bi tako**“ (stih 9). Takođe, Bog je rekao: „**Neka pusti** zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. **I bi tako**“ (stih 11). Još jednom: „Reče Bog: **Neka budu** videla (svetla) na svodu nebeskom, da dele dan i noć, da budu znaci vremenima i dani-

ma i godinama; **I neka svetle** na svodu nebeskom, da obasjavaju zemlju. **I bi tako**“ (stihovi 14.15). I, tako, čitajući, prolazimo kroz celu priču o stvaranju.

Tama u sebi samoj nema silu da donese svetlost. Vode ne bi mogle da se skupe na jednom mestu. Zemlja ne bi mogla da učini snažan napor i pusti drveće krcato plodom. Još manje bi Sunce, Mesec i zvezde mogli da se stvore sami. Ono čega nije bilo, nije moglo ni da dovede sebe u postojanje. Međutim, na Božju reč, koja je izgovorila: „**Neka bude**“, sve je došlo u postojanje. Reči „**Neka bude**“ tako i tako, nosile su sa sobom silu postojanja. Tražena stvar je bila u rečima koje su tražile njeno stvaranje.

„Mi smo njegovo posao, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo“ (Efescima 2,10 – kombinacija prevoda SSP-Karadžić). I „Bog je taj koji čini u vama da hoćete i činite ono što mu je ugodno“ (Filibljanima 2,13 – kombinacija prevoda D. Stefanović-Karadžić). Treba da imamo u vidu da uputstva koja smo u početku čitali nisu uputstva čoveka, već su to Božje reči za nas. Isti Onaj koji je u početku rekao: „**Neka bude** svetlost“ i „Neka zemlja pusti travu“ govori nam: „**Neka se sva gorčina i gnev... uklone od vas**“ (Efescima 4,31 – KJV). Baš kao što je ono prvo učinjeno, tako mora da se izvrši i drugo. „Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu ničē što se posije, tako će svemogući Gospod učiniti da nikne pravednost i slava (pohvala – Daničić) pred očima svih naroda“ (Isaija 61,11 – Šarić). Stoga, kada čitamo uputstva da dozvolimo da određene zle stvari budu uklonjene od nas, i da dozvolimo da se pojave određeni blagoslovi, ne treba da ih smatramo zapovestima da mi to uklonimo, već sredstvima, posredstvom kojih taj zadatak treba da se izvrši.

Božja sila da stvara je isto tako velika sada, kao što je bila uvek. Onaj koji je u početku učinio da zemlja donese rod, i koji je stvorio savršenog čoveka od zemaljskog praha, može uzeti ove zemaljske posude i učiniti ih „na hvalu slave Njegove blagodatī“ (Efescima 1,6 – KJV). Mi treba da postanemo tako upoznati sa činjenicom da je Bog Stvoritelj, da, kada On kaže: „**Neka to bude učinjeno**“, mi ćemo odmah i neprestano odgovarati: „**Amin; neka bude tako, Gospode Isuse**“; i na taj

način će biti stvoreno novo srce, iz kojeg će proizaći misli i reči koje su prihvatljive u Njegovim očima.

Znaci vremena, 5. septembar 1895.

31. SPASENI NJEGOVIM ŽIVOTOM

E. J. WAGGONER

Hristova smrt miri verujućeg grešnika sa Bogom. Ljudi su, po svojoj prirodi, neprijatelji Boga, a to neprijateljstvo se nalazi u odsustvu pokoravanja Njegovom zakonu (Rimljanima 8,7). Božji zakon je Njegov život, a Njegov život je mir. Stoga je Hristos naš Mir, zato što smo mi u Njemu učinjeni Božjom pravednošću ili smo, drugim rečima, usklađeni sa Božjim životom. Polazući svoj život, Hristos ga daje svakom ko ga bude prihvatio. Oni koji ga prihvate, tako da mogu reći: „sa Hristom se razapeh; a živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos“ (Galatima 2,19.20 – Sinod SPC), pomireni su sa Bogom, zato što imaju isti život. Oni jednostavno vrše razmenu, predajući svoj život Hristu i, umesto toga, uzimajući Njegov život.

Kada Hristos daje sebe čoveku, On daje čitav svoj život. Svaki pojedinac koji veruje dobija celog Hrista. On dobija Njegov život kao bebe, kao deteta, kao mladića i kao zrelog čoveka. Čovek koji priznaje da čitav njegov život nije ništa drugo osim greha, i koji ga se spremno odriče radi Hrista, vrši potpunu razmenu i, umesto svog sopstvenog, ima Hristov život, od detinjstva do zrelog doba. Tako se on neminovno mora računati pravednim pred Bogom. On je opravdan, ne zato što Bog pristaje da zanemari njegov greh zbog njegove vere, već zato što ga Bog čini pravednim čovekom – izvršiocem zakona – dajući mu svoj sopstveni pravedni život.

Da se gresi opraštaju primanjem Hristovog života, umesto grešnog života, pokazuje se izjavom u pogledu Hrista, da mi „imamo otkupljenje kroz Njegovu krv, čak oprostjenje greha“ (Kološanima 1,14 – KJV). „Krv je ono što čini očišćenje za dušu“ (3. Mojsijeva 17,11 – KJV), „jer život tijela u krvi je“ (Šarić). Dakle, imamo otkupljenje kroz Hristovu krv, pomireni smo sa Bogom Njegovom krvlju, zato što nam, svojom smrću, On daje svoj život.

Primanje tog života verom čini da stojimo pred Bogom kao da nikada nismo zgrešili. Zakon nas ispituje i ne nalazi ništa pogrešno, zato što je naš stari život nestao, a život koji sada imamo – Hristov život –

nikada nije učinio ništa pogrešno. Ali šta je sa budućnošću? Pošto smo pomireni sa Bogom smrću Njegovog Sina, tako ćemo sada biti spaseni tim životom koji nam je On dao svojom smrću. Kako ćemo zadržati taj život? Upravo onako kao što smo ga i primili. „Kako ste, dakle, primili Gospoda Hrista Isusa, tako u njemu živite (hodajte – KJV)“ (Kološanima 2,6 – Čarnić). Kako smo Ga primili? Verom. Stoga ćemo zadržati Njegov život verom, „jer će pravednik živeti verom“ (Rimljanima 1,17 – KJV). Vera u Hrista obezbeđuje duhovni život, isto tako sigurno kao što jedenje hranljivih namirnica obezbeđuje fizički život. Spasitelj nam kaže: „Ko jede moje telo i pije moju krv - ima život večni, i ja ću ga vaskrsnuti (podići – KJV) u poslednji dan. Jer moje telo je pravo jelo, i moja krv je pravo piće“ (Jovan 6,54.55 – Čarnić). Mi jedemo Njegovo telo, hraneći se Njegovom rečju (stih 63), jer je napisano da će čovek živeti „od svake reči (svakom rečju – KJV) koja izlazi iz usta Božijih“ (5. Mojsijeva 8,3; Matej 4,4 – Čarnić).

„Spaseni njegovim životom (življenjem njegovim – Bakotić)“ (Rimljanima 5,10 – Čarnić). Kakva će biti priroda tog života? On će biti bez greha, jer „u Njemu nema greha“ (1. Jovanova 3,5 – SSP). „Greh je prestup (prekršenje – Bakotić) zakona“ (stih 4 – KJV). Stoga će taj život biti pravednost zakona. Isus Hristos je isti juče, danas i zauvek (Jevrejima 13,8) i tako će život koji će On živeti u nama sada, biti isti život koji je živeo kada je bio na ovoj Zemlji pre 1800 godina. On je ovde došao da bi ljudima pružio potpun primer o Božjem životu. Šta god je činio tada, On će činiti i sada u onima koji Ga prihvate, i šta god nije činio, ne mogu činiti ni oni koji u potpunosti primaju Njegov život. Zapazimo neke od detalja usaglašenosti Njegovog života sa Božjim zakonom.

Da počnemo sa desetom zapovešću: „Nećeš poželeti“ (KJV). Isus je bio tako daleko od pokazivanja ikakvog traga pohlepe, da čak nije ni insistirao da ima ono što Mu pripada. On, „koji je u obličju Božijem, nije smatrao kao nešto prigrabljeno - to što je jednak Bogu, nego je lišio (ispraznio – KJV) samoga sebe, kada je uzeo obličje sluge“ (Filipljanima 2,6.7 – Čarnić). Stoga, onaj u kome Hristos prebiva neće poželeti ono što nije njegovo i čak neće insistirati da uvek ima svoja „prava“. Ljubav, koja je ispunjenje zakona, „ne traži svoje“ (1. Korinćanima 13,5 – Karadžić).

Uzmite devetu zapovest: „Nećeš svedočiti lažno“ (KJV). Ništa više ne treba da se kaže, nego da je On „Verni i Istiniti svedok“ (Otkrivenje 3,14 – SSP). On „greh ne učini i prevara se ne nađe u njegovim ustima“ (1. Petrova 2,22 – SSP). Oni u kojima Hristos prebiva govoriće istinu i odlikovaće ih „ljubav prema istini“ (2. Solunjanima 2,10 – Čarnić).

Što se tiče osme zapovesti: „Nećeš krasti“ (KJV), Hristovo ispu-njenje toga je dovoljno naznačeno u napomeni za desetu. On koji bi se rado odrekao onoga što je Njegovo sopstveno, bio bi najdalje od toga da uzme ono što je tuđe. Čitav Njegov život bio je život davanja. On je bio bogat i postao je siromašan, da bi drugi mogli biti učinjeni bogatim.

Hristos je mogao da kaže: „dolazi knez (vladar – Čarnić) ovoga sveta, i u meni nema ništa“ (Jovan 14,30 – Sinod SPC). Zato u Njemu nije bilo ni najmanjeg traga nečistote. On nije znao za greh.

Njegov život je bio besprekornost šeste zapovesti: „Nećeš ubiti“ (KJV). On je rekao: Jer „Sin čovečiji nije došao da uništi ljudske živote, nego da ih spase“ (Luka 9,55 – Čarnić). On je „išao, čineći dobro“ (Dela 10,38 – SSP). Došao je da ukine smrt i da, kroz jevanđelje, donese život i besmrtnost (2. Timotiju 1,10). Tako će On živeti život ljubavi i dobre volje prema svim ljudima, u duši svakoga ko Ga primi. Neće biti besa, svađe, ljubomore niti zavisti u životu onih čiji život je Hristov život.

Ne može biti idolopoklonstva u onima u kojima prebiva Hristos, jer, kada Ga je đavo kušao u pustinji, On mu se odupro rečima: „Napisano je: Služićeš Gospodu Bogu i samo Njemu“ (Luka 4,8 – KJV). Umesto da ima bilo koje druge bogove ispred jedinog Boga, Njegovo jelo je bilo da izvrši volju svog Oca na nebu (Jovan 4,34).

Oni u kojima Hristos živi svoj sopstveni život, poštovaće stare i biće poslušni roditeljima (peta zapovest). Iako su Isusa Njegovi roditelji našli kako sedi u hramu sa učiteljima, postavljajući pitanja i odgovarajući na pitanja, a učeni ljudi su se divili Njegovoj mudrosti, On o sebi nije mislio da je iznad poslušnosti roditeljima. „I siđe s njima, te dođe u Nazaret, i bio im je poslušan“ (Luka 2,51 – Čarnić).

A šta je sa četvrtom zapovešću? „Kao što je imao običaj, On je ušao u sinagogu u subotnji dan i ustao da čita“ (Luka 4,16 – KJV).

Priznavao je zakon o suboti, govoreći: „Dozvoljeno je činiti dobro u subotnje dane“ (Matej 12,12 – KJV). Nazivao je sebe Gospodarem subotnjeg dana, zato što ju je On stvorio. On nikada nije držao nijednu nedelju. Dakle, nema držanja nedelje u Njegovom životu, da bi to predao onima koji veruju u Njega. Njegov život može preneti samo držanje subotnjeg dana. Pošto je držao subotu kada je bio na ovoj Zemlji, On je mora držati i sada, u onima u kojima živi. Jer se On ne menja. On je „isti juče i danas i doveka“ (Jevrejima 13,8 – Čarnić). Kada je bio na Zemlji, On je živeo isti život koji je živeo i na nebu, pre dolaska na Zemlju, i živi isti život i sada, kao što je činio tada.

Mnogo je ljudi koji vole Gospoda, a koji još ne znaju da držanje nedelje nije deo Njegovog života i zbog toga Mu se još nisu potčinili u tom pogledu. Ali, kako budu rasli u blagodati i u spoznaji (upoznavanju – *prim. izdavača*) našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista, oni će saznati da je držanje subote – sedmog dana – isto toliko deo Hristovog života, kao što je i poslušnost roditeljima ili govorenje istine, i dozvolice Mu da živi ovo načelo (zapovest) u njima. Kada dozvolimo Hristu da prebiva u nama u svojoj punini, mi postajemo Božji sinovi, zato što živimo Hristovim životom; i Otac će biti zadovoljan nama, baš kao što je bio svojim jedinorodnim Sinom.

Sadašnja istina 6. oktobar 1892.

32. NEMOJTE ZABORAVITI

DA JEDETE

E. J. WAGGONER

„Nemojte zaboraviti da jedete! Ja ne bih mogao da zaboravim ni kada bih pokušao“, kaže Ernest, „jer previše volim to da činim. A onda, druga stvar – počinje da me boli glava i osećam se slabo i klonulo, ako moram da propustim samo jedan obrok. Ne mogu da radim, ne mogu uopšte da živim, a da ne jedem, tako da ne mislim da postoji mnogo opasnosti da ću zaboraviti da jedem“.

Da, ali poslušajte na trenutak. Da li znate da, u velikoj meri, postajete poput hrane koju jedete? Ako jedete dobre, hranljive namirnice, postaćete snažni i zdravi, ali ako jedete lošu i propadljivu hranu, postajete slabi i bolesni, i na kraju umirete. Čak ni najbolji hleb, meso i voće koje možete naći u prodavnici, ne može vas izgraditi i učiniti da se razvijete u *savršenog* čoveka. To vam može neko vreme omogućiti da živite kakvim-takvim životom, ali ne može učiniti da čak i takav život potraje, u najboljem slučaju, samo nekoliko kratkih godina. Tada se njegova snaga potpuno potroši i vaš život potpuno nestaje.

Bog kaže da čovek ne može živeti samo od zemaljskog hleba, već mora uzimati i Nebeski hleb svakog dana. Zemaljski hleb, kao i sve zemaljske stvari, nema u sebi život, već brzo prolazi; i on u sebi nema život koji bi nam dao.

Međutim, Hleb života sa neba je prepun života, tako da *nam* može dati život – čak večni život. Ako ga jedemo svaki dan, on će učiniti da izrastemo savršeni, poput Isusa, tako da ćemo želeti da činimo samo čiste, dobre stvari; i daće nam i snagu da ih činimo. Znao da običan hleb to ne može učiniti za nas. Pokušavamo iznova i iznova da činimo ispravno, ali ne možemo.

Dakle, hoće li nam Bog svakog dana davati ovaj hleb s neba, poput kiše, kao što je činio sa manom za Izraelce?

Ne; jer nam ga je On već poslao i on je nadohvat ruke svakog od nas, samo mi to zapravo ne znamo.

Bog kaže da ćete sav Nebeski hleb, koji bi mogao da vam zatreba, naći – u svojoj Bibliji! Te reči koje vidite u svojoj Bibliji nisu one iste beživotne reči koje čitate u ljudskim knjigama. Isus kaže da su one pune života – *Njegovog* života. I On kaže: „Ja sam živi hleb koji je sišao sa neba“ (Jovan 6,51 – Čarnić).

Zar, onda, ne vidite da, ako je Isusov život u tim rečima, mi možemo dobiti Isusa, Hleb sa neba, jednostavno se hraneći tim rečima? Mi se možemo hraniti njima i učiniti ih delom sebe, svakodnevno ih čitajući i verujući da to naš nebeski Otac priča s nama; voleći ih i verujući da, sa njima, Isus dolazi u naša srca.

A, ako je Isus u našim srcima, onako moćan kao kada je stvorio Zemlju i sve stvari, zar nas On ne može sprečiti da zgrešimo, ojačati nas da govorimo plemenite reči i da činimo dela ljubavi?

Kazete: „Kako Isus *može* doći u naša srca svojom Rečju? Kako se *možemo* hraniti Njime, hraneći se Njegovom Rečju?“

To je pitanje na koje ja ne mogu da odgovorim. Ne znam kako to može biti. Ali nije potrebno da znamo *kako* se to čini. Isus kaže da će On to učiniti i zar to nije dovoljno? Takođe znamo da je to učinio i da svakodnevno živi sa onima koji se hrane Njegovim rečima.

O, visoko cenite svoju Bibliju! Volite je i čitajte je kao nijednu drugu knjigu. Opet kažem: Nemojte zaboraviti da jedete Hleb života svaki dan. Potreban vam je mnogo više od vaše zemaljske hrane. Hraneći se njime jednom mesečno neće vas održati živim za nebo, ništa više nego što vas jedenje vaše zemaljske hrane jednom mesečno neće održati živim za Zemlju. Zato, NEMOJTE ZABORAVITI DA JEDETE!

Sadašnja istina, 23. februar 1893.

33. IMAJTE VERU U BOGA

E. J. WAGGONER

Ove reči je izgovorio naš Spasitelj svojim učenicima, kada su izrazili iznenađenje zbog iznenadnog sušenja neplodnog drveta smokve (Marko 11,23). One nisu ništa manje primenjive na svakoga od nas danas, nego što su bile na te male grupe onih koji su pratili Isusa na Njegovim putevima po Judeji. To su reči večnog života grešniku koji sedi u tami i senci smrti. One su sažetak svega što Bog, na različite načine, govori ljudskoj duši.

Imate li veru u Boga? Da li znate da je imate? Jeste li sigurni da znate šta je vera? Učenici su mislili da imaju veru, ali u vreme probe i iskušenja oni su podbacili. Vera izdržava svaki test; ali ono što nije vera, ne izdržava probu. Ako imate veru, ostaćete neuzdrmani u olujama i iskušenjima ovog smrtnog života; ali, ako je to što mislite da je vera samo imitacija/falsifikat vere, kada oluja udari jako, vaša kuća će se srušiti. Od najveće je važnosti da sada znate da li je vaša kuća izgrađena na pesku ili na čvrstoj steni.

Čvrsta stena je Božja reč; i nema takve stvari, kao što je vera, bez ove reči. Stena je Hristos, a Hristos je Reč (Jovan 1,1.14). Možda vam se ne čini da je ta reč čvrsta; ipak, ona to jeste. Mi nismo navikli da razmišljamo o rečima kao da su postojane poput stene, ali to je tačno, što se tiče Gospodnje reči. Ta reč je tako postojana, kao što je i sam Bog. I, dok će Zemlja i zemaljske stvari proći i više ih neće biti, Gospodnja reč će ostati čvrsta, kao večni presto. One su tom rečju nastale i tom rečju će se i raspasti i nestati.

Vera se sastoji od dva elementa – verovanja i Božje reči. Lažna vera ima samo jedan od ovih elemenata; uvek joj nedostaje reč. Ona počiva na nečem drugom – na nekom osećanju ili utisku ili nadi ili želji ili procesu razmišljanja ili na reči nekog čoveka. Vera prihvata Božju reč, bez obzira šta piše, bez dovođenja u pitanje. Navodna (lažna) vera je često dužna da opravdava reč. Istinska vera „deluje ljubavlju“ (Galatima 5,6 – KJV). Navodna (lažna) vera ili uopšte ne deluje ili deluje nekom pobudom koja ima koren u sebi. Šta je ljubav, rečeno nam je u

trinaestom poglavlju 1. Korinćanima. Sa ovim činjenicama na umu, postaje lako utvrditi imate li veru u Boga ili ne.

Spasitelj je rekao da onaj koji bi imao veru, zamolio bi Boga šta god želi i to bi mu bilo dato. Onaj koji ima veru tražiće po Božjoj volji i Bog će uvek saslušati takvu molbu i odgovoriti na nju; jer vera uvek počiva na Božjoj reči koja je izraz Njegove volje. I onaj koji traži u veri, verovaće da prima one stvari koje je tražio, temeljeći svoje verovanje na Božjem obećanju. On, ne samo da veruje da ih ima, već ih zaista i doslovno ima. Dakle, što se tiče pojedinca u svetlu, jedino je važno, u pravom smislu reči, da li ima veru ili ne. Sama zaslepljenost i izopačenost grešnog uma čini da osoba koja priznaje i zna suštinske prednosti koje dolaze iz vere u čoveka, misli da nema ničeg suštinskog što bi se izvuklo iz vere u Boga.

Sadašnja istina, 8. mart 1894.

34. ŽIVETI OD REČI

A. T. JONES

„Čovek ne živi samo od hleba, nego i od svake reči koja izlazi iz Božijih usta“ (Matej 4,4 – SSP). Čak i fizički, čovek ne može živeti na onome što u sebi nema život. Zagađen vazduh je smrt za onoga koji ga udiše. Zagađena voda ili nezdrava hrana, takođe. Šta god da uzmemo u obliku hrane ili pića, to mora u sebi imati element života ili, inače, na tome ne možemo živeti. Isto tako, da bi čovek mogao živeti od Božje reči, po prirodi stvari, ta reč u sebi mora imati element života. I stoga se ta reč naziva „Reč života“ (Filibljanima 2,26 – Čarnić).

Budući da je to Božja reč i budući da je prožeta životom, taj život koji je u njoj neminovno je Božji život; a to je večni život. Zato se tačno kaže da su Gospodnje reči „reči večnog života“ (Jovan 6,68 – Čarnić). Kad god Božja reč dođe bilo kom čoveku, baš u tom trenutku, i baš posredstvom te reči, tom čoveku dolazi večni život. A kada čovek odbije da primi reč, on odbacuje večni život. Sam Isus je rekao: „Zaista, zaista, kažem vam: ko sluša moju reč i veruje onome koji me je poslao, *ima večni život*“. On „*je prešao iz smrti u život*“ (Jovan 5,24 – Čarnić).

Isus je upotrebio primer našeg življenja od hleba kao sliku našeg življenja od Božje reči. Ovo nije bilo izabrano nasumice. U svim Gospodnjim rečima, šta god je umetnuto u njih, definitivno je bilo u svrhu poučavanja veoma važnoj lekciji. Fizički, mi živimo od hleba – koristeći pojam „hleb“ obuhvataju se sve odgovarajuće životne namirnice. Međutim, da bismo živeli od hleba, od suštinskog je značaja da on bude *unutar nas*. A da bismo živeli od Božje reči, isto je tako od suštinskog značaja da ona bude *unutar nas*.

Niko ne pretpostavlja da bi mogao da živi kupujući najbolji hleb i povremeno ga gledajući ili ga analizirajući, nastojeći da reši tajne njegovog sastava i toga *kako* bi on mogao da održi život. Pa ipak, hiljade ljudi izgleda zaista pretpostavljaju da mogu da žive od Božje reči na taj način. Mnogi ljudi kupuju Bibliju koja je osam ili deset puta veća od uobičajene veličine, koja sadrži mnogo napomena i zamračujućih saveta (videti Jov 38,2), stavljaju je na sto na sredini prostorije i ponose se što „veruju u Bi-

bliju“; čini se da zaista misle da će time, na neki čudan način, živeti. Ali, bilo bi jednako razumno i jednako korisno da oni kupe prelepo ukrašenu veknu hleba, nekoliko puta veću od obične veličine i da je stave na centralni sto, ali da je ne jedu i da onda izjave kako „veruju u dobar život“.

Ljudi ne očekuju da žive od hleba na takav način: i oni *ne mogu* živeti od Božje reči na takav način. Da bi živeli od hleba, svi znaju da on mora biti unet u usta, sažvakano kako treba i pripremljen za proces varenja, a onda, gutanjem, predat procesu varenja, da bi se život, koji je u njemu, mogao preneti u sve delove organizma. Isto je i sa Božjom rečju; ona mora biti primljena, kao da je zaista Božja reč; mora joj se dati mesto u srcu kao reči života; onda će se otkriti da ona zaista jeste reč života.

U stvari, u Bibliji se sama ideja o življenju od hleba, *tako što ga jedemo*, prenosi i primenjuje na Božju reč. Pogledajte u Jezekilju 2,8 do 3,4.10:

„Ali ti, sine čovečji, slušaj šta ću ti kazati, ne budi nepokoran kao taj dom nepokorni; otvori usta, i pojedi šta ću ti dati. I pogledah, a to ruka pružena k meni, i gle, u njoj savijena knjiga. I razvi je preda mnom, i beše ispisana iznutra i spolja, i beše u njoj napisan plač i naricanje i jao (jauk – Stvarnost & Duda-Fučak). I reče mi: Sine čovečji, pojedi šta je pred tobom, pojedi ovu knjigu, pa idi, govori domu Izrailjevom. I otvorih usta, i založi me onom knjigom (i on mi dade svitak da jedem – Šarić; progutam – Stvarnost). I reče mi: Sine čovečji, nahrani trbuh svoj i creva svoja napuni ovom knjigom koju ti dajem. I pojedoh je, i beše mi u ustima slatka kao med. Zatim reče mi: Sine čovečji, idi k domu Izrailjevom, i govori im moje reči.“ „Potom reče mi: Sine čovečji, sve reči moje što ću ti govoriti primaj u srce svoje i slušaj ušima svojim“ (Daničić).

Pre nego što bi prorok mogao da progovori Božju reč drugima, on je, sam za sebe, mora smatrati Božjom rečju. Pre nego što bi mogao da je prenese kao reč života drugima, on je, sam za sebe, mora spoznati kao reč života. I da bi to bilo tako u njegovom slučaju, naredeno mu

je da je pojede, proguta i ispuni se njome do najdaljih delova svoje unutrašnjosti. Trebalo je da je čuje i primi u srce. I to je uputstvo svima koji bi hteli da žive Božjim životom. Svako ko je preuzeo Hristovo ime upućuje se da „čvrsto drži Reč života“ (Filibljanima 2,16 – KJV); ali to za njega mora biti život u najdaljim delovima unutrašnjosti, pre nego što je može, kao reč života, govoriti drugima.

Ista misao se izražava na još jednom mestu: „Kad se nađoše reči Tvoje, pojedoh ih, i reč Tvoja bi mi radost i veselje srcu mom“ (Jeremija 15,16 – Daničić). Važno je napomenuti da se ovde ne govori: Pojeo sam poglavlja; ili: Pojeo sam stihove; ili, čak: Pojeo sam teme. Ne. Kaže se: „Kad se nađoše *reči* Tvoje, pojedoh *ih*“ – *reči*. Ovde hiljade ljudi propušta stvarnu korist od Božje reči. Oni pokušavaju da shvate previše odjednom i tako zapravo ne dobiju ništa. Reči za nas nisu ništa, ako ne razumemo prave misli (ideje) koje one nameravaju da izraze. I što je veći um onoga koji govori, to su dublje misli koje se izražavaju, čak i najjednostavnijim rečima. Um onoga koji govori u Bibliji je beskonačan, i misli koje su tamo izražene jednostavnim rečima, večne su dubine, zato što su otkrivanje „večne namere, koju je učinio u Hristu Isusu, našem Gospodu“ (Efescima 3,11 – KJV).

Sa našim, i više nego ograničenim umovima, mi nismo u stanju da odjednom shvatimo misli koje se prenose mnogim rečima iz Biblije – nismo sposobni da razumemo reči iz celog poglavlja niti čak iz celog stiha, odjednom. Dovoljne su jedna po jedna reč, od Božjih reči, onoliko koliko su naši umovi sposobni da razmotre pa i da izvuku korist. Ovo, naravno, mora priznati svako ko veruje u nju i prima je kao Božju reč, koja izražava misli Njegovog beskonačnog uma u Njegovoj večnoj nameri. Naravno da bi svako ko tvrdi da prima reči iz Biblije kao reč večnog Boga, koja izražava Njegovu misao (ideju) u Njegovoj večnoj nameri, morao da bude, u velikoj meri, uobražen u pogledu svojih sopstvenih snaga uma, da smatra sebe sposobnim da odjednom dokuči misao ovih brojnih reči.

„Ne uobražavaj da si mudar!“ (Rimljanima 12,16 – slobodniji prevod KJV). „Ne ponosi se“ (Rimljanima 11,20 – Čarnić). Nemojte

---

1 “Be not wise in your own conceits” – „Ne budi mudar u svojoj sopstvenoj uobraženosti“ – *prim. izdavača*

misлити da je premalo da uzmete jednu Božju reč u jednom trenutku i da je pažljivo razmotrite, razmišljate o njoj uz mnogo molitve i primite je u svoje srce kao reč života za vas. Učinite to, primite je na taj način i otkrićete da je ta reč za vas zaista reč života i stalna radost i veselje vašeg srca. Nemojte misliti da je suviše spor taj proces prolaženja kroz Bibliju ili kroz neku knjigu ili poglavlje Biblije. Na taj način doći ćete do daleko veće prednosti, nego da protrčite kroz nju bez razumevanja. Na taj način shvatate svaku reč, a *svaka reč* koju shvatite, za vas je večni život. Jer je Isus rekao da će čovek živeti „od svake reči koja izlazi iz Božijih usta“ (Matej 4,4 – SSP). Ovo pokazuje da se u svakoj reči nalazi život i, kao što svaku reč primete u svoj um i srce, isto tako sigurno u toj reči i posredstvom te reči imate večni život.

Pogledajte ponovo Isusove reči: „Čovek ne živi samo od hleba, nego i od svake reči koja izlazi iz Božijih usta“. Kako vi fizički živite od hleba? Da li to činite gutajući velike komade ili cele kriške odjednom? – Znaete da nije tako. I znaete da, ako biste pokušali da živite od hleba na taj način, uopšte ne biste živeli dugo. Znaete da, živeći od hleba, vi to činite uzimajući zalogaj po zalogaj, i to odgovarajući zalogaj. Znajući to, nije li onda Isus, koristeći tu činjenicu kao ilustraciju i oslanjajući se na izraz „*svaka Božja reč*“ (Priče 30,5 – KJV), nameravao da nas poduči da je jedna po jedna Božja reč način da živimo od nje, baš kao što je jedan po jedan zalogaj hleba način na koji živimo od hleba? Zar se ta ista lekcija takođe ne prenosi tim drugim tekstom: „Kad se nađoše reči Tvoje, pojedoh ih“?

„Sine čovečiji... pojedite ono što ti dajem“ (Jezekilj 3,1 – KJV). Pojedite tu Božju reč. Pojedite „*svaku reč* koja izlazi iz Božjih usta“. Tada ćete živeti zdravo i snažno u duhovnim i večnim stvarima, baš kao što, hraneći se najboljom hranom, živite fizički zdravo i snažno. Jedite taj nebeski hleb, kao što jedete zemaljski, i otkrićete da je on za vas u nebeskim stvarima ono što je ovaj drugi u zemaljskim.

Pregled i glasnik, 3. novembar 1896.

35. MOLITVA

E. J. WAGGONER

Molitva je kanal za razgovor sa Bogom. Kroz nju se naša vera uzdiže ka Bogu i Njegovi blagoslovi silaze na nas. Molitva svetih se kao tamjan diže pred Boga. Oni zapravo dolaze u Njegovo prisustvo (Psalam 140,2; Otkrivenje 5,8; 8,3,4). Molitva je znak duhovnosti duše. Postoji „molitva vere“ (Jakov 5,15 – Čarnić) o kojoj je govorio Jakov i, takođe, postoji kolebljiva molitva, koju spominje isti pisac. Postoji „delotvorna, žarka molitva“, koja „mnogo koristi“ (stih 16 – KJV), a postoji i hladna, formalna molitva, koja ne koristi ništa. Naše molitve pokazuju tačnu meru naše duhovnosti.

Delotvorna molitva se verom drži za Božju reč. Vera, ne samo da veruje da Bog jeste (da Boga ima), već i da On nagrađuje one (plaća onima) koji Ga marljivo traže (Jevrejima 11,6). Ona se ne upućuje formalno, već sa osećajem potrebe; ne nepoverljivo niti beznadežno, već sa punim pouzdanjem/poverenjem da je saslušana i da će na nju biti odgovoreno u odgovarajuće vreme.

Delotvorna molitva nije takva da se raspravlja/prepire (raspravljajčka – *prim. izdavača*), jer nije čovekovo da se raspravlja sa Bogom. Njeni iskazi nisu u svrhu prenošenja informacija Bogu niti ubeđivanja da On učini ono što nije nameravao da učini. Čovek ne može ubediti Boga. Argumenti i molbe konačnog čoveka ne mogu promeniti um Sveznajućeg. Čovek vere ne moli Boga s nekim takvim ciljem. On ne želi da ubedi Boga da deluje na čovekov način, jer veruje Božjoj izjavi da, kao što su nebesa viša od Zemlje, tako su Njegovi putevi viši od čovekovih. Njegova molitva je uvek: Neka bude Tvoja volja, a ne moja.

Šta je, onda, molitva i u koju svrhu se ona upućuje? To je izraz našeg pristanka na ono što Bog želi i čeka da učini za nas. To je izražavanje (pokazivanje) naše spremnosti Bogu da Mu dozvolimo da čini za nas ono što On želi da učini. Nije na nama da učimo Gospoda u pogledu onoga što nam je potrebno. „Vaš Otac zna šta vam je potrebno i pre nego što ga zamolite“ (Matej 6,8 – SSP). On zna šta nam je potrebno mnogo bolje nego što mi sami znamo. „Mi ne znamo za šta treba da

se molimo - kako priliči (kao što treba – Karadžić), ali sam Duh posreduje za nas uzdisajima koji se ne mogu iskazati“ (Rimljanima 8,26 – Čarnić).

Bog zna sve potrebe koje mi imamo i spreman je i željan da nam da ono što će ih zadovoljiti; ali On čeka da mi shvatimo svoju potrebu za Njim. On ne može stalno, sa beskrajno mudrim načelima posredstvom kojih deluje, ljudima darovati duhovne blagoslove koje oni ne bi cenili. On ne može da radi za čoveka, bez čovekove saradnje. Srce mora biti u stanju da primi odgovarajući dar, pre nego što on može biti darovan. A kada bude bilo u tom stanju, osetiće iskrenu čežnju koja će, prirodno, poprimiti formu molitve. A kada se oseti ta čežnja, kada duša oseti snažnu želju za pomoći, koju samo Bog može pružiti, kada duša govori: „Kao što košuta traži potoke, tako duša moja traži Tebe, Bože!“ (Psalam 42,1 – Daničić) – rezultat toga je da se uspostavlja veza između Boga i duše i pušta bujica blagoslova, koji su već čekali da se spuste. A snaga želje određuje koliko će široko vrata biti otvorena.

Moramo više da razumemo veliku istinu da Bog vidi i zna sve što nam je potrebno i obezbeđuje sve mere za sve naše potrebe, pre nego što i sami razmotrimo te potrebe, i da naš posao nije da odredimo šta mora da se učini da bi ih zadovoljili, već da stavimo sebe u poziciju u kojoj ih Bog može zadovoljiti sredstvima koja On obezbeđuje; da usmeravamo sebe prema Njemu, da upoznamo Njegov um i da se tako krećemo (postupamo) u skladu sa Njegovim planovima, *a ne da pribegavamo uzaludnim pokušajima da Ga nateramo* da On deluje u skladu sa nekim našim sopstvenim planovima.

Sadašnja istina, 5. oktobar 1893.

36. POŠTO SMO OPRAVDANI

E. J. WAGGONER

„Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,1 – SSP). Šta to znači? Šta znači biti opravdan? I oni koji se izjašnjavaju i oni koji se ne izjašnjavaju da su opravdani verom često pogrešno shvataju značenje toga. Mnogi od ovih prvih misle da je to neka vrsta privremenog položaja do savršene naklonosti kod Boga, dok ovi drugi misle da je to zamena za pravu pravednost. Oni misle da ideja opravdanja verom podrazumeva da, ako neko bude samo verovao u ono što Biblija kaže, on treba da se smatra pravednim i kada nije. Sve je to velika greška.

Opravdanje ima veze sa zakonom. Taj izraz znači učiniti pravednim. U Rimljanima 2,13 rečeno nam je ko su oni koji su pravedni: „Jer, pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju Zakon, nego će biti opravdani oni koji Zakon izvršavaju“ (SSP). Pravedan čovek je, stoga, onaj koji izvršava zakon. Biti pravedan znači biti ispravan. Zato, pošto je pravedan čovek onaj koji izvršava zakon, sledi da, opravdati čoveka, to jest, učiniti ga pravednim, znači učiniti ga izvršiocom zakona.

Biti opravdan verom, onda, znači jednostavno biti učinjen izvršiocom zakona verom (posredstvom vere – *prim. izdavača*). „Delima zakona nijedno telo neće biti opravdano u Njegovim očima“ (Rimljanima 3,20 – KJV). Razlog za ovo je dat u prethodnim stihovima. To je zato što nema nikoga ko čini dobro. „Svi su skrenuli, svi su zajedno postali beskorisni; nema toga koji čini dobro, nema baš ni jednog“ (stih 12 – Čarnić). Ne samo da su svi zgrešili, već je „telesni um neprijateljstvo protiv Boga; jer nije potčinjen Božjem zakonu niti zaista može biti“ (Rimljanima 8,7 – KJV). Dakle, postoji dvostruki razlog zašto čovek ne može biti opravdan zakonom. Pre svega, pošto je zgrešio, nemoguće je da bi ma kolika naknadna poslušnost mogla da pokrije taj greh¹. Činjenica da neki čovek danas ništa ne ukrade, u najmanju ruku ne poništava činjenicu da je juče nešto ukrao; niti umanjuje njegovu

---

¹ Odnosno, nemoguće je, ma kolikom naknadnom (kasnijom) poslušnošću da se iskupi za taj greh – *prim. izdavača*

krivicu. Zakon će osuditi čoveka za krađu počinjenu prošle godine, iako se on od tada možda uzdržavao od krađe. To je toliko očigledno, da nije potrebna bilo kakva dalja ilustracija ili argument.

Ali nadalje, ne samo da je čovek zgrešio, tako da ne može biti opravdan ma kolikom naknadnom poslušnošću čak i ako je bude pokazao, nego je, kao što smo čitali, nemoguće da bilo koji čovek, po prirodi, bude potčinjen Božjem zakonu. On ne može činiti ono što zakon zahteva. Poslušajte reči apostola Pavla, dok opisuje stanje čoveka koji želi da sluša zakon: „Znamo, naime, da je Zakon duhovan, a ja sam telesan, prodat grehu (prodan pod greh – Čarnić). Ne razumem (ne odobravam – KJV) šta činim jer ne činim ono što hoću, nego činim ono što mrzim. Pa ako činim ono što neću, slažem se da je Zakon dobar. U stvari, to ne činim ja, nego greh koji u meni prebiva. Znam, naime, da u meni, to jest u mom telu, ne prebiva dobro. Jer, hteti, to u meni postoji, ali činiti dobro (kako izvršiti ono što je dobro – KJV), ne nalazim“ (Rimljanima 7,14-18 – SSP). Stoga je dovoljno jasno zašto čovek ne može biti opravdan zakonom. Problem nije u zakonu, već u čoveku. Zakon je dobar i upravo to je razlog zašto neće opravdati zlog čoveka.

Međutim, ono što zakon ne može da učini, čini Božja blagodat. Ona opravdava čoveka. Kakve ljude ona opravdava? – Grešnike, naravno, zato što su oni jedini kojima je potrebno opravdanje. Tako čitamo: „Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje. A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost“ (Rimljanima 4,4.5 – SSP). Bog opravdava bezbožne. Zar to nije ispravno? – Naravno da jeste. To ne znači da On prikriva čovekovu krivicu, tako da se čovek smatra pravednim, iako je zapravo zao, već to znači da On tog čoveka čini izvršiocem zakona. Onog trenutka kada Bog proglašava bezbožnog čoveka pravednim, tog trenutka je taj čovek izvršilac zakona. Naravno da je to dobro, pravedno i milostivo delo.

Kako je taj čovek opravdan ili učinjen pravednim? „Pošto su opravdani besplatno Njegovom blagodaću, kroz otkupljenje, koje je u Hristu Isusu“ (Rimljanima 3,24 – KJV). Imajte u vidu da opravdati znači učiniti nekog izvršiocem zakona i onda čitajte ponovo tekst: „Po-

što su besplatno učinjeni izvršiocima zakona, kroz otkupljenje, koje je u Hristu Isusu“. Otkupljenje koje je u Hristu Isusu je vrednost ili kupovna moć Hrista. On sebe daje grešniku; Njegova pravednost se daje onome koji je zgrešio i koji veruje. To ne znači da se Hristova pravednost, koju je On utvrdio pre 1800 godina, prikuplja za grešnika, da bi mu se jednostavno pripisala, već znači da se Njegova sadašnja, aktivna pravednost, daje tom čoveku. Hristos dolazi da živi u onom čoveku koji veruje, zato što On verom prebiva u srcu. Tako se čovek koji je bio grešnik pretvara u novog čoveka, koji ima pravednost samog Boga.

Videće se, stoga, da ne može biti višeg stanja od opravdanja. Opravdanje čini sve što Bog može učiniti za čoveka, osim da ga učini besmrtnim, što se čini samo prilikom vaskrsenja. Ali to ne znači da, pošto je opravdan, više nema opasnosti da čovek padne u greh. Ne. „Pravednik će živeti verom“ (Rimljanima 1,17 – KJV). Vera i potčinjavanje Bogu moraju se praktikovati neprestano, kako bi pravednost ostala – kako bi osoba ostala izvršilac zakona.

To omogućava čoveku da jasno vidi snagu ovih reči: „Da li, onda, poništavamo zakon kroz veru? Bože sačuvaj; da, mi utvrđujemo zakon“ (Rimljanima 3,31 – KJV). Odnosno, umesto da kršimo zakon i činimo ga ništavnim u svojim životima, mi ga verom utvrđujemo u svojim srcima. To je zato što vera donosi Hrista u srce, a Božji zakon je u Hristovom srcu. I tako, „kao što su, neposlušnošću jednog čoveka mnogi učinjeni grešnicima, tako će poslušnošću jednog mnogi biti učinjeni pravednim“ (Rimljanima 5,19 – KJV). Onaj koji je poslušan je Gospod Isus Hristos, a Njegova poslušnost se ostvaruje u srcu svakog koji veruje. A pošto se samo Njegovom poslušnošću ljudi čine izvršiocima zakona, Njemu će, dakle, biti slava zauvek.

Znaci vremena, 1. maj 1893.

37. SUBOTNJA ČUDA

E. J. WAGGONER

Razlog zašto je zabeleženo toliko mnogo Isusovih čuda daje se ovako: „I mnoga druga čuda učini Isus pred učenicima, koja nisu zapisana u ovoj knjizi; a ova su zapisani da vi verujete da je Isus Hristos, Sin Božiji, i da verujući imate život u (kroz – KJV) njegovo ime“ (Jovan 20,30.31 – Čarnić).

U učenju Isusa i apostola govori nam se o putu života; ali u čudima, koja je Bog učinio preko njih, imamo vidljiva ispoljavanja stvarnosti života i njegove sile. Ne postoji duhovna istina, izneta u jevanđeljima, koja ne nalazi ilustraciju u nekima od čuda učinjenih na ljudskim telima.

Bog je Isusu dao „vlast nad svim telima, da bi dao večni život“ (Jovan 17,2 – KJV) svima koji dolaze k Njemu. Silom koju je imao da oslobađa ljudska tela od bolesti, On je pokazao silu da oslobodi njihove duše od greha. „Jer šta je lakše, reći: opraštaju ti se tvoji gresi, ili reći: ustani i hodaj? Ali da znate da Sin čovečiji ima vlast na zemlji da oprašta grehe; reče tada uzetome: ustani, podigni svoju postelju i idi kući svojoj. I ustavši ode kući svojoj. A narod, kada vide, poboja se i proslavi Boga koji je takvu vlast dao ljudima“ (Matej 9,5-8 – Čarnić).

Neka od Isusovih najupečatljivijih čuda su bila učinjena u subotnji dan i želimo da obratite posebnu pažnju na neka od njih. Prvo čitamo priču o isceljenju čoveka sa osušenom rukom.

ČOVEK SA OSUŠENOM RUKOM

„Jedne druge subote uđe u sinagogu i poče da uči narod. A onde je bio i jedan čovek sa osušenom desnom rukom. Učitelji zakona i fariseji su budno pazili na Isusa da vide da li će da leći u subotu, kako bi imali razlog da ga optuže. On je znao šta misle pa reče čoveku sa osušenom rukom: ‘Digni se i stani u sredinu.’ I ovaj se diže i stade. Tada im Isus reče: ‘Pitam vas: da li subotom sme da se čini dobro ili zlo, da se život spase ili ubi-

je?’ Zatim ih sve zaokruži pogledom pa reče čoveku: ‘Ispruži ruku.’ Ovaj tako učini i ruka mu ozdravi“ (Luka 6,6-10 – SSP).

Desna ruka je jedan od najvažnijih delova tela, naročito za radnog čoveka. Zaista bi bilo veoma teško raditi sa desnom rukom koja beskorisno visi pored tela, i mnoge vrste poslova bi bilo nemoguće obavljati. Ono što je Isus učinio bilo je da tom čoveku da moć da radi. Čovek je ispružio svoju ruku u veri i bio je ojačan da radi, na taj način ilustrujući Isusove reči: „Ovo je Božije delo: da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – SSP).

ČOVEK SLEP OD ROĐENJA

„Dok je prolazio, ugleda čoveka slepog od rođenja. ‘Rabi’, upitaše ga njegovi učenici, ‘ko je zgrešio, ovaj čovek ili njegovi roditelji, pa se rodio slep?’ ‘Nije zgrešio ni on, a ni njegovi roditelji’, reče Isus, ‘nego je to zato da se na njemu pokažu Božija dela. Dok je dan, treba da činim dela Onoga koji me je poslao. Dolazi noć, kad niko ne može da radi. Dok sam na svetu, svetlost sam sveta.’ Kad je to rekao, pljunu na zemlju i od pljuvačke napravi blato pa mu blatom premaza oči. ‘Idi’, reče mu, ‘umij se u jezercu Siloamu’ - što znači ‘poslan’. I čovek ode, umi se pa se vrati gledajući.“ „A onog dana kad je Isus napravio blato i otvorio mu oči bila je subota“ (Jovan 9,1-7.14 – SSP).

Ovim čudom Hristos je dao vidljivi dokaz činjenice da je On svetlost sveta. Slepí prošnjak je poslušao Hristove reči i tako primio svoj vid. Iz ovoga možemo spoznati istinitost Hristove tvrdnje: „Ja sam svetlost sveta. Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života“ (Jovan 8,12). Kada su oči slepog čoveka bile otvorene, on je mogao da vidi svetlost Sunca, ali ipak je Hristos bio njegova svetlost, pokazujući da je svetlost koju Sunce razliva nebeskim svodom nad Zemljom, samo svetlost koju ono prima od Sunca pravednosti.

Mi ne možemo videti Hrista i nemoguće je da naši umovi shvate kako Njegov život može biti dat nama, da bismo mi imali večni život i pravednost; ali znamo činjenicu da Sunce daje svetlost Zemlji i da je u njegovoj svetlosti život; i pošto u čudu davanja vida slepom imamo dokaz da ova svetlost i život dolaze od Hrista, na sličan način možemo spoznati činjenicu da On u nas može preneti svoj život pravednosti. Podjednako je lako verovati u Hrista, kao Spasitelja od greha i smrti, kao što je lako verovati u Sunce, kao uzrok života i plodnosti na Zemlji.

Greh je tama. Ljudska srca postala su zamračena kada nisu proslavili Boga kao Boga (Rimljanima 1,21). Oni su bili „zamračena uma, udaljeni od života Božjega“ (Efescima 4,18 – Stvarnost & Duda-Fučak). Hristos daje svetlost života, tako da, baš kao što je dao vid slepom, tako On uklanja tamu greha iz svih koji Ga prihvataju u istini.

ISCELJENJE ONEMOĆALE ŽENE

„A kad je učio u subotu u jednoj sinagogi, gle, onde je bila žena koja je osamnaest godina imala duha, izazivača bolesti, i bila je zgrčena te nije mogla da se sasvim ispravi. Kada je Isus vide, dozva je i reče joj: ženo, oslobođena si svoje bolesti. I stavi ruke na nju, pa se odmah ispravi i slavjaše Boga. A starešina sinagoge je negodovao što je Isus izlečio u subotu, i reče narodu: ima šest dana u koje treba raditi; u te dane, dakle, dolazite i lečite se, a ne u subotnji dan. Na to mu Gospod odgovori i reče: licemeri, zar svaki od vas ne odvezuje svoga vola ili magarca od jasala u subotu i ne vodi ga da ga poji? A ovu Avraamovu kćer, koju je satana svezao - evo, osamnaest godina, zar nije trebalo osloboditi ove sveze u subotnji dan? A kad je to rekao, svi njegovi protivnici su se postideli, a sav narod se radovao za sva slavna dela koja je učinio“ (Luka 13,10-17 – Čarnić).

Ovu ženu je svezao sotona. Njeno oslobađanje je, stoga, bila upečatljiva ilustracija Hristove sile da oslobodi od greha; jer, „ko god čini greh, rob je greha“ (Jovan 8,34 – SSP) i „od đavola je“ (1. Jovanova

3,8 – Čarnić); i „od koga je ko nadvladan, tome (i) robuje“ (2. Petrova 2,19 – D. Stefanović).

Žena nije mogla da se uspravi. Tako svaki grešnik zaista može reći: „Moja bezakonja me drže, tako da nisam u stanju da podignem pogled“ (Psalam 40,12 – KJV). Međutim, isti grešnik, videći Hristovu silu na onemoćaloj ženi, takođe može reći: „Ti si, Gospode, štiti koji me zaklanja, slava moja; Ti podižeš glavu moju“ (Psalam 3,3 – Daničić).

Žena je „imala duh slabosti“ (KJV). Hristos se sažalio na nju i iscelio je. Tako možemo znati da „mi nemamo prvosveštenika koji ne može da saoseća s našim slabostima“ (Jevrejima 4,15 – SSP) i takođe možemo znati da je Njegovo saosećanje praktičnog tipa. U ovom čudu, i u onom prethodnom, imamo blagoslovenu sliku sile koja je u Hristu, da otvara oči ljudima „da se od tame okrenu svetlosti i od Satanine vlasti Bogu“ (Dela 26,18 – SSP).

NEMOĆAN ČOVEK JE ISCELJEN

„Posle toga je bio judejski praznik pa Isus ode u Jerusolim. A u Jerusalimu se, kod Ovčije kapije, nalazi jezerce koje se na aramejskom zove Vitezda i ima pet tremova. U njima je ležalo mnoštvo bolesnih: slepih, hromih i oduzetih. ... A bio je onde i jedan čovek koji je bolovao trideset osam godina. Kad ga je Isus ugledao kako leži i saznao koliko dugo boluje, upita ga: ‘Hoćeš li da ozdraviš?’ ‘Gospodaru,’ odgovori mu bolesni, ‘nemam nikog ko bi me, kad se voda zatalasa, spustio u jezerce, a dok ja stignem, neko je već onde pre mene.’ ‘Ustani,’ reče mu Isus, ‘uzmi svoju prostirku i hodaj.’ I čovek odmah ozdravi, uze svoju prostirku i prohoda. A tog dana je bila subota ... Zato što je tako nešto učinio u subotu Judeji počеше da progone Isusa. A Isus im odgovori: ‘Moj Otac stalno radi pa i ja radim’“ (Jovan 5,1-17 – SSP).

Čovek nije imao snage. Štaviše, greh je bio ono što ga je svelo na to stanje, kao što saznajemo iz Hristovih reči njemu: „Nemoj više da

grešiš da te ne snađe nešto gore“ (stih 14). Ovo je praktična pouka za nas: „Jer, u pravo vreme, dok smo još bili bespomoćni (bez snage – Bakotić; nemoćni – Sinod SPC), Hristos je umro za nas bezbožnike“ (Rimljanima 5,6 – SSP). Mi nemamo snagu, ali je On u stanju da nas ojača silom svog Duha.

ZAŠTO JE TO UČINJENO U SUBOTU?

Primitićete da je posebno zabeležena činjenica da su ova čuda bila učinjena u subotu. Zapazite, takođe, da ni u jednom od njih nije bilo tako hitne potrebe, da isceljenje nije moglo da se odloži za drugi dan. Slep čovek je mogao da sačeka još jedan dan, bez nekih posebnih problema. Čovek koji je ležao pored banje nije bio u tako neposrednoj opasnosti, da bi neophodno morao da bude isceljen odmah. Isto je bilo i u drugim slučajevima – njihove slabosti nisu neposredno ugrožavale njihove živote. Osim toga, niko od njih nije očekivao da bude isceljen, tako da ne bi bili razočarani da im Isus nije rekao ništa dok ne prođe subota.

Međutim, Isus nije čekao ni sat. Štaviše, iscelio ih je u subotnji dan, znajući dobro da će to izazvati fariseje i povećati njihovu mržnju prema Njemu. Ove stvari pokazuju da je On imao poseban cilj, čineći ta čuda u subotnji dan i da je Sveti duh imao neku nameru, posebno obraćajući našu pažnju na dan u koji su ona bila izvedena. Šta je bio taj cilj?

Odgovor je lak. Možemo odmah odbaciti pretpostavku da je Isus delovao u duhu razmetanja, da pokaže svoj prezir/nepoštovanje prema farisejima ili da bi, nepotrebno, izazvao njihovu mržnju prema sebi. Čuda su bila učinjena sa istim ciljem sa kojim su i zabeležena, „da biste verovali da je Isus Hristos, Božji Sin; i da biste, verujući, imali život kroz Njegovo ime“ (Jovan 20,31 – KJV).

Isus ova čuda nije učinio ni iz nepoštovanja prema subotnjem danu, jer je On držao sve zapovesti. Neki imaju pogrešnu ideju da ih je Isus učinio da pokaže da subotnji dan može da se prekrši u slučaju potrebe. Ali Isus nije prekršio subotu, iako su Ga Jevreji lažno optuživali da je to činio. Nikada ne postoji potreba da se krši subota, ali je

sam Isus rekao: „Dozvoljeno [je] subotom dobro činiti“ (Matej 12,12 – Čarnić).

Stoga, učimo da je Isus, umesto da krši subotu, kao što zaslepljeni fariseji pretpostavljaju, pokazivao njeno istinsko značenje. Tačno, On je radio u subotu, ali kako? – Svojom Rečju. Još od stvaranja sveta, kada su nebesa i Zemlja bili završeni, i sva njihova vojska, a „Bog se odmorio u sedmi dan od svih svojih dela“ (1. Mojsijeva 2,2 – KJV), On je i dalje nastavio da radi svojom silnom Rečju, koja održava sve stvari.

Bog je dao subotu da bismo znali da je On Bog koji nas posvećuje (Jezekilj 20,12). Tako je, izvodeći ta čuda u subotnji dan, Isus pokazivao da subota postoji da oslobodi čoveka od ropstva, a ne da mu bude ropstvo. Ona slavi uspomenu na stvaralačku silu, kojom su svi koji veruju učinjeni novim stvorenjima u Hristu. Jer „mi koji verujemo, mi ulazimo u pokoj (počinak – Sinod SPC; mir – Čarnić; odmor – KJV)“ (Jevrejima 4,3 – Bakotić), upravo u Božji odmor.

Bog se odmorio kada je završio svoje delo. On se odmorio na svojoj silnoj Reči. Tako mi nalazimo odmor kroz delo – ne naše delo, već Božje delo. „Ovo je Božije delo: da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – SSP). A verovanje nam, kao što vidimo, daje odmor/počinak/mir. Božje delo nam daje odmor od greha, jer mi pobeđujemo delom Njegovih ruku (Psalam 92,4).

Dakle, ovim čudima Hristos nas uči da je subota, krunska slava jevanđelja, upravo dan koji su Jevreji držali kao subotu, ali koju nisu držali u skladu sa Božjom zapovešću. Kada se drži onako kako nam ju je Bog dao, ona nam omogućava da vidimo Hrista i kao Otkupitelja i kao Stvoritelja – kao Otkupitelja, zato što je Stvoritelj. Gospodnja subota – uspomena na stvaranje – podseća nas na Božju silu da spase svako- ga koji veruje. Ona nam otkriva, kao što ništa drugo ne može otkriti, Hrista koji je pomazan Svetim duhom, „da propoveda jevanđelje siromašnima“; „da isceli one slomljenog srca, da propoveda oslobođenje zarobljenima i povratak vida slepima, da pusti na slobodu one koji su potlačeni, da oglasi prijatnu godinu Gospodnju“ (Luka 4,18.19 – KJV).

Sadašnja istina, 19. septembar 1895.

38. ŽIVOT U HRISTU

E. J. WAGGONER

„Jer, ako smo, kad smo bili neprijatelji, bili pomireni sa Bogom, smrću Njegovog sina, *mnogo više* ćemo, pošto smo pomireni, biti spaseni Njegovim životom“ (Rimljanima 5,10 – KJV). Mnogi se ponašaju i govore kao da je Hristos mrtav, i to nepovratno mrtav. Da, On je umro, ali je vaskrsao i živi zauvek. Hristos nije u Josifovoj novoj grobnici. Mi imamo vaskrslog Spasitelja. Šta Hristova smrt čini za nas? – Miri nas sa Bogom. On je umro, pravedan za nepravednog, da bi nas doveo Bogu. Sada obratite pažnju! Hristova *smrt* je ono što nas dovodi Bogu. Šta je ono što nas zadržava tamo? – To je Hristov život. Mi smo spaseni Njegovim životom. Zadržite ove reči u svojim umovima: „Pošto smo pomireni, bićemo spaseni Njegovim životom“.

...Njegov (Hristov život) je bio bezgrešan život i zato grob nije mogao da ima vlast nad Njim. To je taj isti život koji mi imamo kada verujemo u Božjeg Sina. Dajte svoje grehe Gospodu i, umesto njih, uzmite taj bezgrešan život.

Hristov život je božanska sila. Pobjeda se ostvaruje unapred, i pre samog iskušenja. Kada Hristos prebiva u nama, mi smo opravdani verom i imamo Njegov život koji ostaje u nama. Ali u tom životu, On je stekao pobjedu nad svakim grehom, tako da je pobjeda naša, pre nego što dođe iskušenje. Kada sotona dođe sa svojim iskušenjem, On nema silu, zato što mi imamo Hristov život i taj život u nama ga odbija svaki put. O, slavna je pomisao da postoji život u Hristu i da ga mi možemo imati!

Pravednici će živeti verom, zato što Hristos živi u njima.

„Sa Hristom sam raspet; A živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos; a što sad živim u telu, živim verom Sina Božijega, koji me je voleo i koji je dao sebe za mene“ (Galatima 2,19.20 – kombinacija prevoda Sinod SPC-KJV).

Sadašnja istina, 28. jul 1892.

39. ŠTA JE JEVANĐELJE? E. J. WAGGONER

Na ovo pitanje, u nekoliko reči, odgovara apostol Pavle u Rimljanima 1,16.17: „Jer se ne stidim Hristovog jevanđelja; jer je Božja sila na spasenje svakome koji veruje... jer se u njemu otkriva Božja pravednost iz vere u veru, kao što je napisano: Pravednik će živeti verom“ (KJV). Ali, iako se na pitanje odgovara u tako malo reči, odgovor obuhvata toliko mnogo toga, da će biti potrebna čitava večnost da se otkrije dubina njegovog značenja.

Gornji tekst iznosi dve teme za naše razmišljanje: 1. Spasenje od greha; i 2. Božja sila, upotrebljena za ostvarenje tog spasenja. Ukratko ćemo ih razmotriti po redu.

Apostol kaže da je jevanđelje Božja sila na spasenje, zato što se u njemu otkriva Božja pravednost. Ovo pokazuje da otkrivanje Božje pravednosti donosi spasenje. Da se spasenje odnosi isključivo na greh, prikazuje se u činjenici da je otkrivanje Božje pravednosti ono što spasa. Pošto je nepravda greh (1. Jovanova 5,17), a greh je prestup zakona (1. Jovanova 3,14), očigledno je da je pravednost poslušnost Božjem zakonu. Sledeći tekstovi to, takođe, pokazuju: „Ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasti narod svoj od grehova njihovih“ (Matej 1,21 – Čarnić). „Istinita (verna – KJV) je reč i svakog primanja (prihvatanja – KJV) dostojna da Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike“ (1. Timotiju 1,15 – Karadžić).

Pošto je greh prestup zakona, očigledno je da je spasiti nekoga od greha, ili prestupa zakona, isto što i učiniti ga i zadržati ga da bude poslušan zakonu. Zato je jevanđelje otkrivanje Božje sile da čini pravednost u čoveku – da pokaže pravednost u njegovom životu. Jevanđelje, dakle, objavljuje Božji savršeni zakon i nema u vidu ništa manje od savršene poslušnosti njemu. Neka se ne zanemari da on ne zahteva ništa manje, nego Božju silu, da pokaže pravedna dela u životima ljudi. Čovekova sila je u potpunosti neodgovarajuća. To se lako vidi kada prepoznamo šta je pravednost, koja treba da se otkrije u životu. Tekst kaže da je to „Božja pravednost“. Božja pravednost utvrđena je

u Njegovom zakonu (Isaija 51,6.7). Ko može činiti Božju pravednost? Odnosno, ko može činiti dela koja su pravedna, kao što su ona koja čini Bog? – Očigledno, jedino sam Bog. Božji zakon utvrđuje Božji put (Psalam 119,1.2). Ali Gospod kaže: „Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli“ (Isaija 55,9 – Daničić). Stoga, čovekov napor da drži Božje zapovesti mora biti toliko neuspešan, koliko je Zemlja niža od neba.

Čovek je pao; a delo jevanđelja je da ga uzdigne na mesto s desne strane Boga. Ali, može li čovek uzdići sebe sa Zemlje na nebo? Čovek može podići sebe sa tla do Sunca, stavljajući svoje ruke ispod tabana svojih stopala i dižući sam sebe, isto tako lako kao što se može, svojim sopstvenim delima, uzdići do visine koju zahtevaju Božje zapovesti. Svako zna da, kada čovek pokušava da podigne sebe, stavljajući svoje ruke ispod svojih stopala, to ga samo zadržava dole, i što veći napor ulaže (da podigne), to više pritiska nadole. Isto je sa svim čovekovim nastojanjima da sam učini ono što zahteva Božji zakon. On samo povećava svoju krivicu, jer je „sva naša pravda kao nečista haljina (prljave rite – KJV)“ (Isaija 64,6 – Daničić). Ono što čovek sam radi, to je od sebe; odnosno, to je sebičnost; a sebičnosti nema mesta u planu spase-nja. Ono što je od sebe, to je od sotone; to je u potpunosti zlo. Pogledajte: Marko 7,21-23. Jevanđelje nudi da spase čoveka od samog sebe; stoga, čovek koji namerava da, u potpunosti ili delimično, sam učini delo koje Bog zahteva, zapravo namerava da učini najbolje što može, kako bi osujetio Božji plan. Mnogi to čine u neznanju, ali rezultat je isti. Pošto su bili u neznanju u pogledu Božje pravednosti, Jevreji su počeli da utvrđuju svoju sopstvenu pravednost (Rimljanima 10,1-3). Ko god shvata beskonačnu dubinu, visinu i širinu Božjeg karaktera, koji je sažeto prikazan u Njegovom zakonu, lako će uvideti da taj karakter u čoveku ne može stvoriti ništa što oskudeva u Božjoj sili. Jedino sam Bog može činiti Božja dela. Kada čovek pretpostavlja da je sam u stanju da čini Božja pravedna dela, znači da se izjednačava sa Bogom; a to je upravo sama „tajna bezakonja“ (2. Solunjanima 2,7).

Delo jevanđelja je, onda, da postavi Božja pravedna dela na mesto čovekovih nepravednih. Ono u čoveku treba da obavlja Božja dela i

da učini da čovek misli Božje misli. Ono treba da ga spase od svake nepravde, da ga osloboditi od „sadašnjeg zlog sveta“ (Galatima 1,4 – Čarnić), da ga otkupi od svakog bezakonja; to bi trebalo da je rezultat; na koji način to treba da se postigne? – Božjom silom. Onda moramo znati šta je ta sila i kako se primenjuje.

Odmah nakon izjave da je jevanđelje Božja sila na spasenje, apostol nam govori kako možemo prepoznati silu. „Jer, od stvaranja sveta, Božije nevidljive osobine - njegova večna sila i božanstvo - mogu se jasno sagledati u onome što je stvoreno“ (Rimljanima 1,20 – SSP). To jest, Božja sila se vidi u stvarima koje je On načinio. Stvaranje otkriva Božju silu, jer je Njegova sila stvaralačka sila. Činjenica da Bog stvara jeste ono što Ga izdvaja kao jedinog istinitog Boga. Psalmista kaže: „Jer je velik Gospod [Jahve – KJV] i valja Ga hvaliti: strašniji je od svih bogova. Jer su svi bogovi u naroda ništa [idoli – KJV]; a Gospod je nebesa stvorio“ (Psalam 96,4.5 – Daničić).

Takođe čitamo: „A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car večni, od Njegove srdnje trese se zemlja, i gnev Njegov ne mogu podneti narodi. Ovako im recite: Bogovi, koji nisu načinili nebo ni zemlju, nestaće sa zemlje i ispod neba. On je načinio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu (svet – KJV) mudročću svojom, i razumom svojim razastro nebesa; On kad pusti glas svoj, buče vode na nebesima, podiže paru s krajeva zemaljskih, pušta munje s daždem (kišom), i izvodi vetar iz staja (odaja – Šarić) njegovih“ (Jeremija 10,10-13 – Daničić).

Psalam 33,6.9 nam govori kako je Gospod načinio nebesa i Zemlju: „Riječju Gospodnjom nebesa su stvorena, sva vojska njihova dahom usta njegovih“ (Šarić). „Jer je On rekao, i bilo je; On je zapovedio, i stajalo je čvrsto“ (KJV). To je bilo učinjeno *Njegovom rečju*. Kada Bog govori, sama ta stvar postoji u rečima koje opisuju ili imenuju tu stvar. Tako On „zove ono što nije kao ono što jeste“ (Rimljanima 4,17 – Karadžić). Kada bi čovek zvao stvar koja nije, kao da jeste, to bi bila laž; ali to nije slučaj kada Bog tako govori, jer sama Njegova reč čini da to bude. Kada On izgovara reč, tu je i ta stvar. „On je rekao, i bilo je.“

Ista reč koja stvara, takođe i održava. U Jevrejima 1,3 čitamo da Hristos, koji je stvorio sve, održava sve „svojom silnom rečju (reči sile svoje

– Karadžić)“ (Čarnić). Isto tako, apostol Petar nam govori da su „nebesa postojala od davnina i Zemlja je [zbijena – dodato od strane Vagonera – *prim. prev.*] od vode i usred vode [*kroz vodu* – marginal], Božjom rečju; na taj način je tadašnji svet, pošto je bio potopljen vodom, nestao; a sadašnja nebesa i Zemlja, *tom istom rečju* se pohranjuju za vatru, čuvajući se za dan suda i uništenja bezbožnih ljudi“ (2. Petrova 3,5-7 – revidirana verzija engleskog prevoda). Stvaralačka sila Božje reči vidi se u očuvanju Zemlje i nebeskih tela i u rastu svih biljaka. Istog su dejstva Gospodnje reči preko proroka Isaije: „S kim ćete me dakle izjednačiti da bih bio kao on? veli Sveti. Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile Njegove i jake moći ne izostaje nijedno?“ (Isaija 40,25.26 – Daničić).

Razlog zašto je to tako nalazi se u činjenici da je Božja reč živa; budući da je ona Božji dah, ima i Božju nepropadljivu prirodu, tako da se njena snaga nikada ne smanjuje. Četrdeseto poglavlje Isaije je u potpunosti posvećeno prikazivanju Božje sile, a deo toga smo upravo citirali. Reč kojom se sve ove stvari održavaju, jeste ono o čemu se govori u stihovima 7 i 8: „Suši se trava, cvet opada kad duh Gospodnji dune na njega; doista je narod (zasigurno su ljudi – KJV) trava. Suši se trava, cvet opada; ali *reč Boga našeg ostaje dovek*a“ (Daničić). Apostol Pavle citira ove reči i dodaje: „*Ovo je reč koja se, preko jevanđelja, propoveda vama*“ (1. Petrova 1,25 – KJV).

Tako smo ponovo dovedeni do izjave da je jevanđelje Božja sila na spasenje. Ali Božja sila se pokazuje u stvaranju i održavanju Zemlje; stoga je jevanđelje stvaralačka Božja sila koja se koristi za spasenje čoveka od greha. Tako apostol kaže: „Ako je, dakle, neko u Hristu, novo je stvorenje; staro je prošlo, evo, novo je nastalo. A sve je od Boga“ (2. Korinćanima 5,17.18 – SSP). „Jer smo mi Njegov posao, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog ranije odredio, da bismo hodali u njima“ (Efescima 2,10 – KJV). Delo otkupljenja je delo stvaranja nove tvorevine – novih ljudi, novih nebesa i nove Zemlje – istom rečju koja je sve stvorila u početku.

Kakvo veće ohrabrenje nam Bog može dati, nego što je ovo, naima, da sila koja čini u nama ono što je ugodno u Gospodnjim očima,

jeste sila koja je stvorila nebesa i Zemlju i koja ih održava! Treba li da postoji bilo kakvo obeshrabrenje? Za iznošenje ove misli, kako je navedena u Pismu, bio bi potreban ceo tom; ali mi ćemo pročitati nekoliko tekstova koji će nas navesti na stazu razmišljanja o Božjoj sili u stvaranju i radovanju u tome.

Psalmista kaže: „Bog je jednom rekao; dvaput sam ovo čuo, da sila (moć – Šarić) pripada Bogu. I, takođe, Tebi, O, Gospode, pripada milost“ (Psalam 62,11.12 – KJV). Ovdje vidimo da je Božja milost povezana sa Njegovom silom. Sada pročitajte čitavo četrdeseto poglavlje Isaije i, dok čitate opis Božje čudesne sile, imajte na umu prvi stih: „Tešite, tešite narod moj, govori Bog vaš“ (Daničić). A, onda, na kraju čitamo: „On daje silu klonulom; i onima koji nemaju snagu, On povećava snagu. Čak će i deca klonuti i biti umorna i mladići će sasvim pasti; ali oni koji čekaju na Gospoda, obnoviće svoju snagu; podići će se krilima orlova; trčaće i neće se umoriti; hodaće i neće se srušiti“ (Isaija 40,29-31 – KJV). Kojom silom? – Silom koja je stvorila Zemlju ni iz čega i koja je održava. Šta je uteha Božjeg naroda? – To je spoznaja da je Njihov Bog moćan u sili, čak u stvaranju i održavanju svemira. Čitajte, takođe, i Kološanima 1,9-18 i zapazite kako su otkupljenje i stvaranje celog svemira povezani. Mi imamo otkupljenje kroz Hristovu krv, zato što je „njime stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo - bilo prestoli, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti - sve je kroz njega i za njega stvoreno. On je pre svega i u njemu se sve drži na okupu (sve u njemu postoji – Sinod SPC). On je i Glava telu - Crkvi“ (stihovi 16-18 – SSP). Svakako da crkva treba da bude snažna kada je povezana sa tako moćnom glavom. Samo zato što su se, zbog neverovanja, odvojili od glave, ljudi su slabi.

U 11. stihu navedenog pasusa stoji ovako: „Osaženi (ojačali – Šarić) svakom snagom, po sili Slave njegove, za svaku postojanost i strpljivost s radošću“ (Stvarnost & Duda-Fučak). U revidiranom izdanju Svetog pisma ovo je doslovnije prevedeno ovako: „Ojačani [margina – učinjeni snažnim] svakom silom, po moći (snazi) Njegove slave“. Sada čitajte Psalam 19,1: „Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku Njegovih glasi (pokazuje – KJV) „svod nebeski“ (Daničić). Odnosno, nebesa objavljuju silu Božje slave, kojom smo mi ojačani u sukobu sa grehom i sotonom.

Sada se osvrnite na Psalam 111,2-4 i čitajte: „Velika su Gospodnja dela, koja pronalaze svi oni koji u njima nalaze zadovoljstvo. Njegovo delo je dostojno poštovanja i slavno; a Njegova pravednost traje zauvek. On je načinio svoja čudesna dela da se pamte; Gospod je blagotvoran i pun saosećanja“ (KJV). Da, Gospod je blagotvoran i saosećajan, po sili prikazanoj u delima Njegovih ruku. „Koji se uzda u Gospoda, oko Njega je milost“ (Psalam 32,10 – Daničić). A ta milost je jednaka sili koja je načinila nebesa i Zemlju. Da, to *jest*e ta sila; jer je sam Bog, moćni Bog – ljubav.

Ali šta ćemo još reći? Vreme će nas sprečiti da ispričamo o Božjoj sili i milosti. Kada razmišljamo o Božjem zakonu, kao što smo upućeni da činimo danju i noću, i u njemu nađemo takve čudesne stvari, da naša duša klone na pomisao da sva ta pravednost mora da se pokaže u našim životima, podignimo, takođe, oči ka nebu i pogledajmo Zemlju ispod nas, a onda recimo s radošću: „Pomoć je naša u imenu Gospodnjem, koji je stvorio nebo i zemlju“ (Psalam 124,8 – Daničić). Da, neka svi koji stradaju po Božjoj volji „predaju čuvanje svojih duša u dobrim delima, Njemu, kao vernom Stvoritelju“ (1. Petrova 4,19 – KJV). Zapamtite da je On, koji održava sve rečju svoje sile, „u stanju da vas sačuva od pada i da vas prikaže besprekorne u prisustvu Njegove slave, sa prevelikom radošću“ (Juda 24 – KJV).

„Pod Njegovim budnim okom
sigurno prebivaju Njegovi sveci;
Ta ruka što nosi prirodu celu
Zaklon će biti i njegovoj deci.“

„A Onome koji svojom silom, koja u nama deluje, može da učini neuporedivo mnogo više nego što smo mi u stanju da zamolimo ili da pomislamo, njemu slava u Crkvi i u Hristu Isusu kroz sva pokolenja doveka. Amin“ (Efescima 3,20.21 – SSP). Svakako je srećan taj narod, čiji Bog je Jahve.

Sadašnja istina, 28. januar 1892.

40. RELIGIJA SADAŠNJEG VREMENA

E. J. WAGGONER

„Sa Hristom sam raspet; A živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos; a što sad živim u telu, živim verom Sina Božijega, koji me je voleo i koji je dao sebe za mene“ (Galatima 2,19.20 – kombinacija previda Sinod SPC-KJV). Ko god je rođen od Boga, ne čini greh jer Božije seme živi u njemu; on ne može da greši jer je rođen od Boga“ (1. Jovanova 3,9 – SSP). „Ko god je rođen od Boga nadvladava svet; a sama naša vera je ta pobeda koja nadvladava svet“ (1. Jovanova 5,4 – KJV).

Iz ovih i mnogih drugih tekstova koji se mogu citirati, očigledno je da je hrišćanska religija – religija sadašnjeg vremena. U hrišćanskom životu ništa se ne računa, osim onoga što je sadašnjost. Šta god je bilo u prošlosti, vredno je samo zbog svog uticaja i dejstva na sadašnjost; a isto važi i za ono što će tek doći.

Biti rođen od Boga znači da primamo svoj život od Njega, baš kao što, rođenjem, primamo život od svojih zemaljskih roditelja. Međutim, novorođenje je stalan proces i, na taj način, nešto što je uvek prisutno. To je život koji od Čokota ulazi u nas, loze (Jovan 15,1). Tako je to neprestan protok života od Boga u nas. „Ja sam čokot, vi ste loze. Ko ostaje u meni, i ja u njemu, taj donosi mnogo roda“ (Jovan 15,5 – Čarnić).

Kada bi religija bila neka stvar prošlog vremena, mi bismo se osvrnuli unazad, umesto da gledamo unapred; a kada bi pripadala budućem vremenu, mi bismo uvek čekali određeno vreme. U oba slučaja ne bi bilo rasta. To je veliki problem kod mnogih koji tvrde da su hrišćani; oni uvek gledaju ili u prošlost ili u budućnost. Ako gledaju u prošlost, oni mogućnosti hrišćanskog života mere nekim prošlim iskustvom; ili, pošto su imali neko istinsko iskustvo u prošlosti, misle da ono nije moglo biti istinsko, zato što su kasnije poklekli; i onda postanu obeshrabreni. A ako gledaju u budućnost, oni čekaju vreme koje nikada ne dolazi, pošto mogu živeti samo u sadašnjosti.

Hrišćanstvo u sadašnjem vremenu uzima osobu upravo tamo gde je nalazi; i, stoga, niko ne treba da čeka niti da bude obeshrabren. Gospod namerava da spase ljude – sve ljude na svetu koji će Mu dopustiti

da to učini – a On to ne može da učini drugačije, osim da ih uzme upravo tamo gde ih ima, i upravo tamo gde budu bili u svakom sledećem trenutku njihovih života. I zato je Njegov cilj da vas uzme upravo tamo gde jeste, ne samo sada, već u svakom trenutku koji će postati „sada“, čim stignete do njega. Ako ne može da spase ljude na taj način, On ne može da ih spase uopšte. Ali On nas je uverio da je u stanju da spase sve, do poslednjeg, koji će gledati u Njega.

I stoga, jedino što treba učiniti jeste jednostavno gledati u Njega sada, i verovati sada, bez spominjanja prošlih neuspeha ili budućih nada. Jedina polazna tačka u hrišćanskom životu je „sada“; jedina dostižna tačka je „sada“. Živeti sada ne znači želeti ili odlučiti ili očekivati sada, već verovati i uzeti. To je gledanje u Hrista sada. Kada zaboravljamo da živimo u sadašnjem trenutku, gledajući u tom trenutku na Isusa Hrista za blagodat i snagu, uzimajući Ga u sadašnjem trenutku kao Božji dar nama – mi doživljavamo neuspeh.

Sadašnja istina, 1. februar 1894.

41. NOVO STVARANJE

E. J. WAGGONER

Prošlo je nekoliko nedelja otkad se pojavio članak koji pokazuje da istinsko/pravo držanje subote znači odmor u Gospodu – oslanjanje na (zavisnost od) Njega kao Stvoritelja, koji može da učini čoveka novim stvorenjem u Hristu Isusu. Ta misao je vredna daljeg razmatranja. Podsetimo se nekoliko jasnih izjava iz Pisma.

Bog je načinio svoja čudesna dela da se pamte (Psalam 111,4).

On želi da ljudi pamte Njegova čudesna dela, da bi upoznali Njegovu silu, zato što se Njegova sila poznaje po Njegovim delima (Rimljanima 1,20).

Neophodno je da čovek poznaje Božju silu, da bi mogao da bude spasen, zato što je jevanđelje Božja sila na spasenje svakome koji veruje (Rimljanima 1,16). Božja sila, kroz veru, čuva ljude. (1. Petrova 1,5).

Bog je dao subotu kao spomen (sećanje) na svoja čudesna dela. „I blagoslovi Bog sedmi dan i proglasi ga svetim, jer taj dan počinu od svega djela svojega, što ga je bio stvorio i učinio“ (1. Mojsijeva 2,3 – Šarić). „Sedmi dan je subota Gospoda Boga tvog; u nju nećeš raditi nikakav posao, ni ti ni tvoj sin ni tvoja ćerka ni tvoj sluga ni tvoja sluškinja ni tvoja stoka ni stranac koji je na tvojim vratima; jer je Gospod za šest dana načinio nebo i Zemlju, more i sve što je u njima i odmorio se u sedmi dan; zato je Gospod blagoslovio subotnji dan i posvetio ga“ (2. Mojsijeva 20,10.11 – KJV).

Pošto je subota spomen/sećanje na Božja čudesna dela, a Bog se poznaje po svojim delima, proizilazi da subota daje spoznaju o Bogu. I tako On kaže: „I subote moje svetkujte (posvećujte – KJV; držite – Šarić) da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš“ (Jezekilj 20,20 – Daničić).

Međutim, zaista poznavati Boga znači poznavati Ga onakvog kakav On jeste. To znači znati da je On ljubav (1. Jovanova 4,16), da je veoma saosećajan (Plač 3,22), da je milostiv (Psalam 103,8.11.17), da uživa u milosti (Mihej 7,18), da ne nalazi zadovoljstvo u smrti bilo koga (Jezekilj 33,11), da se On sam zauzeo za spasenje ljudi (Jevrejima 6,13-

20) i da je u stanju da učini sve što je obećao (Rimljanima 4,21; Efescima 3,20). Ukratko, poznavati Boga znači poznavati Isusa Hrista, „jer u njemu telesno prebiva sva punina božanstva“ (Kološanima 2,9 – SSP) i Bog se pokazuje (manifestuje) samo u Hristu (Jovan 1,18). „Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom“ (2. Korinćanima 5,19 – Karadžić).

Hristos je Božja sila (1. Korinćanima 1,24). Stoga nam Božja dela, preko kojih se spoznaje Božja sila, otkrivaju Hrista. To je dovoljno očigledno, zato što „kroz Njega (Njime – Sinod SPC) bi sazdana sve“ (Kološanima 1,16 – Karadžić). „Sve je kroz njega postalo (stvorenno – KJV)“ (Jovan 1,3 – D. Stefanović). A pošto je subota spomen na stvaranje, ona je spomen na Hristovu silu. Ali Hristos je i Spasitelj ljudi. „On se javio da ukloni naše grehe“ (1. Jovanova 3,5 – KJV). Zato je svrha subote da upozna ljude sa Hristovom silom da ih spase od greha. Ovo, takođe, jasno čitamo: „I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem“ (Jezekilj 20,12 – Daničić).

Kada je u šest dana završio stvaranje, „pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma“ (1. Mojsijeva 1,31 – Daničić). Ovo gledanje uključivalo je i čoveka. „Gospod je načinio čoveka ispravnog“ (Knjiga propovednika 7,29). Dakle, pošto je subota spomen na stvaranje, ona je spomen na savršeno stvaranje. Ona pokazuje Božju silu da stvori savršenu Zemlju i savršenog čoveka koji će živeti na njoj.

Sada čitajte Isaiju 45,16-19: „Oni će se svi postideti i posramiti, otići će sa sramotom svikoliki koji grade likove (idole – KJV). A Izraelja će spasti Gospod spasenjem večnim, nećete se postideti niti ćete se osramotiti doveka. Jer ovako veli Gospod, koji je stvorio nebo, Bog, koji je sazdao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je stvorio naprazno, nego je načinio da se na njoj nastava: ja sam Gospod, i nema drugog. Nisam govorio tajno ni na mračnom mestu na zemlji, nisam rekao semenu (potomstvu – Stvarnost & Duda-Fučak) Jakovljevom: Tražite me uzalud. Ja Gospod govorim pravdu, javljam šta je pravo (ispravno – KJV)“ (Daničić).

Pažljivo zapazite šta kaže ovaj tekst. Oni koji prave idole biće posramljeni i osramočeni, ali Izrael će biti spasen večnim spasenjem u

Gospodu. A šta je dokaz za ovo? Pa, Gospod je načinio Zemlju da bude naseljena; On je nije stvorio uzalud. Kada ne bi bila naseljena, onda bi bila stvorena uzalud. Međutim, On je u početku pokazao kakvoj vrsti ljudi je namenio da naseljavaju Zemlju. On je stvorio Zemlju da bude naseljena savršenim bićima. Pošto je nije stvorio uzalud, ona će biti naseljena upravo onakvom vrstom ljudi kakve je u početku stvorio za to. On će spasiti ljude sa ove Zemlje, čineći ih savršenim, da bi zauvek naseljavali Zemlju, koju će, takođe, učiniti novom za njihovo stanovanje. Pogledajte: Otkrivenje 21,1.5; 22,1-5; 2. Petrova 3,13.

Subota je, stoga, i spomen/sećanje i obećanje. Ona je znak da je Bog sve stvorio savršenim u početku i obećanje da će sve vratiti da bude onakvo kakvo je bilo u početku. On će imati novu Zemlju. Šta to znači? To znači da će se Zemlja vratiti u stanje u kome je bila kada je prvi put stvorena. Tada je bila nova Zemlja i Bog će je ponovo načiniti novom. Ali ona će biti naseljena, jer je Gospod nije stvorio uzalud. I biće naseljena savršenim ljudima, jer je Bog takve stvorio u početku. Na novoj Zemlji prebivaće samo pravednost.

Pošto subota podseća ljude na činjenicu da je Bog svojom silom stvorio Zemlju i čoveka na njoj, tako da je sve bilo veoma dobro, ona Ga, takođe, nama otkriva kao Onog koji će, istom silom, Zemlju učiniti novom i ljude novim stvorenjima u Hristu, da prebivaju na njoj. Dakle, subota je pečat savršenog stvaranja, i u početku i na kraju. Držanje subote znači savršeno potčinjavanje Božjoj volji, kako bi ona bila sprovedena i na Zemlji, kao što se sprovodi na nebu. To znači da dozvolimo Gospodu da, na svoj način, radi sa nama, tako da može učiniti da mi hvalimo slavu Njegove blagodati, kojom nas je učinio prihvaćenim u Voljenom (Efescima 1,5.6).

Subota je Božji odmor/počinak. To je odmor u koji je Bog ušao kada je prekinuo svoje delo i ostavio svoju reč da održava ono što je doveo u postojanje. Taj odmor je On dao čoveku u Edemu. Taj isti odmor On sada daje svima koji Ga budu prihvatili. To je odmor u kojem treba da budemo spaseni, kao što Gospod kaže: „U povratku i odmoru bićete spaseni; u miru i pouzdanju biće vaša snaga“ (Isaija 30,15 – KJV). To je odmor u sili koja je načinila nebesa i Zemlju i koja ih i dalje održa-

va. To je odmor koji je u početku bio povezan sa novom Zemljom pa je posedovanje tog odmora sigurnost odmora na Zemlji, kada ponovo bude bila učinjena novom. I, tako, stoji da, kada Zemlja bude bila načinjena novom, svako telo bi trebalo da se pridržava subote (Isaija 66,22.23).

Sadašnja istina, 9. februar 1893.

42. LEKCIJA IZ STVARNOG ŽIVOTA

E. J. WAGGONER

„Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista“ (Rimljanima 5,1 – Karadžić).

„Zato je, prekršajem jednog, osuda došla na sve ljude; isto tako, pravednošću jednog, došao je besplatan dar za sve ljude, za opravdanje života. Jer, kao što su, neposlušnošću jednog, mnogi učinjeni grešnicima, tako će poslušnošću jednog, mnogi biti učinjeni pravednim“ (stihovi 18,19 – KJV).

„Carstvo Božije nije u reči, nego u sili“ (1. Korinćanima 4,20 – Čarnić). Obećanja o daru jevanđelja nisu stvar puke teorije, već je to činjenica. I da bi nam pokazao stvarnost te sile, Isus Hristos je došao na Zemlju i pokazao nam je to na takav način, da svi mogu shvatiti. U Hristovom životu naći ćemo ilustrovanu svaku istinu jevanđelja. Hajde da vidimo nešto o tome kako se gore navedeni tekst ostvario u stvarnom životu.

Žena čiji život je mnogo godina polako i stalno odumirao, i koja je potrošila sve što je imala u uzaludnom pokušaju da oporavi svoje zdravlje, a samo je učinjeno da još više pati zbog eksperimenata mnogih lekara, čula je za velikog Lekara i otišla k Njemu. Bila je u iskušenju, a mnoštvo ljudi se tiskalo oko Isusa tako blizu, da je ona jedva mogla da Mu pristupi; ali „rekla je u sebi: Ako se samo dotaknem haljine nje-gove, ozdraviću“ (Matej 9,21 – Sinod SPC). Njena vera je bila nagrađena, jer, kako je dotakla rub Njegove haljine, istog trenutka je bila potpuno izlečena.

Iako je Isus bio okružen ljudima koji su Ga gurali, odmah je primetio taj nežan dodir. Taj dodir je bio drugačiji od svakog drugog, zato što je to bio dodir vere i iz Isusa je izvukao silu. Kada su se učenici čudili što usred takve gomile On pita: „Ko me je dotakao?“, On je rekao: „neko me je dotakao, jer sam osetio da je sila izišla iz mene“ (Luka 8,45.46 – Čarnić). Ta sila je bila sila Njegovog života, jer je zadovoljila ženinu potrebu, a ono što je ona želela bio je život.

Ovde imamo nešto za šta se naš um može uhvatiti i što naša čula mogu prepoznati. Učinjena je prava stvar. Nešto stvarno je iz Isusa prešlo u ženu. To nije bilo umišljanje, to nije bila stilska figura u govoru, već stvarna činjenica da je ta žena bila isceljena. Ona je imala život u kome je ranije oskudevala, a taj život je došao od Isusa. Mi nikada ne možemo znati šta je život – samo Tvorac života to može razumeti – ali znamo potrebu za njim, upravo za Hristovim pravednim životom; i ovde ćemo videti kako se on dobija.

Jer, Isusove reči toj jadnoj ženi pokazuju da je ona bila izlečena na isti način i istim sredstvima kojima se mi opravdavamo i imamo mir sa Bogom. On joj je rekao: „Kćeri, ne boj se; tvoja vera te je učinila zdravom; idi u miru“ (Luka 8,48 – KJV). Ako bismo reči apostola Pavla iz Rimljanima 5,1 primenili na njeno konkretno iskustvo, čitali bismo: „Dakle, ozdravivši u telu verom, ona je imala mir sa Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“. Možda ovo nekome može omogućiti da potpuno nije shvati stvarnost pravednosti koja dolazi verom Isusa Hrista.

U ovom slučaju ništa se ne govori o opraštenju greha, ali iz drugih slučajeva možemo biti sigurni da je takva vera, kakvu je imala ta jadna žena, donela isceljenje i duše i tela. Međutim, niko ne treba da ima sumnju u pogledu toga da li je ovo zaista paralela sa Rimljanima 5,1 i ilustracija istine koja je tamo izneta, jer nalazimo iste reči, sa izričitim upućivanjem na grehe. U prethodnom poglavlju (Luka 7) govori se o grešnoj ženi koja je pomazala Isusove noge, nakon što su ih njene suze pokajanja oprale. Isus je nije odbio, već joj je rekao: „Oprošteni su ti tvoji gresi“ (stih 49). A onda su usledile reči gotovo identične onima kojima je On otpustio jednu ženu o kojoj smo čitali. Ženi koja je bila fizički dobro, ali moralno obolela od greha, Isus je rekao: „Vera tvoja spasla te je; idi s mirom“ (Luka 7,50 – Čarnić). Uporedite to sa Lukom 8,48.

Ovo dokazuje, van svake moguće sumnje, da se u opraštanju greha čini isto što je bilo učinjeno u slučaju isceljenja žene sa problemom tečenja krvi. Isti je metod i isti su i rezultati. Stoga, kao što znamo da je za bolesnu ženu bilo učinjeno nešto stvarno, tako možemo biti sigurni da se nešto stvarno čini i za grešnika koji se kaje. Baš kao što je nešto stvarno, mada nevidljivo, prešlo iz Isusa u bolesnu ženu, čineći da ona

bude savršeno dobro i savršeno snažna, isto tako treba da znamo da nešto stvarno dolazi iz Isusa u grešnika koji se kaje, čineći ga zdravim i slobodnim od greha.

To nešto nije ništa manje, nego stvaran Hristov život. „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovan 1,9 – Karadžić). „Ako hodamo u svetlosti, kao što je on u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Isusa, njegovog Sina, čisti nas od svakog greha“ (stih 7 – SSP). Krv je život, tako da je život Isusa Hrista ono što nas čisti od greha. To je ono što čitamo u Rimljanima 5,10, u nastavku izjave da, pošto smo opravdani verom, imamo mir sa Bogom, kroz Gospoda Isusa Hrista. „Jer, ako smo, kada smo bili neprijatelji, bili pomireni sa Bogom smrću Njegovog Sina, mnogo više ćemo, pošto smo pomireni, biti spaseni Njegovim životom“ (KJV).

Mnogi misle da je oprostenje greha, posredstvom Hristove pripisane pravednosti, nešto što postoji samo u Božjem umu. Naravno da oni priznaju stvarnost toga, pa ipak, istovremeno ne razumeju. U njihovim umovima uvek ima nečeg nestvarnog u vezi s tim. Problem je što oni ne uspevaju da shvate i da ostvare životnu povezanost između Hrista i sebe. Između pravog učenika i Hrista postoji povezanost koja je tako stvarna, kao što je ona između vinove loze i matičnog stabla. Često se opraštanje greha ilustruje otplaćivanjem duga siromašnog čoveka od strane bogatog prijatelja. Ako bogat čovek plati dug siromašnog, onda trgovac pripisuje siromašnom čoveku tu sumu, a zapis u knjigama pokazuje da je dug poništen. Naravno, siromašan čovek je imao korist, ali on zapravo ne prima ništa što će ga čuvati u budućnosti. Međutim, drugačije je kada Bog, radi Hrista, oprosti njegove grehe.

Hristos je „dao samoga sebe za naše grehe“ (Galatima 1,4 – Čarnić). Njegov život je dat, da bi se ispoljio u našem smrtnom telu (2. Korinćanima 4,11). Baš kao što sok teče kroz vinovu lozu, do najudaljenijih grana, i baš kao što je Hristov život ušao u jadnu, bolesnu ženu, kako bi učinio da joj bude savršeno dobro, tako i bezgrešan, beskonačan, neiscrpan Hristov život teče u one koji imaju veru u Njega, kako bi ih očistio od greha i učinio da hodaju u novini života.

Njegov život na Zemlji bio je život poslušnosti Božjim zapovestima (Jovan 15,10). Božji zakon je bio u Njegovom srcu (Psalam 40,8), tako da je sam Njegov život bio punina zakona. On je ispunio pravednost zakona (Matej 5,17). Odnosno, punina, savršenstvo zakona, pojavilo se u Njegovom životu. I tim životom smo spaseni. Ne računa nam se da smo pravedni zato što je Isus iz Nazareta bio pravedan pre 1800 godina, već zato što On „uvek živi“ (Jevrejima 7,25 – SSP), „juče je i danas i uvek onaj isti“ (Jevrejima 13,8 – Bakotić), da silom svog beskonačnog života spase sve koji dolaze Njemu.

Isus je ispunio pravednost zakona, da bi „pravednost zakona mogla da bude ispunjena u nama, koji ne hodamo po telu, već po Duhu“ (Rimljanima 8,4 – KJV). Revidirana verzija kaže: „Da bi *odredba* zakona mogla da bude ispunjena u nama“ i daje reč „zahtev“ na margini, kao alternativu. Ideja je, stoga, da je Hristos držao zakon, kako bi u nama mogao da bude ispunjen njegov najviši zahtev. Ne *posredstvom* nas, već *u* nama, jer, pošto mi nemamo silu da činimo čak ni ono što znamo da je ispravno, Hristos, prebivajući u nama, čini ono što je ispravno, svojom sopstvenom silom, kroz sve naše udove, kada ih potčinimo Njemu. On ovo čini za sve koji se uzdaju u Njega. I tako će, „poslušnošću jednog, mnogi biti učinjeni pravednim“.

Možemo, dakle, zapaziti dve stvari. Prvo, kako bivamo učinjeni učesnicima Hristovog života, i drugo, kakva je priroda tog života i kakva će biti u nama. Čudesno isceljenje jadne žene pokazuje nam ovo prvo. Ovo drugo saznajemo čitajući deset zapovesti i proučavajući Hristov život. Sve se to nalazilo u Njegovom životu, kada je bio na Zemlji, u njemu je i sada i to je ono što nam On daje. A ono čega nije bilo u Njegovom životu, ne može nam se ni dati u njemu. Sve čega nema u Njegovom životu, greh je, a Hristos nije poslanik greha.

Sadašnja istina, 31. maj 1894.

43. ČINJENJE GREŠAKA

E. J. WAGGONER

Činjenica da Bog prebiva u pojedincu, kao što čini u svakom koji veruje u Isusovo ime, ne sprečava tog pojedinca da pokaže ograničenja ljudskog roda. To ga čuva od greha, ali ne od svih grešaka koje proističu iz ograničenja ljudskog viđenja i prosuđivanja. Tajna božanstva je Bog u čoveku – Bog koji se ispoljava u životu pravednosti i čovek koji se pokazuje u slabostima tela. Jedno se suprotstavlja drugom, a samim tim suprotstavljanjem očigledno je da to nije život čoveka, već Boga; i da samo Njemu pripada slava.

Sadašnja istina, 8. februar 1894.

44. STVARANJE I OTKUPLJENJE

E. J. WAGGONER

„U početku stvori Bog nebo i zemlju“ (1. Mojsijeva 1,1 – Daničić). U ovoj kratkoj rečenici imamo sažetu celinu istine jevanđelja. Onaj koji pravilno čita, može iz nje izvuci ogromnu utehu.

Pre svega, razmotrimo ko je to stvorio nebo i Zemlju. „Stvori Bog.“ Ali Hristos je Bog, odsjaj Očeve slave i izraz Njegove ličnosti (Jevrejima 1,3). On sam je rekao: „Ja i Otac jedno smo“ (Jovan 10,30 – Čarnić). On je bio taj koji je, predstavljajući Oca, stvorio nebo i Zemlju. „U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga (sa Bogom – KJV), i Reč je bila Bog. Ona je u početku bila kod Boga. Sve je kroz nju postalo i bez nje nije postalo ništa što je postalo“ (Jovan 1,1-3 – SSP). Takođe, čitamo o Hristu da „njime je stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo - bilo prestoli, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti - sve je kroz njega i za njega stvoreno. On je pre svega i u njemu se sve drži na okupu (sve u njemu postoji – Sinod SPC)“ (Kološanima 1,16.17 – SSP).

Sam Otac se obraća Sinu kao Bogu i kao Stvoritelju. Prvo poglavlje Jevrejima kaže da Bog nikada nije nijednom anđelu rekao: „Ti si Sin moj, ja sam te danas rodio“, „nego je Sinu rekao: Tvoj je presto, o, Bože, zauvek; skiptar pravednosti je skiptar Tvog carstva“. I takođe je rekao Sinu: „Ti si, Gospode, u početku postavio temelj Zemlje; i nebesa su dela Tvojih ruku“. (Jevrejima 1,5.8.10 – KJV). Tako se sasvim uveravamo da se, kada u 1. Mojsijevoj čitamo da „u početku stvori Bog nebo i zemlju“, to odnosi na Boga u Hristu.

Stvaralačka sila je prepoznatljivo obeležje Božanstva. Gospodnji duh, kroz proroka Jeremiju, opisuje ispraznost idola i onda nastavlja: „A Gospod je pravi Bog, Bog živi i car večni, od Njegove srdnje tresu se zemlja, i gnev Njegov ne mogu podneti narodi. Ovako im recite: Bogovi, koji nisu načinili nebo ni zemlju, nestaće sa zemlje i ispod neba. On je načinio zemlju silom svojom, utvrdio vasiljenu (svet – KJV) mudrošću svojom, i razumom svojim razastro nebesa“ (Jeremija 10,10-12 – Daničić). Zemlja je bila načinjena Njegovom silom i utvrđena Njego-

vom mudročću. A Hristos je „Božja sila i Božja mudrost“ (1. Korinćanima 1,24). Dakle, ovde ponovo nalazimo Hrista neodvojivo povezanog sa stvaranjem, kao Stvoritelja. Samo dok priznajemo i obožavamo/slavimo Hrista kao Stvoritelja, priznajemo i Njegovo Božanstvo.

Hristos je Otkupitelj, zahvaljujući Njegovoj sili kao Stvoritelja. Čitamo da „imamo otkupljenje kroz Njegovu krv, čak otkupljenje od greha“, zato što, „Njime su sve stvari stvorene“ (Kološanima 1,14.16 – KJV). Kada On ne bi bio Stvoritelj, On ne bi mogao da bude ni Otkupitelj. Ovo jednostavno znači da su otkupiteljska i stvaralačka sila isto. Otkupiti znači stvoriti. To se pokazuje u izjavi apostola da je jevanđelje Božja sila na (za) spasenje, a tu izjavu odmah prati druga, u smislu toga da se Božja sila vidi kroz stvari koje su stvorene (Rimljanima 1,16.20). Kada razmatramo dela stvaranja i mislimo o sili koja se pokazuje u njima, mi razmišljamo o sili otkupljenja.

Bilo je mnogo uzaludnog nagađanja što se tiče toga šta je veće, otkupljenje ili stvaranje. Mnogi misle da je otkupljenje veće delo od stvaranja. Takvo nagađanje je uzaludno, zato što bi samo beskonačna sila mogla da izvede i jedno i drugo delo, a beskonačna sila se ne može meriti ljudskim umovima. Međutim, dok ne možemo izmeriti silu, lako možemo postaviti pitanje o tome šta je veće, zato što nam Pismo daje tu informaciju. Nijedno nije veće od onog drugog, jer su oboje jedno isto. Otkupljenje *je* stvaranje. Otkupljenje je ista sila koja je u početku bila puštena da stvori svet i sve što je u njemu, a sada se pušta da spase čoveka i Zemlju od prokletstva greha.

Sveto pismo je veoma jasno u vezi sa ovim pitanjem. Psalmista se molio: „Stvori u meni čisto srce i ispravan duh u obnovi meni“ (Psalam 51,10 – KJV). Apostol kaže da, „ako je, dakle, neko u Hristu, novo je stvorenje“, ili nova tvorevina (2. Korinćanima 5,17 – SSP). Takođe čitamo i: „Jer ste blagodaću spaseni, kroz veru; a to nije od vas, to je Božji dar; ne od dela, neka se niko ne hvali. Jer smo Njegov posao, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela, koja je Bog ranije odredio, da bismo hodali u njima“ (Efescima 2,8-10 – KJV).

U poređenju sa Bogom, „čovek je manje nego ništa, i taština“ (Isa-ija 40,17 – KJV). U njemu „ne prebiva dobro“ (Rimljanima 7,18 – SSP).

Ali ista sila, koja je u početku načinila Zemlju ni iz čega, može da uzme svakoga ko to želi i da od njega načini ono što je „na hvalu slave Njegove blagodati“ (Efescima 1,6 – KJV).

Sadašnja istina, 15. decembar 1892.

45. ZAKON I ŽIVOT

E. J. WAGGONER

Već smo videli da je držanje Božjih zapovesti sažeto u jednoj reči, to jest, reči ljubav. A ljubav je od Boga. „Jer Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8 – Čarnić). Zapazite da tekst ne kaže da Bog *ima* ljubav, nego da Bog *jeste* ljubav. Ljubav je Božja priroda; to je sam Njegov život. Stoga je jasno da je držanje Božjih zapovesti učestvovanje u Božjoj prirodi. To je tema koja se ne može previše često ponavljati pa, iako smo je često prikazivali, ponovo ćemo izložiti neke tekstove Pisma u vezi s njom.

Kada je mladić došao Hristu, govoreći: „Dobri Učitelju“, Spasitelj mu je rekao: „Zašto me nazivaš dobrim? Nema nikog dobrog, osim jednog, odnosno, Boga“ (Luka 18,18.19 – KJV). Ovim ga Hristos nije ukoravao zato što Ga naziva dobrim, jer On jeste dobar. On „nije znao (ne okusi – Stvarnost & duda-Fučak; učinio – SSP) greha“ (2. Korinćanima 5,21 – Čarnić). Jevrejima je rekao: „Ko me od vas prekoreva za greh“ (Jovan 8,46 – Čarnić)? Takođe je rekao: „Ide knez ovog sveta, i u meni nema ništa“ (Jovan 14,30 – Karadžić). On je znao da je dobar i nije mogao to da porekne, a da ne porekne sebe, a to ne bi učinio. Međutim, postavljajući to pitanje i upućujući tu izjavu mladiću, pokazao je da je On sam Bog. On i Otac su jedno, a samo Bog je dobar.

Suprotno od Boga, čovek je samo zao. „Nema pravednoga - baš ni jednoga; nema razumnoga, nema toga koji Boga traži. Svi su skrenuli (s puta – KJV), svi su zajedno postali beskorisni; nema toga koji čini dobro, nema baš ni jednog“ (Rimljanima 3,10-12 – Čarnić). „Iz čovekovog srca, izlaze zle misli, blud, krađe, ubistva, preljube, pohlepa, zloća, prevara, razuzdanost, zavist, psovka, bahatost, bezumlje. Sva ova zla izlaze iznutra i čoveka čine nečistim“ (Marko 7,21-23 – SSP)

Kakvo je srce, takav je čovek. „zao čovek iz zle riznice srca svoga iznosi zlo“ (Luka 6,45 – Bakotić). Stoga, pošto je čovekovo srce – ne samo jednog čoveka niti određene klase ljudi, već srce celog ljudskog roda – zlo, bilo koji čovek, kada je prepušten sebi, može činiti samo zlo. „Jer telo žudi protiv Duha, a Duh protiv tela; i oni se suprotstavljaju jedno drugom, tako da ne možete činiti ono što biste hteli“ (Galatima

5,17 – KJV). A ovo se govori naročito o onima koji žele da čine ono što je ispravno.

Zlo u čovekovom srcu je protivljenje Božjem zakonu. Tako čitamo: „Biti telesnog uma, smrt je; ali biti duhovnog uma, život je i mir. Zato što je telesni um neprijateljstvo protiv Boga; jer nije potčinjen Božjem zakonu niti zaista može biti. Tako, onda, oni koji su u telu ne mogu ugoditi Bogu“ (Rimljanima 8,6-8 – KJV).

Ipak, Bog govori ljudima da drže Njegove zapovesti. A pošto je za čovekovu prirodu nemoguće da ih drži i pošto se dobrota nalazi samo u Bogu, sledi da čovek, da bi držao zapovesti, mora imati Božju prirodu. Hristos je otkrivanje Boga. Niko ne zna Oca, osim Sina i onog kome će Ga Sin otkriti (Matej 11,27). U Hristovom životu postojala je savršena dobrota, zato što je Njegov život bio život Boga. Bog je dobar. Njegov život je sam po sebi dobrota. Dobrota čini Njegov život. Dobrota nije neka apstraktna stvar, već uvek mora da se pokazuje na delu. Ali delo je život. Stoga, pošto nema nijednog dobrog, osim Boga, sledi da, kao god drži Božje zapovesti, mora to činiti imajući Njegov život u sebi.

Da je to jedini način na koji se pravednost zakona može ispoljavati u čoveku, pokazuje apostol Pavle u svojoj poslanici Galatima. On je rekao: „Sa Hristom se razapeh; A živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos; a što sad živim u telu, živim verom Sina Božijega, koji me zavoli i predade sebe za mene. Ne odbacujem blagodat Božiju; jer ako pravednost kroz zakon biva (dolazi – Karadžić), onda Hristos uzalud umre“ (Galatima 2,20.21 – Sinod SPC). Pravednost dolazi jedino posredstvom Božjeg života u Hristu. Tako će „poslušnošću jednog, mnogi biti učinjeni pravednim“ (Rimljanima 5,19 – KJV). U svoj vojsci otkupljenih u nebeskom carstvu, postojaće ispoljavanje Hristove pravednosti, i to samo Njegove pravednosti. Ne samo da je Hristos bio poslušan zakonu pre 1800 godina, kada je bio na Zemlji, već je On poslušan zakonu i sada, isto kao što je bio tada; jer je On isti juče, danas i zauvek; tako, kada dođe da prebiva u srcima ljudi koji veruju u Njega, On živi isti život poslušnosti u njima, koji je živio kada je bio ovde da umre za čoveka. Znati ovo kao praktičnu činjenicu, znači priznati da je Hristos došao u telu.

Pošto je Božji zakon Božji život, a to je ljubav, Spasitelj je dao ovo uputstvo: „A ja vam kažem: ljubite (volite – SSP) neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone; Da budete sinovi Oca svog koji je na nebesima; jer On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd (kišu) pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu (nagradu – Čarnić) imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše (naročito – SSP; osobito – Čarnić) činite? Ne čine li tako i neznabošci?“ (Matej 5,44-47 – Karadžić).

Najveća manifestacija isključivo ljudske ljubavi je činiti dobro onima koji nama čine dobro. „Niko nema veće ljubavi od ove: da neko položi svoj život za svoje prijatelje“ (Jovan 15,13 – Čarnić). „Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici“ (Rimljanima 5,8 – Čarnić). Čovek voli svoje prijatelje – ponekad; ali Bog voli svoje neprijatelje. To je ljubav sama po sebi, jer ne izrasta iz onoga što On prima od objekta ljubavi. Spasitelj je znao da ljubav poput te nije bila moguća za ljudsku prirodu pa je tako dodao ove reči: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski“ (Matej 5,48 – Karadžić). Odnosno, mi treba da imamo Božje savršenstvo; ne znači da treba da postanemo bogovi, već da dozvolimo da se Njegov život ispolji/pokaže u nama i tako ćemo imati Njegovo savršenstvo. Dobrota će biti od Boga, ali će se računati da je naša, zato što joj se mi pokoravamo, da bi On mogao da je živi u nama.

Ova pomisao izdiže Božji zakon iznad nivoa puke sile i veliča ga. Mi „znamo da je Njegova zapovest večni život“ (Jovan 12,50). Deset zapovesti nisu proizvoljna pravila koja je Svemoćni postavio zbog vladavine čovečanstvom. To nisu propisi koji postoje samo pismeno, koje podanici treba da čitaju i da onda čine sve od sebe da ih drže; nisu kao zakoni zemaljskih vlada, čijim držanjem podanik ne dobija nikakvu pomoć od zakonodavaca. Bog nije dao čoveku neki zakon, koji je težak poput kamena na kome je ovaj bio utisnut na Sinaju, i onda ostavio da oni s tim čine najbolje što mogu, a Njegova jedina briga je da ih kazni ako ga ne ispune. Daleko od toga. Zakon zapisan na kamenim ploča-

ma je samo iskazivanje rečima žive pravednosti živog Boga, koju On, s ljubavlju, daje svima koji će je primiti. To je uslov života, jednostavno zato što sav život dolazi od Boga; i pošto svi koji žive zauvek, moraju imati Njegov život, neizbežno je da moraju imati i Njegovu pravednost. Ali Bog ih nije ostavio da sami sebi obezbede tu pravednost. On je dobro znao da bi takva stvar bila nemoguća. Tako je On dao sebe, izlivaajući svoj sopstveni život na krstu, da bi ga čovek mogao imati. Dakle, Božji zakon je Božji život – blagotvoran, pun ljubavi i milostiv.

Ovde treba zapaziti samo još jednu misao, a to je da ništa manje od Božjeg života neće ispuniti zahteve zakona. Ko god oskudeva u Božjoj slavi, koja je Njegova dobrotu, jeste grešnik – prestupnik zakona. Božja pravednost, koja je verom Isusa Hrista, jedina je stvar za koju će zakon posvedočiti da je savršena. Bilo šta manje od toga biće osuđeno od strane zakona; jer, „sve što nije od vere greh je“ (Rimljanima 14,23 – Sinod SPC). Nema nepravde u Božjem održavanju ovog visokog standarda za čoveka, pošto On daje sebe, sa svom pravednošću svog života, svakome ko to bude uzeo (prihvatio). On besplatno daje svoj život. Sve što čovek treba da uradi je da se preda Božjoj pravednosti.

Puka forma ili samo obličje pobožnosti neće koristiti ništa. Kolika god bila spoljašnja usklađenost sa zakonom, ona neće biti prihvaćena kao držanje zakona. Postoji samo jedan Bog, tako da, onda, postoji samo jedan Božji život. On neće priznati bilo kakve druge bogove i ne može biti obmanut nekom pravednošću, koja je samo falsifikat Njegovog života. Kolika god bila usklađenost sa Božjim zakonom onih koji ispovedaju da su vernici, a koja ne proizilazi iz Božjeg života u duši, ona nije ništa osim greha. Neka se ne zaboravi, njihova pravednost – držanje Božjih zapovesti – jeste samo verom Isusa Hrista, jer šta god nije od vere, greh je.

Sadašnja istina, 26. januar 1893.

46. SLABOST I SNAGA

E. J. WAGGONER

Kada su ljudi snažni, oni su takođe i slabi; a slabi su u samoj tački u kojoj leži i njihova snaga. Da nije tako, oni bi imali i deo svoje slave. Ljudi su veoma skloni tome da se ponose svojim „jačim stranama“; ali te jače strane su jake samo u poređenju sa ostalim odlikama njihovog sopstvenog karaktera, koje su slabije. U poređenju sa snagom sila zla, ljudi nemaju snagu, već mogu samo da pokažu različite nivoe slabosti.

Na ovim jačim stranama ljudi doživljavaju svoje najveće moralne neuspehe. Petrova jača strana je bila njegova odvažnost; ali posmatrajte ga kako se skupio u sudnici, plašeći se da prizna svog Gospoda! Solomun je bio najmudriji čovek na Zemlji; ali koje bi žalosnije pokazivanje gluposti moglo biti, nego da je izraelski car okružen sa 700 žena i 300 ljubavnica, slušajući njihovo savetovanje i odvođeci Božji narod u idolopoklonstvo! Mojsijeva jača strana je bila njegova krotkost; ali nalazimo ga kako u Merivi govori mnoštvu: „Slušajte, odmetnici; moramo li *mi* da vam izvedemo vodu iz ove stene“ (4. Mojsijeva 20,10 – KJV)?

Ljudi po prirodi veruju u svoje „jače“ strane, a svaki čovek je slab kada se uzda u sebe. Govorimo o „čuvanju naših slabijih strana“; ali, isto toliko je potrebno čuvati i naše jače strane. Naše slabije strane uključuju i naše jače strane. Mi nemamo ništa osim slabih strana. Koja god da je odlika u koju se uzdamo, naročito ta odlika je slaba. A mi ne čuvamo naše slabije strane ukoliko ne čuvamo svaku našu odliku. Ali moramo zapamtiti da naše odluke, naša volja ili naša opreznost nisu ono što nas čuva, već je to naša vera. „Štit vere“ je ono što gasi sve vatrene strelice zlog (Efescima 6,16). Oklop koji je pripremljen za nas nije ljudske proizvodnje, već je takav kakvog ga je sam Bog načinio u svojoj sopstvenoj mudrosti i podario mu svoju sopstvenu snagu.

Međutim, ne treba da budemo obeshrabreni, zato što otkrivamo da smo slabi tamo gde smo umišljali da smo snažni, jer naše oslanjanje nije na sebe, nego na Boga; a oslanjajući se na (zaviseći od) Njega, mi smo snažni tamo gde smo slabi. To je bilo iskustvo Pavla, kao što je zapisano u 2. Korinćanima 12,10. Samo treba da ujediniemo svoju slabost

sa Božjom snagom. Onda možemo, kao apostol, „uživati u slabostima, uvredama, oskudicama, progonima, nevoljama, radi Hrista“ (KJV).

Bog svakom čoveku mora da otkrije njegovu slabost, pre nego što može da ga spase. Đavo, s druge strane, navodi ljude da sebe smatraju snažnim, da bi, uzdajući se u sebe, pali i bili uništeni. Kada se osećamo snažnim, opomena je: „Zato, koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne“ (1. Korinćanima 10,12 – D. Stefanović). Ali, kada se osećamo slabim, suviše slabim da učinimo bilo šta sami od sebe, mi smo u poziciji da steknemo pobeđu. Opasnost je da se nećemo osetiti dovoljno slabim; jer ljudi i u svojim najslabijim trenucima (još uvek – *prim. izdavača*) imaju snagu, dovoljnu da se odupru Svetom duhu i spreče Boga da deluje u njima. Ako smo dovoljno slabi da se u potpunosti potčinimo Gospodu, mi onda, zbog onih ciljeva za koje nam je potrebna snaga, postajemo isto tako snažni, kao i sam Gospod.

Sadašnja istina, 1. novembar 1894.

47. HRIŠĆANSKI RAST

E. J. WAGONER

Rast je proces razvoja kojim ono što je nezrelo napreduje ka stanju [krajnjeg] savršenstva [tj. zrelosti – *prim. izdavača*]. Rast je isto tako mogućnost i nužnost duhovnog, kao i fizičkog života. Duhovni život počinje rođenjem – „novorođenjem“. Pojedinaac je tada dete u Hristu. Kada bi uvek ostao dete, on ne bi mogao da postane vojnik krsta, podnoseći zlopačenje u službi svog Učitelja. On ne bi mogao da se posluži jakom hranom koja se, sa jednostavnijim „mlekom reči (duhovno, pravo mleko – Čarnić)“ (1. Petrova 2,2 – KJV), obezbeđuje Hristovim jevanđeljem. Iz stanja deteta, on mora preći u stanje punog rasta zrelog (odraslog) čoveka u Hristu; a to se jedino može učiniti rastom.

Šta je osnova za rast? Gotovo svako može reći šta je neophodno za rast biljke, ali izgleda da jedva iko razume šta je neophodno za nečiji razvoj kao hrišćanina. Ipak, nije potreban veći napor da se spozna šta je neophodno u jednom slučaju, a nije u drugom. Hrišćanin je samo biljka u Gospodnjoj bašti a; a duhovnim biljkama je, kao i bilo kojim drugim biljkama, potrebno mnogo vode, dobro zemljište i sunčeva svetlost.

Sve to je Gospod obezbedio za svoju baštu i jedino preostaje da se Njegove biljke prilagode onome što nađu. Međutim, postoji čudna izopačenost, što se tiče ovih biljaka ljudske vrste, a što se ne vidi u fizičkom svetu. Gospod se proroku Jeremiji žali na svoj narod od davnina da, iako je „posadio plemenitu lozu, potpuno ispravno seme“, oni su se ipak „pretvorili u izrođenu biljku tuđe loze“ (Jeremija 2,21 – KJV); a to je i sada slučaj sa mnogima koji uživaju slične prednosti. Nema mane u onome što je Bog obezbedio; ali postoji zao princip koji pronalazi svoj put u biljku i izopačuje njenu prirodu, izazivajući izrođenost i konačni gubitak svega što je plemenito i dobro.

U prirodi je biljke da se okreće prema suncu; ali u Božjoj duhovnoj bašti vide se neke biljke koje pokušavaju da rastu u drugom pravcu. Ima nekih koje pokušavaju da rastu nečim što je ukorenjeno (silom koja je – *prim. izdavača*) u njima samima. Naravno, na taj način se ne

može postići nikakv rast. Zamislite neku biljku koja pokušava sama od sebe da raste, naprežući se – ako bi bila u stanju da se napregne – da postane viša i jača i da zabije svoje korenje duboko u zemljište! Ta ideja je apsurdna; pa ipak, to je ono što mnogi ljudi misle da moraju da učine, kako bi rasli kao hrišćani. Ali Hristos je rekao: „A ko od vas brinući se može primaknuti rastu svom lakat¹ jedan?“ (Luka 12,25 – Karadžić). Kome bi palo na pamet da se napreže, kako bi rastao fizički? Tačno je da vežbanje podstiče rast, ali ono nije uzrok rasta niti postoji bilo šta što čovek može učiniti da ga izazove. Princip razvoja se, po prirodi, nalazi u svemu što čovek organizuje, i potvrđuje se kao princip svih živih bića; i sve što čovek može da učini je da obezbedi te uslove unutar kojih ovaj princip može da deluje za najveću dobrobit pojedinca. Isto je i u duhovnom svetu. Bog je princip rasta usadio prilikom novog rođenja i samo su potrebni pravi uslovi da učine da dete u Hristu poraste do punog rasta hrišćanskog zrelog doba. Čovek može da se umeša i potisne ovaj princip, ali ne može da ga stvori. Ali đavo, koji sve to razume, neprestano stavlja ljude u poziciju da pokušavaju da, sopstvenim trudom, sami od sebe rastu. On bi želeo da ljudi misle da, brinući se i čineći veliki broj dobrih dela, mogu dodati lakat svom rastu u Hristu. I ljudi isprobavaju tu zamisao, kao što su činili vekovima u prošlosti i nastavljaju da je isprobavaju, sve dok ne uvide da ona ne deluje. Oni otkrivaju da, nakon godina takvih napora, nisu ništa jači hrišćani nego što su bili na početku niti su uzrasli u duhovno okruženje neba. Onda postaju obeshrabreni i đavo, koji je znao kakav će biti ishod, dolazi i iskušava ih i nalazi ih spremne da postanu lak plen njegovih trikova.

Ali nema nemogućeg na putu hrišćanskog rasta. Problem je bio u tome što oni nisu razumeli prirodu tog rasta. Oni nisu poznavali uslove pod kojima bi to jedino moglo da se dogodi. Nisu bili upućeni u ono što je Bog otkrio u svojoj reči i u prirodi. Biljka raste, uspravlja se i postaje jača bez ikakvog truda sa svoje strane. Ona jednostavno gleda ka suncu. Ona oseća životni uticaj njegovih zraka i uspravlja se prema izvoru odakle oni dolaze. Čitav proces je jednostavno napor da se približi izvoru svog života. U zemljištu ona nalazi vodu i različite elemente koji

---

1 Lakat – stara mera za dužinu (oko 45 cm) – *prim. prev.*

ulaze u njen sastav kao biljke, a princip prilagođavanja unutar nje, koji ona ima sve dok gleda u sunce, crpi materije kroz korenje, i usmerava ih u stabljiku i lišće. Biljka jednostavno dopušta da se proces nastavi prema ovom zakonu prilagođavanja koji joj je dao njen Stvoritelj.

Isto mora biti i sa biljkama u nebeskoj bašti. One ne mogu rasti gledajući u sebe; one ne mogu rasti gledajući u druge biljke oko sebe. One moraju gledati u sunce. Ne treba ni da se naprežu da upiju ono što je neophodno da ih izgradi i učini jakim, već jednostavno treba da dopuste procesu upijanja da se nastavi prema „zakonu Duha života“ (Rimljanima 8,2 – Čarnić), koji je stavljen u njih. „*Neka* ovaj um bude u vama, koji je bio i u Hristu Isusu“ (Filipljanima 2,5 – KJV) – jeste uputstvo koje nam se daje. On će biti u nama, ako mu mi dozvolimo. Sve što Bog želi od bilo koje osobe je da Mu *dozvoli* da deluje u njoj.

Čovek stalno radi nešto što ometa Božje delovanje. On stalno postavlja sebe na Božji put. On odbija da potčini svoju volju Božjoj. I u tome je sav problem, što se tiče življenja hrišćanskog života. To nije problem u izvršavanju dela, već problem u pravljenju pravog izbora, pokoravanju Bogu, a ne sebi, gledanju u Hrista, a ne u nešto drugo i *dopuštanju* Njegovom umu i Njegovom duhu da bude u nama. On je naše Sunce, „Sunce pravde (pravednosti)“ (Malahija 4,2 – Daničić). Ako budemo postojano gledali u Njega, kao što biljka gleda u sunce koje sija na nebu, ako budemo stalno činili napor da se okrećemo ka Njemu, kao što se biljka okreće ka izvoru svog života, i uspravljali se sve više i više ka svetlosti Njegovog lica, nećemo imati nikakvih poteškoća u postizanju pune mere rasta za kojom žudimo.

Međutim, ne treba da očekujemo da shvatimo činjenicu da rastemo, ništa više nego što možemo da shvatimo da fizički rastemo, pokušavajući da iz dana u dan primetimo promene u svom stasu. Kada bi biljka okrenula svoju glavu od sunca, da pogleda sebe i vidi kako brzo raste, ona bi uskoro prestala da raste; i upravo je tako i sa hrišćaninom. Kada on pokušava da gleda sebe kako duhovno raste, on preduzima jedan od najefikasnijih načina da u potpunosti zaustavi svoj rast.

Stoga, nema razloga za obeshrabrenje u činjenici da mi, ni u jednom trenutku, ne shvatamo ovaj proces rasta. To se dešava upravo ona-

ko kako se dešava i u fizičkom svetu i ne treba da budemo preterano zabrinuti zbog ishoda. Ishod će biti onaj koji apostol Pavle opisuje u svom pismu Efescima, za koje se molio da budu ojačani unutrašnjim prisustvom Duha, „da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni, da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina, visina i dubina, i poznati ljubav Hristovu, koja prevazilazi svaki razum, da se *ispunite do potpune punine Božje*“ (Efescima 3,17-19 – D. Stefanović).

Nije nam rečeno da rastemo u spoznaji sebe niti u spoznaji naše grešnosti niti grešnosti naših bližnjih, već „u blagodati i poznanju Gospoda našega i Spasitelja Isusa Hrista“ (2. Petrova 3,18 – Čarnić). Mi ne možemo spoznati Njegovu blagodat i sve Njegove osobine, ukoliko ih ne vidimo; a ne možemo ih videti, ukoliko ne gledamo u Njega.

Sadašnja istina, 30. novembar 1893.

48. SUD

E. J. WAGGONER

Filiks, sam Pavlov sudija, drhtao je dok mu je apostol propovedao o „pravednosti, uzdržljivosti i o budućem sudu“ (Dela 24,25 – Čarnić). Na trenutak je učenje o sudu tako uznemirilo njegova otvrdla osećanja, da je on uzdrhtao na pomisao da se sam pojavi pred Sudijom svih.

Neko može uzeti živi ugljen iz vatre i, lagano rukujući njime, prebacivati ga iz ruke u ruku, a da ne opeče prste. Ali, čvrsto ga zgrabite – i progoreće svoj put u meso. Mnogi ljudi se prema učenju o sudu odnose nemarno, tako da ono ima malo uticaja na svakodnevni život. Oni uopšteno veruju u dan suda/obračuna i ne drže se toga dovoljno čvrsto, da bi to progorelo svoj put u srce i život (tj. imalo ikakvog uticaja na njihovo srce i život – *prim. izdavača*).

Ljudi jasno shvataju istinu da će se svetu suditi. Oni čak mogu osećati zadovoljstvo, koje je psalmista izrazio kada je video da zlo neće uvek pobeđivati i da oni koji čine bezakonja neće moći da izbegnu sud u Božji dan. Ali naše misli moraju nam to pitanje približiti i više od toga.

„Znači, da će svako od nas za sebe odgovarati Bogu“ (Rimljanima 14,12 – Čarnić). Ne samo svet uopšteno, i ne isključivo zli koji su živeli u nemoralu, nego „svako od nas“. Ne kao crkve niti kao porodice, nego će se svako, pojedinačno i sam, suočiti sa izveštajem (o sebi – *prim. izdavača*). A izveštaji se čuvaju u nebeskim knjigama. Ono što će ljudi reći često je umnogome drugačije na ovom svetu. Ljudi se plaše da slede Gospoda, pošto bi ih drugi ukoravali zbog Hrista. Ali, od kakve je vrednosti zapisnik koji bi svet mogao napisati, kada nebeske knjige beleže priču o svačijem životu?

Tri stvari čine naše živote – dela, reči, misli.

1. Naša dela.

Bog „će svakom uzvratiti prema njegovim delima“ (Rimljanima 2,6 – SSP). Niko ne treba sebe da zavarava ispravnim ispovedanjem. „Ko čini ono što je pravedno, pravedan je“ (1. Jovanova 3,7 – SSP). Apostol piše o onima koji „govore (tvrde – SSP; ispovedaju – Čarnić)

da poznaju Boga, a delima Ga se odriču“ (Titu 1,16 – Karadžić). Ne ispovedanje, već delo određuje sudbinu čoveka.

2. Naše reči.

„Ali vam kažem da će za svaku nekorisnu (praznu – Karadžić) reč, koju izgovore ljudi, odgovarati na dan suda“ (Matej 12,36 – Čarnić). „Usta govore ono čega je srce puno“ (Matej 12,34 – Čarnić). Stoga je pravično da se o životu sudi po rečima. Nerazumna površnost u srcu pokazaće se u površnosti govora. Sujeta koja je unutra, izlazi u „nadmenim (visokozvučnim – Čarnić) sujetnim rečima“ (2. Petrova 2,18 – KJV). Mrskost prema Božjem zakonu i bezakonje koji su unutar srca, vodiće do reči koje su protivne Božanskom standardu pravednosti. Kada čovek shvati da su čak i slučajne i prazne reči – a mnogo više reči izgovorene sa odlučnošću i promišljanjem – zabeležene, on se s pravom može moliti molitvom psalmiste: „Postavi, Gospode, stražu kod jezika mog, čuvaj vrata usta mojih“ (Psalam 141,3 – Daničić).

3. Naše misli.

Dela i reči ljudi vide se i čuju i njima se može upravljati, tako da pravo stanje srca nije uvek očigledno. Ali sud neće biti prema svetovnim standardima. „Zato im Isus reče: ‘Vi se pred ljudima pretvarate da ste pravedni, ali Bog poznaje vaša srca. Ono što se veoma ceni među ljudima, u Božijim očima je odvratno (mrsko – Bakotić)’“ (Luka 16,15 – SSP). „Jer, Božija reč je živa i delotvorna, i oštija od svakog mača s dve oštrice, pa prodire dotle da deli dušu i duh, zglobove i moždinu, i prosuđuje (sudi – Čarnić) misli i namere srca. I nema stvorenja koje je pred njim skriveno, nego je sve golo i otkriveno pred očima Onoga kome treba da položimo račun“ (Jevrejima 4,12.13 – SSP).

Božji zakon je duhovan i njime će svaki tajni greh biti otkriven. „Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži (čuvaj – KJV), jer to je sve čoveku (sva dužnost čoveka – KJV). Jer će svako delo Bog izneti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla“ (Knjiga propovednika 12,13.14 – Daničić).

Sav cilj jevanđelja je da nauči ljude kako pravednost tog svetog i savršenog zakona može biti ispunjena u ljudima – posredstvom Isusa Hrista, Pravednika. Sud će otkriti sva naša dela i blagosloven je onaj

čovjek čiji prestup bude oprošten, čiji grijeh bude pokriven tog dana. Pošto je Božji zakon standard (tj. norma, mjerilo – *prim. izdavača*) suda, nije čudno što će sotona nastojati da vodi ljude ka tome da prezru zakon i nastave da greše. Bezakonje je, prema proročanstvu, posebno obeležje posljednjih dana. U istim posljednjim danima, kada „dođe čas njegovoga suda“ (Otkrivenje 14,6.7 – Čarnić), niko ne treba da bude iznenađen što je poruka jevanđelja, u posebnom smislu, poziv na vernost i poslušnost. Ljudi, suočeni sa presudom, ne mogu sebi dozvoliti da se s prezirom odnose prema zakonu koji sve stavlja pod grijeh. Kada, ne samo ljudi u svetu, koji se izjašnjavaju kao bezbožni, srljaju u grijeh, nego kada se čak i na propovedaonicama i u religioznom svetu Božji zakon tretira kao da je prolazna stvar, dolazi vreme da jevanđelje uputi poziv „snažnim glasom“: „Bojte se Boga i dajte mu slavu jer je došao čas njegovog Suda!“ (Otkrivenje 14,7 – SSP).

Sadašnja istina, 18. jun 1896.

49. KONAČNO ČIŠĆENJE

E. J. WAGGONER

Kao što je pre završetka svoje zemaljske službe Gospod očistio hram, tako, pre nego što završi svoju nebesku službu i dođe da uzme svoje, On čisti svoj hram, crkvu, da bi Ga ona dočekala bez lukavstva/prevare prilikom Njegovog dolaska. Nekoliko tekstova iz Pisma pokazuju ovo.

„Ali ko može podneti dan Njegovog dolaska? I ko će se održati kada se On pojavi? Jer je On kao vatra livca i sapun perača; i sešće kao onaj koji pretapa i onaj koji čisti srebro; i očistiće sinove Levijeve i pročistiće ih kao zlato i srebro, da bi oni mogli prineti Gospodu prinos u pravednosti“ (Malahija 3,2.3 – KJV).

Udaljavanje od Boga i veliki otpad ostavili su tragove koje Gospod mora da spere. Otkrivenje 18 pokazuje očajno stanje religioznog sveta neposredno pre nego što Gospod bude došao, a Božji poziv je: „Izađite iz nje, narode moj“ (Otkrivenje 18,4 – Karadžić). To je poziv na promenu života, napuštanje greha i sebe i prihvatanja Božjeg spasenja.

Rečju se grešnik čisti (Jovan 15,3) i jevanđelje propoveda (1. Petrova 1,25), a u Otkrivenju 14,6-14 Gospod je dao sažetak poruke koja treba da ode svakom stvorenju, sa silom da očisti sve koji će biti živo kamenje u Božjem živom hramu. To je delo u koje bi svaki vernik trebalo da bude uključen, jer je dan Gospodnji svakako nadohvat ruke i Njegova reč treba da se iznese pred ljude, da ih pripremi da izdrže dan Njegovog dolaska.

„Trubite u trubu na Sionu, i vičite (oglasite uzbunu – KJV) na svejtoj gori mojoj, neka drhću svi stanovnici zemaljski, jer ide dan Gospodnji, jer je blizu, [nadohvat ruke – KJV]“ (Joilo 2,1 – Daničić). „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje“ (Isaija 52,11 – Daničić).

Sadašnja istina, 27. februar 1896.

50. „NEKA OVAJ UM BUDE U VAMA“ E. J. WAGGONER

Stvoritelj neba i Zemlje u štali! Car slave u jaslama! Kako je dospo tamo? Ah, to je čudo. On nikada ne bi bio tamo, da je Njegov um bio poput uma sotone, poput uma koji tako često imamo i vi i ja.

Mi ponekad mislimo da, pošto je Bog Car svih careva, i tako je mudar i moćan, da mora biti ponosan i sebičan, kao i mnogi zemaljski carevi. Međutim, ovo je velika greška, kao što ćete videti kada se bolje upoznate sa detetom u jaslama.

Bog je nesebičan i potpuno divan. On nema naviku da gleda samo svoje i da zaboravlja da li oni oko Njega imaju nešto ili ne, već uvek gleda druge, da vidi da li imaju sve što im je potrebno. Ako nemaju, Njegova najveća radost je, ne da ugodi sebi, već da učini nešto za njih, zanemarujući sebe, ako treba, kako bi oni imali ono što im je potrebno. Obratite pažnju i videćete da je to istina.

Čovek koji je bio stvoren čist i dobar, po Božjem obličju, prepustio je svoj život, čistotu i sve što je imao – sotoni, neprijatelju Boga i čoveka. Gospod je znao da to znači greh, tugu i večnu smrt za svakoga od nas. Jer, sotona je bio težak i okrutan gospodar i mnogo jači od nas, tako da on nikada ne bi dozvolio nekom od nas da ode slobodan.

Sve to je, naravno, bila čovekova krivica, ali Bog nas je voleo, tako da je, uprkos tome, Njegovo srce bilo preplavljeno žalošću kada je video naše bespomoćno stanje. Njegovo srce je patilo nad nama, kao što majka pati nad svojim umirućim detetom. Bogatstva i slave neba za Njega nisu bili ništa, u poređenju sa Njegovom ljubavlju za nas. On nije mogao biti srećan i uživati u tome sam; On mora imati nas, da to delimo sa Njim.

Zašto, onda, nije poslao nekoga da savlada sotonu, slomi njegove okove i vrati čoveku njegovu slobodu i život čistote? Ah, koga je mogao da pošalje? Nijedan čovek to nije mogao da učini, jer je sotona bio jači od bilo kog čoveka. Čak ni anđeli to nisu mogli da učine, jer nisu imali ništa više čistote života, nego što im je bilo potrebno za njih same; sve što su imali, dao im je Bog. Samo Bog je bio jači od sotone. I samo kod Njega je bio izvor čistote i života. Ništa nije moglo da istera tamu greha,

osim *svetlosti* Njegovog života. Ništa nije moglo da prekine užad greha kojima nas je sotona vezao, osim *pravednosti* Njegovog života. Ništa nije moglo da ukloni ključeve groba, osim *sile* Njegovog čudesnog života, koji je mogao da siđe u grob, prođe kroz grob i sa njim odnese i ključeve.

Ali to bi *za Boga* značilo život bola i iskušenja u grešnom telu i okrutnu smrt na krstu! O, zar nas nije voleo dovoljno da se odrekne svog slavnog doma i svih bogatstava i radosti neba, da dođe na Zemlju, kao najsiromašniji među siromašnima i najslabiji među slabima, i da prođe kroz svaki bol i iskušenje grešnog tela, čak do tamnih vrata smrti? Da, jeste! Bog je došao u svom Sinu, da pomiri svet sa sobom.

Pogledajte Ga u neuglednim jaslama u Vitlejemu.

Pogledajte Ga u skromnom domu u Nazaretu, potčinjenog svojim roditeljima u svemu i deleći sve porodične obaveze i poslove svog oca – kao stolar.

Pogledajte Ga u pustinji, bez hrane četrdeset dana i četrdeset noći, iskušavanog od strane đavola.

Pogledajte Ga izbačenog iz sinagoge i gradova, i progonjenog do smrti od strane onih koje je došao da spase.

Pogledajte Ga kako ide okolo bez doma i prijatelja, bez mesta gde bi naslonio glavu, a ipak nikad ne gundajući i uvek sa ljubaznom rečju i rukom spremnom da pomogne.

Pogledajte Ga u Getsimaniji, kako se znoji, kao da su u pitanju velike kapi krvi.

Pogledajte Ga izdanog poljupcem jednog od svojih deklarisanih sledbenika.

Pogledajte Ga u sudnici, ismevanog, bičevanog, pljuvanog, obučenog u staru purpurnu odeću i krunisanog vencem od trnja.

Pogledajte Ga kako posrće putem i, oh, pogledajte Ga kako visi na prokletom krstu, sa svojim nežnim rukama i nogama koje još uvek drhte od nemilosrdnih eksera! Pogledajte Ga kako umire slomljenog srca, zbog vaših i mojih greha! „Evo Boga vašeg!“ (Isaija 40,9 – Daničić).

O, možete li i dalje da sumnjate u Njegovu ljubav za vas? Možete li da sumnjate u Njegovu spremnost da vas prihvati kao svoje dete? Možete li ikada da sumnjate u Njegovu nesebičnost?

Sledite Ga do Josifove nove grobnice i pogledajte Ga položenog, sa velikim kamenom ispred ulaza.

Ali, pogledajte još jednom. Kamen je uklonjen. Pogrebna odeća leži tamo, ali naš Gospod je ustao! Smrt nije mogla da *Ga* zadrži. Slavno delo je završeno. On nas je otkupio, prelomio poslednji okov i otključao poslednja vrata koja su nas držala zatvorene sa sotonom! ON NAS JE OSLOBODIO! On je objavio slobodu svakom zarobljenom „i otvaranje tamnice onima koji su vezani“ (Isaija 61,1 – KJV). U Isusovo ime, mi možemo da izađemo u potpunu slobodu Božjih sinova. Sotona ne može da nas nadvlada niti da nas izazove da još jednom zgrešimo, ako verujemo u Isusa i čvrsto stojimo i radujemo se u slobodi kojom nas je Hristos oslobodio. Dokle god verujemo da nas je On oslobodio i potčinjavamo Mu se u svemu, dozvoljavajući da Njegov um bude u nama, sotona nas ne može dotaći.

Mi smo, dakle, danas pozvani da donesemo istu odluku koju su doneli anđeli na nebu pre toliko vremena. „Ko je na Gospodnjoj strani“ (2. Mojsijeva 32,26 – KJV)? „Ko nije sa mnom, protiv mene je“ (Matej 12,30 – Čarnić).

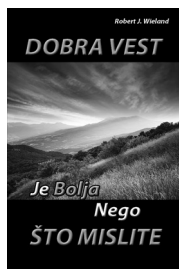
Nama je, kao i njima, ostavljena savršena sloboda, da izaberemo za sebe. Ne moramo da budemo na Gospodnjoj strani, ukoliko ne želimo. Ali, oh, zar ne *želimo* da budemo? Zar se On nije dokazao da je „najveći među deset hiljada... i Onaj koji je potpuno divan“ (Pesma nad pesmama 5,10.16 – KJV)? Zar se nije pokazao dostojnim našeg poverenja? Šta bi više mogao učiniti da pokaže svoju ljubav za nas, nego što je učinio?

Pošto je i sam trpeo kada je bio iskušavan, On je u stanju da pomogne onima koji su u iskušenju. On je i dalje dirnut osećajem naših slabosti. On zna našu građu i seća se da smo prah. Iako smo tako siroti i zli, On ipak razmišlja o nama, a Njegove misli prema nama jesu misli mira. O, dakle, nećemo li izabrati Njega kao svog Učitelja i dozvoliti da i u nama bude taj um, koji je bio u Hristu Isusu?

Sadašnja istina, 22. februar 1894.

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangeliističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆE KNJIGE:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

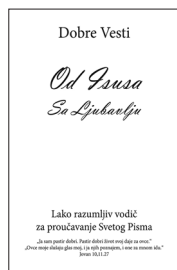
U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalazažnje Božjeg mesta sigurnosti.

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohneberger

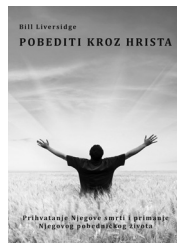
Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

Autor Džim Honberger, u želji da pronade autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšešer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitate li se hoćete li ikada doživeti pobedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hristov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobeđe, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA,

Robert J. Wieland

U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

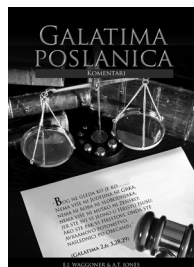
Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

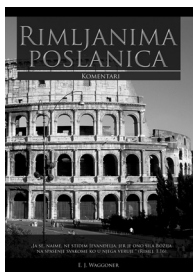
Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

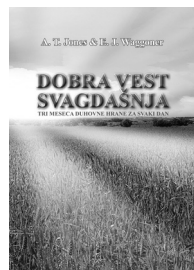
Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo,

A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Waggoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

UPOZNAJMO BOGA II – 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM, Morris Venden

Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potreb-
nija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj
pravednosti.

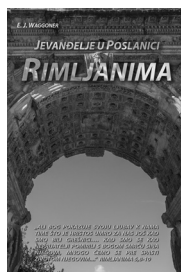
Pisac ove knjige takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodat, Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o pravednosti verom, da bi nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja u Njega.

SPASITELJ SVETA & POBEDA U HRISTU,

W. W. Prescott

Ova knjiga je rezultat piščevih proučavanja i fasciniranosti Hristom. Ono što se iz nje može videti jeste da se Preskotovo shvatanje Hrista ne zasniva samo na činjeničnom objašnjavanju ko je Hristos i koji je Njegov značaj kao jedne teorije, nego na ličnom poznavanju osobe Isusa Hrista, prvo kao svog Spasitelja, a zatim kao centralne osobe i predmeta naše vere. Poznavanje Hrista nije stvar poznavanja činjenica o Njemu, nego prihvatanje Hrista kao centra naše vere i svih naših istina. Hristocentričnost svega što verujemo i što propovedamo je suština hrišćanstva. Hristova pravednost koja je data čoveku je izraz najveće Božje ljubavi prema čoveku.

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA,

E. J. Waggoner

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?

- Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?

- Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?

- Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?

- Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?

- Da li nam Božja blagodät (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?

- Da li Bog čezne da sa nama ima najbliskiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?

VEČNI SAVEZ,

E. J. Waggoner

- Koje je bilo „obećanje“ koje je Bog dao Avramu?

- Koga je to tačno uključivalo?

- Da li je to obećanje bilo samo za one koji su bili njegovi doslovni potomci?

- Ili je to obećanje uključivalo mnogo više ljudi?

- Da li je ratom iscepkana zemlja na Bliskom istoku Božja obećana zemlja?

- Ili to obećanje obuhvata daleko više?

- Da li je postojao Spasitelj u srcu ovog večnog obećanja? I kome je On dat?

Odgovori na ova i druga pitanja oduševiće vaša srca dok čitate neverovatno dobre vesti o Božjem večnom zavetu koji je sklopio sa Avramom i sa celim svetom.

HRIŠĆANI, ČUVAJTE SE, Magna Parks & Edwin A. Noyes

Pred vama je kompilacija dveju knjiga različitih autora. Namenjena je svim ljubiteljima popularne psihologije, kao i onima koji se interesuju za njene sadržaje, posebno hrišćanima. Ona pruža novi uvid u sekularnu psihologiju i otkriva korene te nauke.

Sve ono što ste mislili da znate o popularnoj psihologiji, posle čitanja ove knjige definitivno će biti dovedeno u pitanje.

JEVANĐELJE PO JOVANU – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

Knjiga koja je pred vama predstavlja topao prikaz Jovanovog jevanđelja. Dok čitate ova neobična razmišljanja o četvrtom jevanđelju, neka vas Sveti duh blisko poveže sa „Isusovim voljenim učenikom“.

Napisana od strane autora koji je u svom srcu osetio šta znači biti „prezren i odbačen od ljudi“, ova knjiga, kroz uvid u Jovanovo jevanđelje, izražava zahvalnost Hristu, koji će biti životni blagoslov.

Stojeći nepročitana u arhivi čitav vek, knjiga sada deluje još svežije i privlačnije.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA,

A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karakteristično, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI,

A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

KLJUČEVI ZA OPTIMALNO MENTALNO ZDRAVLJE, Magna Parks Porterfield

Bez obzira da li pokušavate da se izborite sa problemima svakodnevice ili savladate depresiju, odgovori za postizanje dobrog mentalnog zdravlja su vam na dohvat ruke. Autorka, Magna Parks-Portfield, pokazaće vam kako da to uradite, u svojoj knjizi Ključevi za optimalno mentalno zdravlje.

Saveti dr Parks – Porterfield, psihologa, prevazilaze tipičan pristup „voli sebe, potvrđuj sebe“, da bi pokazali kako da stignete do dobrog zdravlja koje priželjkujete. Ona knjigu deli na osam delova, od kojih svaki služi da vam pomogne da razvijete veštine potrebne za poboljšanje mentalnog zdravlja.

Otkrijte ključeve koji su vam potrebni da otvorite vrata mentalnog zdravlja.

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST,

E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

Na sajtu www.najvaznijevesti.com, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-187

ЏОНС, Алонзо Т., 1850-1923

Lekcije o veri ; & Živeti verom / A. T. Džons, E. Dž. Vagoner ; [prevod sa engleskog Branko Đurić, Suzana Stojanovski ; pesme prepevao Zvonimir Kostić Palanski]. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2016 (Beograd : Apollo Graphic Production). - 309 str. ; 21 cm

Prevod dela: Lessons on Faith & Living by Faith / by Alonzo Trevier Jones & Ellet Joseph Waggoner. - Tiraž 50. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-900652-0-2

1. Џонс, Алонзо Т.: & Živeti verom 2. Вагонер, Елет Џозеф, 1855-1916 [аутор]

COBISS.SR-ID 268746764

A. T. Džons & E. Dž. Vagoner

LEKCIJE O VERI & ŽIVETI VEROM

U Svetom pismu se ne govori mnogo o potrebi da imamo veru, ali se mnogo govori o tome da treba da je gajimo. Naučite kako da „gajite“ svoju veru, kroz najdragocenije spoznaje Džonsa i Vagonera.

Pred vama je zbirka članaka i propovedi Džonsa i Vagonera iz 1890-ih, a na temu opravdanja i življenja verom. Godinama najpopularniji bestseler, ovo je i jedna od najboljih knjiga o pobedonosnom hrišćanskom životu. Ona pruža uvid u to kako nadvladati prepreke i objašnjava mnoge teško razumljive delove Biblije. Saznajte iz prve ruke šta je zaista poruka iz 1888. godine!

www.najvaznijevesti.com